

دانشکده هنر

گروه پژوهش هنر

پایان نامه جهت اخذ درجه کارشناسی ارشد

رشته پژوهش هنر

عنوان

شناسایی مبانی نظری اصل وحدت در زیبایی شناسی کاربردی بر اساس متون و معارف اسلامی

استاد راهنما

دکتر محسن مرآئی

استاد مشاور

استاد محمد علی رجبی

دانشجو

فرشته پوراحمد

بهمن ماه

۱۳۹۴

شماره:	اظهارنامه دانشجو	
تاریخ:		

اینجانب فرشته پوراحمد دانشجوی کارشناسی ارشد پژوهش هنر دانشکده هنر دانشگاه شاهد، گواهی می‌دهم که پایان‌نامه تدوین شده حاض با عنوان: «شناسایی مبانی نظری اصل وحدت در زیبایی شناسی کاربردی براساس متون و معارف اسلامی» به راهنمایی استاد محترم جناب آقای دکتر محسن مرانی توسط شخص اینجانب انجام و صحت و اصالت مطالب تدوین شده در آن، مورد تایید است و چنانچه هر زمان دانشگاه کسب اطلاع کند که گزارش پایان‌نامه حاضر صحت و اصالت لازم را نداشته، دانشگاه حق دارد مدرک تحصیلی اینجانب را مسترد و ابطال نماید؛ همچنین اعلام می‌دارد در صورت بهره‌گیری از منابع مختلف شامل: گزارش تحقیقاتی، رساله، پایان‌نامه، کتاب، مقالات تخصصی و سایر منابع اطلاعاتی، به منبع مورد استفاده و پدیدآورنده آن به طور دقیق ارجاع داده شده و نیز مطالب مندرج پایان‌نامه حاضر تاکنون برای دریافت هیچ نوع مدرک یا امتیازی توسط اینجانب و یا سایر افراد به هیچ کجا ارائه نشده است. در تدوین متن پابین‌نامه حاضر، چاچوب مصوب تدوین گزارش‌های پژوهشی تحصیلات تکمیلی دانشگاه شاهد به طور کامل مراعات شده و نهایتاً این که، کلیه حقوق مادی ناشی از گزارش پایان‌نامه حاضر، متعلق به دانشگاه شاهد می‌باشد.

نام و نام خانوادگی دانشجو (دست‌نویس): فرشته پوراحمد

امضای دانشجو

۱۳۹۵/۲/۱۴

تاریخ:

دانشگاه هنر

دانشکده هنر

صور تجلسه دفاعیه

جلسه دفاع پایان نامه کارشناسی ارشد خانم فرشته پورا احمد دانشجوی کارشناسی ارشد رشته پژوهش هنر به شماره دانشجویی ۹۲۷۴۹۴۴۰۰ به ارزش ۱۰ واحد، در تاریخ ۹۴/۱۱/۴ در محل دانشکده هنر، تحت عنوان : شناسایی مبانی نظری اصل وحدت در زیبایی شناسی کاربردی براساس متون و معارف اسلامی

تشکیل گردید. کمیته داوری پایان نامه کارشناسی ارشد پس از استماع دفاعیات و طرح پرسش های لازم در زمینه علمی و تحقیقاتی مرتبط با پایان نامه نامبرده، ارزشیابی نهایی خود را به شرح ذیل، اعلام نمودند: طبق ماده ۲۰ آیین نامه آموزشی دوره کارشناسی ارشد ناپیوسته، مصوب جلسه ۷۱۴ مورخ ۸۸/۱/۱۵ وزارت علوم، تحقیقات و فناوری، پایان نامه و پروژه عملی نامبرده با نمره ۱۹٫۶۳ (به عدد) و نمره ~~۱۹٫۶۳~~ (به حروف) و با درجه عالی مورد تایید قرار گرفت.

اعضای هیات داوران

امضاء	مرتبه علمی	نام و نام خانوادگی	اعضای کمیته داوری
	استادیار	دکتر محسن مرآتی	استاد راهنما (پایان نامه)
	مربی	استاد محمدعلی رجبی	استاد مشاور
	استادیار	دکتر پرویز اقبالی	داور ۱
	استادیار	دکتر خشایار قاضی زاده	داور ۲
	استادیار	دکتر مرتضی اسدی	ناظر تحصیلات تکمیلی

مدیر گروه رشته: پژوهش هنر

نام و نام خانوادگی: دکتر محسن مرآتی

امضاء

۹۴، ۱۱، ۴

تقدیم به:

پدر و مادر عزیزم

سپاسگزاری:

تقدیر و سپاس از اساتید و دوستان بزرگوارم

چکیده

امروزه در نقد آثار هنری، عناصر و اصولی مورد بررسی قرار می‌گیرند که در به وجود آوردن زیبایی حائز اهمیت هستند. یکی از این اصول، اصل وحدت است که در نقد فرم اثر، به‌عنوان یکی از مهم‌ترین شاخصه‌های اثر محسوب می‌شود. زیرا ارتباط تمامی عناصر هنری، نتیجه‌ی اصل وحدت است. به همین منظور در این پژوهش به شناسایی مبانی نظری اصل وحدت در زیبایی‌شناسی کاربردی پرداخته‌ایم. لازمه‌ی شناخت این مبحث، بررسی در متون مختلف را می‌طلبد. بدین منظور ضمن بررسی نظریه‌های نویسندگان متأخر و سنت‌گرایان، به ریشه‌یابی این نظریه‌ها در مباحث پیش از اسلام و فلاسفه یونانی پرداخته‌شده است. در ادامه نیز با بررسی سرچشمه‌های این مفهوم در متون و معارف اسلامی، مصداق‌های مؤلفه‌ها و شاخصه‌های دستیابی به این اصل مورد بررسی قرار گرفته است. بنابراین می‌توان هدف از پژوهش حاضر را دستیابی به ریشه‌های مشترک مؤلفه‌های اصل وحدت بیان کرد. درنهایت این نتیجه به دست آمد که مؤلفه‌های اصلی اصل وحدت، به‌دست‌آمده از متون متأخر، یعنی تضاد و هماهنگی، در مباحث کیهان‌شناسی، اسطوره‌های آفرینش و مباحث مربوط به خلقت در متون اسلامی و غیر اسلامی قابل بسط است. این نشانگر آن است که کل نظام هستی بر اصل وحدت بنا شده که لازمه‌ی آن وجود دو مؤلفه‌ی متضاد به همراه هماهنگی برای نیل به چنین مقصودی است و می‌توان این اجتماع ضدین را به وجوه مختلف در عالم هستی مشاهده نمود. بنابراین تحقیق پیش رو ضمن شناخت یکی از مهم‌ترین مبانی نظری هنر، در نقد آثار هنری به‌عنوان چهارچوب نظری به کار خواهد رفت. روش تحقیق نیز توصیفی-تحلیلی است و به شیوه‌ی کیفی داده‌ها های به‌دست‌آمده از منابع کتابخانه‌ای، مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته است.

کلیدواژه: مبانی نظری هنر، زیبایی‌شناسی کاربردی، وحدت، تضاد، هماهنگی،

قرآن مجید، احادیث و روایات، متون دانشمندان مسلمان.

فهرست مطالب

صفحه	عنوان
الف.....	فهرست مطالب
ح.....	فهرست جدول‌ها
س س.....	فهرست تصاویر و نمودارها
۱.....	فصل اول
۱.....	کلیات پژوهش
۲.....	۱-۱. مقدمه
۴.....	۱-۲. طرح تحقیق
۷.....	۱-۳. اهداف پژوهش
۷.....	۱-۳-۱. اهداف کلی
۷.....	۱-۳-۲. اهداف فرعی
۷.....	۱-۴. پرسش‌های پژوهش
۷.....	۱-۴-۲. پرسش‌های اصلی
۸.....	۱-۵. فرضیه
۸.....	۱-۶. اهمیت و ضرورت پژوهش
۸.....	۱-۷. نوآوری پژوهش
۸.....	۱-۸. نتایج اصلی تحقیق
۸.....	۱-۹. انجام تحقیق و روش گردآوری اطلاعات و ابزار آن

۹-۱۰	معرفی جامعه آماری، روش نمونه‌گیری و تعداد نمونه	۹
۹-۱۱	روش تجزیه و تحلیل اطلاعات	۹
۱۰	فصل دوم	
۱۰	مبانی نظری و پیشینه پژوهش	۱۰
۱۱	۲-۱ مبانی نظری تحقیق	۱۱
۱۱-۱-۱	۲-۱-۱ نقد هنری	۱۱
۱۴-۱-۲	۲-۱-۲ زیبایی‌شناسی کاربردی	۱۴
۲۰-۱-۳	۲-۱-۳ مبانی هنر	۲۰
۲۰-۱-۴	۲-۱-۴ فرم	۲۰
۲۲-۱-۵	۲-۱-۵ اصل وحدت	۲۲
۲۶-۲	۲-۲ پیشینه	۲۶
۳۲	فصل سوم	
۳۲	روش پژوهش	۳۲
۳۳-۱	۳-۱ روش پژوهش	۳۳
۳۵-۲	۳-۲ جامعه آماری تحقیق	۳۵
۳۶-۳	۳-۳ متغیرهای پژوهش	۳۶
۳۶-۴	۳-۴ روش نمونه‌گیری و حجم نمونه	۳۶
۳۷-۵	۳-۵ روش گردآوری اطلاعات	۳۷
۳۷-۶	۳-۶ روش تجزیه و تحلیل داده‌ها	۳۷
۴۳	فصل چهارم	
۴۳	تجزیه و تحلیل داده‌ها	۴۳

- ۴-۱. مبانی نظری اصل وحدت ۴۵
- بر اساس نظریه‌های برگرفته از تألیفات متأخر ۴۵
- ۴-۱-۱. شاخصه‌های اصل وحدت از نگاه نویسندگان غربی دوران متأخر ۴۵
- نویسندگان خارجی ۴۵
- اوکوپرک و همکارانش ۴۵
- نوئل کارول ۶۵
- رودلف آرنه‌هایم ۶۷
- یورگ گروتر ۶۸
- پیرفون ۷۳
- جرج دیوید بیرک‌هوف ۷۳
- وی کوزین ۷۶
- رابرت ونتوری ۷۷
- لوکوربوزیه ۷۷
- ادموند بورک فلدمن ۷۸
- فرانسیس د.ک.چینگ ۸۲
- نویسندگان ایرانی ۸۳
- رویین پاکباز ..... Error! Bookmark not defined.
- ۴-۱-۲. شاخصه‌های اصل وحدت از نگاه سنت‌گرایان ۸۶
- بورکهارت ۱۰۱
- سید حسین نصر ۱۰۷
- کربن ۱۱۱

- ۱۱۲..... کوماراسوامی
- ۱۲۱..... ۴-۲. سرچشمه‌های مبانی نظری اصل وحدت در پیش از اسلام
- ۱۲۲..... بین‌النهرین (تمدن بابل)
- ۱۲۳..... زرتشتیان
- ۱۲۸..... عرفان مانوی
- ۱۳۴..... یونان
- ۱۳۸..... تالس
- ۱۳۹..... آناکسیماندرس
- ۱۴۳..... رواقیان
- ۱۴۵..... هراکلیتوس
- ۱۵۰..... پارمنیدس
- ۱۵۲..... امپدوکلس و آناکساگوراس
- ۱۵۴..... فیثاغورث
- ۱۵۵..... افلاطون
- ۱۶۶..... نوافلاطونیان
- ۱۶۷..... ارسطو
- ۱۷۴..... جالینوس
- ۱۷۵..... صدر مسیحیت
- ۱۷۵..... رساله هرمسی پویی ماندرس
- ۱۷۷..... عرفان مندایی
- ۱۷۹..... دیصانیان

۱۸۳.....	۴-۳. مبانی نظری اصل وحدت در آیات، روایات و احادیث
۱۸۵.....	مبحث آفرینش عالم هستی در آیات قرآن
۱۹۳.....	مبحث آفرینش عالم هستی در احادیث و روایات
۱۹۶.....	مبحث آفرینش انسان در آیات قرآن
۱۹۹.....	مبحث آفرینش انسان در احادیث و روایات
۲۰۲.....	مبحث آفرینش جن در آیات قرآن
۲۰۳.....	مبحث ثنویت در آیات قرآن
۲۰۴.....	مبحث ثنویت در احادیث و روایات
۲۰۶.....	مبحث تضاد در نظام خلقت در آیات قرآن
۲۱۲.....	مبحث تضاد در نظام خلقت در احادیث و روایات
۲۱۵.....	مبحث تضاد و بحث زوجیت و جفت بودن در خلقت عالم در آیات قرآن
۲۱۹.....	مبحث تضاد و بحث زوجیت و جفت بودن در خلقت عالم در احادیث و روایات
۲۲۳.....	مبحث نظم و هماهنگی در نظام خلقت در آیات قرآن
۲۲۶.....	مبحث نظم و هماهنگی در نظام خلقت در آیات و روایات
۲۳۰.....	۴-۴. مبانی نظری اصل وحدت در علوم اسلامی بر اساس نگرش دینی و عرفانی
۲۳۸.....	اخوان الصفا
۲۴۴.....	ابوریحان بیرونی
۲۶۴.....	ابن سینا و حکمت مشایی
۲۵۵.....	سهروردی
۲۵۷.....	فلسفه ملاصدرا یا حکمت متعالیه
۲۶۴.....	ابن عربی

۲۷۲.....	علامه طباطبایی
۲۸۰.....	نتیجه‌گیری
۲۸۴.....	فهرست منابع
۲۸۴.....	فارسی و عربی
۲۹۱.....	منابع اینترنتی
۲۹۱.....	منابع خارجی

فهرست جدول‌ها

صفحه	عنوان
۶۳.....	جدول ۱-۴. مؤلفه‌های وحدت‌بخش سازمان‌دهی بر اساس گفته‌های اوکویرک و همکارانش به همراه نظریه گشتالت
۶۷.....	جدول ۲-۴. مؤلفه‌های زیبایی شناسانه اثر از منظر نوئل کارول
۶۷.....	جدول ۳-۴. مؤلفه‌های ترکیب‌بندی از دیدگاه رودلف آرنهایم
۷۲.....	جدول ۴-۴. مؤلفه‌های ایجادکننده هماهنگی، هارمونی، یکپارچگی و تعادل از نظر گروتز. ....
۷۳.....	جدول ۵-۴. مؤلفه‌های ایجادکننده نظم از نظر پیرفون
۷۶.....	جدول ۶-۴. مؤلفه‌های بیرکھوف برای محاسبه احساس زیبایی
۷۶.....	جدول ۷-۴. مؤلفه‌های دستیابی به زیبایی از منظر وی کوزین
۷۷.....	جدول ۸-۴. مؤلفه‌های یک معماری خوب از منظر رابرت ونتوری
۷۸.....	جدول ۹-۴. مؤلفه‌های ساختار طبیعت از نظر لوکوربوزیه

- جدول ۱۰-۴. روش‌های دستیابی به وحدت بین اجزاء از منظر ادموند بورک فلدمن ۸۲
- جدول ۱۱-۴. مؤلفه‌های دستیابی به اصل وحدت از نظر ادموند بورک فلدمن. ۸۲
- جدول ۱۲-۴. مؤلفه‌های اصل وحدت از دیدگاه فرانسیس د. ک. چینگ. ۸۳
- جدول ۱۳-۴. مؤلفه‌های رسیدن به یگانگی بصری (وحدت صوری) از دیدگاه پاکباز ۸۴
- جدول ۱۴-۴. مؤلفه‌های مشترک و غیرمشترک اصل وحدت بین نویسندگان خارجی و ایرانی دوران متأخر. ۸۵
- جدول ۱۵-۴. مؤلفه‌های اصلی اصل وحدت براساس دیدگاه نویسندگان متأخر. ۸۶
- جدول ۱۶-۴. تطبیق مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) با مؤلفه‌های هنر اسلامی از دیدگاه بورکهارت ۱۰۶
- جدول ۱۷-۴. نمود مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در هنر اسلامی از دیدگاه بورکهارت ۱۰۷
- جدول ۱۸-۴. نمود مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) براساس پایه‌ی فکری معماری اسلامی از نظر بورکهارت. ۱۰۷
- جدول ۱۹-۴. نمود مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در بنیاد آیین‌های مذهبی از دیدگاه سید حسین نصر. ۱۱۰
- جدول ۲۰-۴. نمود مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در پیوند میان آیین‌های مذهبی و عملکرد طبیعت از دیدگاه سید حسین نصر. ۱۱۱
- جدول ۲۱-۴. مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) از منظر کرین. ۱۱۱
- جدول ۲۲-۴. مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) از منظر کوماراسوامی. ۱۱۲
- جدول ۲۳-۴. مقوله‌های مشترک و غیرمشترک دربردارنده ی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) براساس دیدگاه سنت‌گرایان. ۱۱۳
- جدول ۲۴-۴. سرچشمه مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در روایت بابلی آفرینش کیهان و انسان (سرچشمه عالم و آدم). ۱۲۳

- جدول ۲۵-۴. سرچشمه مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در میان زرتشتیان، بر اساس نظریه هماهنگی در کتاب دینکرد..... ۱۲۷
- جدول ۲۶-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس روایت اسطوره آفرینش مانوی..... ۱۳۳
- جدول ۲۷-۴. سرچشمه مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه ثنویت مانوی..... ۱۳۴
- جدول ۲۸-۴. سرچشمه مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه تالس درباره طبیعت..... ۱۳۹
- جدول ۲۹-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه آناکسیماندرس، طبق اندیشه عدالت در قلمرو کیهان..... ۱۴۲
- جدول ۳۰-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه رواقیان درباره هماهنگی..... ۱۴۴
- جدول ۳۱-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه هراکلیتوس درباره لوگوس..... ۱۴۸
- جدول ۳۲-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه هراکلیتوس درباره نظریه وحدت اضداد..... ۱۴۹
- جدول ۳۳-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه هراکلیتوس درباره معرفت..... ۱۴۹
- جدول ۳۴-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه هراکلیتوس درباره گوهر..... ۱۵۰
- جدول ۳۵-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه هراکلیتوس درباره عدل و نظم عالم..... ۱۵۰

- جدول ۳۶-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه پارمینیدس
 ۱۵۲.....
- جدول ۳۷-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه آمپدکلس و
 آنکساگوراس درباره آفرینش عالم. .... ۱۴۳.....
- جدول ۳۸-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه فیثاغورث
 ۱۵۴.....
- جدول ۳۹-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه افلاطون
 در رساله تیمائوس و جمهوری. .... ۱۶۶.....
- جدول ۴۰-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) از دیدگاه نوافلاطونیان، بر
 اساس نظریه‌ی واحد در قسمت ششم رساله فلوطین. .... ۱۶۷.....
- جدول ۴۱-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) از دیدگاه ارسطو بر اساس
 نظریه عناصر چهارگانه (کیفیات محسوس). .... ۱۷۳.....
- جدول ۴۲-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) از دیدگاه ارسطو بر اساس
 نظریه عناصر چهارگانه (کیفیات محسوس). .... ۱۷۳.....
- جدول ۴۳-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) از دیدگاه جالینوس، بر
 اساس نظریه شکل‌گیری عناصر. .... ۱۷۴.....
- جدول ۴۴-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس سرچشمه‌های
 زمین، انسان و کیهان، در رساله‌ی هرمتی پویی ماندرس. .... ۱۷۷.....
- جدول ۴۵-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس اندیشه‌ی ثنویت
 عرفان مندایی. .... ۱۷۹.....
- جدول ۴۶-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه دیسانیان... ۱۷۹
- جدول ۴۷-۴. مقوله‌های مشترک و غیرمشترک دربرداشته‌ی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و
 تضاد) در پیش از اسلام. .... ۱۸۱.....

- جدول ۴۸-۴. میزان اهمیت مقوله‌های دربردارنده‌ی مفهوم اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) براساس دفعات تکرار در تفکرات پیش از اسلام. ۱۸۲
- جدول ۴۹-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در آیات و روایات با موضوع آفرینش عالم. ۱۹۴
- جدول ۵۰-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در آیات و روایات با موضوع آفرینش انسان. ۲۰۱
- جدول ۵۱-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در آیات و روایات با موضوع آفرینش جن. ۲۰۳
- جدول ۵۲-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در آیات و روایات با موضوع ثنویت. ۲۱۰
- جدول ۵۳-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در آیات و روایات با موضوع تضاد در نظام. ۲۱۳
- جدول ۵۴-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در آیات و احادیث و روایات با موضوع تضاد و زوجیت و جفت بودن در خلقت عالم. ۲۲۱
- جدول ۵۵-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در آیات و احادیث و روایات با موضوع نظم. ۲۲۷
- جدول ۵۶-۴. موضوعات دربردارنده مفهوم اصل وحدت در آیات، احادیث و روایات. ۲۲۸
- جدول ۵۷-۴. مقوله‌های در بردارنده ی مؤلفه‌های اصل وحدت (به صورت دو مؤلفه‌ی متضاد در کنار یکدیگر، به همراه هماهنگی) براساس آیات و احادیث و روایت. ۲۲۹
- جدول ۵۸-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (تضاد و هماهنگی) براساس مباحث فکری اخوان‌الصفاء. ۲۴۳
- جدول ۵۹-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (تضاد و هماهنگی) براساس مباحث فکری ابوریحان بیرونی. ۲۴۵

- جدول ۶۰-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (تضاد و هماهنگی) بر اساس مباحث فکری ابن سینا.
 ۲۵۸.....
- جدول ۶۱-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (تضاد و هماهنگی) بر اساس مباحث فکری ابن سینا.
 ۲۵۷.....
- جدول ۶۲-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (دو امر متضاد و هماهنگی) در مبحث واحد و کثیر
 از منظر ملاصدرا..... ۲۵۸.....
- جدول ۶۳-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (دو امر متضاد و هماهنگی) در مبحث وحدت حقیقه
 و غیر حقیقه از منظر ملاصدرا..... ۲۵۹.....
- جدول ۶۴-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (دو امر متضاد و هماهنگی) در مبحث اصالت وجود
 از منظر ملاصدرا..... ۲۶۰.....
- جدول ۶۵-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (دو امر متضاد و هماهنگی) در مبحث تقابل تضاد از
 منظر ملاصدرا..... ۲۶۱.....
- جدول ۶۶-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (دو امر متضاد و هماهنگی) در مبحث حرکت از
 منظر ملاصدرا..... ۲۶۳.....
- جدول ۶۷-۴. مطابقت مؤلفه‌های اصل وحدت (تضاد و هماهنگی) با مباحث فکری ملاصدرا..... ۲۶۳.....
- جدول ۶۸-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (تضاد و هماهنگی) بر اساس مباحث فکری ابن عربی.
 ۲۷۰.....
- جدول ۶۹-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (تضاد و هماهنگی) بر اساس مباحث فکری ابن عربی
 ۲۷۸.....
- جدول ۷۰-۴. مقوله‌های مشترک علمای اسلامی بر اساس مطابقت داشتن با مؤلفه‌های اصل وحدت.
 ۲۷۹.....

فهرست اشکال

عنوان	صفحه
شکل ۱. مربع تقابل عناصر و کیفیات ارسطویی.	۱۷۰.....
شکل ۲. جهان ارسطویی.	۱۷۲.....

فصل اول

کلیات پژوهش

۱-۱. مقدمه

۱-۲. طرح تحقیق

۱-۳. اهداف پژوهش

۱-۴. پرسش‌های پژوهش

۱-۵. فرضیه

۱-۶. اهمیت و ضرورت پژوهش

۱-۷. نوآوری پژوهش

۱-۸. نتایج اصلی تحقیق

۱-۹. انجام تحقیق و روش گردآوری اطلاعات و ابزار آن

۱-۱۰. معرفی جامعه آماری، روش نمونه‌گیری و تعداد نمونه

۱-۱۱. روش تجزیه و تحلیل اطلاعات

۱-۱. مقدمه

نقد هنر در دوران باستان به‌عنوان یک فعالیت مستقل مطرح نبود و صرفاً کتابچه‌های احکام برای فنون مختلف و توصیفات شکل‌گیری آثار هنری تهیه می‌شد که به‌ندرت به سطح تعریف تاریخی و نقادانه دست می‌یافت. این روند ادامه یافت تا در سده پنجم میلادی، توجه به نقد هنر، مباحث زیبایی‌شناسی فلسفی را در قالب نقد ادبی، شامل شد. هم‌چنین جهت‌گیری مشخصی از نقد هنر را می‌توان در فلسفه افلاطون مشاهده کرد؛ زیرا وی در آثارش به دنبال شناسایی معیارهایی برای سنجش آثار هنری پیکرتراشی و نقاشی بود. همین امر، شروعی برای رابطه‌ی بین نقد هنر و فلسفه هنر بود تا جایی که می‌توان گفت، نقد هنر همیشه نمود عملی زیبایی‌شناسی است.

به همین ترتیب نقد هنر همچون سایر علوم با تحولاتی همراه بوده و از دیدگاه‌های مختلف قابل‌بررسی است. اما آنچه نقد هنری را حائز اهمیت می‌کند این است که در تمامی دوره‌ها می‌توان وجه اشتراکی در نظریه‌ها یافت، بدین معنا که اصول و معیارهای مشخصی برای نقد وجود دارد که با تحولات جزئی در تمام دوره‌ها قابل‌بررسی است. به‌ویژه در تمدن اسلامی نیز با توجه به فعالیت‌های هنری بسیاری که صورت می‌گرفت، به نظر می‌رسد معیارهایی برای اجرای آثار هنری وجود داشته، هرچند امکان وجود نقد و سنجش‌های ارزشی برای آثار هنری آن‌ها، به‌طور مشخص قابل‌مشاهده نیست. تا اینکه در دهه‌های اخیر تفکر غرب در فرهنگ اسلامی نفوذ کرد و بر آن تأثیر نهاد. به‌این‌ترتیب در زمینه نقد هنر نیز شیوه‌های بررسی فلسفی و تاریخی وارد سرزمین‌های اسلامی شد، لذا این امر حاکی از وجود اصول و معیارهای مشترک برای اجرای آثار هنری و نقد هنری، بدون محدودیت فرهنگی و تاریخی است.

باین‌حال برای بررسی و ارزیابی آثار هنری، اصول و شاخصه‌های مشخصی وجود دارد که همین موارد در تولید آثار هنری نیز حائز اهمیت است. از دیرباز تاکنون، این اصول از جنبه‌های مختلف مورد‌مطالعه قرار گرفته‌اند که از آن جمله می‌توان به اصل تناسب اشاره کرد. تناسب از جمله مباحثی است که درباره‌ی آن منابع متعددی در دسترس است و در هنر اسلامی شناسایی و از دیدگاه

پژوهشگران ایرانی مورد بررسی قرار گرفته است. با وجود این راهنمایی برای بررسی اصول دیگر، بر اساس نظریه‌های صاحب نظران اسلامی است.

از جمله اصولی که اهمیت و ضرورت مطالعه آن حس می‌شود، اصل وحدت است. اهمیت وحدت از آن جهت است که موفقیت یک فرم در وجود اصل وحدت، در ساختار آن اثر است و در کلیت ظاهری آن اثر، وحدت نمایان است. بر این اساس، امروزه در مباحث نقد هنر، توجه به معیارها و شاخصه‌هایی برای رعایت اصل وحدت در آثار هنری از جایگاه ویژه‌ای برخوردار است. بنابراین اهمیت این موضوع سبب شد در گام نخست در پی رسیدن به درک درست و شاخصه‌های مشخصی برای این اصل باشیم. بنابراین سعی شده است کلیه تعاریف اصل وحدت بر اساس تحقیقات متأخر گردآوری شود. در این بخش سعی شده است از تمام منابع مکتوب غربی یا ترجمه‌های آن‌ها که در زمینه نقد هنر و زیبایی سخن گفته‌اند، تعاریف، دیدگاه‌ها و نظریه‌های کلی درباره اصل وحدت استخراج شود. نکته حائز اهمیت اینکه این تعاریف کاملاً از بعد زیبایی‌شناسی کاربردی^۱ و هنرهای تجسمی در نظر گرفته شده‌اند. در این میان ذکر نظریه برخی از سنت‌گرایان معاصر در راستای زیبایی نیز حائز اهمیت است. در ادامه اصل وحدت و شاخصه‌های آن از منظر متفکران یونانی، رومی و مسیحیت مورد بررسی قرار خواهد گرفت زیرا بسیاری از متون اسلامی که در ادامه قصد بررسی آن‌ها را داریم، ترجمه‌ی چنین منابعی هستند و می‌توان اشتراکاتی در نظریه‌های آن‌ها نسبت به شاخصه‌ها و تعاریف این اصل در میان آن‌ها یافت. در ذیل این بخش از منظر کیهان‌شناسی نیز تعاریفی ارائه خواهد شد. سپس به بررسی ریشه‌های آن در متون و معارف اسلامی با تأکید بر قرآن، احادیث، روایات و متون مربوط به متفکران اسلامی می‌پردازیم. بنابراین اشاراتی که به توحید و ... شده است در شناخت نظریه‌ی وحدت در تمدن اسلامی راه گشا خواهد بود. آنچه حائز اهمیت است اینکه با توجه به وسعت معانی، صرفاً تعاریفی که از بُعد تجسمی کارایی دارند مدنظر قرار گرفته‌اند. در نهایت اصل وحدت در علوم اسلامی بررسی شده و این شاخصه‌ها را در منابعی جستجو خواهیم کرد که توسط متفکران و دانشمندان اسلامی تدوین شده‌اند.

۲-۱. طرح تحقیق

طرح مسئله: امروزه در آموزش و نقد آثار هنری شاخصه‌هایی به‌عنوان اصول و مبانی نظری هنر مطرح است زیرا به نقل از اوکویرک و همکارانش (۱۳۹۰)، برای دستیابی به درکی هنر شناسانه و بررسی بسیاری از شکل‌های هنری که امروزه در دسترس ما هستند، فرد باید مبانی را که هنر از آن‌ها سر برآورده است بفهمد، که این مبانی اساساً برگرفته از منابع غربی است. اما با توجه به اینکه بحث ما در این پایان‌نامه به نقد هنری برمی‌گردد، یکی از مقدمات و ابزارش زیبایی‌شناسی کاربردی است. زیرا زمانی که برای نقد اثر از اصولی که در زیبایی‌شناسی مطرح است استفاده شود، جنبه کاربردی زیبایی‌شناسی مدنظر است و این اصول از نظر اوکویرک و همکارانش (۱۳۹۰)، به‌عنوان اصولی برای سازمان‌دهی تصویر معرفی شده است. با این اوصاف در این پژوهش فرض بر آن است که زیبایی یک امر ابژکتیو است و به موارد سوپژکتیو که در زیبایی‌شناسی جدید همچون کانت که به داوری ذوقی پرداخته و فیلسوفان بعد از وی مطرح است نمی‌پردازد؛ زیرا به دنبال چگونگی به وجود آمدن زیبایی در اثر هنری و اینکه به چه عواملی بستگی دارد، هستیم، بنابراین زیبایی‌شناسی کاربردی دیدگاه ابژکتیو به آثار دارد. پس آن چیزی که به‌ظاهر اثر مربوط است نه باطن، مدنظر است، باین‌حال بحث فارغ از مباحث عرفانی است. در زیبایی‌شناسی کاربردی اصولی برای سازمان‌دهی تصویر به کار می‌رود که از دوران یونان باستان تا دوران معاصر با تفاوت‌هایی به‌صورت مکتوب موردبحث قرار گرفته‌اند و فارغ از زیبایی‌شناسی و معانی فلسفی هستند. در اینجا زمانی که صحبت از زیبایی می‌شود، یعنی چه چیز در انسان احساس زیبایی را القا می‌کند، بنابراین بحث کاملاً فرمالیستی است.

برای نمونه یکی از اصولی که توسط نجیب اغلو (۱۳۷۹) مورد مطالعه قرار گرفته، اصل تناسب است. وی بر این باور است که در بین دانشمندان مسلمان مصداق این بحث وجود دارد. وی می‌نویسد، تناسب یک اصل زیبایی‌شناسی است و در همه هنرها عامل ایجاد زیبایی اثر هنری است، مهم نیست هنر غربی باشد یا ایرانی؛ اما آنچه تفاوت ایجاد می‌کند نحوه بکار بردن تناسب است. وی بر این باور است که در بین دانشمندان مسلمان مصداق این بحث وجود دارد، زیرا زیبایی‌شناسی قرون وسطایی در روم غربی و روم شرقی و جهان اسلام بر میراث مشترک برگرفته از دوره

کلاسیک (یونان و روم باستان) بناشده، اما روح جهت‌گیری‌های غیرمادی و موحدانه اسلام و مسیحیت را در آن دیدند. همچنین بر این باور است که نظریه‌های زیبایی‌شناسی مشابه در روم غربی و روم شرقی و ممالک اسلامی زبان‌های بصری متفاوتی به بار آورده، اما این زبان‌ها در طرز فکر معنوی اشتراک داشتند، طرز فکری که در کاربرد وسیع طرح‌های انتزاعی هندسی و رنگ‌های زنده تجلی کرد. در همین راستا نجیب اغلو آراء چند تن از حکمای مسلمان را مورد بررسی قرار داده است. مطالعات نجیب اغلو در این باره می‌تواند به‌عنوان الگوی پژوهشی این پایان‌نامه مطرح شود و همچنین مصداقی از این‌گونه پژوهش‌ها نیز محسوب می‌شود.

به نظر می‌رسد این موارد در نقد فرم، به‌عنوان یکی از مهم‌ترین شاخصه‌های اثر مدنظر قرار می‌گیرد. فرم دارای اصول سازمان‌دهی منسجمی است که از آن جمله می‌توان به اصل وحدت اشاره کرد. وحدت به‌عنوان موردی است که در همه منابع مرتبط با زیبایی‌شناسی کاربردی مورد توافق است. آنچه باعث اهمیت وحدت در آثار هنری می‌شود اجزا متفاوتی است که در محیط اثر هنری کنار هم قرار می‌گیرند و هنرمند با رعایت هماهنگی بین آن‌ها در نهایت به وحدت می‌رسد. بنابراین مهم نیست که کدام شاخه از آثار هنری باشد یا حتی نقاشی کلاسیک غربی باشد یا نگارگری ایرانی، بلکه مبانی نظری این اصل در این پژوهش قابل‌تعمیم به همه آن‌ها است.

اما آنچه حائز اهمیت است اینکه در میان هنرمندان و هنرپژوهان در حوزه هنر اسلامی در ایران اختلاف‌نظرهایی وجود دارد. آن‌ها معتقدند که اصول تحلیل فرم (زیبایی‌شناسی کاربردی) از هنر غرب و مبانی آن سرچشمه گرفته است و در تحلیل هنر اسلامی قابل‌استفاده نیست. در حالی که بر اساس پژوهش پیش رو به نظر می‌رسد این اصل به‌عنوان یکی از اصول زیبایی‌شناسی کاربردی در فرهنگ اسلامی نیز ریشه دارد. با این حال وقتی به سراغ منابع اسلامی برویم که در غالب زیبایی‌شناسی کاربردی وحدت را مطرح کرده‌اند، متوجه می‌شویم که این مفهوم زاییده مفاهیم **کیهان‌شناسی** است و سپس تداوم آن را در متون اسلامی اعم از قرآن مجید، احادیث (قرآن و سنت) و نوشته‌های دانشمندان اسلامی می‌توان جستجو کرد که همه ریشه در فرهنگ مشترک بشری دارد، اما در طول تاریخ به‌واسطه تحولات به گونه‌های مختلف به‌کاررفته است. بنابراین با توجه به اینکه نتایج پژوهش

حاضر فارغ از مباحث رمز پردازی و نمادین است، به نظر می‌رسد بُعد ادراکی انسان‌ها با یکدیگر فرق ندارد و این اصول قابل تعمیم به آثار هنری مختلف است.

در نتیجه با توجه به اینکه بررسی تمامی اصول تحلیل فرم در یک پایان‌نامه میسر نیست در این پژوهش به‌طور ویژه به اصل وحدت پرداخته می‌شود. اگر نتایج تحقیق نشان دهد که در منابع اسلامی به اصل وحدت همانند اصل تناسب، توجه کافی صورت گرفته، پس می‌توان پذیرفت که در این مورد خاص نقد فرم، آثار هنر اسلامی متمایز از سایر هنرها نیست و این اصل در نقد آثار هنر اسلامی نیز قابل تعمیم است.

۱-۳. اهداف پژوهش

۱-۳-۱. اهداف کلی

- شناسایی اصل وحدت به‌عنوان یکی از اصول سازمان‌دهی تصویر بر اساس متون اسلامی.
- رسیدن به شاخص‌هایی برای نقد و تحلیل آثار هنر اسلامی.

۱-۳-۲. اهداف فرعی

- هموار کردن زمینه‌های مطالعاتی متون اسلامی در راستای شناسایی سایر مبانی نظری هنر.

۱-۴. پرسش‌های پژوهش

۱-۴-۲. پرسش‌های اصلی

۱. آیا مبانی نظری اصل وحدت به‌عنوان یکی از اصول زیبایی‌شناسی کاربردی در متون اسلامی قابل‌شناسایی است؟

۲. سرچشمه‌های کهن مبانی نظری اصل وحدت چیست؟

۳. آیا تعاریف اصل وحدت در متون مربوط به هنر جهان غرب و منابع اسلامی یکسان است؟

۱-۵. فرضیه

با توجه به روش کیفی انتخاب شده در این تحقیق نمی‌توان در اینجا فرضیه در نظر گرفت زیرا بنا به گفته‌ی حافظ نیا (۱۳۸۹)، فرضیه براساس معلومات کلی و شناخت‌های قبلی یا تجارب محقق پدید می‌آید و به‌صورت حدس و گمان اندیشمندانه درباره‌ی ماهیت، چگونگی و روابط بین پدیده‌ها، اشیاء و متغیرها بحث می‌کند.

۶-۱. اهمیت و ضرورت پژوهش

تحقیق حاضر ضمن شناخت یکی از مهم‌ترین مبانی نظری هنر، سبب فهم این اصل در آثار هنری می‌شود و در نقد آثار هنری به‌عنوان یک چهارچوب نظری به کار خواهد رفت. و از سوی دیگر زمینه‌ای است برای تحقیقات بعدی پژوهشگران.

۷-۱. نوآوری پژوهش

با توجه به پیشینه تحقیق، درباره مبانی نظری اصول زیبایی‌شناسی در هنر اسلامی و ایرانی تاکنون پژوهشی صورت نگرفته است. لذا، طرح به لحاظ موضوع جدید است.

۸-۱. نتایج اصلی تحقیق

تحقیق حاضر ضمن شناخت یکی از مهم‌ترین مبانی نظری هنر، سبب فهم این اصل در آثار هنری می‌شود و در نقد آثار هنری به‌عنوان یک چهارچوب نظری به کار خواهد رفت. و از سوی دیگر زمینه‌ای است برای تحقیقات بعدی پژوهشگران.

۹-۱. انجام تحقیق و روش گردآوری اطلاعات و ابزار آن

روش انجام تحقیق توصیفی است. هم‌چنین شیوه گردآوری اطلاعات نیز کتابخانه‌ای و از روش فیش‌برداری استفاده شده است.

۱-۱۰. معرفی جامعه آماری، روش نمونه‌گیری و تعداد نمونه

جامعه آماری شامل مطالعه‌ی تمام آثار مربوط به متون اسلامی است که در دسترس پژوهشگر است. روش نمونه‌گیری نیز به صورت انتخابی انجام شده و حداقل ۳۰ اثر مربوط به متون اسلامی مورد پژوهش قرار گرفته است.

۱-۱۱. روش تجزیه و تحلیل اطلاعات

به روش کیفی است. بدین صورت که پس از جمع‌آوری اطلاعات به صورت کتابخانه‌ای، کلیه داده‌ها به‌طور جداگانه دسته‌بندی شده و مورد بررسی و تحلیل قرار گرفته است.

فصل دوم

مبانی نظری و پیشینه پژوهش

۲-۱. مبانی نظری تحقیق

۲-۲. پیشینه

۲-۱. مبانی نظری تحقیق

از آنجاکه فصل گردآوری اطلاعات و تجزیه و تحلیل داده‌ها صرفاً به مفهوم اصل وحدت اختصاص دارد، در اینجا مهم‌ترین و کلی‌ترین مفاهیم و تعاریف از واژگان و اصطلاحاتی چون نقد هنری، زیبایی‌شناسی کاربردی، مبانی هنر و فرم ارائه شده است. زیرا اصل وحدت از آن جمله مباحثی است که از دیدگاه‌های مختلف قابل بررسی است و ضرورت دارد که با شرح این اصطلاحات بتوان محدوده این پژوهش را مشخص نمود. همچنین در نهایت به کلی‌ترین نظریه‌ها و تعاریف مربوط به اصطلاح اصل وحدت که آشکارکننده دیدگاه پژوهش حاضر هست اشاره شده است.

۲-۱-۱. نقد هنری

با وجود اینکه ذیل معنای نقد در لغت‌نامه معین (۱۳۸۲) آمده است: یکی بودن و یگانه بودن. همچنین تمیز دادن خوب از بد و آشکار کردن محاسن و معایب سخن. لذا باید توجه نمود که آنچه از مفهوم نقد در این پژوهش مدنظر است، اظهار عقیده شخصی هر نویسنده نیست بلکه نقد، اصول و مقدمات و محتوایی دارد که باید منتقد نسبت به آن‌ها آگاهی کامل داشته باشد. بر این اساس دکتر عبدالحسین زرین‌کوب (۱۳۵۴)، ادیب، مورخ و منتقد ادبی برجسته ایران معاصر، نیز اذعان دارد که نقد درست و عاری از غرض، نقدی است که به تجزیه و تحلیل خردمندانه‌ی همه گونه آثار ادبی، هنری و کاربردی و بررسی منطقی، استدلالی و اسلوبی انسان پرداخته و با قصد و نیت در توضیح و ارزشیابی شیوه‌ها و فن‌ها و فرآیند آن و با درک ارزش‌ها و بهینه کردن معیارهای به‌کاربرده شده صورت گیرد.

با این وجود، زمانی که صحبت از نقد هنری^۲ می‌شود، منظور پویش و فرآیندی است که به یک سنجش کیفی در باب آثار هنری و تولیدات همان پویش و فرآیند می‌انجامد. معمولاً اصطلاح نقد هنر به سنجش ابژه‌های انسان‌ساخت از دیدگاه زیبایی‌شناسانه اطلاق می‌شود. از این رو نقد هنر را می‌توان شاخه‌ای از زیبایی‌شناسی به شمار آورد. این در حالی است که نقد هنر نظیر نقد ادبی، موسیقی و انواع دیگر نقد متمایز از زیبایی‌شناسی است، چون هدف نقد هنر سنجش آثار واحد و یا گروهی از

---

2. Art Criticism

آثار هنری است، حال آنکه زیبایی‌شناسی به ارزیابی کلی هنر می‌پردازد و راجع به آثار افراد و شخصیت هنرمند صحبت می‌کند و اگر نیازمند تئوری باشد، زیبایی‌شناسی درصدد قاعده بندی آن برمی‌آید. با این وجود نقد هنر همیشه تجلی عملی زیبایی‌شناسی است و حتی زیبایی‌شناسی را می‌توان تئوری نقد هنر به شمار آورد (آژند، ۱۳۸۸).

به گفته دکتر آیت الهی (۱۳۸۷)، اگر بپذیریم که زیبایی یکی از الزامات اثر هنری است، بنابراین یک نقد خوب از هرگونه و در هر شیوه‌ای که انجام گیرد، باید از قلمرو زیبایی‌شناسی بیرون نباشد زیرا به عقیده اکثر منتقدان، زیبایی‌شناسان و متخصصان هنرهای مختلف، تنها آفرینش‌گری و خلاقیت، یا ابداع و نوآوری در بهینه‌سازی اثر هنری و یا در جهت تکامل یک شیوه یا یک جریان هنری شایان اهمیت است. در نتیجه آنچه خلق یا ابداع شده، از معیارهای زیبایی‌شناسانه برخوردار است و جنبه مصرفی ندارد و به هدف ایجاد لذت دیدار برای مخاطب اثر، به وجود آمده است. در این صورت اثری است هنری و سازنده یا ایجادکننده آن هنرمند است.

با توجه به اینکه ضابطه‌ی مشخصی برای معنای نقد هنری نیست، مصادیق بسیاری برای آن می‌توان لحاظ کرد همچون: نقد هنری مترادف با بررسی تاریخی آثار هنری است، هم‌چنین نقد هنری بیان شخصی واکنش مثبت یا منفی منتقد بدون توسل به هیچ ملاکی برای قضاوت و یا تعریفی دیگر که ممکن است روش‌های روان‌شناختی دریافت‌های شهودی و بازسازی شخصیت هنرمند در آن‌ها مطرح باشد. اما آنچه در این پژوهش مدنظر است فارغ از این تعاریف است و رایج‌ترین و بنیادی‌ترین معنای نقدهنری است. این تعریف مبتنی است بر داوری ارزشی زیبایی‌شناسی اثر هنری برحسب میزان و معیار زیبایی‌شناسی، و یا برحسب روش خاص دستیابی به ارزیابی زیبایی‌شناختی. در این معنا، انواع متنوعی از نقد هنری وجود دارد زیرا معیارهای نقد زیبایی‌شناختی یا روش‌های ارزیابی زیبایی‌شناختی گوناگون‌اند.

معیارهای فنی و اسلوبی در هنرکده‌ها، مفاهیم برگرفته از آثار استادان گذشته، مفاهیم عمده‌ترین دستاوردهای زیبایی‌شناختی، ضوابط فلسفی مقدم بر تجربه و زمینه‌های تجربی، جملگی در این ردیف جا می‌گیرند. در یک قطب، معلم هنر یا هنرمند استادی قرار دارد که مجموعه‌ای از اصول و

قواعد فنی تجربه‌شده را در نقد هنری به کار می‌گیرد، در قطب مقابل، فیلسوف یا متفکری جای دارد که معیارهای غیرتجربی، گرچه برخوردار از ملاحظات دقیق و سنجیده را به‌منظور توصیف و ارزیابی اثر هنری به کار می‌بندد (پاکباز، ۱۳۹۰).

در نتیجه یکی از ابزار و مقدمات نقد هنری که در این پژوهش مدنظر است، زیبایی‌شناسی کاربردی است زیرا برای نقد از اصول زیبایی‌شناسانه استفاده‌شده است. نکته قابل‌توجه دیگر در پژوهش حاضر که به آن در فصول بعد پرداخته‌ایم، آثار بی‌نظیری است که از تمدن اسلامی در عرصه‌ی نقد به‌جای مانده است و با وضع و تدوین معیارهایی برای نقد، همراه با تأملات وسیع و موشکافی‌های عمیق، سنت حسنه نقادی در ادب و هنر ایران اسلامی را نشان می‌دهد. تأمل در آن آثار نشان می‌دهد که نقد در آن روزگار به معنای سنجش و داوری اشعار و آثار، بر اساس معیارهای زیبایی‌شناختی بوده است. البته این نقد و فرهنگ نقادی در خدمت شعر و ادب بود نه فن و هنر، لیکن مفهوم نقد ادبی به دلیل حضور ذاتی خیال در ادب، می‌تواند حاوی مفهوم نقد هنر نیز باشد به‌ویژه که نسبت وسیع شعر با موسیقی و نیز جایگاه کلیدی آن در فلسفه، خواه‌ناخواه دامنه‌ی این مبحث را به حوزه‌ی هنر نیز می‌کشاند (بلخاری، ۱۳۴۱).

۲-۱-۲. زیبایی‌شناسی کاربردی

در لغت‌نامه معین (۱۳۸۲)، ذیل معنای زیبایی چنین آمده است: زیبایی عبارت است از نظم و هماهنگی‌ای که همراه عظمت و پاکی در شیء وجود دارد و عقل، تخیل و تمایلات عالی انسان را تحریک می‌کند و لذت انبساط‌پدید می‌آورد، بنابراین امری نسبی است. همین امر حاکی از اهمیت هنر در اقوام و فرهنگ‌های گذشته به‌اندازه‌ی جایگاه خرد، علم و فناوری در فرهنگ امروزی است که نتیجه آن شکل‌گیری علمی به نام **زیبایی‌شناسی**^۳ توسط بومگارتن در قرن هجدهم را به همراه داشت. همچنین در لغت‌نامه دهخدا (۱۳۳۹) در برابر واژه زیبایی‌شناسی آمده است: شناسانیدن جمال و هنر است و آن درباره‌ی مجموعه‌ی انفعالات و احساسات درونی و زیبایی و زشتی و هزل و فکاهت و ... گفتگو می‌کند.

با این اوصاف زیبایی‌شناسی علمی است که درباره شرایط و معیارها، نظریه‌های زیبایی و درباره ذوق هنری و داورهای ارزشی وابسته به آثار هنری به بحث می‌پردازد و یکی از مباحث فلسفی را تشکیل می‌دهد. زیبایی‌شناسی بر دو گونه است: ۱) زیبایی‌شناسی نظری عام، که درباره خصوصیات مشترک چیزهای زیبا که احساس زیبایی را پدید می‌آورند بحث می‌کند و این احساس را به گونه‌ای روان‌شناختی تحلیل می‌کند و به شکلی فلسفی به تفسیر طبیعت زیبایی می‌پردازد. ۲) زیبایی‌شناسی عملی خاص، شکل‌های گوناگون هنر را مورد مطالعه قرار می‌دهد و نمونه‌های جداگانه‌ی آن را نقد می‌کند. این نوع زیبایی‌شناسی را نقد هنر می‌نامند. نقد هنری تنها به ذوق تکیه نمی‌کند بلکه بر عقل نیز استوار می‌شود (بابایی، ۱۳۸۶). همچنین به نقل از مجموعه مقالات گردهمایی زیبایی‌شناسی کاربردی (۱۳۸۱) نگاه زیبایی‌شناسانه به ما یاری می‌دهد تا درک هنری خویش را تعمیق بخشیده و از دغدغه‌های صرفاً ادراکی در گذشته راه را بر فهم معنای متعالی خلاقیت در حوزه‌های گوناگون هموارسازیم. زیبایی‌شناسی کاربردی به ما می‌آموزد تا از مرزهای محدود نگرش شخصی، در گذشته و به آستانه ژرف‌بینی هنری قدم نهیم و به قول کانت بی‌غرضانه و رها از سودهای سطحی به تجربه‌ها و دست آوردها نظر کنیم. بدین معنا که وقتی با اثر هنری برخورد می‌کنیم بیش از آن‌که به روابط آن اثر با خودمان یا حتی رابطه آن با هنرمندی که آن را ایجاد نموده است توجه کنیم به مناسبات درونی آن عنایت ورزیم. نگاه زیبایی‌شناسانه، مستلزم تمرکز دقیق و کامل بر روی پدیده‌ها و تجربه‌های هنری است و این امر به آثار هنری خاصی محدود نمی‌شود. تمام دستاوردهای بشری می‌توانند موضوع ژرف‌اندیشی زیبایی‌شناسانه قرار گیرند. نگاه زیبایی‌شناسانه نباید صرفاً به یک تابلوی نقاشی و یا یک مجسمه متمرکز گردد بلکه می‌توان متون مقدس، ذهن و زبان، محیط‌زیست، پوشاک و لباس، گفت‌وگو ارتباطات، تغذیه و شبیه‌خوانی، بازار و اقتصاد و حوزه‌های دیگر نظیر آن را در برگیرد. باید گفت زیبایی‌شناسی کاربردی همه‌ی تجربه‌ها و پدیده‌های فرهنگی، اجتماعی، سیاسی و اقتصادی را می‌تواند موضوع تأمل و بحث قرار دهد. از این رو این گستره را نباید به حوزه‌های هنری خاص محدود نمود. در نتیجه می‌توان گفت زیبایی‌شناسی کاربردی می‌تواند به‌عنوان رهیافتی پژوهشی همه دستاوردهای بشری را از منظری جدید مورد مطالعه قرار دهد.

با این حال اصطلاح زیبایی‌شناسی از جمله مباحثی است که تعابیر متفاوت و نظریات و دیدگاه‌های متعددی به آن وجود دارد. اما آن مفهومی از زیبایی‌شناسی که در پژوهش حاضر مدنظر است، قابلیت است برای درک بهتر اجسام و باعث تغییر در نگرش می‌گردد. هدف این است که چگونگی محیط اطراف و جایگاه شخص در محیط اطراف را به معنای واقعی درک کند. همان نقشی که عقل در علم اخلاق دارد، ذوق و سلیقه در علم زیبایی‌شناسی دارد. علاوه بر این نقد هنری تنها بر ذوق تکیه نمی‌کند بلکه بر عقل نیز استوار است. هرچند باید توجه شود که همان‌طور که پیش‌تر گفته شد این ذوق فارغ از داوری ذوقی است که افرادی همچون کانت^۴ از آن سخن گفته‌اند. از همین رو به دنبال چگونگی به وجود آمدن زیبایی در اثر هنری هستیم. با وجود این ارزش زیبایی‌شناختی یک فضا هنگامی قابل درک می‌شود، که بتواند خود را به‌عنوان یک موجود مستقل از ذهن، برای ناظر مطرح کند و ذهن او را به فعلیت وادارد. مثلاً از معیارهای اصلی زیبایی در معماری می‌توان به فرم و صورت اشاره کرد که به‌عنوان یکی از معیارهای اصلی زیبایی‌شناسی است (قانعی فر، ۱۳۹۳).

با این اوصاف می‌توان گفت، با گذر از سایر مفاهیم و رویکردهای موجود نسبت به زیبایی‌شناسی، در اینجا آنچه مدنظر است اینکه در نقد هنر، کاربرد محدودتر اصطلاح زیبایی‌شناسی به کیفیت‌های ساختار صوری اثر هنری، در مقابل جنبه‌های توصیفی و ظاهری آن معطوف می‌شود. هم‌چنین زیبایی‌شناسی شاخه‌ای است از فلسفه که به تحلیل مفاهیم و حل مسائل می‌پردازد که با تفکر در باب موضوعات گوناگون مطرح می‌شود و موضوع زیبایی‌شناسی می‌تواند همه تجربیات فردی و اجتماعی انسان باشد. بدیهی است که وقتی از حل مسائل سخن به میان می‌آید جنبه کاربردی زیبایی‌شناسی مدنظر قرار می‌گیرد. بنابراین تنها در صورتی که تجربه زیبایی‌شناسی موضوع تأمل و بحث قرار گیرد می‌توان حوزه‌ها و مقولات آن را بازشناخت و آن را شکل‌بندی کرد (عبادیان، ۱۳۸۱).

اصطلاح زیبایی‌شناسی کاربردی، از جمله مفاهیمی است که تعابیر متفاوتی از آن شده و تعاریف دقیقی از آن ارائه نگردیده است. با وجود این در مطالعات اولیه‌ی پژوهش حاضر، ضرورت دیده شد با

---

۴. متولد ۱۳۷۴ میلادی، پروس شرقی، فیلسوف عصر روشنگری (مددپور، ۱۳۹۰).

رجوع به منابع زیبایی‌شناسی، تعابیری از صاحب‌نظران درباره این اصطلاح استخراج شود تا رویکرد ما نسبت به این اصطلاح مشخص گردد. برای نمونه دبنی تاونزند، نویسنده مباحث زیبایی‌شناسی و فلسفه هنر بر این باور است که برخی از آثار هنری آشکارا به این منظور طرح‌ریزی می‌شوند که کاری انجام دهند، بنابراین وجه کارکردگرایی^۵ هنری مطرح است. به‌ویژه یکی از نحله‌های مدرنیسم که از این زمینه نشئت می‌گیرد کارکرد بنا را تعیین‌کننده فرم آن می‌داند، چنانکه به لحاظ زیبایی‌شناختی مناسب کاربردی در نظر می‌گیرد که بنا بدان منظور طراحی شده است. طبق این نظر زیبایی بنا را باید برحسب فرم آن در ارتباط با کارکرد آن ارزیابی کرد.

نظریه‌های کارکردگرایانه ی هنر، ظاهراً به دوره‌ی پیش از پیدایش نظریه‌های مربوط به تجربه‌ی زیبایی‌شناختی و هنرهای زیبای برخوردار از استقلال، تعلق دارد. به همین ترتیب کارکردگرایی عبارت از این نظریه است که کارکرد اثر هنری در ویژگی‌های زیبایی‌شناختی آن تأثیر می‌گذارد. این در حالی است که کارکردگرایی از طریق همگون ساختن کارکرد با صورت ظاهر با نظریه‌های مربوط به نگرش زیبایی‌شناسانه نیز سازگار است. اما آنچه از این تفاسیر برمی‌آید اشاره به Functionalism دارد درحالی‌که در پژوهش حاضر، Applied Aesthetics مدنظر است که فارغ از تعاریف پیشین است. به‌عبارت‌دیگر می‌توان این اصطلاح را شاخه‌ای از فلسفه در ساختار فرهنگی دانست که در رشته‌های هنرهای کاربردی چون طراحی صنعتی، گرافیک، طراحی مد، طراحی داخلی، در نظر گرفته می‌شود. با این اوصاف هر شیء و اثر هنری کاربردی، را در برمی‌گیرد (www.whatartis.org).

هم‌چنین زیبایی‌شناسی کاربردی را از منظر چگونگی به کار بردن آن اصول زیبایی‌شناسی نیز در نظر می‌گیرند که این امر حاکی از شناسایی و بررسی مستقیم خصوصیات فنی در آثار هنری است. اما در اینجا زیبایی‌شناسی کاربردی عبارت از همان زیبایی‌شناسی هنری است. یعنی زیبایی‌شناسی که نخست به‌عنوان بحثی فلسفی بود، از شکل فلسفی خارج شد و در مصداق تحقیق‌یافته است. در پژوهش حاضر صحبت از این می‌شود که چه چیز در انسان احساس زیبایی را القا می‌کند و این امر

---

5. Functionalism

محدود به تجربه‌ها و پدیده‌های خاص نمی‌شود بلکه همه‌ی دستاوردهای بشری را از منظری جدید مورد مطالعه قرار می‌دهد (عبادیان، ۱۳۸۱).

آنچه مربوط به این پژوهش می‌شود، بر اساس گفته‌های گروتز (۱۳۷۵)، معمار و اندیشمند آلمانی، مربوط به نظریه‌ی ثنویت افلاطون و افرادی چون هگل است. افلاطون قائل به دو نوع زیبایی طبیعی و هندسی بود و در ادامه، فلسفه‌ی زیبایی‌شناختی هگل نیز بر بنیان ثنویت زیبایی طبیعی و هنری قرار گرفت. به همین ترتیب آنچه افلاطون به‌عنوان **زیبایی هندسی**^۶ نامید، هگل **زیبایی هنری** و **لوکوربوزیه زیبایی‌شناختی مهندسی**^۷ نامید.

در نتیجه بنا به گفته‌ی **آدولف لوس**، از برجسته‌ترین معماران مدرن قرن بیستم: «هدفی که انسان به‌سوی آن می‌رود این است که زیبایی را در فرم جستجو کند و آن را از تزیینات مبرا کند» (گروتز، ۱۳۷۵، ص ۱۰۳). با این وجود بحث ما در اینجا کاملاً فرمالیستی است و برای نقد اثر هنری باید از اصولی که در زیبایی‌شناسی مطرح است استفاده شود. به گفته‌ی اوکویرک و همکارانش (۱۳۹۰)، این اصول به‌عنوان اصولی برای سازمان‌دهی تصویر معرفی شده‌اند. در همین رابطه نوتل کارول (۱۳۸۷)، فیلسوف معاصر و نظریه‌پرداز هنری آمریکا، بر این باور است که: به اثر هنری برمبنای خود اثر توجه کنیم. هنگامی که بی‌غرضانه به اثر هنری توجه کنیم، آن اثر را به خاطر خود آن ارزیابی می‌کنیم نه به خاطر ارتباطش با امور عملی و کاربردی، و آنچه اهمیت می‌یابد این است که صفات زیبایی‌شناسانه‌ی شاخصه‌اش کدام است نه اینکه آیا اثر برای جامعه سودمند است یا زیان‌بار. «باید دل به اثر بسپاریم، یعنی اجازه دهیم که ساختارهای اثر و مقاصد آن ما را هدایت کند. این گفته حاکی از اهمیت یافتن اصول از منظر زیبایی‌شناسی کاربردی است نه سرزمینی خاص که اثر هنری در آن پدید آمده است. به همین ترتیب حتی مهم نیست که کدام شاخه از آثار هنری مدنظر باشد، نقاشی کلاسیک غرب باشد یا نگارگری، بلکه مبانی و اصول هنری در این پژوهش مدنظر است و قابل‌تعمیم به همه‌ی آثار است»

-
6. Geometric Aesthetics
  7. Engineering Aesthetics

۳-۱-۲. مبانی هنر

بر اساس توصیفات پیشین، زمانی که در نقد آثار هنری جنبه کاربردی زیبایی‌شناسی مطرح باشد، شاخه‌ها و اصولی به‌عنوان مبانی هنر به کار می‌رود. با این وجود پرداختن به مبانی تصویری هر اثر هنری می‌تواند نخستین گام باشد. دکتر نقی زاده (۱۳۹۲)، عضو هیئت‌علمی دانشکده‌ی هنر و معماری دانشگاه آزاد اسلامی، اهم این اصول را چنین عنوان می‌کند: وحدت، تعادل، هماهنگی، زیبایی و ... این اصول، اصول کیفی هستند که تعاریف آن‌ها از نظر جهان‌بینی‌ها و فرهنگ‌ها و تمدن‌های مختلف، متنوع است.

هم‌چنین او کویرک و همکارانش (۱۳۹۰)، مبانی هنر را همچون نطفه‌ای می‌دانند که ویژگی‌های بالقوه‌ی عالی‌ترین سطوح هنر را در خود دارد، لذا درک مبانی درگرو درک تعیین آن در آثار هنری است. به همین ترتیب برای دستیابی به درکی هنر شناسانه برای بررسی بسیاری از شکل‌های هنری که امروزه در دسترس ما هستند، فرد باید مبادی که هنر از آن‌ها سر برآورده است را بفهمد. این در حالی است که برای همه‌ی حوزه‌های هنری همچون موسیقی، نقاشی، مجسمه‌سازی، و ادبیات، ساختار ضرورت دارد و بدون ساختار بیان هنری فهمیده نمی‌شود و اثر فاقد جذابیت خواهد بود.

۴-۱-۲. فرم

در جهت شناسایی و تعیین مختصات یک اثر هنری، شناسایی و معرفی فرم، اولین موضوعی است که محقق باید به آن بپردازد. این امر از آن جهت حائز اهمیت است که وقتی یک اثر هنری از نظر زیبایی‌شناسی کاربردی موردنقد قرار می‌گیرد، اصول سازمان‌دهی آن فرم بررسی می‌شود. فرم یک اصطلاح است که در حوزه‌های مختلف علوم و دانش بشری معانی خاص و کاربردی ویژه دارد و به‌عنوان یکی از مهم‌ترین مفاهیم معرفت‌شناسی، متافیزیک و ... است. در طول تاریخ متناسب با نوع نگرش فیلسوفان به طرق گوناگون نیز از آن تعبیری شده است. لیکن در این پژوهش رویکرد زیبایی‌شناسانه‌ی آن مدنظر است. در همین راستا یونانیان باستان مترادف‌هایی برای فرم قائل بودند، همچون تناسب و نظم اجزاء متشکله. یونانیان این کلمات را به‌طور تصادفی برای توصیف زیبایی به کار نمی‌بردند، زیرا معتقد بودند که زیبایی در آرایش و تناسب اجزاء آن، یعنی در فرم آن است و این

بزرگ‌ترین سهم آن‌ها در شکل‌گیری نظریه‌ی زیبایی‌شناختی بود. با این وجود فرم به معنای آرایش و نظم اجزاء متشکله هر اثر دانسته می‌شود. با این دلالت در برابر عناصر و ارکان و مؤلفه‌هایی قرار می‌گیرد که فرم آن‌ها را به صورت یک کل درمی‌آورد (رامین، ۱۳۷۷).

با این اوصاف می‌توان در اینجا مفاهیم **گشتالت** و فرم را در ارتباط با یکدیگر دانست. صورت (= فرم) و شکل (گشتالت)، هر دو لغت از ریشه **Forma** در زبان لاتین هستند، به این ترتیب می‌توان آن‌ها را تعریف نمود که گشتالت یا شکل عبارت است از کلیت قابل‌رؤیت، محاط در حدود، کم‌وبیش مرکب از اجزاء و دارای وحدت کلی در تظاهر یک شیء در زیبایی‌شناختی فرم یا صورت تظاهر حسی واضح یک شیء است و این بیانی است که خود، را در معرض قضاوت قرار می‌دهد. با این وجود هر دو گویای جلوه‌ی ظاهری یک شیء هستند اما هر دو باهم برابر نیستند (گروت، ۱۳۷۵).

به همین ترتیب غلامحسین نامی (۱۳۷۱)، نقاش معاصر ایران، فرم را شکل یا صورت هر اثر هنری می‌داند که جنبه‌های عینی و مرئی اثر را در برمی‌گیرد و نتیجه‌ی آرایش و ترکیب اجزاء و عناصر تشکیل‌دهنده‌ی اثر است. فرم یک اصطلاح است که در حوزه‌های مختلف علوم و دانش بشری معانی خاص و کاربردی ویژه دارد. با این وجود، فارغ از تعاریف ذکرشده می‌توان به معادل کلمه‌ی فرم در فلسفه اسلامی نیز اشاره کرد زیرا در فصول بعدی در تبیین مفاهیم اصلی پژوهش به این منابع اشاره خواهد شد. در متون اسلامی معادل آن واژه، صورت آمده است. **امام جعفر صادق (ع)** می‌فرماید: **حَقِيقَةُ الشَّيْءِ لَا بِمَادِهِ، صُورُ شَيْءٍ هِيَ ذَاتِيَّاتُ شَيْءٍ** است. چيستی شیء به صورتش است نه به ماده‌اش به علاوه صورت بدون ماده تحقیق نمی‌پذیرد. هر محتوا و مضمونی به صورتی ظهور می‌یابد. صدرالدین شیرازی (ملاصدرا) می‌گوید که تمام معانی و اطلاقاتی که برای صورت هست در این معنی که **مَا يَكُونُ الشَّيْءُ هُوَ بِالْفِعْلِ** (یعنی وجود فعلی دلیل بر تحقق فعلی است) مشترک است و این معنی جامع همه است (ظفرمند، ۱۳۸۱).

در نتیجه بر اساس گفته‌ی اوکویرک و همکارانش (۱۳۹۰)، در این پژوهش منظور فرم سازمان‌دهی یا آرایش خلاقانه تمامی عناصر بصری بر طبق اصولی است که نهایتاً منحصر به وحدت در اثر هنری هست و وضعیت کامل و نهایی اثر را به نمایش می‌گذارند.

۵-۱-۲. اصل وحدت

همان‌طور که می‌دانید فرم دارای اصول سازمان‌دهی منسجمی است که از آن جمله می‌توان به اصل وحدت اشاره کرد. وحدت^۸ از جمله مباحثی است که در منابع مرتبط با زیبایی‌شناسی کاربردی و مباحث هنری از جایگاه ویژه‌ای برخوردار است. باین‌وجود از ابعاد مختلف قابل‌بررسی است، زیرا باوجود تحولات فکری و تمایزات حاکم بر جهان بینی، تعاریف جوامع و صاحب‌نظران از بسیاری مفاهیم و از جمله زیبایی و وحدت متفاوت شده است. به همین ترتیب اصل وحدت از یک‌سو می‌تواند از منظر زیبایی‌شناسی کاربردی و هنرهای تجسمی تعریف شود و از منظری دیگر آراء عرفا و سنت‌گرایان و حتی علوم دیگر را در برداشته باشد. بنابر آنچه گفته شد در مباحث آینده شاخصه‌های تشکیل‌دهنده‌ی وحدت از نظر صاحب‌نظران متعدد و با رویکرد زیبایی‌شناسی کاربردی به‌طور مفصل ارائه خواهد شد، لذا مباحث دیگری که در ذیل این نظریات بیان می‌گردد مربوط به بعضی از آثار هنر اسلامی است. زیرا در آن‌ها علاوه بر هدف و معیارهای صوری، جنبه‌های عرفانی هم مدنظر قرار گرفته و صرفاً مباحث فرمالیستی در مورد آن آثار صدق نمی‌کند. این از آن‌جهت است که از منظر عرفا ممکن است آن هنرمند فقط در عوالم عرفانی دست به خلق آن آثار زده باشد و در وجه جانبی آن به‌صورت آگاهانه یا ناآگاهانه و ناخودآگاه وجه صوری و فرمالیستی وحدت هم رعایت شده است. باین‌وجود بخش گسترده‌ای از دیدگاه‌های عرفا برگرفته از کلام خداوند یگانه در قرآن کریم است. قرآن کریم از آنجاکه کلام خدا است، منبع و سرچشمه‌ی اصلی نقد و تعالیم اسلامی نیز هست (هاشم، ۱۳۸۷).

در نتیجه برخلاف صوفیان و عارفان نخستین، عرفای متأخر با به‌کارگیری زبان کلام و زبان فلسفه که برای عارفان قابل‌فهم‌تر بود، عرفان نظری را پی‌ریختند و مقبولیت بیشتر به عرفان و عرفا بخشیدند. عرفان نظری در اسلام با ظهور ابن عربی در قرن ششم هجری به اوج خود رسید. اما ظهور اکهارت به‌عنوان اوج عرفان نظری در مسیحیت، سیزده قرن پس از میلاد مسیح بوده است. بنابراین عرفای مسلمان و مسیحی از جمله ابن عربی و اکهارت در تعبیر خود به‌ویژه برای مبحث وحدت وجود، بسیار تحت تأثیر آیات و روایات فراوانی از متون مقدس هستند که در فصول بعد به‌طور

مفصل به آن پرداخته خواهد شد تا دیدگاه این عرفا در ارتباط با اصل وحدت آشکار گردد. در نتیجه آنچه در اینجا حائز اهمیت است اینکه در جهان اسلام مسلمانان از طریق ترجمه متون فلسفی، با چنین افکاری آشنا شدند. تا جایی که برای نمونه می‌توان به افکار عارف بزرگ یونانی فلوطین اشاره کرد که اتحاد را به‌عنوان تجلی و یا وحدت ذاتی، محور تعلیماتش قرار داده است (کاکایی، ۱۳۷۹).

نجیب اغلو (۱۳۷۹)، از جمله پرکارترین محققان معماری و هنر اسلامی، هم‌چنین بر این باور است که با ترجمه کتاب‌های فلسفی عربی به زبان لاتینی، نه تنها متون باستانی، بلکه آثار مؤلفان مسلمان نیز در قرون ششم/دوازدهم هجری و هفتم/سیزدهم میلادی در اروپا به وسعت در دسترس قرار گرفت و موجب شبکه ارتباطی پیچیده‌ای میان دو تمدن اسلامی و مسیحی شد. با این وجود از آن‌پس پیدا کردن سرنخ عوامل مؤثر در نظریه‌های زیبایی‌شناسی اروپایی قرون وسطی، که شباهت زیادی به هم‌تایان اسلامی خوددارند، دشوار شده است. در نتیجه آنچه برای ما حائز اهمیت است طرز فکر معنوی مشترکی است که در کاربرد وسیع در آثار هنری تجلی یافت.

بر اساس آنچه گفته شد به نظر می‌رسد بین مفاهیم اصل وحدت در زیبایی‌شناسی کاربردی و عرفان بتوان پیوندی یافت، بنابراین ضرورت دارد مفاهیمی که ذیل مباحث عرفانی بیان می‌شوند، به صورت اشاره وار بررسی شوند. از جمله اصطلاح وحدت وجود است که از عرفان سرچشمه گرفته است. در عرفان با نوعی وحدت انگاری مواجهیم. عارف کسی است که درجه‌ای از شهود را دارا باشد، به همین خاطر تاریخچه (وحدت وجود) با تاریخچه عرفان گره خورده است (کاکایی، ۱۳۷۹).

با این اوصاف در طول دوران اسلامی شاهد مکاتب فکری و شیوه‌هایی هستیم که هر یک از آن‌ها معیارهایی را برای اصل وحدت برای ما آشکار می‌سازد، که این امر حاکی از تأثیرپذیری از فلسفه یونانی در آغاز شکل‌گیری خود است. لکن جایگاه یونان در فلسفه اسلامی صرفاً آغاز راه است و نه متن و غایت آن. با این اوصاف در پژوهش پیش رو بر این منابع نیز متمرکز شده تا بتوان مبانی نظری اصل وحدت را در قالبی که در هنر اسلامی مطرح است، مورد مطالعه قرارداد و سرچشمه این اصل را از این بُعد بررسی نمود.

بنا بر آنچه گفته شد، در میان متفکران سنت‌گرا نیز، تعاریفی که از وحدت در علوم اسلامی شده است، کاملاً و یا تقریباً فرمالیستی است، چون بر اساس علوم جهان‌شناختی و طبیعت‌شناختی و کیهان‌شناختی و ... کارشده و نتیجه‌گیری‌هایی از جانب علمای آن‌ها صورت گرفته است که موردتوجه است. در نتیجه با رجوع به نظریات و گفته‌های برخی از این علماء می‌توان به ریشه‌ی مشخصه‌ها و شاخصه‌های این اصل پی برد. با این اوصاف در پژوهش حاضر، نظریه‌ها و دیدگاه‌هایی از متون و معارف اسلامی مدنظر است که در راستای همان جنبه‌های صوری است که پیش‌تر به آن پرداختیم، یعنی نظریه‌هایی که در بخش وجه صوری گفته شد و در تمامی تمدن‌ها و فرهنگ‌ها و حتی همه‌ی شاخه‌های هنری مشترک است و در نتیجه می‌توان این نظریه‌ها را در مطالعه تمامی آثار هنری مدنظر قرارداد.

در تعریف اصل وحدت با مفاهیم متعددی نیز روبرو هستیم که از آن جمله می‌توان به هماهنگی و تنوع اشاره کرد. مراد از هماهنگی در این پژوهش نظمی است که بین اجزاء تشکیل‌دهنده‌ی یک پدیده وجود دارد. این در حالی است که هماهنگی تنها زمانی امکان وجود دارد که تضاد نیز وجود داشته باشد، زیرا هر نوع ادراک تنها به دلیل وجود تضاد، صورت می‌گیرد، بدین معنا که یک‌شکل تنها هنگامی قابل‌دیدن است که به‌نوعی بتواند خودش را از زمینه‌اش جدا سازد. به همین ترتیب هماهنگی نتیجه‌ی ارتباط میان دو چیز متضاد است (گروتر، ۱۳۷۵) که می‌توان آن را کیفیت پیوند عناصر بصری یک ترکیب‌بندی دانست. بنابراین آنچه از هماهنگی مدنظر است از طریق تکرار ویژگی‌هایی حاصل می‌شود که یکسان یا مشابه هستند زیرا تکرار یا عرضه مداوم یک تمهید یا عنصر منجر به سازگاری امور متضاد با یکدیگر می‌شود. اما آنچه در این بحث مطرح است آن است که عرضه مناسب هماهنگی از ضروری‌ترین اجزاء سازنده‌ی وحدت به شمار می‌رود. هم‌چنین می‌توان هماهنگی را یکی از عوامل انسجام تلقی کرد، این در حالی است که ناهمخوانی در هنر بصری نیز هنگامی، به وجود می‌آید که اجزاء نامرتب در کنار یکدیگر قرار گیرند. از مفهوم تنوع نیز تعبیر متعددی شده است، لذا در این پژوهش به‌عنوان یکی از عوامل **تفکیک بصری**، متعادل‌کننده هماهنگی و یکی از اصول سازمان‌دهی ضروری برای ایجاد وحدت است. در فصول بعد نیز به‌طور مفصل به این اصول خواهیم پرداخت (هاشم، ۱۳۸۷).

۲-۲. پیشینه

نظر به اینکه از سال ۱۳۷۲ تاکنون پژوهش‌هایی در راستای نقد هنری و مبانی نظری هنر صورت گرفته، با استناد به اهم آن‌ها و پژوهش‌های اخیر، حدوداً یازده پایان‌نامه استخراج شد. هم‌چنین مجموع چهل کتاب و مقاله با موضوع مذکور موردبررسی قرار گرفت. از آن جمله می‌توان به پایان‌نامه رسول کمالی دولت‌آبادی (۱۳۸۸) با عنوان **مبانی هنرهای تجسمی ایران مبتنی بر متون دو کتاب مرصادالعباد و گلشن راز، به‌مثابه تجلی معنا** و رساله دکترای گرایش مبانی نظری اسلام رشته مدرسی معارف اسلامی، نوشته سید مجید میردامادی با عنوان **رابطه مفهوم و مصداق از حیث وحدت و کثرت** اشاره کرد که همگی به‌واسطه پرداختن به مباحث عرفانی مبانی هنر، از موضوع پروژه حاضر فاصله دارد. هم‌چنین کوثر افضلی در پایان‌نامه‌ی **تبیین الگوهای ایرانی - اسلامی در آموزش مبانی هنرهای تجسمی**، نیاز به تبیین الگوهای ایرانی - اسلامی را در آموزش مبانی هنرهای تجسمی امری ضروری می‌داند و سعی در پژوهش این الگوها داشته است.

مهدیه معین صمدانی در پایان‌نامه **تبیین مبانی طراحی سنتی با رویکرد به آثار چوبی، فلزی و فرش (۱۳۸۹)**، منظور از مبانی سنتی را بنیان‌ها و اساس طراحی کاربردی و البته سنتی سرزمین ایران می‌داند. یعنی اصولی که یک طراح برای خلق یک طرح و نقشه برای تولید یک اثر صنایع‌دستی باید رعایت کند به‌عنوان اولین اصل کاربردی بودن یک طرح است. محقق آزاده دلایی در سال (۱۳۸۹) در پایان‌نامه‌ی **مبانی نظری هنر در دنیای اسلام با تکیه بر آراء متفکران ضمن بررسی فلسفه و بنیان‌های نظری تفکر اسلامی به مروری بر آراء متفکران اسلامی در باب هنر پرداخته است**. وی ظهور و مبانی نظری هنر اسلام را دغدغه‌ای می‌داند که امروز محافل فرهنگی و هنری ایران و دنیای اسلام را فراگرفته و این امر نیز معلول برخی قضاوت‌های ناعادلانه و شرح و تفسیر خودخواهانه برخی اندیشمندان به‌اصطلاح شرق‌شناسی غربی است که معتقدند هنر اسلامی، فاقد فلسفه و مبانی نظری است و پشتوانه ثبت‌شده از جهت تفکر هنری ندارد. به گفته دلایی در گذشته هم مبادی نظری نزد هنرمندان وجود داشته اما به‌صورت شهودی و نه مبحثی. وی حکمت، عرفان و خیال را مسئله اساسی در مبانی نظری هنرهای اسلامی مطرح می‌کند.

علاوه بر پایان‌نامه‌های مذکور دکتر حبیب‌الله آیت‌اللهی در کتاب خود تحت عنوان **نوشتارهای هنری در مقاله‌ای با عنوان زیبایی‌شناسی نگارگری ایرانی-اسلامی**، معتقد است هر ملتی اصول و معیارهای زیبایی‌شناسانه‌ی خود را دارد و نمی‌توان با معیارهای زیبایی‌شناسانه‌ی ملتی آثار هنری ملت‌های دیگر را سنجید و داوری کرد. وی اصول زیبایی‌شناسانه بیست‌گانه‌ای را به‌مثابه‌ی کلیدی برای هنر ایرانی در نظر گرفته‌اند. همچنین **مبانی عرفانی هنر و معماری اسلامی** از دکتر بلخاری، **مبانی نظری هنرهای تجسمی** دکتر حبیب‌الله آیت‌اللهی و **مبانی هنر اسلامی** از بورکهارت و نمونه‌های دیگر به این موضوعات اذعان دارند.

از میان حدود هفت مقاله و چندین کتاب بررسی شده در این پژوهش، نوشته‌های **اخوان‌الصفاء** و **ابن هیشم** در سال‌های اخیر موضوع بسیاری از مقاله و کتاب‌ها بوده که به مبانی هنر پرداخته‌اند. یکی از مهم‌ترین آن‌ها کتاب گل رو نجیب اوغلو با عنوان **هندسه و تزئین در معماری اسلامی (۱۳۷۹)** است که با مباحث پژوهش حاضر همخوانی بیشتری دارد زیرا در راستای نظریه زیبای‌شناسی به تعاریف مطرح‌شده از این دانشمندان رجوع داشته است و می‌توان آن‌ها را نظری در زیبایی‌شناسی تلقی کرد که لازمه‌ی فهم رخدادهای فرهنگی بصری اسلامی آن زمان است. همچنین می‌توان به مقاله‌ی **مبانی و الگوهای وحدت و تفرقه در قرآن کریم (۱۳۷۹)** نوشته‌ی زهره شاکر اردکانی اشاره کرد. علاوه بر این مقاله آقای بلخاری، با عنوان **معنا و مفهوم زیبایی، المناظر و تنقیح المناظر (۱۳۸۷)** از همان جمله است. این در حالی است که ادموند بورک فلدمن پیش از آن در کتاب **تنوع تجارب تجسمی (۱۳۷۸)** به روش‌های دستیابی به وحدت اشاره کرده است.

محمد مددپور نیز از جمله محققین ایرانی است که همچون سید حسین نصر به مباحث مبانی هنر اسلامی پرداخته و کتاب و مقالات بسیاری از آن‌ها به چاپ رسیده است. در نوشته‌های مددپور درباره مبانی هنر و آراء فردید، هنر را به نحوی تجلی حقیقت وجود موجود می‌داند و به مباحث عرفانی هنری می‌پردازد. علاوه بر نوشته‌های مذکور، در مقاله **اصول و مبانی زیبایی‌شناسی هنر ایرانی (۱۳۸۶)**، مددپور بر این باور است که آثار بصری هنرمندان ایرانی به‌ویژه در دوره‌ی اسلامی به شکلی تجریدی، بانظمی تزئینی و تناسبی هندسی تجسم‌یافته است. این مؤلفه‌ها خود عناصر مهم مبانی

زیبایی‌شناسی هنر هستند. هم‌چنین زهرا رهنورد در مقاله‌ی **مبانی نقد اسلامی هنر (۱۳۶۰)** ضمن اینکه معتقد است برای بررسی آثار هنری‌مان، مبانی نقد نداریم؛ محوری‌ترین نکته و مبنای نقد اسلامی هنر را در این می‌داند که اثر هنری و شخص هنرمند نباید واقع‌گرا باشد بلکه آیه‌گرا باشد.

محمد زمان لیلیان و دیگران در مقاله **جستاری بر مبنای و مفاهیم زیبایی‌شناسی و تبلور آن در ساختارهای معماری (۱۳۸۸)** به بررسی دو نوع زیبایی فرمال و سمبولیک پرداخته‌اند که زیبای مصور یا فرمال آن، با مباحث ما همپوشانی دارد. محقق به گروه گشتالت به‌عنوان گروهی که با دیدگاه علمی و روان‌شناسی به بررسی عوامل مؤثر در ادراک زیبایی فرمال پرداخته‌اند اشاره دارد.

کتاب **حس وحدت (۱۳۹۰)** نیز یکی از موفق‌ترین کتاب‌های معماری در زمینه اصول و پایه‌های ایرانی است و مؤلفان با در نظر گرفتن اساسی‌ترین اصل سنت اسلامی یعنی توحید و تلاش برای درک اینکه چطور معماری ایرانی دوره اسلامی تلاش کرده با یکدست کردن تمام خصوصیات خود به این توحید دست یابد، کمکی مهم به مطالعه هنر کرده است.

در کتاب **مبانی هنر، نظریه و عمل** نوشته اوکویرک و دیگران (۱۳۹۰) نیز، اشاره شده که در مطالعه مبانی هنر با اصول سازمان‌دهی عناصر مواجه هستیم که برای رسیدن به وحدت مفید هستند. بنابراین بر اساس کتاب **مبانی هنر نظریه و عمل** این اصل ذیل بحث فرم قرار می‌گیرد که به‌عنوان یکی از مهم‌ترین شاخصه‌های نقد و تحلیل زیبایی‌شناسی کاربردی است.

علاوه بر پژوهش‌های اشاره‌شده، ۲۹ مورد کتاب و مقاله و پایان‌نامه دیگر شناسایی شده که به بحث فرم پرداخته‌اند. در اکثر پژوهش‌ها چون کتاب **آفرینش فرم** از جعفر اعرابی (۱۳۸۹) و **تجزیه و تحلیل فرم** از لوکوربوزیه، باین وجود اهمیت اصل وحدت به‌عنوان یکی از اصول سازمان‌دهی هر فرم سبب شده پژوهش‌های گسترده‌ای راجع به آن صورت گیرد. آنچه حائز اهمیت است دو دیدگاه متفاوت برای بحث اصلی وحدت است. یک دیدگاه از سوی عرفا صورت گرفته و دیگری از جانب زیبایی‌شناسی کاربردی مطرح است یعنی بحث فرمالیستی است. با وجود بررسی حدود ۱۲ مقاله‌ی ۲۵ پایان‌نامه با موضوع اصل وحدت از منظر عرفا، از آن‌ها جز بعضی موارد، در این پژوهش صرف نظر می‌شود زیرا بحث اصلی اکثر آن‌ها موضوع وحدت در کثرت و کثرت در وحدت است.

همچون مقاله فیروز مهجور با عنوان جلوه وحدت در هنر و معماری اسلامی (۱۳۷۷) یکی از مهم‌ترین ویژگی‌های هنر اسلامی را وحدت می‌داند که این اصل منبعث از توحید است. اما با توجه به اینکه هدف این پژوهش بررسی اصل وحدت در زیبایی‌شناسی کاربردی است، معدودی از پژوهش‌های مذکور در متون اسلامی به بررسی آن پرداخته‌اند. هم‌چنین کتاب **مقایسه نظریه وحدت وجود از دیدگاه ابن عربی و مایستر اکهارت** (۱۳۷۹)، نوشته قاسم کاکایی که برگرفته از رساله دکترای وی هست، به‌طور اختصاصی به شباهت‌ها و تفاوت‌های دیدگاه این دو متفکر پرداخته است. دکتر محسن مراثی در پایان‌نامه خود با عنوان **شناسایی مبانی نظری کاربرد رنگ در نگارگری ایرانی** (۱۳۸۹) به مبانی نظریه رنگ در متون اسلامی همچون قرآن، احادیث روایات و متون دانشمندان مسلمان پرداخته است. از نمونه‌های دیگر می‌توان به **مبانی و مفاهیم تفسیر رنگ در قرآن کریم** (۱۳۹۲) از ابوالفضل صادق پور فیروزه آباد و دیگران اشاره کرد. لیکن در پژوهش حاضر با محوریت قراردادن اصل وحدت در زیبایی‌شناسی کاربردی به مطالعه این اصل در متون اسلامی می‌پردازیم.

در راستای پژوهش حاضر سعی شد برای فهم بهتر اصطلاح وحدت منابع زبان‌اصولی نیز موردبررسی قرار گیرند. از آن جمله می‌توان به کتاب **Aesthetic Order- A Philosophy Of Order, Beauty And Art** نوشته Ruth Lorand اشاره کرد. این کتاب در تلاش است نظریه‌ای جامع از زیبایی‌شناسی ارائه دهد که از تحلیل مفاهیم **نظم** و **بی‌نظمی** و نمونه‌های مختلفش، می‌توان رابطه‌ی متقابلشان را استخراج نمود. با این اوصاف نظریه‌ای پایه‌ریزی شده، اشاره به نظم در زیبایی‌شناسی دارد. در ذیل مباحث کتاب که به‌طور تخصصی به فلسفه‌ی نظم و زیبایی و هنر پرداخته است، در فصلی که مربوط به زیبایی به‌عنوان مفهوم اکتسابی و غیر اکتسابی است به نظریه‌ای اشاره دارد که مرتبط با تئوری مبحث اصل وحدت است. نویسندگان به ریاضیدانانی اشاره دارد که به ترجمه دستوره‌ای سنتی پرداخته و روانشناسانی که به زیبایی‌شناسی تجربی توجه کرده بودند که **بیرکھوف**^۹

۹. G.D. Birkhoff

فصل دوم: مبانی نظری و پیشینه پژوهش

از جمله این افراد است. در نتیجه وحدت در تنوع، تبدیل شد به متغیر قابل اندازه‌گیری و رمزهای پنهان زیبایی‌شناسی آشکار گردید.

فصل سوم

روش پژوهش

۳-۱. روش پژوهش

۳-۲. جامعه آماری تحقیق

۳-۳. متغیرهای پژوهش

۳-۴. روش نمونه‌گیری و حجم نمونه

۳-۵. روش گردآوری اطلاعات

۳-۶. روش تجزیه و تحلیل داده‌ها

۱-۳. روش پژوهش

در این فصل به تناسب پژوهش پیش رو، روشی را برگزیده‌ایم تا با برنامه‌ریزی‌های صورت گرفته نتایج لازم حاصل آید. روش مدنظر توصیفی است و به لحاظ هدف بنیادی نظری است زیرا از روش کتابخانه‌ای و بررسی متون و محتوای مطالب که در ادامه توضیح داده می‌شود، برای گردآوری اطلاعات استفاده شده و صرفاً آنچه در منابع در دسترس است مطالعه، توصیف و تشریح شده است. با این اوصاف شناختی کلی در پژوهش حاصل شده اما با توجه به اینکه موردی خاص را مورد مطالعه و شناسایی قرار گرفته و می‌توان این ویژگی‌ها را به موارد مشابه تعمیم داد و بر اساس آن، نظریه ارائه نمود. بنابراین پژوهش حاضر از ارزش علمی بالایی برخوردار است. انجام چنین تحقیقاتی که به صورت عمیق به شناسایی موضوع خاصی می‌پردازند، روش تحقیق کیفی را می‌طلبد تا محقق در نهایت به نتایج مدنظر برسد (انصاری مهابادی، ۱۳۸۱)، زیرا روش کیفی، حالت توصیفی دارد (خالدی، ۱۳۸۸) یعنی نوعی از پژوهش است که یافته‌های حاصل از آن از طریق روش‌های آماری یا سایر ابزارهای کمی سازی به دست نیامده است، و بخش عمده‌ی تحلیل‌ها جنبه‌ی تفسیری دارند (حریری، ۱۳۸۵)

نخست پژوهشگر می‌تواند با تأکید بر تحقیقات پیشین که با پرسش اصلی پژوهش حاضر در ارتباط است، مسئله تحقیق را به صورتی دقیق‌تر بیان کند و متوجه کسری و کمبودها در تحقیق‌های مدنظر شود. اگرچه از یک طرف تلاش می‌کند تا آن‌ها را استفاده نماید لیکن از طرف دیگر درصدد برمی‌آید تا با رفع نقایص و کمبودهای تحقیقات پیشین به شیوه‌های نو و بدیع و نیز اطلاعات جدید دست یابد (انصاری مهابادی، ۱۳۸۱). بنابراین در تحقیق حاضر، روش کیفی انتخاب شده تا نگاهی نو درباره آن چیزهایی که میزانی از آگاهی درباره‌شان وجود دارد، حاصل شود و جزئیات ظریفی از پدیده‌هایی که ارائه‌ی آن‌ها به روش کمی مشکل است به دست دهد (استراس، ۱۳۹۰). این مورد حاکی از آن است که تحقیق کیفی با معانی، مفاهیم، تعاریف، نمادها و توصیف ویژگی‌ها سروکار دارد و این تنوع تعاریف خود حاکی از تنوع نگرش‌ها، گرایش‌ها و تکنیک‌هاست. همین امر باعث می‌شود که تحقیق کیفی بیشتر هنر باشد تا علم زیرا خلاقیت و نوآوری را هم در پی دارد.

همان‌طور که محمدی (۱۳۹۰) نقل می‌کند، در تحقیقات کیفی همچون خلق آثار هنری باید به چند مرحله توجه ویژه داشت. نخست اینکه، انتخاب موضوع موردعلاقه، از میان موضوع‌های جدید درزمینه کاری موردنظر، حائز اهمیت است. پس محقق مجبور است موضوع موردنظرش را کوچک‌تر و عملی‌تر سازد. بعدازآن تعیین حدود طرح تحقیقاتی و تعریف مسئله تحقیق، به‌عنوان چارچوبی برای انجام کار است. بنابراین جمع‌آوری داده‌ها در راستای مسئله تحقیق صورت می‌گیرد. در مرحله‌ی بعد آنچه اهمیت دارد این است که محقق باید دارای یک طرح کلی باشد زیرا او بهتر است در مطالعات اولیه، تصویری کلی از همه‌ی ابعاد موضوع، از اول تا آخر برای خودش داشته باشد. همچنین بهتر است همچون رمان‌نویس‌ها ابتدا به‌طور خلاصه از اول تا آخر تحقیق را برای خود نوشته و سپس به گردآوری مطالب و پر کردن شکاف‌ها و جاهای خالی بپردازد. باین‌وجود لازم است تصور کلی از طرح خود داشته باشیم و در ادامه به تکمیل جزئیات بپردازیم. در مرحله‌ی بعدی محقق باید از دیدگاه‌های مختلف به موضوع کارش بنگرد و داده‌های گوناگون مربوطه را گردآوری کند، اما به صورتی که همه‌ی آن‌ها یک‌جهت را نشانه بگیرند. باین‌وجود در تحقیق کیفی توصیف منطقی پدیده‌ها کافی نیست بلکه آن‌ها را باید آن‌ها را باید طوری در ارتباط باهم دیگر و از منظری تشریح کرد که برای خواننده معنی‌دار باشد. سپس آنچه اهمیت دارد این است که، تحقیق علمی خوب، از جنبه‌ی خلاقیت خالی نیست، این امر به‌ویژه در تحقیق کیفی بیشتر صدق می‌کند چون‌که در این نوع مطالعات، به سبب فقدان استانداردهای از پیش طراحی‌شده، محقق فرصت مانور بیشتری جهت نوآوری دارد، بنابراین خلاقیت یکی از اجزای مهم تحقیق کیفی است. درواقع رویکرد خلاق سبب می‌شود تا محقق بر پیش‌فرض‌ها و تعصبات خود فائق آید و به طراحی و نظمی نو از عناصر قدیمی بپردازد. باین‌وجود در تحقیق پیش رو، سعی بر آن است که این شاخصه‌ها، تا حد ممکن مدنظر قرار گیرند و با پرداختن به موارد پیش رو، به تهیه و تنظیم تحقیق کیفی پرداخته‌شده است. مواردی همچون چگونگی روش تحقیق، انتخاب مکان یا جامعه‌ی مورد مطالعه، نمونه‌گیری و روش جمع‌آوری داده‌ها و ... موردبررسی قرار خواهند گرفت.

۲-۳. جامعه آماری تحقیق

یکی از نخستین و مهم‌ترین تصمیمات کلی که باید در پژوهش اتخاذ کرد، همانا تعیین مکان، جامعه یا پدیده‌ی موردنظر است که در روش تحقیق نقش محوری دارد و راهنمای پژوهشگر خواهد شد، زیرا این تصمیم اولیه و مهم به‌گونه‌ای است که به تصمیمات بعید شکل می‌دهد (مارشال، ۱۳۸۱). باین‌وجود در تحقیق کیفی، عموماً روی یک جامعه آماری به معنای تحقیقات کمی مطالعه نمی‌شود. بنابراین جامعه‌ای که در اینجا در نظر گرفته‌شده، شامل آثار مکتوب در زمینه زیبایی‌شناسی در میان متون و معارف اسلامی است که در دسترس پژوهشگر است تا بتوان از میان منابع دسته اول، اطلاعات مدنظر را استخراج نمود.

۳-۳. متغیرهای پژوهش

با توجه به موضوع تحقیق و نوع تحقیق به روش کیفی، با مفاهیم پیچیده و قابل دسترسی سروکار داریم که به‌سادگی نمی‌توان به آن‌ها متغیر اطلاق نمود. زیرا ما در مورد اصلی صحبت می‌کنیم که تعریف دقیقی از آن نداریم و با توجه به اینکه این مفهوم به مباحث فلسفی نزدیک است، لذا مفهوم پیچیده‌ای است که قابل اندازه‌گیری نیست.

۴-۳. روش نمونه‌گیری و حجم نمونه

با توجه به اینکه در بیشتر موارد امکان ندارد همه‌ی رویدادها، امور یا اشخاص، مورد تحقیق قرار بگیرند، لذا محقق به نمونه‌گیری می‌پردازد. بنابراین هنگامی که کانون توجه محقق بر روی یک جامعه‌ی خاص باشد، پژوهشگر برای نمونه‌گیری از آن جامعه باید یک استراتژی ارائه کند و سعی شود تصمیم‌گیری درباره‌ی نمونه‌گیری هم‌زمان با تصمیماتی که درباره‌ی شیوه‌ی جمع‌آوری اطلاعات گرفته می‌شود، اتخاذ گردد (مارشال، ۱۳۸۱). باین‌وجود هدف از چنین تحقیقی، شناسایی، رشد، توسعه و مرتبط کردن مفاهیم با یکدیگر است. لذا باید بر مبنای مفاهیمی که از دیدگاه نظری به نظریه‌ی موردنظر محقق، مربوط‌اند، نمونه‌گیری شود که به این نمونه‌گیری، نمونه‌گیری نظری گفته می‌شود (محمدی، ۱۳۹۰). هم‌چنین باید اذعان داشت که پرسش‌های تحقیق نیز حول محور مکان و

نمونه‌گیری می‌گردند که در این شیوه‌ی نمونه‌گیری سعی شده است به‌صورت انتخابی حداقل ۳۰ اثر مربوط به متون اسلامی مورد پژوهش قرار گیرند.

۳-۵. روش گردآوری اطلاعات

یکی از روش‌های اصلی که برای گردآوری اطلاعات در تحقیقات کیفی به کار می‌رود، روش کتابخانه‌ای است. بدین‌صورت که بعد از فیش‌برداری از داده‌های موجود از اسناد و مدارک کتبی در دسترس، درنهایت با تجزیه و تحلیل آن‌ها به بررسی آن‌ها پرداخته شده است. هم‌چنین این فرایند می‌تواند با پرسش‌های تحقیق که در چارچوب نظری مطرح شده‌اند مرتبط باشد (مارشال، ۱۳۸۱). بنابراین با توجه به پرسش‌های مطرح شده در تحقیق، از روش نمونه‌گیری، برای جمع‌آوری داده‌های گردآوری شده در کتابخانه استفاده شده است.

۳-۶. روش تجزیه و تحلیل داده‌ها

همان‌طور که پیش‌تر گفته شد روش گردآوری کتابخانه‌ای را برای تحقیق پیش رو برگزیده‌ایم، لذا اطلاعات جمع‌آوری شده مستلزم تجزیه و تحلیل هستند. به گفته‌ی مارشال (۱۳۸۱)، تجزیه و تحلیل عبارت است از فرآیند تدوین، تنظیم، شالوده‌ریزی و بیان مفاهیم یا معنی انبوهی از داده‌های جمع‌آوری شده. درواقع تجزیه و تحلیل داده‌های تحقیق کیفی، تلاشی است در راه ابراز نظر در مورد روابط بین طبقه‌هایی از داده‌ها که بنای یک تئوری را شالوده‌ریزی می‌کند.

روش‌های مختلفی برای طبقه‌بندی داده‌های جمع‌آوری شده در تحقیق کیفی وجود دارد که بسته به نوع تحقیق از هر کدام استفاده می‌شود تا درنهایت به اهدافشان برسند. در این پژوهش از روش تحلیل محتوا^{۱۰} استفاده شده است. درواقع تحلیل محتوای کیفی عبارت است از مجموعه تکنیک‌هایی به‌منظور استنتاج ویژه از یک متن که این حاکی از آن است که تحلیل محتوا، فقط محتوای ظاهری چمطالب را بررسی نمی‌کند بلکه سطوح مختلفی از محتوا وجود دارد که مورد توجه قرار می‌گیرند (حاجیلو، ۱۳۸۳). هرچند باید توجه نمود که نقش اندیشه محقق بیش از نظریه‌ها و اطلاعات اوست.

همچنین با تحلیل آثار گروهی خاص از نویسندگان، می‌توان خطوط اصلی اندیشه آن‌ها را بیرون آورد، با یکدیگر تلفیق نمود و در نهایت مجموعه‌ای تشکیل داد که مشخص‌کننده‌ی نحله، فلسفه یا مکتبی خاص است (ساروخانی، ۱۳۷۷). بنابراین به گفته‌ی حریری (۱۳۸۵)، شیوه‌ها و روندهایی که برای تفسیر و سازمان‌دهی داده‌ها به کار می‌رود معمولاً، مفهوم‌پردازی، کاستی از حجم داده‌ها، تشکیل مقوله‌ها برحسب ویژگی‌ها و ابعاد مشترک و ارتباط دادن آن از طریق یک سلسله عبارت‌های ربطی را شامل می‌شوند و این موارد تحت عنوان رمزگذاری خوانده می‌شوند.

در تحلیل محتوای کیفی، انبوه کلمات گردآوری‌شده در مصاحبه‌ها با داده‌های حاصل از مشاهده، نیاز به تلخیص و توصیف دارند و مسئله پژوهش نیز ممکن است پژوهشگر را به جستجوی روابط میان مضمون‌های تشخیص داده‌شده سوق دهد. بدین ترتیب تحلیل داده‌های کیفی مستلزم استنباط است و پژوهشگران از داده‌های مربوط به جزئیات موضوع، استنباط‌هایی به عمل می‌آورند. منظور از استنباط، استفاده از استدلال، قضاوت و رسیدن به نتایج بر اساس شواهد است. نتیجه‌گیری با استفاده از استدلال انجام می‌گیرد و بدین ترتیب پیچیدگی موجود در داده‌ها، ساده و قابل فهم می‌گردد.

یکی از مشخصه‌های داده‌های کیفی این است که جنبه‌های مختلف شواهدی را که گردآوری‌شده، به صورت درونی و یا با شواهد مرتبط، مقایسه می‌شود. در واقع پس از تشخیص فرآیندها، علل، ویژگی‌ها و سازوکارهای مختلف در بین شواهد موجود، الگوها، همانندی‌ها، تفاوت‌ها و جنبه‌های مشابه و نامشابه مورد جستجو قرار می‌گیرد. نکته‌ی قابل توجه اینکه فرآیند تحلیل محتوا در تحقیق کیفی به جای اینکه مرحله مشخصی باشد که در انتهای پژوهش به اجرا درآید، بُعدی از تحقیق است که اجرای آن در تمام مراحل تحقیق استمرار دارد.

بدین ترتیب با توجه به اینکه در تحلیل کیفی فنون ثابت و سریعی برای تحلیل داده‌ها وجود ندارد، با این حال وجوه مشترکی در فرآیند تحلیل داده‌ها وجود دارد و معمولاً مراحل که در این فرآیند طی می‌شود در پژوهش‌های کیفی مشترک است. فرآیند تحلیل داده‌های کیفی با نسخه‌برداری آغاز می‌شود و با اجرای یکی از شیوه‌های رمزگذاری، مانند رمزگذاری نظری، رمزگذاری مضمونی و

تحلیل محتوا و یا سایر شیوه‌های تحلیل ادامه می‌یابد. به‌طورکلی یکی از راهبردهای اساسی در تحلیل داده‌های کیفی، رمزگذاری مواد مورد تحلیل باهدف مقوله‌بندی و یا تکوین نظریه است.

در بسیاری از تحقیق‌های کیفی، تحلیل داده‌ها با تشخیص مضمون‌ها و الگوهای کلیدی آغاز می‌شود و برای انجام این کار داده‌ها رمزگذاری می‌شوند. همان‌طور که پیش‌تر گفته شد، در تحلیل کیفی، محققان باید بتوانند معنی‌دارترین بخش‌های داده‌ها را سازمان‌دهی، مدیریت و بازیابی کنند و برای این کار معمولاً بر اساس مفاهیم، برجسب‌ها و نشانه‌هایی به داده‌ها اختصاص می‌دهند. درواقع آنچه در این مرحله انجام می‌گیرد، فشرده ساختن داده‌ها در واحدهای قابل‌تحلیل از طریق ایجاد مقوله‌هایی از داده‌ها است که این فرآیند معمولاً رمزگذاری نامیده می‌شود و می‌توان آن را این‌گونه در نظر گرفت که این فرآیند را ایجاد مفاهیم با استفاده از داده‌ها از طریق رمزگذاری بدانیم. درواقع هدف محقق کیفی بیرون کشیدن مفاهیم از دل داده‌ها است و رمزگذاری به‌عنوان وسیله‌ای برای این منظور به کار می‌رود.

رمزگذاری بخشی از فرآیند تحلیل است که بخش‌های متفاوت داده‌ها را به یکدیگر پیوند می‌دهد. به‌این‌ترتیب که پژوهشگر با در کنار هم قرار دادن بخش‌هایی از داده‌ها، مقوله‌هایی را به وجود می‌آورد که عناصر یا ویژگی‌های مشترکی دارند. یعنی مربوط به موضوع یا مضمون ویژه‌ای هستند. به‌این‌ترتیب، رمزگذاری، تمامی آن بخش‌های داده‌ها را به ایده یا مفهوم ویژه‌ای پیوند می‌دهد چنانکه به یکدیگر مرتبط می‌شوند و به‌این‌ترتیب رمزها، مقوله‌ها و مفاهیم، پیوند نزدیکی با یکدیگر می‌یابند. بااین‌وجود اساس کار تحلیل داده‌های کیفی نه در رمزگذاری ظاهری و سطحی، بلکه در اندیشیدن به پیوندها و ایجاد کردن این ارتباط‌های نهفته است. درواقع چگونگی استفاده از رمزها و مفاهیم است که در فرآیند تحلیل کیفی اهمیت دارد. با این اوصاف مفاهیم جدیدی را از دل داده‌ها استخراج نموده و یا مفاهیم موردنظر بر اساس داده‌های گردآوری‌شده پالایش می‌شود. تشکیل مفاهیم نیز بخشی از تحلیل داده است و در جریان گردآوری داده‌ها آغاز می‌شود.

بدین‌صورت که محقق داده‌ها را با سازمان‌دهی در مقوله‌ها تحلیل می‌کند و در این فرآیند مفاهیم جدیدی به وجود می‌آورد و تعاریف مفهومی ارائه می‌دهد و روابط میان مفاهیم را موردبررسی قرار

می‌دهد و در نهایت مفاهیم را به‌عنوان گروه‌هایی از مقوله‌های متضاد یا مشابه در عبارت‌های نظری به یکدیگر پیوند می‌دهد. یک گزارش تحقیق قابل‌اعتماد، خواننده را از منشأ مفهوم‌پردازی‌ها آگاه می‌کند و گویای این است که هر یک از مفهوم‌پردازی‌ها برخاسته از اکثریت قاطع موارد یا از یک مورد خاص و مهم و یا برخاسته از گمان‌های محقق بر اساس شواهد موجود در مجموعه‌ی محدودی از داده‌ها است.

هم‌چنین باید اذعان داشت که یکی از روش‌های تحلیل داده‌ها، رمزگذاری نظری است که از شیوه‌های مختلفی در این نوع تحلیل استفاده می‌شود. اولین گام تحلیل در شیوه رمزگذاری نظری، رمزگذاری آزاد است که داده‌ها به بخش‌های مجزا تقسیم شده، از نزدیک بررسی و از نظر شباهت و تفاوت‌هایشان مقایسه می‌شوند. وقایع و رخدادها، اشیاء، کنش‌ها و تعاملاتی که به لحاظ مفهومی دارای ماهیت مشابهی هستند و یا از نظر معنایی با یکدیگر ارتباط دارند، تحت مفاهیم انتزاعی‌تری که مقوله (مؤلفه) نامیده می‌شود، گروه‌بندی می‌شوند. بدین منظور به نقل از ساروخانی (۱۳۷۷)، تحلیل محتوا مقوله‌بندی همه اجزای یک متن در جعبه‌های مختلف است. بدین ترتیب مقدار اجزاء عناصری که در هر جعبه مرتب‌شده‌اند، متن را مشخص می‌کنند. منظور از جعبه‌ها، مقوله‌ها است که می‌توانند متنی چند هزار صفحه‌ای را در یک جدول ارائه دهند به‌طوری‌که خواننده با پیام‌های اساسی اثر آشنا شود.

حریری (۱۳۸۵) می‌نویسد، در گام بعدی مثل رمزگذاری محوری یا گزینشی، داده‌ها در قالب عبارت‌هایی که بیانگر ماهیت روابط میان مقوله‌های مختلف و مقوله‌های فرعی آن‌ها هستند، دوباره با یکدیگر پیوند می‌خورند. هدف از رمزگذاری آزاد بیان داده‌ها و پدیده‌ها در قالب مفاهیم است و برای این منظور داده‌ها ابتدا ساده یا به عبارت دیگر تقطیع می‌شوند. یعنی داده‌های نسخه‌برداری شده به دقت و سطر به سطر توسط محقق مطالعه شده، به واحدهای تحلیلی معنادار تقسیم می‌شوند که این شامل مطرح کردن پرسش‌هایی در مورد داده‌ها، مقایسه از نظر شباهت و تفاوت‌ها میان رخدادها و مقایسه میان سایر نمونه‌های پدیده‌ها است. به این ترتیب رخدادهای مشابه برچسب‌گذاری شده و برای تشکیل مقوله‌ها گروه‌بندی می‌شوند. لذا حاصل رمزگذاری آزاد فهرستی از رمزها و مقوله‌هایی است که به متن اختصاص یافته‌اند. آنچه این فهرست را تکمیل می‌کند، یادداشت‌های مربوط به توضیح و تعریف

محتوای رمزها و انبوهی از تذکارها است که ملاحظات مهم و شایان توجه در داده‌ها و نیز اندیشه‌های مربوط به تکوین نظریه را شامل می‌شوند.

در ادامه رمزگذاری محوری، روابط میان مقوله‌های حاصل از رمزگذاری آزاد را مشخص می‌کند. در واقع گام بعدی پالایش و تمیز دادن مقوله‌های حاصل از رمزگذاری آزاد است. به این ترتیب از انبوه مقوله‌هایی که در رمزگذاری آزاد به دست آمدند، مقوله‌هایی انتخاب می‌شوند که به نظر می‌رسد دقیق شدن در آنها نتایج ثمربخش‌تری خواهد داشت. بدین ترتیب برای ارائه‌ی توضیح کامل‌تر و دقیق‌تری از پدیده‌ی موردنظر، مقوله‌ها با مقوله‌های فرعی خود ارتباط داده می‌شوند.

به گفته‌ی مارشال (۱۳۸۱)، در نهایت می‌توان برای ثبت داده‌هایی که به روش تحلیل محتوای کیفی جمع‌آوری می‌شوند جدول‌هایی ارائه نمود که از این طریق مسئله نظارت بر داده‌ها و مدیریت داده‌ها را تسهیل می‌نماید. با این وجود طبقه‌بندی داده‌ها و تهیه جدول‌هایی خاص در این زمینه می‌تواند این موضوع را مشخص کند که در تحقیق مزبور چه چیزهایی از اهمیت بیشتری برخوردار است زیرا در تحقیق کیفی، جمع‌آوری و تجزیه و تحلیل داده‌ها، بر روی هم، موجب بروز یک تئوری خواهد شد که بر پایه‌ی داده‌های تجربی قرار دارد. این امر بدان جهت است که داده‌های متعلق به تحقیق کیفی به صورت فزاینده‌ای پیچیده‌اند و با پرسش‌های مطرح در تحقیق، تفاوت‌های زیادی دارند. لذا محقق می‌تواند در سراسر تحقیق، طبقه‌ها و گروه‌ها را مشخص نماید و به یکدیگر مرتبط سازد.

فصل چهارم

تجزیه و تحلیل داده‌ها

۱-۴. مبانی نظری اصل وحدت

بر اساس نظریه‌های برگرفته از تألیفات

متأخر

۱-۴-۱. شاخصه‌های اصل وحدت از نگاه نویسندگان غربی دوران متأخر

۲-۴-۱. شاخصه‌های اصل وحدت از نگاه سنت‌گرایان

۱-۱-۴. شاخصه‌های اصل وحدت از نگاه نویسندگان غربی دوران متأخر

درباره‌ی اصل وحدت در منابع مربوط به مبانی هنر و اصول سازمان‌دهی تصویر مطالب زیادی نوشته‌اند، باین وجود در نظر داریم در این بخش کتاب‌هایی که در قرن‌های متأخر در اروپا نوشته شده و در آن‌ها تعاریف و شاخصه‌هایی برای اصل وحدت ارائه داده‌اند را مورد بررسی قرار دهیم، تا در نهایت به شاخصه‌های اصل وحدت از منظر این نویسندگان پی ببریم. این کتاب‌ها اغلب کتاب‌هایی هستند که به فارسی ترجمه شده‌اند. در نتیجه با بررسی شاخصه‌های اصل وحدت در تحقیقات جدید، زمینه لازم برای بررسی تاریخی آن در بخش‌های بعدی فراهم می‌گردد.

نویسندگان خارجی:

اوکویرک و همکارانش: در میان کتاب‌های متعددی که به فارسی ترجمه شده‌اند، کتاب **مبانی هنر، نظریه و عمل**، از جمله تحقیقاتی است که در فصل مربوط به فرم، اصول وحدت‌بخش سازمان‌دهی اثر هنری را نیز مورد بررسی قرار داده و در تحقیق پیش رو نیز حائز اهمیت است. در کتاب مذکور بر این باورند که یک اثر هنری تمام شده سه مؤلفه دارد: **موضوع، فرم و محتوا**. از طریق مؤلفه‌های فرم، اصول ساختاری انتظام بصری، بررسی می‌شود. هنرمندان فرم دهندگان بصری با یک نقشه‌اند، آن‌ها با مواد خامشان، عناصر، خط‌ها، شکل‌ها، ارزش‌های نور، بافت‌ها و رنگ‌ها را طبق ساختارهایشان می‌چینند. عناصر مورد استفاده آن‌ها باید مهار شوند و با یکدیگر تلفیق گردند. هنرمندان از طریق اصول وحدت‌بخش سازمان‌دهی این امر را مدیریت می‌کنند که اصول عبارت‌اند از: **هماهنگی، تنوع، تعادل، تناسب، تسلط، حرکت و ایجاز**. این اصول فضا و کلیت را می‌آفرینند و در صورتی که هنرمند در انجام این نقشه موفق باشد، وحدت به دست خواهد آمد. وحدت در این مورد به معنای یکپارچگی و سازمان‌دهی اجزاء، متناسب بانظم یک کل است، به نحوی که هر یک از اجزاء جنبه‌ی حیاتی بیابند. باین وجود فرم وضعیت کامل و نهایی اثر است هنرمند برای تولید این وضعیت غایی از عناصر ساختار هنر، تحت هدایت اصول سازمان‌دهی، استفاده می‌کند. معمولاً نقشه هنرمند، ترکیبی است از شهود و عقل. در شرایط مطلوب، نقشه حتی اگر در جریان تکمیل اثر تغییر نماید، به‌طور مؤثری عواطف هنرمند را انتقال خواهد داد. ویژگی‌های منحصربه‌فرد هر یک از عناصر

در این فرآیند سازمان‌دهی، آن‌قدر مهم‌اند که قابل‌تفکیک از آن نیستند. هنگامی‌که یک هنرمند می‌کوشد از خط برای وحدت‌بخشیدن به اثرش بهره جوید، هماهنگی نهایی عملاً در پیوند با یک یا همه‌ی آن ویژگی‌ها، طول، پهنا، کیفیت و ... آفریده می‌شود.

بنابراین مشاهده می‌کنیم که اصول سازمان‌دهی را می‌توان در مورد تک‌تک ویژگی‌های هر عنصر به کاربرد یا به‌عبارت‌دیگر، ویژگی‌های منحصربه‌فرد هر عنصر ممکن است در معرض اصول سازمان‌دهی قرار گیرند تا به یک ترکیب‌بندی وحدت‌بخش‌اند. سازمان‌دهی در هنر عبارت است از شکل دادن به کلیتی وحدت یافته از واحدهای گوناگون که این امر حاصل پیوند دادن تباین‌ها به کمک شباهت‌هاست. برای مثال هنرمند می‌تواند از دو نوع خط متضاد عمودی و افقی در یک ترکیب‌بندی بهره بگیرد، زیرا هر دو خط عمودی و افقی پیشاپیش مستقیم‌اند. این شباهت می‌تواند آن دو را به یکدیگر پیوند دهد. وحدت و سازمان‌دهی در هنر وابسته به ثنویت شباهت و تباین است، تعادلی میان هماهنگی و تنوع. با این اوصاف وحدت، نتیجه گرد هم آوردن عناصر هنر بر اساس نسبت مناسبی میان تنوع و هماهنگی، برای القای حس یکپارچگی است.

هماهنگی را می‌توان یکی از عوامل انسجام تلقی کرد. پیوند اجزاء گوناگون تصویر، همسو کردن نیروهای متضاد سطح تصویر با اعطای عناصر مشترک، نظیر رنگ، بافت، ارزش نور و ...، به همه‌ی آن‌ها حاصل می‌گردد. تکرار یا عرضه‌ی مداوم یک تمهید یا عنصر ثابت منجر به سازگاری امور متضاد با یکدیگر می‌شود. هماهنگی چه از طریق تکرار^{۱۱} و چه از طریق ریتم^{۱۲} به وجود آمده باشد،

---

۱۱. بهره‌گیری چندباره از یک جلوه‌ی بصری مشابه در ترکیب‌بندی‌ای واحد. تکرار ممکن است منجر به تسلط یک ایده‌ی بصری، احساس یک رابطه‌ی هماهنگ، الگویی با طرح مشخص یا حرکتی ریتمیک گردد. با این وجود بدیهی است که این اصطلاح به معنای تکرار شدن چیزهای مشخصی است. در هنر، این چیزها غالباً مشتمل‌اند بر عناصر هنر، ویژگی‌های این عناصر، یا موتیف‌های مشخصی که از ترکیب آن عناصر حاصل شده‌اند. پیوندها با تکرار امور مشابه به وجود می‌آیند و اثر هنری از این طریق آکنده از هماهنگی می‌شود. تکرار لزوماً کپی عین به‌عین یک عامل نیست، بلکه استفاده‌ی مکرر از امور همانند یا بسیار شبیه است. وقتی آن شباهت‌ها به نحوی تقلیل یابند، کمترین پیوند هم اهمیت می‌یابد و توجه را به عدم شباهت‌ها معطوف می‌نماید. پیوندهای هماهنگ در هنر نیز از طریق تکرار ایجاد می‌شود (اوکویرک و دیگران، ۱۳۹۱).

۱۲. تداوم، جریان یا حس حرکتی که با تکرار واحدهای بصری مرتب حاصل می‌شود. هم‌چنین یکی از خصائص تکرار، قابلیت تولید ریتم است. ریتم در هنرهای تجسمی، همچون موسیقی، پیامد ضربه‌ای تکراری، گاهی به‌صورت

وقتی به افراط گراید، موجب ملال و یکنواختی می‌گردد. اما عرضه مناسب هماهنگی از ضروری‌ترین اجزاء سازنده‌ی وحدت به شمار می‌رود. هم‌چنین تکرار و ریتم بسته به اینکه چگونه مورد استفاده قرار گیرند می‌توانند اثر هنری را هم با ایجاد هیجان و هم با خلق هماهنگی خوشایند سازند.

هنرمند با هماهنگی، اثر خود را یکپارچه می‌کند، اما از طریق تنوع به یگانگی و جذابیت دست می‌یابد. این امر از آن جهت برای ما حائز اهمیت است که ترکیب‌بندی بیش‌ازحد هماهنگ، موجب ملال بصری می‌شود، بنابراین جذابیت بصری نتیجه‌ی مستقیم افزودن تنوع به مؤلفه‌های تصویری است. در این زمینه به موسیقی نیز استناد شده است، زیرا ترکیب‌بندی آن بسیار شبیه ترکیب‌بندی یک اثر بصری است. هماهنگی در موسیقی هنگامی قابل تشخیص است که نت‌های سازنده متناسب با تولید یک آوا باشند. البته گاهی آهنگ‌سازان آگاهانه نت‌های ناهمخوان را در اثرشان می‌گنجانند و بعد آن را در ترکیب‌بندی کلی حل می‌کنند. ناهمخوانی در هنر بصری نیز هنگامی به وجود می‌آید که اجزاء نامربوط در کنار یکدیگر قرار گیرند. هم‌چنین از آنجا که پیوندها لازمه نیل به هماهنگی محسوب می‌شوند، در یک اثر هنری، یک عنصر یا موتیف مشترک، تکرار یکرنگ، بافت، ارزش نور یا نوعی پیکربندی مشترک خط و شکل، نیروی اتصال‌دهنده و پیوند یک بخش از اثر هنری به بخش دیگر به حساب می‌آید. هم‌چنین ریتم وقتی به وجود می‌آید که واحدی به‌طور منظم تکرار شود. در هنر همچون موسیقی، اگر اجزاء باهم سازگار باشند، هماهنگی حاصل می‌شود. هماهنگی، وقتی درست استفاده شود، یکی از ضروری‌ترین ارکان سازنده‌ی وحدت است و منجر به هم‌پیوستگی گسترده‌تر اجزاء می‌شود.

در مورد پیوستگی یا دسته‌بندی بصری هم‌چنین اشاره شده است که در اوایل قرن بیستم، مارکس ورتهایمر "Max Wertheimer"، روان‌شناس آلمانی مکتب گشتالت^{۱۳}، و همکارانش در این

قاعده‌مند و گاهی هم غیرمعمول است. ریتم در هنر نشئت‌گرفته از بازگویی و سبک و سنگین کردن اجزاء مشابه یا همسان است. البته این بازگویی مترادف با تکرار است. در نتیجه، تکرار عناصر و موتیف‌ها، در عمل، اگر به طرز مناسبی اجرا شود، منجر به ریتم می‌گردد (اوکویرک و دیگران، ۱۳۹۱).

۱۳. گروه گشتالت به‌عنوان گروهی که با دیدگاه علمی و روان‌شناسی به بررسی عوامل مؤثر در ادراک زیبایی فرمال پرداخته‌اند اشاره دارد. حاصل نظریه‌ی این مکتب در ادراک شکل چنین است که یک‌شکل سازمان، متشکلی است که نمی‌توان آن را مانند مجموعه‌ای از عناصر کنار هم قرار گرفته دانست زیرا دارای کیفیتی است که در هیچ‌کدام از عناصر

موردتحقیق کردند که بیننده چگونه عوامل سازندهی فرم نظیر الگوها و شکلها یا پیکره‌بندی کلی را به جای اینکه به صورت مجزا ببیند برحسب پیوندهای گروهی تشخیص می‌دهد. آن‌ها عوامل متعددی چون نزدیکی و اندازه را کشف کردند که به پیوند بصری اشیاء کمک می‌رسانند. بااین وجود مفهومی را که از طریق گرد هم آوردن عوامل منجر به خلق الگو می‌گردد، پیوستگی نامیده می‌شود. اصل پیوستگی می‌گوید که انسان اطلاعات یا الگوی ناقص را به مثابه کلیتی یکپارچه و کامل می‌بیند. این گرایش به پیوستگی وقتی رخ می‌دهد که هنرمند کمترین اطلاعات یا سرنخ‌های بصری را تدارک ببیند تا بیننده بتواند با بازشناسی، آن‌ها را به صورت الگویی قابل فهم و هیئت‌ی به هم پیوسته درآورد. مسلماً اصول زیادی در پیوستگی نقش دارند، نظیر **قانون مجاورت** یا **قانون شباهت**. کشف این نظم دهی بصری به ورتهایم کمک کرد تا توضیح دهد که چگونه هنرمند الگو یا سازمان‌دهی ساختاری اثرش را می‌بیند و خلق می‌کند. برای روانشناسان گشتالت، کلیت (الگوی کلی) فراتر از قسمت‌های مجزایی است که آن را شکل می‌دهند. بااین وجود پیوند میان اجزاء در حقیقت پیوندی روان‌شناختی است که همه‌ی تصاویر مجزا و مختلف را بخشی از یک کلیت بزرگ‌تر می‌نماید و ما گروه‌های بزرگ‌تر را بیشتر از بخش‌های مجزایی که آن‌ها را پدید آورده‌اند می‌بینیم.

همانند پیوستگی که با جابه‌جایی و به‌قدر کفایت نزدیک کردن اشیاء و شکل‌ها، آن‌ها را متحد می‌کند و در یک پیوند ضمنی یا نظام شکلی جدید دخیل می‌نماید، دیگر روش‌های وحدت‌بخش ترکیب‌بندی نیز عناصر را چنان به هم نزدیک می‌کنند که کاملاً مماس می‌شوند. وقتی چنین چیزی رخ دهد، تمهید انسجام بخش یا عامل مؤثر وحدت‌بخش، خود فضای مشترک میان عناصر خواهد بود. از جمله این روش‌ها می‌توان به **مرزهای مشترک**، **هم‌پوشانی**، **شفافیت**، **تداخل** و **امتدادها** اشاره کرد.

تشکیل‌دهندهی آن وجود ندارد و تغییر در یکی از این عناصر کافی است که شکل کلی آن را تغییر دهد. روانشناسان گشتالت به این نتیجه رسیدند که ذهن با توجه به اصولی، این کار را انجام می‌دهد، و آن اصول را اصل تقرب به تشابه، انسداد، استمرار و هم‌جهتی دانسته و اذعان دارند که این عوامل در سازمان‌دهی اجزای بصری شرط لازم است. (لیلیان و دیگران، ۱۳۸۸).

در مورد مرزهای مشترک می توان اذعان داشت، شکل هایی که مرز مشترک دارند غالباً آسان تر به وحدت می رسند، زیرا این امر پیوندهای مشترک دیگری را تحمیل می نمایند که به آن ها کمک می کند آن ها به یکدیگر جذب شوند. هم چنین یکی از راه های رسیدن به وحدت در ترکیب بندی هایی که به سطوح تخت و فضای کمتری می پردازند، بهره گیری از شکل هایی است با اندازه های یکسان و دارای رنگ و ارزش نوری مرتبط. اگرچه باید اذعان داشت که این تکنیک دشواری هایی برای تکوین فضایی توهمی یا سه بعدی به دنبال خواهد داشت، زیرا حتی دو شکل با مرزهای مشترک و ارزش نور متباین قابلیت چندانی در خلق مرجع فضایی ندارد. تفاوت اندازه ی شکل های هم مرز تشخیص اینکه آن ها جلو قرار دارند یا عقب را آسان تر می کند. وقتی شکل های هم مرز دارای ارزش نور یا رنگ مشابهی باشند، کناره های تفکیک کننده ی آن ها معمولاً به سختی دیده می شوند و حتی گاهی در محل ادغامشان کاملاً ناپدید می گردند و از ترکیب آن ها به لحاظ بصری، شکل های جدید زاده می شود. علاوه بر این حتی در پیوندهای تزینی هم استفاده از مرزهای مشترک خطرناک است. بهترین عملکرد مرز تفکیک کننده ی مشترک وقتی رخ می دهد که کم و بیش خنثی یا فاقد هرگونه مشخصه ای باشد. برای مثال، وقتی کناره چیزی قابل تشخیص را القا کند، سمتی را که به نقش تعلق دارد مجزا می کند و بنابراین آن را به شکلی مثبت تبدیل می کند. این امر موجب خلق مرجع فضایی معینی می شود و شکل هم مرز باقی مانده را وامی دارد تا به صورت منطقه ی منفی دیده شود. تغییر در ارزش نور یا بافت آن نیز تفاوت هایی ایجاد می کند که موقعیت را حادث تر می نماید.

باهم پوشانی، هم چنین مناطق دخیل توسط یک عامل پیونددهنده ی مشترک به یکدیگر مرتبط می شوند. البته این عامل از صرف اشتراک در مرز کمی پیچیده تر است و میان شکل ها باید منطقه ای مشترک وجود داشته باشد. مادامی که رنگ، ارزش نور، بافت و ... مشابه یا مرتبط باهم باشند، هم پوشانی مناطق منجر به وحدت عوامل دخیل می گردد. اما از سویی فضای ارائه شده شاید کم عمق یا تا حدی مبهم باشد. اشیاء کاملاً نامرتب می توانند از این طریق هماهنگ گردند. هم پوشانی همواره به معنای فضای محدود و روابط منسجم نیست، زیرا شاید از طریق تفکیک بصری یا تفاوت در پرداخت نقش ها، فضای عمیق تری حاصل آید. شیء پوشیده می تواند به مثابه شیء دورتر تلقی گردد. رنگ و انتخاب ارزش نور می تواند عمق فضایی شکل های هم پوشان را کمتر کند یا برعکس موجب

اغراق در آن شود. در کاربرد مجازی تر این جلوه، هرگونه اطلاعات نمادین کاملاً مستقل، می تواند درون یا بر روی نماد یا منطقه تصویری کاملاً متفاوت قرار گیرد و به مثابه تصویری موجه پذیرفته شود.

شفافیت نیز طریقه‌ی دیگری است که هنرمند می تواند با آن تصاویری را که در یک منطقه واقع شده‌اند به هماهنگی برساند. وقتی یک شکل یا نقش از خلال شکل یا نقش دیگری دیده شود، عامل بصری پیونددهنده‌ای که به آن‌ها هماهنگی و وحدت می بخشد در خود منطقه‌ی مشترک لایه‌های فضایی که با یکدیگر تلاقی کرده‌اند و ویژگی سطح تک تک نقش‌ها (مناطق براق، سایه‌ها، رنگ‌ها و ...) نهفته است. این تکنیک همچون هم پوشانی ساده، عمق بصری را کم می کند و تمهید پیونددهنده‌ی دیگری است که موجب خلق هماهنگی می شود.

در مورد تداخل می توان گفت که وقتی نقوش متعدد نه فقط منطقه‌ی مشترک یکسانی دارند، بلکه از درون یکدیگر نیز عبور می کنند، نوعی پیوند هماهنگ در آن‌ها پدید می آید که صرفاً ناشی از اشتراک در محل قرار گرفتن آن‌ها نیست، بلکه حاصل عمق واقعی فضایی است که درون آن قرار دارند. خود این فضا به سطحی، چه عمیق، توهمی یا تصنعی، موجب هماهنگی بصری نقشه‌ای گوناگون می شود.

امتدادها (کناره‌ها، خطوط و شکل‌های ذهنی و نهفته) نیز همچون خطوط خیالی یک نقشه کش که شهرها، جاده‌ها و مرز کشورها را سازمان‌دهی و تعیین می کند، کناره‌های امتدادیافته (امتداد ذهنی کناره‌ی شکل‌ها) نیز هنرمند را یاری می کنند. تا میان همه بخش‌های ترکیب بندی پیوندی هماهنگ به وجود آورد. تا اینجا متوجه شده‌ایم که هماهنگی از طریق مرزهای مشترک، مناطق مشترک به وسیله‌ی هم پوشانی شکل‌ها، شفافیت سطوح، یا حتی پیوند میان فرم‌ها با عبور آن‌ها از درون یکدیگر، حاصل می شود. اما همه این مفاهیم فقط موجب پیوند عوامل نسبتاً نزدیک با یکدیگر می شوند، درحالی که امتدادها-کناره‌ها، خطوط و شکل‌های نهفته- به لحاظ بصری نظامی متحد در اختیار هنرمند می گذارند. این امتدادها به مکان‌یابی مؤلفه‌های دیگر ترکیب بندی یاری می رسانند و مناطق، نقش‌ها و

شکل‌ها را در مکان‌های دور و متفاوت به یکدیگر پیوند می‌دهند، اشتراکاتی ایجاد می‌کنند، میان اجزاء تماس برقرار می‌کنند، یا آن‌ها را هماهنگ می‌نمایند.

امتدادها می‌توانند همه‌ی مناطق موجود در ترکیب‌بندی را یکپارچه کنند و از طریق کشش میان مناطق مختلف فضا بیافرینند. امتدادها پیوندهای پنهان می‌آفرینند. آن‌ها با پدید آوردن نیروهای جهت‌دار، خلق حرکت و تکرار فاصله‌های قابل پیش‌بینی میان واحدهای بصری، هماهنگی پدید می‌آورند. با این کناره‌های ذهنی (امتدادهای نهفته، نامرئی و ناخودآگاه) نوعی کشش جهت‌دار قوی القا می‌شود که در بیننده انتظار کشف امور دیگر در منطقه‌ای جدید را فراهم می‌آورد و کمک می‌کند تا چشم بیننده به محل جدید کشیده یا هدایت شود. این تمهید همچون نسیمی که در امتداد خطوط شکل ساز اطلاعات بصری، در سراسر ترکیب‌بندی می‌وزد، می‌توان اجزاء اثر را در هم بیامیزد. خط به مثابه یک عنصر، به‌خودی‌خود می‌تواند همه بخش‌های چیدمان را به یکدیگر سوق دهد. خط ممکن است واضح و غالب باشد یا برعکس محو و دارای تأکید کمتر، به‌نحوی که حتی کناره‌ها حل شوند و ناپدید گردند. خطوط جدید همچون علائم جهت‌دار قوی، همه‌جا مطرح و تکرار می‌شوند، زیرا امتداد نامرئی یک خط می‌تواند آن را به خطی دیگر پیوند دهد. امتداد نامرئی خط (خط ذهنی) چنان تمهید مؤثری برای پیوند دادن مناطق مختلف ترکیب‌بندی است که طراحان در صفحه‌آرایی از آن برای شکل دادن به‌نظام صفحه و سازمان‌دهی ستون‌های حروف چاپی، لوگوها و اطلاعات گرافیکی بهره می‌گیرند.

شکل نیز مانند خط، می‌تواند حرکت جهت‌دار مؤثری پدید آورد و همچون وسیله‌ای برای سازمان‌دهی، پیوندهای منسجم (هماهنگ) با دیگر شکل‌ها خلق کند. یک‌شکل به دو طریق توجه بیننده را به سمت اشیاء و شکل‌های دیگر هدایت می‌کند: ۱- شکل بر یک جهت کلی تأکید می‌نماید و بیننده را به‌سوی شکل و تصویر دیگری درون ترکیب‌بندی هدایت می‌کند. ۲- کناره‌های بیرونی شکل جهت‌دار می‌توانند توسط خطوط نهفته و ذهنی امتداد یابند و بیننده را به دو جهت جدید هدایت کنند. می‌توان این امتداد ذهنی یا نهفته کناره‌ی شکل را برای استقرار شکل‌ها و اشیاء جدید در کل گستره‌ی ترکیب‌بندی به کار گرفت و آن‌ها نیز می‌توانند به‌نوبه‌ی خود با همان نیروی جهت‌دار به هماهنگی برسند.

شکل های بی قاعده نیز می توانند در پیوندی هماهنگ و الگوهای گروهی (پیوستگی) قرار گیرند. برای این منظور باید آن قدر آن ها را جابه جا کرد تا امتداد ذهنی کناره هایشان (امتداد نامرئی کناره هایشان) همسو گردد یا همدیگر را قطع نماید. گروهی از شکل ها در یک ترکیب بندی می توانند به گروهی دیگر یا شکل های مجزای کمی دورتر گرایش یا پیوستگی داشته باشند. با استفاده از کناره های ذهنی، می توان حرکت را کنترل و به هر سو هدایت کرد، حجم ها را در فضا چرخاند و مجدداً بیننده را به سطح تصویر بازگرداند. درحالی که بسیاری از مفاهیمی که موجب هماهنگی می شوند عمق تصویری و فضایی را محدود می کنند، مفاهیم وحدت بخش امتداد می توانند به طور یکسان در تکوین فضای تجسمی و تزئینی یا هر میزانی از انتزاع به کار روند. خطوط نهفته می توانند از میان مناطق محاصره شده توسط دیگر تصاویر و شکل ها، یا از وسط مناطق باز رنگی و دارای بافت که با دیگر تصاویر احاطه نشده اند عبور کنند. از آنجاکه امتدادها ابزار بسیار مهمی در سازمان دهی اند، باید بسیار دقت کرد که نحوه عملکردشان بیش از حد عیان نباشد. لذا هنرمندان به مخفی کردن نیروهای جهت دار، توسط قطع کردن آن ها با حرکات و تأکیدات عکس جهت یا برهم زدن ظریف نظمشان، علاقه ی شدیدی دارند.

از اصول دیگر سازمان دهی، تنوع است. تنوع عامل متعادل کننده ی هماهنگی است و یکی از اصول سازمان دهی ضروری برای ایجاد وحدت است. هنرمند با هماهنگی، اثر خود را یکپارچه می کند، اما از طریق تنوع به یگانگی و جذابیت دست می یابد. در اینجا جذابیت به قابلیت برانگیختن کنجکاو و جلب توجه بیننده اشاره دارد. اگر هنرمندی بتواند نیروهای بصری را کاملاً برابر کند، اثر معمولاً متعادل می گردد، اما درعین حال ممکن است ایستا، بی روح و بی احساس شود. هنرمند با افزودن تنوع به نیروهای بصری، عامل اصلی جلب توجه مداوم نظیر گوناگونی یا تفاوت را معرفی می کند. پس جذابیت بصری نتیجه ی مستقیم افزودن تنوع به مؤلفه های تصویری است. تنوع یکی از عوامل تفکیک بصری است. این عمل طوری صورت می گیرد که مؤلفه ها دگرگون و گسسته شوند. این تفکیک (تنوع) با استفاده از **تباین^{۱۴}** و **تفصیل^{۱۵}** حاصل می شود.

۱۴. تباین وقتی رخ می دهد که عناصر به نحوی تکرار شوند که به نظر نامرتب و برسند، مثل چند خط پهن در منطقه ای مملو از خطوط باریک. وقتی عناصر متضاد و یا اجزاء آن ها در نزدیکی و مجاورت یکدیگر قرار می گیرند، این

وقتی از گوناگونی استفاده شود، سطح یکنواخت تصاویر هیجان‌انگیزتر می‌شود. در موسیقی بالاترین ارتفاع صوت بیشترین میزان ارتعاش را دارد. به همین ترتیب، در هنرهای بصری، وقتی از تباین استفاده می‌شود، ارتفاع یا هیجان افزایش می‌یابد، کاهش تباین موجب کاهش احساس ارتعاش می‌گردد. در هنر بصری، لازم است که بر بعضی از تباین‌ها بیش از دیگران تأکید شود. چنانچه تباین در سراسر ترکیب‌بندی بیش از حد استفاده شود، تنوع پی‌درپی موجب حس اغتشاش بصری می‌شود. اما تنها اندکی از آن می‌تواند کاملاً جذاب باشد.

به نظر می‌رسد شیوه‌های هماهنگی لزوماً همبسته با تباین‌اند، گرچه میزان شباهت با میزان تفاوت هرگز نسبتی برابر نخواهد یافت. هماهنگی می‌تواند بر تنوع، یا تنوع بر هماهنگی، غالب باشد. هر نسبتی میان هماهنگی و تنوع انتخاب شود، به مفهوم یا وسیله‌ای تبدیل خواهد شد که به کاوش در دیگر اصول سازمان‌دهی کمک خواهد کرد. استفاده هوشمندانه از هماهنگی و تنوع به خلق فضا یاری می‌رساند و در شکل‌گیری تعادل، حرکت، تناسبات، تسلط و ایجاز تأثیر خواهد داشت.

تعادل مورد دیگری است که ما هرروز با آن سروکار داریم و نحوه‌ی عملکرد آن با نیروهای گرانشی را می‌شناسیم یا پیش‌بینی می‌کنیم. گرانش تجربه‌ای است حسی و همگانی. راه رفتن، ایستادن بر روی یک‌پا، نیاز حسی ما به تعادل را آشکار می‌کند. وقتی تعادل به هم می‌خورد، انتظار می‌رود که گرانش حالت معلق ما را برطرف کند و آن‌وقتی است که به زمین می‌خوریم. ما به‌عنوان جانوران

ناهماندی‌ها توسط تباین اغراق‌شده تر می‌گردند. برای مثال، لکه‌های قرمز در برابر لکه‌های سبز، یا تاریکی مطلق در برابر روشنایی مطلق ... وقتی این تباین‌ها شدت می‌یابند مناطق دخیل هر چه بیشتر از هماهنگی دور می‌شوند و البته به همان نسبت شور و هیجان بصری افزایش می‌یابد. از طریق تشدید این تباین‌هاست که یک منطقه، نقش یا شکل به عامل مسلط تصویر تبدیل می‌شود (اوکویرک و دیگران، ۱۳۹۱).

۱۵. تفصیل طریقه‌ی دیگری است که می‌تواند موجب تنوع یا همانندی در مناطق فاقد جذابیت بصری شود. شاید بتوان آن را پرداختن به جزئیات ریز یا شاخ و برگ دادن به مناطق معینی دانست. بهبود ظاهر از طریق اطلاعات ظریف یا ناسازگار موجب تشدید جذابیت می‌شود. اگرچه تفصیل و تباین ممکن است شبیه تکرار به نظر برسند، نیت اصلی آن‌ها برخلاف تکرار، تشدید پیوند در اثر نیست بلکه نشان دادن تدریجی تفاوت یا تناقض بصری است. هنرمندان پیوسته بر روی مناطق تصویر کار می‌کنند تا بیان کامل‌تری بیابند و سرانجام به جذاب‌ترین راه‌حل برسند. سطح تصویر با دگرگونی‌های گسترده تکمیل می‌شود و تصویر هنرمند معمولاً معنایی دقیق و فوق‌العاده مستحکم پدید می‌آورد (اوکویرک و دیگران، ۱۳۹۱).

ایستاده، کل حیاطمان را صرف مقابله با تأثیر گرانش می‌کنیم. به همین ترتیب، در هنر بصری نیز انتظار عمل متقابل نیروهای گرانشی را داریم. بیشتر آثار هنری برحسب بالا، پایین و طرفین، به صورت عمودی دیده می‌شوند. تعادل بصری ترکیب‌بندی با فشار رو به پایین و وزن گرانشی مؤلفه‌ها به دست می‌آید.

بنابراین برداشت ما از یک نقش یا نماد خاص، برحسب وزن روان‌شناختی‌اش و تعادل حاصل در ترکیب‌بندی تعیین می‌شود و آنچه ما درباره وزن واقعی اشیاء می‌دانیم در نحوه قضاوت ما درباره تعادل سطح تصویر تأثیر می‌گذارد. اگر مجبور بودیم که اشیاء را با عناصر بصری که ما به ازایی در عالم واقع ندارند جایگزین کنیم، آنگاه وزن روان‌شناختی آن‌ها با شکل، ارزش نور و یا رنگ تعیین می‌شد و تلقی ما از تعادل بازهم تغییر می‌کرد. مؤلفه‌های به‌کاررفته چه عینی باشند و چه غیر عینی امکان بالقوه خلق وزن/تعادل روان‌شناختی گوناگون و تنظیم ترکیب‌بندی، بی‌نهایت است. تعادل چنان برای وحدت حیاتی است که امکان ندارد اصول سازمان‌دهی را بدون آن تصور نمود. در ساده‌ترین سطح، تعادل مستلزم موازنه‌ی گرانشی یک لکه‌ی تنها بر روی سطح تصویر است. واضح است که اگر فردی می‌خواهد یک واحد مثبت به هر رنگی را بر روی سطح سفید بوم قرار دهد باید آن را هرجایی جز مرکز تصویر قرار دهد.

تعادل همچنین اشاره به موازنه‌ی گرانشی میان یک جفت یا گروهی از واحدها نظیر خط‌ها یا شکل‌ها دارد که در دو طرف محور مرکزی قرار گرفته‌اند. این تعادل به بهترین وجه در نمونه‌های گوناگون ابزارهای وزن‌کشی و ترازوهای دیده می‌شود که شاهینشان از نقطه یا خط محوری (محل اتکا) معلق است و می‌تواند آزادانه حرکت کند. اما باید در نظر داشته باشیم که مفهوم تعادل در هنر نباید به‌مثابه فرایند وزن‌کشی واقعی دیده شود، بلکه باید قضاوت بصری بیننده بر اساس تجربه‌های قبلی و دانش شهودی‌اش درباره‌ی اصول مشخص علم فیزیک تلقی گردد. در تصویرسازی، تعادل به معنای حس توازن بصری در همه‌ی بخش‌های اثر است. هنرمند همه‌ی نیروهای عمودی، افقی و شعاعی^{۱۶} را در همه‌ی جهات و موقعیت‌ها متعادل می‌کند.

---

۱۶. تعادل نیروهایی که حول یک مرکز توزیع می‌شوند (اوکوبرک و دیگران، ۱۳۹۱).

عوامل متعددی در به تعادل رسیدن یک اثر سهیم‌اند. این عوامل یا متغیرها عبارت‌اند از: **موقعیت، مکان، اندازه، تناسب، ویژگی و جهت عناصر بصری**. البته مکان مهم‌ترین نقش را در میان این عوامل دارد. اگر دو شکل باکیفیت فیزیکی برابر نزدیک حاشیه‌ی چپ قاب تصویر قرار داشته باشند، سمت راست و سمت چپ تصویر نامتعادل به نظر می‌رسند. محل استقرار این شکل‌ها باید به نحوی تعیین گردد که در تعادلی کلی اجزاء تصویر شرکت کنند. به همین ترتیب، عوامل دیگر بسته به استفاده‌ای که از آن‌ها شده است می‌توانند چیدمان تصویر را متعادل یا نامتعادل سازند.

چشم در حین حرکت بر روی سطح تصویر، لحظاتی بر روی اجزاء مهم آن توقف می‌کند. این مراکز توجه، معرف نیروهای جهت‌دار و متحرکی‌اند که همدیگر را متعادل می‌کنند و می‌توان آن‌ها را گشتاورهای نیرو نامید. هنرمند، برای رسیدن به تعادل، باید بداند که عناصر گوناگون گشتاورهای نیرو پدید می‌آورند و انتخاب دقیق جای آن‌ها منجر به کشاکش بصری کنترل‌شده‌ای می‌گردد. تعادل را نیز می‌توان به چند دسته تقسیم نمود: تعادل متقارن، تعادل تقریباً متقارن، تعادل شعاعی و تعادل نامتقارن یا پنهان.

اصول سازمان‌دهی دیگری که در رسیدن به وحدت مفید است، **تناسب نام** دارد. تناسب مربوط می‌شود به نسبت هر یک از بخش‌ها با دیگری. و به عبارت‌دیگر ارتباط نسبی میان واحدها یا اجزاء یک کل به لحاظ اندازه. در آثار هنری، مشکل می‌توان روابط میان بخش‌ها را با دقت سنجید، زیرا تناسب معمولاً به موضوع قضاوت شخصی تبدیل می‌شود. بخش‌های متناسب در ارتباط با کل سنجیده می‌شوند و وقتی نسبتی میان آن‌ها برقرار باشد، این بخش‌ها **هماهنگی و تعادل** می‌آفرینند. همان‌طور که در منابع متعددی اذعان داشته‌اند، هنرمندان از دوران باستان به دنبال استانداردهای آرمانی برای روابط متناسب بوده‌اند. فلسفه‌ی کلاسیک یونان این دیدگاه را بیان می‌نمود که ریاضیات، نیروی عمده‌ی جهان است و میانگین طلایی، که گاهی تقسیم طلایی هم نامیده می‌شود، عرضه‌کننده‌ی استانداردهای آرمانی تناسب و تعادل در زندگی و هنر است. در نتیجه مقیاس برای تأکید و خلق جلوه‌های بیان‌گرایانه به کار می‌رود و موقعیت فضایی را القا می‌کند.

مورد پنجم برای رسیدن به وحدت، تسلط نام دارد. هر اثر هنری برای اینکه جذاب باشد باید تفاوت‌هایی را به نمایش گذارد که بر میزان اهمیت بخش‌های متنوعش تأکید کنند. این تفاوت‌ها ناشی از رسانه و ملاحظات ترکیب‌بندی است و در واقع، طرق دستیابی به تفاوت‌ها بسیارند. بنابراین بدین معناست که عناصر مشخصی در یک طراحی یا ترکیب‌بندی واحد از دیگر عناصر اهمیت بیشتری داشته باشند. برخی مشخصه‌ها مورد تأکید واقع می‌شوند و دیگران اهمیت کمتری داده می‌شود. روشن است که هنرمند قصد دارد از تباین برای جلب توجه به بخش‌های مهم اثرش بهره گیرد، به همین دلیل آن‌ها را غالب می‌نماید. هنرمندانی که از تسلط در آثارشان اجتناب می‌کنند، تلویحاً می‌گویند که همه چیز اهمیت برابر دارد. چنین هنری نه فقط از برقراری ارتباط قاصر می‌ماند، بلکه نقش بصری گیج‌کننده‌ای نیز می‌آفریند که بیننده در آن هیچ جهتی نمی‌یابد. به یک معنا، همه بخش‌ها مهم‌اند، زیرا حتی بخش‌های فرعی، هنجاری پدید می‌آورند که در آن تباین بخش‌های غالب دیده می‌شود. نوعی نظم بنیادی از طریق تنوع موجود در میزان تسلط و سلسله‌مراتب خلق می‌شود که در تمام سطوح زندگی می‌توان شکل‌های گوناگونی از آن را یافت.

حرکت به‌عنوان ششمین اصل سازمان‌دهی است که شاید بسیاری از بینندگان متوجه نشوند که در حین تماشای اثر هنری به سواری، یا به بیان دقیق‌تر به یک سفر می‌روند. راهنمای سفر قطعاً هنرمند است که چشم را در خلال راه‌ها و توقفگاه‌هایی که تدارک می‌بیند به سیاحتی راحت و آموزنده می‌برد. در راه‌هایی که به توقفگاه منتهی می‌گردد. زمان توقف در هر ایستگاه نیز از پیش تعیین شده است. راه‌های هنرمند در واقع گذر میان توقفگاه‌ها یا واحدهای دیدنی است. این گذرها که حرکت چشم را تعیین می‌کنند، توسط جهت باعث می‌شود آن‌ها را به یکدیگر پیوند دهیم، پدید می‌آیند. خطوط، شکل‌ها (عموماً آن‌هایی که پر طول و تفصیل‌اند) و کناره‌های شکل‌ها به‌طور کلی با جهتی یکسان به‌سوی یکدیگر نشانه رفته‌اند. گرچه ممکن است گاهی مماس باشند، به‌طور معمول حرکت چشم توسط فاصله‌ی میان آن‌ها قطع می‌شود. گاهی جهش‌های چشم نیازمند رانش‌های جهت‌دار نیرومند یا جذابیت‌های مؤثر است. هم‌چنین واحدهای دیدنی‌ای که ما را هدایت می‌کنند شامل اطلاعات بصری اصلی‌اند. بنابراین حرکت بدین معناست که چشم توسط گذرگاه‌های بصری در یک اثر هنری هدایت می‌گردد.

آخرین اصل سازمان‌دهی مدنظر ایجاز است. هنرمند غالباً هنگام تکوین یک اثر، متوجه می‌شود که راه‌حل‌های مسائل گوناگون بصری منجر به پیچیدگی بیهوده‌ای می‌گردد. مشخصه‌ی این مشکل تنزل وجوه ساده و کلی اثر به امری چندپاره است. این فرایند ظاهراً بخشی ضروری در مرحله تکوین اثر است، اما از سویی نیز امکان دارد یافتن راه‌حل مسائل، آن‌چنان حائز اهمیت گردد که وحدت اثر قربانی شود. گاهی هنرمند می‌تواند با رجوع به مبانی اصلی، حذف کردن جزئیات پرزرق‌وبرق، و ارتباط دادن اجزاء با کل، نظم را به اثر بازگرداند. این قربانی کردن به‌سادگی صورت نمی‌گیرد و پذیرفته نمی‌شود، زیرا در جریان یافتن راه‌حل‌ها، کشفیات جالبی رخ داده است. اما باید از این جلوه‌ها، چه جالب باشند چه نباشند، برای خوانایی بیشتر و بیان مستقیم‌تر صرف‌نظر نمود. ایجاز پیامد طبیعی شم هنرمند است و قاعده‌ی مشخصی ندارد. اگر چیزی در خدمت کل اثر باشد حفظ می‌گردد و اگر اخلال‌گر باشد جرح و تعدیل می‌گردد یا کاملاً کنار گذاشته می‌شود.

ایجاز غالباً همبسته با اصطلاح انتزاع است. انتزاع مستلزم فرایند فعال زدودن حشو و زوائد، تا حد مبانی ضروری سبک بیانی هنرمند است. این عمل موجب تقویت وجوه مفهومی و سازمان‌دهی اثر هنری می‌شود. به یک معنا، سبک میزان انتزاع را تعیین می‌کند، اگرچه همه‌ی هنرمندان تا حدودی از انتزاع بهره می‌گیرند.

درنهایت ضروری به نظر می‌رسد به نتایج عناصر یا اصول اشاره شود. نویسندگان این کتاب، فضا را به‌عنوان یکی از اصول سازمان‌دهی و یک عنصر در نظر نمی‌گیرند، بلکه آن را پیامد فرعی عناصری می‌دانند که به کار گرفته می‌شوند. هرچند برخی فضا را به‌خود خود یک عنصر تلقی می‌کنند. به هر طریقی که مفهوم فضا را طبقه‌بندی کنیم، چیزی از اهمیت حیاتی آن کاسته نمی‌شود زیرا بر اساس گفته‌های پیشین برای خلق یک عنصر استفاده از یک رسانه ضروری است و وقتی یک عنصر همچون خط، به رؤیت درآمد، خودبه‌خود موقعیتی فضایی در تضاد با پس‌زمینه‌اش می‌آفریند.

یک هنرمند وقتی به فضا در یک اثر می‌پردازد، باید در پی یکدستی روابط باشد. هیچ‌چیز به‌اندازه‌ی آشفتگی فضایی اثر هنری را از شرایط مطلوب دور نمی‌کند. اگر هنرمندی با یک نوع از

فضا، مثلاً بازنمایی تخت و دوبعدی یک پیکره، آغاز به کار کند، باید در تمامی صحنه‌های به‌هم‌پیوسته‌ی اثر هنری تصورات دوبعدی را گسترش دهد. یکپارچگی سهم به سزایی در وحدت دارد.

آشنایی ما با فضا تا حدی ناشی از کاوش ما در فضای بیرونی است. البته ما در خلال حرکت از نقطه‌ای به نقطه دیگر برای انجام فعالیت‌های طبیعی روزمره، در سطح نازل‌تری شخصاً با فضا آشنا می‌شویم. در حین این کار، ما به‌طور ناخودآگاه فاصله میان نقطه‌ها و حتی حد نهایی بینایی مان (خط افق) را درمی‌یابیم. هنرمند باید از عناصر هنری برای تولید توهم پدیده‌ی فضایی‌ای که می‌کوشد در اثر هنری بازنمایی کند بهره گیرد. خیلی وقت‌ها جلوه موردنظر این است که بیننده به قاب به‌مثابه‌ی پنجره‌ای به فضا که درجایی به پایان می‌رسد، یا تا بی‌نهایت ادامه دارد، بنگرد. چنین فضایی در یک زمینه‌ی هنری، به بعدی، نامیده می‌شود، زیرا کل این فضا در سطح نقاشی یا طراحی فشرده‌شده است. درست است که سطوح نقاشی حدودمرز طبیعی خود را دارند، اما علاوه بر آن دارای ابعاد ضمنی گسترده‌تری نیز هستند، توهم عمق فضایی سه‌بعدی می‌آفریند.

در نتیجه هنرمندان سطح تصاویر را که با ابعاد مشخصی قاب گرفته‌شده است برمی‌گزینند. آن‌ها ابزار و مواد خود را دارند و با آن‌ها به خلق عناصر بر روی سطح مبادرت می‌ورزند. در پی این کار، القائات فضایی‌ای رخ می‌دهد که می‌تواند با مفاهیم اصلی آن‌ها مطابقت داشته باشند. اما اگر مطابقت نداشتند فرایند تعدیل آغاز می‌شود. وقتی هماهنگی و تنوع برای حصول به تعادل، تناسب، تسلط، حرکت و ایجاز به کار گرفته می‌شوند، تعدیل شتاب می‌گیرد و ادامه می‌یابد. در جریان تکوین اثر هنری، هنرمندان متکی به عقل، عاطفه و غرایزشان هستند. نسبت میان این سه عامل از یک هنرمند به هنرمند دیگر، و از یک اثر به اثر دیگر تفاوت دارد. ماحصل راهبردهای هنرمند اثری هنری است که فرم متمایز خود را دارد. اگر اثر موفق باشد فرمش دارای وحدت است و همه بخش‌هایش به یکدیگر وابسته‌اند و باهم عمل می‌کنند. یک اثر هنری وحدت یافته همچون ارکستر سمفونی در موسیقی شکل می‌گیرد. آهنگ‌ساز عموماً با یک تم آغاز می‌کند که در جریان چند واریاسیون به دست می‌آید. نت‌نویسی‌ها، ضرباهنگ و دینامیک را برای اجرا تعیین می‌کنند. هر یک از سازها با پیروی از نت‌ها با اجرای بخش‌های مربوط به خود در جلوه‌ی موسیقایی کلی سهیم می‌شود. علاوه بر این، نوعی

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

تاروپود مضمونی از طریق محتوای اثر پدید می‌آید و بخش‌هایش را هماهنگ می‌نماید. یک اثر موسیقایی موفق با تک‌تک میزان‌هایش، که به نظر جایگزین ناپذیر می‌رسند، با شیوایی سخن می‌گوید. تمامی عناصر موسیقایی یادشده ما به ازایی در هنر دارند. در تمام رسانه‌های خلاق از جمله موسیقی، هنر بصری، رقص، نظم، نثر یا نمایش، هدف وحدت است. از دید خالق، وحدت پیامد گرینش تمهیدات مناسب مخصوص هر رسانه و بهره‌گیری از اصول معین برای پیوند دادن آن‌هاست. در هنر بصری، شناخت اصول فرم-ساختار ضروری است. عناصر هنر بصری-خط، شکل، ارزش نور، بافت و رنگ، که فرم مبتنی بر آن‌هاست، به‌ندرت به‌خودی‌خود وجود دارند. نیروی آن‌ها در کلیت اثر به هم می‌پیوندد. سهم هر یک از آن‌ها به‌طور مجزا قابل تأمل است، اما در جریان تکوین یک اثر باید همواره به راه‌های پیوند آن‌ها با یکدیگر توجه کرد (اوکویک و دیگران، ۱۳۹۱). در نتیجه بر اساس گفته‌های اوکویک و همکارانش سازمان‌دهی به‌عنوان کلیتی وحدت یافته از واحدهای گوناگون حاصل شباهت‌ها و تباین‌هاست که در جدول شماره (۱-۴) به‌صورت تفکیک‌شده، مؤلفه‌های آن عنوان‌شده‌اند.

جدول ۱-۴. مؤلفه‌های وحدت‌بخش سازمان‌دهی بر اساس گفته‌های اوکویک و همکارانش به همراه نظریه گشتالت

اشخاص	مؤلفه‌ها	مؤلفه‌های مؤثر	تعریف	نتیجه		
اوکویک و همکارانش و نظریه گشتالت	هماهنگی (شباهت)	مرز مشترک	عامل ایجادکننده یکپارچگی کار	<ul style="list-style-type: none"> • یگانگی و جذابیت • هماهنگی بعلاوه تنوع جذابیت بصری و عدم ملال بصری را به همراه دارد زیرا تنوع زیاد اغتشاش بصری ایجاد می‌کند. <p>مثل: <u>دو خط عمودی و افقی</u> شباهت در مستقیم + تباین در حالت دو خط بودن دو خط</p> <ul style="list-style-type: none"> • هماهنگی می‌تواند بر تنوع غالب باشد یا تنوع بر هماهنگی غالب باشد. 		
		هم‌پوشانی				
		شفافیت				
		تداخل				
		امتداد			مؤلفه‌های مؤثر	
					خط	
					شکل جهت‌دار	
						شکل بی‌قاعده
						اندازه یکسان
						رنگ مرتبط
		ارزش نور مرتبط				

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

اشخاص	مؤلفه ها	مؤلفه های مؤثر	تعریف	نتیجه
اوکویرک و همکارانش و نظریه گشتالت		تکرار	عامل متعادل کننده هماهنگی و جلوگیری از ملالت بصری	<ul style="list-style-type: none"> تبادل بعلاوه هماهنگی ممکن است ایستا، بی روح و بی احساس شود، بنابراین با تنوع متعادل می شود.
		ریتم		
	تنوع (گوناگونی یا تفاوت)	تباین	تفضیل	
		تفضیل		
	تعادل	موقعیت عناصر بصری	برابری نیروهای بصری	
		مکان عناصر بصری (مهم ترین)		
		اندازه عناصر بصری		
		تناسب عناصر بصری		
		ویژگی عناصر بصری		
		جهت عناصر بصری		
گشتاورهای نیرو				
تناسب	-	عامل ایجادکننده یکپارچگی و ریتم		
	تسلط	عامل ایجاد یکپارچگی و حصول وحدت		
	حرکت	عامل ایجاد تنوع و گریز از ایستایی		

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌های مؤثر	مؤلفه‌ها	اشخاص
برای ایجاد هماهنگی و وحدت ضرورت دارد.	موجب حذف عناصر اضافی و حصول هماهنگی	-	ایجاز	اوکویرک و همکارانش و نظریه گشتالت

نوئل کارول^{۱۷}: کارول (۱۳۸۷) بر این باور است که تجربه زیبایی شناسانه را تجربه‌ی صفات زیبایی شناسانه اثر می‌داند. صفات زیبایی شناسانه اثر عبارت‌اند از صفات بیانی اثر، صفاتی که ظاهری چشم‌نواز به اثر می‌بخشد مثل: **خوش ترکیبی، ظرافت، یادمانگی و نسبت‌های صوری آن.** این صفات تحت سه عنوان عام دسته‌بندی می‌شوند: وحدت، تنوع و شدت. بنا به روایت محتوا محور، توجه به این سه مؤلفه همان تجربه زیبایی شناسانه اثر است.

کارول درباره تنوع اذعان دارد که دلایل نقادانه آثار هنری به برخورداری اثر از وحدت، تنوع و با شدت معطوف است. بنابراین هر اثر هنری ناگزیر باید به قصد ارائه‌ی وحدت یا تنوع برای درک مخاطب پدید آمده باشد، زیرا نبود یکی از این دو به حضور ویژگی دیگری می‌انجامد، بنابراین ارائه وحدت یا تنوع برای درک مخاطب شرطی لازم برای همه‌ی آثار هنری است. اگر مراد از ارائه صفت تنوع برای درک مخاطب این باشد که در عین وحدت اثر، مفهومی از تنوع اثر به ذهن مخاطب خطور کند، در این صورت قطعاً آثاری هنری وجود دارد. نظیر برخی از نقاشی‌های اکسپرسیونیستی تجریدی، که آرایش محسوس عناصر نقاشی به‌جای آنکه در نظر مخاطب متنوع بنماید، پریشان و آشفته به نظر می‌رسد. وانگهی این آشفتگی همان چیزی است که هنرمند در پی آن است، نه حس کثرت در وحدت (تنوع در عین یکپارچگی).

به همین ترتیب، اثری که در آن به تنوع بهای اندکی داده‌شده باشد، لازم نیست که قصد هنرمند خالق آن ارائه وحدت و یکپارچگی جهت فهم مخاطب بوده باشد. مثل فیلم **اندی وار هول** به نام

۱۷. Noel Carroll، متولد ۱۹۴۷ میلادی، فیلسوف آمریکایی، در زمره نظریه پردازان نظریه شناختی و مبدع پسانظریه (https://guionterror.files.wordpress.com, 2015)

امپایر، شاید کسانی آن را منسجم و یکپارچه وصف کنند ولی قصد فیلم‌ساز این نیست که ما وحدت و یکپارچگی آن را درک کنیم. بدین ترتیب لازم نیست که اثری هنری که در آن به تنوع اهمیت داده نشده باشد، به قصد ارائه‌ی وحدت برای درک مخاطب پدید آمده باشد. ممکن است که حالت مختلف دیگری در میان باشد. با این اوصاف وقتی از وحدت، تنوع و شدت به معنای زیبایی‌شناسانه سخن می‌گوییم، مرادمان نحوه‌ی تأثیر آن‌ها بر خاطر ما و مردمانی چون ماست. در نتیجه تجربه زیبایی‌شناسانه‌ی هنر که بر مبنای روایت محتوا محور تجربه‌ی زیبایی‌شناسانه بیان شد، معرف شرطی لازم برای همه‌ی هنر نیست. لیکن اثری هنری است اگر و فقط بدین قصد پدید آمده باشد که وحدت، تنوع و یا شدت را برای درک مخاطب ارائه کند. اثری که به قصد چنین ویژگی‌هایی به مخاطبمان توفیق یابد، آثاری خوب‌اند ولی آثاری که از این لحاظ ناموفق باشند، آثاری بد شمرده می‌شوند. بدیهی است که در اینجا وحدت و تنوع با یکدیگر نسبت متقابل دارند و باهم تغییر می‌یابند. در نتیجه صفات زیبایی‌شناسانه‌ی اثر از منظر کارول، در جدول شماره (۲-۴) ذکر شده است.

جدول ۲-۴. مؤلفه‌های زیبایی‌شناسانه اثر از منظر نوئل کارول

نتیجه	مؤلفه‌ها	شخص
<ul style="list-style-type: none"> • تنوع در عین یکپارچگی (وحدت در کثرت) • به نسبت قصد هنرمند می‌شود به هرکدام که ضرورت دیده می‌شود، اهمیت بیشتری داد. • دارای نسبت متقابل و با یکدیگر نیز تغییر می‌کنند. 	وحدت و	نوئل کارول
	یکپارچگی	
	تنوع	
	شدت	

رودلف آرنه‌ایم^{۱۸}: آرنه‌ایم (۱۳۸۶) می‌نویسد، اصول ترکیب‌بندی را به دودسته اصلی و فرعی تقسیم می‌کند که اصل وحدت و هماهنگی و تنوع را ذیل گروه اصلی قرارداد است و معتقد است پویای یک ترکیب، زمانی موفق است که عناصر هر سطح، کنشی هماهنگ با یکدیگر داشته باشند (جدول شماره ۳-۴).

۱۸. متولد ۱۹۰۴ میلادی، برلین، روانشناس، زیبایی‌شناس و نظریه‌پرداز آلمانی فیلم است. تألیفات وی در زمینه‌ی فلسفه‌ی زیبایی‌شناسی فیلم و ... است. هم‌چنین آرنه‌ایم مقالات مفصل و پرحجمی در زمینه‌ی روانشناسی هنرهای بصری دارد که عمدتاً به نظریه‌ی (بیان) در مکتب گشتالت مربوط می‌شود (ضابطی جهرمی، ۱۳۷۷).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۳-۴. مؤلفه‌های ترکیب‌بندی از دیدگاه رودلف آرنه‌ایم

مؤلفه‌ها	شخص
وحدت	رودلف آرنه‌ایم
هماهنگی	
تنوع	

یورگ گروتز^{۱۹}: به گفته‌ی گروتز (۱۳۷۵)، وحدت اثر به نسبت‌ها و روابط صوری آن بستگی دارد. هرگاه مؤلفه‌های اثر بعضاً یا کلاً هماهنگ باشند، اثر یکپارچه است. ممکن است یکپارچگی اثر به خاطر نقش مایه‌ها یا مضامین تکرارشونده حاصل شده باشد، که امکان دارد اجزاء اثر به هم شباهت داشته باشند یا از برخی جهات یکدیگر را تداعی کنند یا ممکن است که اجزای اثر جلوه‌ای یگانه و منسجم بدان بخشند، نظیر پی‌رنگ یک داستان که بیشتر عناصر آن به خاتمه‌ی ماجرا رهنمون می‌شوند. هنگامی که به ویژگی‌های وحدت‌بخش اثر و روابط میان آن‌ها توجه می‌کنیم، این تجربه‌ی زیبایی‌شناسانه‌ی وحدت است.

به دیگر سخن، وحدت همان محتوا یا متعلق تجربه‌ی ماست که این تجربه را زیبایی‌شناسانه می‌سازد. با این وجود می‌توان گفت، تشخیص چیزی به‌عنوان یک کل، دست‌کم وجود شباهتی میان اجزاء آن است. این بدان معنا است که وقتی چیزی را به‌صورت یک کل می‌بینیم بایستی بین اجزاء آن حداقل در یکی از زمینه‌های فرم، اندازه، جنس، رنگ و یا محتوا شباهتی موجود باشد. نوع تک‌تک اجزاء اثر مهمی بر بیان یک کلیت دارد. هر چه اجزاء از یکنواختی بیشتری برخوردار باشند زودتر در جمع به‌صورت یک کل به چشم خواهند آمد و هر چه هر جزء به‌تنهایی کامل‌تر باشد، مجموعه به مجموعه‌ای نامتناجس شبیه خواهد شد و کل فاصله بیشتری از یک واحد همگون پیدا می‌کند. برای نمونه در سبک باروک به‌ندرت از تناسبات طلایی استفاده شده است، چراکه این تناسبات بر هماهنگی و تمامیت کل تأثیر می‌گذاشته‌اند و این کاملاً برخلاف هدف باروک بوده است. باروک سعی بر ایجاد تنش و نظم دادن اجزاء در سطحی پایین‌تر از سطح کل است. اگر یکی از اجزاء در یک یا چندعاملی

۲۰. متولد ۱۹۴۸، وی تحصیلاتش را در رشته‌ی معماری در آلمان و ژاپن به اتمام رسانده است (گروتز، ۱۳۷۵).

که ذکر شد با سایر اجزاء اختلاف داشته باشد، به جزئی ویژه تبدیل خواهد شد و به این ترتیب از کل متمایز می‌گردد. در نتیجه بیان یک کل به سه عامل بستگی دارد: تعداد اجزاء، نوع اجزاء و روابط اجزاء با یکدیگر. با این وجود ترکیب اجزاء بایستی بر اساس یک سیستم نظم‌دهنده‌ی مشخص انجام شود.

این سیستم نظم‌دهنده است که سرسختانه وحدت بین اجزاء را حفظ می‌کند، زیرا اجزاء را به هم مرتبط کرده و به کل هماهنگی و تناسب می‌بخشد. چنین است که برای نمونه یک ستون تنها از معابد یونان چیزی است زیبا اما پیکره یک فرشته‌ی باروک، در خارج از چهارچوب یکپارچگی اش در یک کل، چندان نمودی ندارد.

هماهنگی از نظر گروتو اصطلاحی است که در اغلب علوم طبیعی و عقلی از آن صحبت می‌شود. در زیبایی‌شناختی، منظور از هماهنگی یا **هارمونی** نظمی است که بین اجزاء تشکیل‌دهنده‌ی یک پدیده وجود دارد. هماهنگی نتیجه ارتباط هر چیز متضاد است. این واقعیت یکی از مبانی دانش شرق نیز هست، که **لائوتسه** آن را بیان می‌کند و علامت بین و یانگ نیز مظهر آن بوده است. هر نوع ادراک تنها به دلیل وجود تضاد، صورت می‌گیرد، بدین معنا که یک‌شکل تنها هنگامی قابل دیدن است که به نوعی بتواند خودش را از زمینه‌اش جدا سازد. هماهنگی تنها زمانی امکان وجود دارد که تضاد نیز وجود داشته باشد. ادراک از هر نوع که باشد بر پایه‌ی اصولی مشخص در ذهن نظم می‌یابد. این نظم می‌تواند از نوع منطقی و شعور بوده و یا اینکه شکلی و ظاهری باشد. نتیجه نظم اول تغییر علمی و نتیجه دوم تغییر هنری است.

هماهنگی یکی از ارکان اصلی زیبایی‌شناسی معماری است و حوزه عملی آن به هیچ‌وجه محدود به ابعاد فضا نمی‌شود. مواد، رنگ‌ها، جنس، طرح ظاهری و ... باید با یکدیگر **همخوانی** داشته باشند و نیز لازم است که تابع **نظمی** برتر و فراگیر باشند. دستگاه‌های ادراک فیزیکی و روان‌شناختی همگی تمایل دارند به وضعی برسند که در میزان تنش به حداقل ممکن رسیده باشد یا به عبارت دیگر متعادل‌تر باشد. چنین است که برای نمونه زاویه‌ای که کاملاً قائمه نباشد به وسیله‌ی سیستم ادراک ما خودبه‌خود به زاویه‌ی ۹۰ درجه نزدیک می‌شود. در برابر هر ترکیب تحریک‌کننده همواره دستگاه ادراک بصری آن است که تا حد ممکن یک تعادل بصری بیابد.

هنگام تماشای یک ترکیب مناسب، این احساس در ما به وجود می‌آید که هر جزء دقیقاً سر جای خودش است و هر نوع تغییر در آن، در ذهن ما تعبیر به بی‌نظمی می‌شود. عدم تعادل تأثیرات متناقض بر بیننده می‌گذارد که نتیجه‌ی آن چیزی جز احساس عدم اطمینان نخواهد بود. تعادل در سیستم ادراک ما زمانی وجود دارد که کلیه‌ی نیروهای واقع در میدان دید ما، به‌طور متقابل یکدیگر را خنثی نمایند در اینجا دو عامل از اهمیت بسیاری برخوردارند: وزن و جهت نیرو.

هر شکلی کاملاً جدا از وزن فیزیکی احتمالی آن دارای یک وزن ادراکی هست که تابع مؤثر مختلفی است. مثلاً شکل ظاهری در این زمینه نقش عمده‌ای دارد. اندازه، فرم، رنگ و تیرگی و روشنی همه در وزن ادراکی مؤثرند. برای مثال یک شیء به رنگ روشن ممکن است هم‌وزن شیء کوچک‌تر به نظر بیاید که رنگ تیره‌تر دارد. عامل دیگر جرم ظاهری است. مثلاً یک ساختمان کوچک که از بتن ساخته شده است ممکن است از نظر ادراکی هم‌وزن یک ساختمان با حجم به مراتب بزرگ‌تر اما با سقف چادری باشد. عامل مؤثر بعدی، ارزش محتوایی جسم است که خود این عامل شدیداً تابع عوامل روانی-اجتماعی هست. مثلاً یک مقبره یا یک بنای یادبود می‌تواند از نظر ادراکی سنگین‌تر از ساختمان یک انبار باشد چراکه چنین بناهایی توجه بیننده را بیشتر به خود جلب کرده و در نظر آنان جلوه می‌کنند. به موازات وزن، جهت نیز بر روی ادراک تعادل بصری اثر می‌گذارد، فرم‌های با تحرک دارای جهت هستند و نهایتاً اطلاعات معنایی یک پدیده یا علائم گویای آن نیز جهتی را به ذهن تداعی می‌کنند. برای نمونه یک اتومبیل ایستاده یا یک فلش نیز برای ذهن جهت دارند.

در نتیجه بنا به نظر گروتر که سه عامل تعداد اجزاء، نوع اجزاء و روابط اجزاء با یکدیگر، باعث هماهنگی و تناسب در کل کار می‌شوند لذا عدم تعادل عدم اطمینان را به همراه دارد. باین وجود عوامل ایجادکننده هماهنگی، هارمونی، یکپارچگی و تعادل از نظر گروتر در جدول شماره (۴-۴) دسته‌بندی شده است.

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۴-۴. مؤلفه‌های ایجادکننده‌ی هماهنگی، هارمونی، یکپارچگی و تعادل از نظر گروتو.

شخص	مؤلفه‌ها به ترتیب اولویت	تعریف	مؤلفه‌های مؤثر	نتیجه
یورگ گروتو	نظم	بین اجزاء تشکیل دهنده و چیزی سر جای خودش.	-	• تعادل بصری • هماهنگی با حضور تضاد ایجاد می‌شود.
	تضاد	بین اجزاء تشکیل دهنده.	-	
	تکرار	نقش مایه و مضامین تکرار شونده.	-	-
	شباهت	شباهت بین فرم، اندازه، جنس، رنگ، محتوا، زیرا هر کدام اثر مهمی بر بیان یک کل دارند.	-	-
	وزن	منظور وزن ادراکی است.	اندازه فرم رنگ تیرگی شکل ظاهری روشنی ارزش محتوایی	-
	جهت نیرو	منظور فرم‌های با تحرک و کلیه نیروهای واقع در میدان دید ما که به‌طور متقابل یکدیگر را خنثی می‌کنند.		-

پیرفون^{۲۰}: گروتز (۱۳۷۵) در ارتباط با نظریه پیرفون نیز اذعان دارد که، نظم فقط زمانی معنا پیدا می‌کند که با بی‌نظمی و آشفتگی در ارتباط باشد. نظم به‌خودی‌خود ارزشی ندارد، مگر در چهارچوب محدودیت‌هایش باشد. **نظم فراگیر و آشفتگی** همه‌جانبه، هر دو به میزان یکسان، شرایط سختی را ایجاد می‌کنند که در طولانی‌مدت غیرقابل تحمل می‌شوند (جدول شماره ۵-۴).

جدول ۵-۴. مؤلفه‌های ایجادکننده نظم از نظر پیرفون

شخص	مؤلفه‌ها	تعریف	نتیجه
پیرفون	نظم	منظور نظم فراگیر است چون ممکن است در چارچوب‌های محدودیت‌هایش به‌تنهایی ارزش داشته باشد.	نظم با بی‌نظمی معنا پیدا می‌کند.
	بی‌نظمی و آشفتگی	آشفتگی همه‌جانبه.	

جرج دیوید بیرکهورف^{۲۱}: به نقل از گروتز (۱۳۷۵)، بیرکهورف در سال ۱۹۳۳، روشی برای محاسبه احساس زیبایی تدوین کرد. این (اندازه) را نمی‌توان به‌سادگی (اندازه زیبایی) نامید اما این اندازه مهم‌ترین جزء قابل‌اندازه‌گیری در (احساس زیبایی) است. ادراک نیاز به کوشش دارد و مقدار این کوشش بستگی به مقدار پیچیدگی آن چیزی دارد که درصدد درک آن هستیم. این پیچیدگی یکی از صفات سوژه ماست و چیزی است که آن را می‌توان با عدد و رقم نشان داد. بنابراین به گفته‌ی Lorand (2000)، نتیجه‌ی کار این بود که لذت مشتق شده از اثر هنری یا شیء زیبا، وابسته به دو متغیر است، یکی **میزان نظم وحدت شیء** که با حرف "O"، به‌عنوان مخفف "Order" نشان داده و دیگری **میزان پیچیدگی** که با حرف "C" که مخفف واژه‌ی "Complexity" است معرفی شده است.

۲۰. Meiss Pierre Von، متولد ۱۹۳۸، سوییس، معمار و طراح و نظریه پرداز در سی سال اخیر، و دارای کتاب‌های متعددی در زمینه معماری (http:// people.epfl.ch, 2015)

۲۱. متولد ۱۸۸۴ میلادی، متوفی ۱۹۹۴. ریاضیدان آمریکایی (گروتز، ۱۳۷۵).

درواقع هر پیام از علاماتی تشکیل شده است و تعداد این علامات با عدد C نسبت مستقیم دارد. وی هم‌چنین برای درجه‌ای از لذت زیبایی‌شناسی که از هر شیء مشتق شده، حرف "M" را در نظر گرفته است و برای آن این فرمول را تعیین نموده: "M=O/C".

گروتز (۱۳۷۵) نیز اذعان دارد که علامات یک پیام، با یکدیگر در ارتباط هستند یا به عبارت دیگر بین آن‌ها نظم برقرار است. به نظر بیرکهورف تشخیص این نظم یک شرط لازم برای به وجود آمدن احساس جذابیت است. این نظم به گونه‌ای مختلف تظاهر می‌کند از آن جمله می‌توان تقارن را نام برد. هم‌چنین یک شیء وقتی خیلی زیبا است که کمترین علامات ممکن بیشترین نظم ممکن را عرضه کند. اما باید توجه داشت که این به این معنا نیست که یک سوژه هر چه منظم‌تر باشد زیباتر است. بیرکهورف فرمولش را در مورد نمونه‌های زیادی از کارهای هنری در زمینه موسیقی و شعر و نمونه‌های زیورآلات و گلدان‌ها آزمایش کرده است. در اینجا تنها نمونه چند نمونه از محاسبه زیبایی‌شناختی چند گلدان را ذکر می‌کنیم. فرم تمامی گلدان‌های مورد مطالعه فرم‌های متقارن دورانی هستند و در آزمایش تنها به خطوط بیرونی شکل اکتفا شده است. هم‌چنین تزیینات روی سطح و زوائدی مثل دسته گلدان‌ها در نظر گرفته نشده‌اند. برای مشخص کردن میزان پیچیدگی "C" بیرکهورف از نقاط شاخص استفاده کرده است. این نقاط نقاطی هستند که توجه بیننده را بیشتر به خود جلب می‌کنند مهم‌ترین نقاط شاخص این نقاط هستند: الف) چهار نقطه‌ای که حدود خارجی شکل را در خود محدود می‌کنند. ب) نقاطی از منحنی شکل که محل تماس مماس‌های افقی و عمودی هستند. ج) رئوس شکل. د) نقاطی از شکل که در آن‌ها منحنی تغییر جهت می‌دهد (نقاط عطف). ه) نقاط تلاقی محور قائم با خطوط افقی‌ای که نمودار قطر بزرگ‌ترین و کوچک‌ترین دایره شکل هستند. برای محاسبه اندازه نظم "O" بیرکهورف چهار عامل در نظر گرفته شده است. این چهار عامل را بیرکهورف با توجه به این واقعیت مشخص کرده است که خطوط افقی و عمودی که باهم برابر باشند یا نسبت بین طول‌هایشان برابر ۱/۲ باشد به ترکیب خاصی ادراک می‌شوند: الف) تعداد به وجود آمدن چنین نسبت‌هایی به وسیله نقاط شاخص روی خطوط قائم (V). ب) تعداد به وجود آمدن چنین نسبت‌هایی به وسیله نقاط شاخص روی خطوط افقی (H). ج) تعداد به وجود آمدن چنین نسبت‌هایی به وسیله نقاط شاخص روی خطوط افقی و عمودی بدون شمارش مجدد نسبت‌هایی که در قسمت الف و ب

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

شمرده شده اند (HV). (د) تعداد به وجود آمدن چنین آزمودن‌هایی به وسیله نقاط شاخص روی خطوط مماس (T). به این ترتیب محاسبه مقدار اندازه زیبایی‌شناختی از فرمول زیر به دست می‌آید:

$$. M=H+V+HV+T/C$$

فرمول بیرکھوف تنها در قسمت‌های خاصی قابل استفاده است و نمی‌توان آن را به عنوان پایه‌ای برای یک نظریه کامل و شامل در ادراک زیبایی‌شناختی کافی دانست. مثلاً فرمول در چهارچوب نظریه علائم محدود است و این دلیل نمی‌تواند با آن ارزش کامل زیباشناختی را محاسبه کرد. در این محاسبه بیننده با تمامی صفات ویژه‌ای که دارد اصلاً دخالت داده نشده است. بیرکھوف ممکن است کمپوزیسیون یک قطعه موسیقی را به این ترتیب ارزیابی اما اجرای همان قطعه را به وسیله‌ی یک موسیقی‌دان خاص نمی‌تواند ارزیابی کند و آنچه نهایتاً با این نظریه به هیچ‌وجه قابل ارزیابی نیست احساسی است که این قطعه موسیقی به هر یک از شنوندگان می‌دهد (جدول شماره ۶-۴).

جدول ۶-۴. مؤلفه‌های بیرکھوف برای محاسبه احساس زیبایی

شخص	مؤلفه‌ها	تعریف	مؤلفه‌های تأثیرگذار	نتیجه
جرج دیوید بیرکھوف	Order (o)	میزان نظم و وحدت شیء	تقارن	لذت زیبایی که از هر شیء مشتق می‌شود حاصل نسبت بین نظم و پیچیدگی است. بر اساس فرمول: $M= O/C$
	Complexity (C)	میزان پیچیدگی	به کارگیری کمترین علامت‌های ممکن	
			کاربرد نقاط شاخص	

وی کوزین: گروتز (۱۳۷۵) می‌نویسد، وی کوزین بر این باور است که بایستی توجه داشت درست نیست که یک سوژه هر چه منظم‌تر باشد زیباتر است. وی در سال ۱۹۵۳ در این مورد چنین توضیح می‌دهد که زیبایی را نمی‌توان تنها از طریق نظم و قاعده به دست آورد بلکه زیبایی نتیجه دو صفت متضاد است که هر دو نیز به یک اندازه ضروری هستند: وحدت و تنوع (جدول شماره ۷-۴).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۷-۴. مؤلفه‌های دستیابی به زیبایی از منظر وی کوزین.

شخص	مؤلفه‌ها	تعریف	نتیجه
وی کوزین	وحدت	این دو را با عنوان	<ul style="list-style-type: none"> زیبایی از طریق نظم و قاعده‌ی صرف به دست نمی‌آید. اهمیت این دو صفت به یک اندازه است.
	تنوع	صفت نام‌گذاری می‌کنند.	

رابرت ونتوری^{۲۲}: به نقل از گروتز (۱۳۷۵)، ونتوری چنین اظهارنظر می‌کند که، من زنده‌بودن را هر چه هم که بد نشان داده‌شده باشد بر وحدت کسالت‌بار ترجیح می‌دهم. من تنوع عقاید را برتر از وضوح عقیده می‌دانم، من مفاهیم پنهان و سر بسته را همان قدر مهم می‌دانم که بیانی‌ها را. من (هم این و هم آن) را بر (این‌وآن) و (سیاه‌وسفید و یا حتی گاهی هم خاکستری) را بر (سیاه یا سفید) ترجیح می‌دهم. یک معمار خوب سطوح مختلف را طرف خطاب قرار می‌دهد و انواع ارتباطات را عرضه می‌کند. فضای آن و اجزاء آن به طرق مختلف و به‌طور هم‌زمان قابل‌درک و استفاده‌اند (جدول شماره ۸-۴).

جدول ۸-۴. مؤلفه‌های یک معماری خوب از منظر رابرت ونتوری.

شخص	مؤلفه	تعریف	نتیجه
رابرت ونتوری	تنوع	به‌کارگیری سطوح مختلف و انواع ارتباطات با یکدیگر همچون سیاه+سفید این+آن	<ul style="list-style-type: none"> معماری خوب نتیجه دو امر متضاد با یکدیگر است. مؤلفه‌ی تنوع به نسبت مؤلفه‌های دیگر ارجحیت دارد.

۲۲. وی در سال ۱۹۲۵ میلادی در فیلادلفیا، پنسیلوانیا به دنیا آمد و مدرک معماری لیسانس و فوق‌لیسانس خود را در سالهای ۱۹۴۷ و ۱۹۵۰ از دانشگاه پرینستون اخذ نمود. وی به‌وسیله چاپ کتاب پیچیدگی و تضاد در معماری در سال ۱۹۶۶ شهرت کلی یافت (ونتوری، ۱۳۸۹).

لوکوربوزیه^{۲۳}: لوکوربوزیه به نقل از گروتز (۱۳۷۵) نیز، ساختن را ایجاد ارتباط صحیح و سودمند بین عناصر ساختمانی می‌نامد چون طراحی یک ساختمان چیزی نیست جز کنار هم قرار دادن مجموعه‌ای از اجزاء منفرد با رعایت قواعد کاملاً مشخص ریاضی-منطقی، علمی-تکنیکی، اقتصادی و زیبایی‌شناسی. هم‌چنین هواردبیکر (۱۳۸۶) می‌نویسد، لوکوربوزیه بر این باور است که اصل تضاد و هماهنگی را در جوار یکدیگر مطرح کرده‌اند و اذعان دارد که طبیعت منظم است و قانونمند، متحد و متنوع، بی‌انتها، دارای هماهنگی‌های زیرکانه و قدرتمند است (جدول شماره ۹-۴).

جدول ۹-۴. مؤلفه‌های ساختار طبیعت از نظر لوکوربوزیه.

شخص	مؤلفه‌ها	تعریف	نتیجه
لوکوربوزیه	تضاد	تنوع	این دو مؤلفه در جوار یکدیگر مطرح شده است.
	هماهنگی	نظم و قانونمندی	

ادموند بورک فلدمن^{۲۴}: فلدمن (۱۳۷۸) در تعریف وحدت بر این باور است که احتمالاً وحدت اصل عمده‌ی سازمان بخش بصری است. مطمئناً اصول دیگری نیز در خدمت هستند تا هر یک از راه خود تکوین وحدت را به کمال رساند. درنهایت امر، وحدت بازتاب این واقعیت طبیعی است که هر یک از آدمیان واحدی جداگانه است، و با سازوبرگ جداگانه‌ی بدن و مغز خود می‌بیند، حس می‌کند و می‌اندیشد. ما همه کل‌هایی مجزا در خود هستیم و فطرتاً باید تجربه‌ی بینایی خود را از چیزی در لحظه‌ای منفک سازیم تا بتوانیم نظر به چیز دیگر بگذاریم. تعیین خصلت علت اصلی نیاز فطری ما به برخورداری از (وحدت بینایی) است.

۲۳. Lo korboziye، متولد ۱۸۸۷-۱۹۶۵ میلادی، معمار فرانسوی سوئیسی تبار، ساختمان‌ها و نوشته‌هایش در توسعه جهان معماری جدید اثرگذار بود. او را یکی از چهار استاد بزرگ معماری نوین به شمار می‌آورند (انوری، ۱۳۸۷).

۲۴. استاد ممتاز هنر در دانشگاه جورجیا و صاحب دانشنامه‌هایی از دانشگاه. هم‌چنین وی در مقام داور نمایشگاه‌های هنر و مشاور آموزشی هنرهای تجسمی با نهادهای دولتی و خصوصی همکاری داشته و اکنون با سابقه‌ی ریاست سازمان ملی آموزش هنری در بنیانگذاری دانشکده اصلی علوم انسانی مشارکت داشته است. آثاری که تاکنون از او به چاپ رسیده عبارتند از: تفکر درباره‌ی هنر و مقالات بیشمار درباره‌ی هنرهای تجسمی و نقد هنر (بورک فلدمن، ۱۳۷۸).

کوشش هنرمند نیز بر این است که با سازمان‌بخشی به اجزاء هر اثر هنری، (کلی وحدت یافته) را در برابر دید نگرنده قرار دهد. قصور در اجرای این هدف، یعنی طراحی بی‌تأثیر، موجب می‌شود که نگرنده از تماشای آن اثر زودتر از آنچه باید روی بگرداند. این‌گونه روی گرداندن دیگر به اعتبار آنچه در بالا گذشت، پایان دادن به تجربه‌ی بینایی برای آغازیدن تجربه‌ای نیست بلکه بریدن رابطه با اثر هنری، و شکست تجربه‌ای است که می‌بایست ثمربخش بوده باشد، بنابراین، هدف طرح بیرون آمده از زیردست هنرمند باید ایجاد وحدتی نیکو اثر، وحدتی ارادی در میان اجزاء باشد، پیش از این‌که آن اجزاء در برابر دید نگرنده یا قرار گرفته باشند. روش‌های دستیابی به این هدف را چنین می‌توان عنوان کرد: (۱) **چیرگی و وابستگی یا زبردستی و زیردستی** عناصر نسبت به یکدیگر است. (۲) با در کنار هم نشان دادن **شکل‌های نامشابه (۳)** وحدت حاصل از **خطوط متقارن و خطوط شعاعی**. آنچه اهمیت دارد عوامل ایجادکننده چیرگی است که از آن جمله **تمایز و انسجام** (پیوستگی به تعلق به همدیگر) را مطرح می‌کند. در واقع هنرمند به برقراری (توالی) در میان پدیده‌ها تجسمی می‌پردازد و طول مدت توجهی را که باید به هر یک از آن‌ها معطوف شود در نظر می‌گیرد. عنصر چیره در هر اثر آن است که عناصر دیگر را از جهت محتوای ذهنی و ارزش دیدگانی به تبعیت وابستگی خود درمی‌آورد. چیرگی در مرحله‌ی ابتدایی به تعبیه‌ی بزرگی اندازه، که ساده‌ترین راه است، حاصل می‌شود، چراکه شکل بزرگ‌تر همواره پیش از شکل‌های کوچک‌تر در دیده می‌نشیند. در مرحله‌ی بعدی چیرگی با تندی رنگ تضمین می‌شود (رنگ‌های تند). هم‌چنین سطحی بارنگ گرم بر سطحی بارنگ سرد چیره می‌شود. زیرا رنگ گرم پیش‌نشین است و نگاه نگرنده را زودتر می‌رباید.

روش دیگر برای نشان دادن چیرگی تعیین مکان در سطح تصویر است زیرا دیدگان انسان عادتاً به مرکز هر میدان دید که در برابر انسان قرار گیرد متوجه می‌شوند و به میان دیگر عناصر و اجزائی که در مرکز تماشاگر واقع شده‌اند زودتر و بیشتر نگاه نگرنده را به سوی خود می‌کشند، به همین سبب است که در چهره‌سازی عموماً سروصورت به فاصله‌ای تقریباً تساوی از چپ و راست و اندکی بالاتر از نقطه مرکزی بوم جا داده می‌شود، که نیز چون بر دیوار آویخته شود تقریباً برابر با مسیر نگرنده قرار می‌گیرد. دیگر اینکه مسیر متقارب خطوط و شکل‌ها رو به ژرفای صفحه‌ی نقاشی، همانند تشعشع خطوط و شکل‌ها از مکانی به اطراف، موجب چیرگی بخشیدن به آن ساحت‌های تصویر

می‌گردد. روشنایی عامل چیرگی بخش دیگری است و دیده، کمتر می‌داند در برابر جذابیت مکان یا عنصری تابان مقاومت کند. باینکه نور خورشید دیدگانمان را آزار می‌دهد، در مواقعی بی‌اختیار به آن چیره می‌شویم. بدین قرار بخش روشن‌تر نقاشی نیز بر مساحت‌های تیره‌تر پیرامونش چیرگی می‌یابد. همان‌گونه که قرص خورشید بر پهنه‌ی آسمان چیرگی دارد. سرانجام چیرگی را می‌توان از راه تمایز یا مستثنا سازی به تجسم درآورد. همه می‌دانیم که ناهم‌شکلی نیز به چشم می‌زند یا جلب نظر می‌کند: اگر شکلی بیضی در میان شمار زیادی شکل‌های چهارگوش قرار بگیرد، تویی میان توده‌ی پراکنده‌ی آجر بیفتد، چون عنصری استثنایی، بیرون می‌نشیند و به رؤیت درمی‌آید. بر روی جلد رمانی معروف شکلی شبیه به نهالی سبز و نحیف در فضایی محصور میان دیوارهای آجری جسیم به رنگ زرد نقش شده و همین شکل است که در وهله‌ی نخست توجه ما را جلب می‌کند، چراکه هم‌شکل است و جنبه‌ی استثنایی دارد. در دیده‌ی ذهنمان نیز شکل درخت نحیف را پیش از دیوارهای جسیم گرداگردش مجسم می‌یابیم.

انسجام به یک معنا دلالت بر پیوستگی یا تعلق به همدیگر، در میان اجزاء اثر هنری می‌کند. در زندگی ممکن است اجزائی کاملاً مجزا از هم یا نامرتبط به هم باشند اما در اثر هنری رنگ‌ها، شکل‌ها، اندازه‌ها، بافت‌ها و مانند آن‌ها باید باهم پیوستگی یابند تا جایی که از یکدیگر جدانشدنی بنماید. مفهوم انسجام خاصیت طلسم آسا دارد، یعنی همین‌که حاصل افتاد، هر تصرفی در آن موجب گسستگی پیوندهایش می‌شود و کل اثر را به نابودی می‌کشاند. واکنش ما در برابر اثری منسجم، یعنی دارای اجزاء به‌هم‌پیوسته، گویی این است که خود را در برابر ذاتی زنده می‌بینیم، چیزی که زیستنش در وحدتش است. اینجا است که نگرنده، سامان یابی عناصر یا طرح اثر هنری را اجتناب‌ناپذیر می‌یابد، که جز این می‌توانست بود و هنوز هم هست.

انسجام تصویری اغلب با به‌کارگیری رنگ و رنگ مایه‌ی مشابه، رنگی منفرد که با مشتاقش سراسر پرده را فراگیرد به دست می‌آید. هر نوع مشابهت دیگر در شکل، رنگ، اندازه، نورپردازی یا بافت نیز می‌تواند بر خاصیت انسجام بیفزاید. اما تشابهات مخاطراتی هم در پی دارد. از آنجاکه همسانی بیش‌ازحد ممکن است موجب یکنواختی و دل‌زدگی بشود. تحمل ما در برابر همسانی محدود است، چون همگان نیاز به تنوع داریم. با در کنار هم نشان دادن شکل‌های نامشابه می‌توان به آن‌ها نوعی

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

وحدت بخشید، که نزدیکی القاگر پیوستگی است. شکل های نامشابه هنگامی که در فضای گشاده ای محیط، بر خود تنگ قرار گیرند، چون واحدی مدنظر می نمایند، زیرا دیدگان آدمی ذاتاً شباهت را بر تفاوت، و نزدیکی را بر جدا افتادگی ترجیح می دهد. هم چنین وحدت حاصل از خطوط متقارب و خطوط شعاعی به آسانی قابل اجرا و بهره گیری از آن در نقاشی و پیکره سازی کاملاً معمول است.

در نتیجه فلدمن اصل سازمان بخش بصری را وحدت می داند و اصول دیگر وحدت را به کمال می رساند. حال برای رسیدن به کلی وحدت یافته نیاز به سازمان بخشی به اجزاء اثر هنری است که در جدول شماره (۴-۱۰ و ۴-۱۱) مؤلفه های مورد نیاز ذکر شده است. علت اهمیت کل وحدت یافته، وجود وحدت در واقعیات طبیعی است، مثل انسان. انسان ها هر کدام واحدی جداگانه اند یعنی کلی مجزا هستند. بنابراین وی نیز به وحدت طبیعت اشاره نموده است.

جدول ۴-۱۰. روش های دستیابی به وحدت بین اجزاء از منظر ادموند بورک فلدمن

مؤلفه ها	تعریف	نتیجه
چیرگی و وابستگی	بین عناصر	ایجاد تضاد
نامشابه بودن	بین شکل ها	
متقارن و شعاعی بودن	خطوط منظور است	

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۱۱-۴. مؤلفه‌های دستیابی به اصل وحدت از نظر ادموند بورک فلدمن.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌های ایجادکننده		مؤلفه‌ها	شخص
<ul style="list-style-type: none"> • انسجام و تمایز با یکدیگر اهمیت دارند چون همسانی باعث دلزدگی و یکنواختی است لذا تنوع به کار گرفته می‌شود. • چیرگی (به معنای وابسته کردن عناصر از دو جهت : محتوای ذهنی و ارزش دیدگانی). 	رنگ منفرد با مشتقاتش و رنگ مایه‌های مشابه	مشابهت بین رنگ	مشابهت	انسجام	ادموند بورک فلدمن
	-	شکل			
	به تنهایی یکنواختی و دلزدگی ایجاد می‌کند پس نیاز به عاملی دیگر	اندازه			
	-	نورپردازی			
	-	بافت	شکل‌های نامشابه	تنوع تمایز	
	شکل‌های نامشابه + فاصله نزدیک = واحد به نظر می‌رسند	-			

فرانسیس د. ک. چینگ^{۲۵}: به گفته‌ی د. ک. چینگ (۱۳۸۸)، نظم به‌تنهایی و به‌سادگی از یک هندسه‌ی منظم سرچشمه نمی‌گیرد بلکه بیشتر از آن، به حالتی اطلاق می‌شود که هر جزء از یک کلیت در جایگاه، شایسته خود نسبت به سایر اجزاء قرار گرفته‌اند، منظور اصلی را که ایجاد چیدمان هماهنگ است به‌جا آورد. نظم بدون تنوع می‌تواند به یکنواختی یا خستگی منجر شود، تنوع بدون نظم موجب هرج و مرج می‌شود. بنابراین احساسی از وجود وحدت به همراه گوناگونی، مطلوب خواهد بود (جدول شماره ۱۲-۴).

۲۵. Francis D. K. Ching، متولد ۱۹۴۳ میلادی، پروفیسور در رشته معماری و طراحی گرافیک و نویسنده کتاب فرم، فضا، نظم (Ching, 2003).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۱۲-۴. مؤلفه‌های اصل وحدت از دیدگاه فرانسیس د. ک. چینگ.

شخص	مؤلفه‌ها	تعریف	نتیجه
د. ک. چینگ	نظم	حاصل هندسه منظم و چیدمان هماهنگ است یعنی هر جزء از یک کلیت در جایگاه شایسته خود نسبت به سایر اجزاء قرار گرفته باشد.	نظم بعلاوه تنوع، احساسی از وحدت همراه با گوناگونی مطلوب است، در غیر این صورت یکنواختی، خستگی، هرج و مرج ایجاد می‌شود.
	تنوع	گوناگونی	

نویسندگان ایرانی:

رویین پاکباز: پاکباز (۱۳۹۰)، وحدت در هنر را بدان معنا می‌داند که تمامی اجزای تشکیل دهنده اثر هنری به طریقی ترکیب و تلفیق شوند که در نهایت یک کل منسجم حاصل آید ولی تمایزی میان وحدت صوری و وحدت معنوی وجود دارد. وحدت صوری، یگانگی بصری ناشی از روابط متقابل همه‌ی بخش‌های هماهنگ و ناهماهنگ است. به سخن دیگر، کیفیت‌هایی چون ریتم و قیاس و ... که در اثر هنری تنوع ایجاد می‌کند و باعث جلب توجه تماشاگر می‌شوند، نباید به اغتشاش بصری بیانجامد. وحدت معنوی، همگرایی کلیه عناصر مضمونی، عاطفی و شخصیت به‌سوی یک مفهوم جامع در اثر هنری است. هر چه همبستگی وحدت صوری و معنوی بیشتر باشد و هر چه وحدت کلی منطقی‌تر باشد، اثر هنری قانع‌کننده‌تر به نظر می‌رسد (جدول شماره ۱۳-۴).

جدول ۱۳-۴. مؤلفه‌های رسیدن به یگانگی بصری (وحدت صوری) از دیدگاه پاکباز

شخص	مؤلفه‌ها	تعریف	نتیجه
پاکباز	بخش‌های هماهنگ	بدون تنوع و شامل یکپارچگی	رابطه متقابل این دو
	بخش‌های ناهماهنگ	شامل کیفیت‌هایی چون ریتم و قیاس و ... که در اثر هنری تنوع ایجاد می‌کنند و جلب توجه می‌نمایند.	ایجادکننده کل منسجم

در نتیجه با توجه به نخستین سؤال پژوهش مبنی بر مبانی نظری اصل وحدت در زیبایی‌شناسی کاربردی در میان نظریه‌ها و نوشته‌های نویسندگان متأخر، برای این اصل از منظر هرکدام مؤلفه‌ها و شاخصه‌هایی در نظر گرفته شده است. نکته قابل توجه اینکه بر اساس جداول تدوین شده برخی از این مؤلفه‌ها در میان اکثر نویسندگان اشتراک دارند. از میان آن‌ها دو مؤلفه‌ی هماهنگی و تضاد، باهدف نیل به اصل وحدت، نسبت به بقیه ارجحیت دارند. بدین ترتیب با تعریفی از اصل وحدت روبرو هستیم که در ادامه تحقیق نیز به دنبال سرچشمه‌ها و نمود آن و مؤلفه‌هایش در میان آراء دیگر خواهیم بود. زیرا علاوه بر اینکه در میان مطالب مربوط به اصول سازمان بخش و فرم به چنین مفهومی دست‌یافتیم، لذا در ادامه مهم‌ترین بخش سرچشمه‌های اصل وحدت را در، دانش کهن، مباحث کیهان‌شناسی و اسطوره‌های آفرینش بررسی شده است (جدول شماره ۱۴-۴ و ۱۵-۴).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۱۴-۴. مؤلفه‌های مشترک و غیرمشترک اصل وحدت بین نویسندگان خارجی و ایرانی دوران متأخر.

جهت نیرو	وزن	تکرار	شدت	ایجاز	حرکت	تسلط	تناسب	تعادل	تنوع	هماهنگی	مؤلفه‌ها / اشخاص	
				*	*	*	*	*	*	*	اوکوپرک و همکارانش به همراه نظریه گشتالت	نویسندگان خارجی
			*						*	*	نوئل کارول	
*	*	*							*	*	رودلف آرنهایم	
									*	*	یورگ گروتز	
									*	*	پیرفون	
									*	*	جرج دیوید بیرکهورف	
									*	*	وی کوزین	
									*	*	رابرت ونتوری	
									*	*	لوکوربوزیه	
									*	*	ادموند بورک فلدمن	
									*	*	فرانسیس د. ک. چینگ	
									*	*	رویین پاکباز	نویسنده ایرانی
مؤلفه‌های هماهنگی و تنوع به‌عنوان دو عنوان اصلی در راستای دستیابی به اصل وحدت حائز اهمیت هستند.												نتیجه

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۱۵-۴. مؤلفه‌های اصلی وحدت بر اساس دیدگاه نویسندگان متأخر.

مؤلف	عناوین دیگر	تعاریف مشترک
هماهنگی	شبهات، وحدت، یکپارچگی، نظم، قانونمندی، انسجام و هماهنگی.	<ul style="list-style-type: none"> نظم بین اجزای تشکیل دهنده. قرارگیری هر چیز سر جای خودش. عامل ایجاد یکپارچگی.
تنوع	گوناگونی، تفاوت، تضاد، بی‌نظمی، ناهماهنگ، تمایز، آشفته‌گی و پیچیدگی.	<ul style="list-style-type: none"> عامل متعادل‌کننده هماهنگی و جلوگیری از ملامت بصری بین اجزای تشکیل دهنده. آشفته‌گی همه‌جانبه. به‌کارگیری سطوح مختلف و انواع ارتباطات با یکدیگر. شکل‌های نامشابه.

۲-۴. شاخصه‌های اصل وحدت از نگاه سنت‌گرایان

اردلان (۱۳۸۰) می‌نویسد سخن از سنت سخن از اصول تبدیل‌ناپذیر است با منشأ آسمانی و سخن از کاربردشان در مقاطع مختلفی از زمان و مکان. سخن از تداوم آموزه‌های خاص و صوری قدسی است که محمل‌هایی هستند برای انتقال این آموزه‌ها به انسان و به فعلیت درآمدن تعالیم سنت در درون انسان. سنت، در حدی که اینجا به تعریف آمد، نه خلق و خوی و عادت است، و نه شیوه‌ای گذرای یک عصر مستعجل. سنت که ضروری‌ترین عنصرش مذهبی به معنای عام آن است، مادام که تمدن نشئت گرفته از آن، و قومی که این سنت، حکم اصل رهنمون را برایشان دارد، پایدارند، بقاء و دوام خواهد داشت و حتی هنگامی که در بقای ظاهری‌اش متوقف می‌شود، تسلیم مرگ نخواهد شد. در این حال سایه زمینی‌اش ناپدید می‌شود و خود سنت در واقعیت ذاتی و روحانی‌اش به مبدأ خود بازمی‌گردد. هر جا سنت حکم براند، خواه در جوامع سنتی خواه در تمدن‌های که بر بخش عمده‌ای از تاریخ سلطه داشته‌اند، هر وجهی از حیات و نه فقط مصنوعات بشر (هنرها)، با اصول روحانی سنت مرتبط خواهد بود. باین‌وجود می‌توان گفت هنرها، یکی از مهم‌ترین و سرراست‌ترین تجلیات اصول

سنت‌اند، چراکه انسان در میان صور زندگی می‌کند و برای گرایش سوی متعالی، باید با اصول احاطه شود که مُثُل متعالی را پژواک می‌دهند. تمدن اسلامی ارائه‌دهنده‌ی نمونه‌ی برجسته‌ای از یک تمدن سنتی است که در آن حضور بعضی اصول تبدیل‌ناپذیر که بر کل این تمدن مسلط بوده‌اند به‌روشنی پیداست.

هنر اسلامی چیزی جز تفکر و نعمتی در عالم ماده، عالم نفس و حتی عالم وحی قرآنی نیست، اما دریغا این هنر تاکنون بندرت و قطعاً به‌مراتب کمتر از هنر سنتی هند، چین، ژاپن یا اروپای قرون‌وسطی، به‌منظور درک مفاهیم نمادین و لاهوتی‌اش موردبررسی قرارگرفته است. بنیادی‌ترین اصل سنت اسلامی اصل وحدت است که معماری ایرانی در دوران اسلامی نیز تا حد مطلوب، در تلفیق همه‌ی جنبه‌هایش برای نیل به این وحدت تلاش می‌کرد. باین‌وجود مفهوم سنت به‌گونه‌ای که گفته شد طی چند دهه اخیر به نحو شایانی توسط نویسندگانی چون کوماراسوامی، ت. بوركهارت، سید حسین نصر، کربن و شماری دیگر مرتبط با مطالعات سنتی تفسیر و تشریح شده است.

مبنای شناخت و درک معماری سنتی که اصول معماری قدسی را از مسجد تا هر واحد معماری دیگر و درنهایت تا خود در طراحی شهری گسترش می‌دهد، رابطه‌ی بین کیهان، انسان به مفهوم سنتی حضرت آدم آسمانی، و معماری ست. وانگهی، این رابطه از اصل الهی که سرچشمه‌ی همه‌ی این واقعیت‌هاست استمرار می‌یابد و ریشه در آن دارد. به‌عبارتی‌دیگر، از دیدگاه سنتی انسان و کیهان خود محصول (هنر قدسی)‌اند. انسان، کیهان و معماری قدسی، از حیث واقعیت هستی‌شناسی شان، نهایتاً وابسته به ذات الهی‌اند، حال‌آنکه از دیدگاه معرفت باید گفت همه‌ی مقوله‌های کیهان‌شناسی، انسان‌شناسی، و فلسفه هنر به‌طور سنتی مصداق کاربردهای بسیار متعدد اصول لاهوتی (متافیزیکی) در حوزه‌های متفاوت‌اند. دیدگاه توحیدی سنت نه‌تنها معماری و کلیت آن را شامل می‌شود، بلکه دربرگیرنده‌ی همه‌ی عناصر به وجود آورنده‌ی یک صورت معماری، از قبیل فضا، شکل، نور و رنگ و ماده هم هست. هم‌چنین باید اذعان داشت که کوه کیهانی یا کوه قاف همراه با عرش، کرسی الهی و درخت کیهانی (طوبا) همگی عناصری پراهمیت در کیهان‌شناسی اسلامی‌اند.

از آنجاکه دیدگاه وحدت‌گرایانه‌ای که در اسلام چنین بر آن تأکید می‌شود هیچ‌چیز را خارج از حیطه‌ی خود نمی‌داند و حوزه‌ی عقلی کاملاً ناسوتی (دنیوی) یا نامقدس متضاد با امور قدسی را به رسمیت نمی‌شناسد. کل معماری اسلامی، کاربردش هر چه باشد، در جایگاه سنتی‌اش به همان دیده‌ای نگریسته می‌شود که یک معماری کاملاً قدسی چون مسجد. همان دریافت و فضا و شکل که مسجد به ما منتقل می‌کند عیناً در خانه یا بازار نیز محسوس است، چون فضائی که انسان اهل سنت همواره در آن زندگی می‌کند هر جا که پیش آید همانی است که همواره هست. حتی در مسیحیت که بین مذهب و امور دنیوی جدائی افتاده است، در دوران رواج سنت نظیر قرون وسطی، این تالار شهر بود که به کلیسا شباهت داشت و نه برعکس، حال ادعای آن دسته از معماری متجدد هر چه می‌خواهد باشد، معمارانی که خواهان نابود کردن همه‌ی نشانه‌های سنت در معماری هستند با این استدلال که کلیساها باید همانند بناهای غیرمذهبی باشند همچنان که در قرون وسطی چنین بودند برای ادراک معماری سنتی اسلامی یا هر صورت دیگری از معماری سنتی به این منظور، شناخت شیوه‌ی نگرش انسان اهل سنت نه تنها به کلیت معماری، از جمله بعد کیهانی‌اش، بلکه به اجزایش نیز ضروری است، که از آن میان شاید فضا اساسی‌ترین جزء باشد. فلسفه دکارتی درزمینه‌ی کمیت بخشیدن به فضا برای انسان غربی وسیله‌ساز بود تا عملاً همه‌ی خاطرات فضای کیفی‌اش را فراموش کند که مبنای همه‌ی مناسک و جهت‌گیری‌های مذهبی بودند. در معماری اسلامی فضا هرگز از صورت جدا نشده است. این فضا همان فضای انتزاعی اقلیدسی نیست که صورت خارجی پذیرفته است و به تبع آن چارچوبی را برای (جایگیری) صورت فراهم می‌آورد. فضا توسط صورت‌هایی که در آن واقع‌اند جنبه کیفی می‌یابد.

یک مرکز قطبی، قطبی‌کننده‌ی اطراف خود است، عیناً همانند مکه که برای مسلمانان در حکم نقطه‌ای خاکی روی محوری ست که آسمان و زمین را به یکدیگر پیوند می‌دهد و بر این اساس خود مرکز زمین است، قطبی‌کننده‌ی همه‌ی فضا برای بجا آوردن عالی‌ترین فریضه اسلامی است. مکه که مسلمین پنج بار در روز سوی آن نماز می‌گذارند و مساجد در اصل برای ادای این فریضه ساخته شده‌اند، همه‌ی فضا را قطبی می‌سازد و به شیوه‌ای عملی به نحوه‌ی احداث شهرها تأثیر

می‌گذارد. اما جدا از این مرکز متعالی، اماکن مقدس کوچک‌تری هم وجود دارند که بازتابنده‌ی حریم‌های مقدس متعالی هستند و در محیط‌های مختص به خود، حکم کیفی‌کننده‌ی فضا را دارند.

هم‌چنین عوامل طبیعی، چون کوه‌ها و رودخانه‌ها، طبق یک جغرافیای قدسی به فضا کیفیت می‌بخشند. دانش این جغرافیا در همه‌ی تمدن‌های سنتی موجود است و شاید هم واضح‌ترین ترکیب‌بندی‌اش را از خاور دور کسب کرده باشد مفهوم فضای کیفیت یافته به معماری نظم و ترتیب می‌بخشد و ابزاری را برای معمار سنتی فراهم می‌آورد تا به وحدت و هم‌نهاد (سنتز) دست یابد و بنا یا شهری را به وجود آورد که به انسان یاری می‌دهد تا حرکات روزانه‌اش را درون یک مرکز، یکپارچه نماید. فضای تحقق‌یافته‌ی درون معماری سنتی در طلب آن است که یا این مرکز را به‌طور مستقیم ایجاد کند یا آنکه به‌طور غیرمستقیم القایش نماید.

در سرتاسر معماری سنتی، اشکال هندسی چیزی بیش از تمهیدات صناعی صرف هستند هرچند که همیشه عملکردی معمارانه دارند. اما در فراسوی عملکردشان که نظامی مادی دارد، واحد عملکردی دیگر بااهمیتی فزون‌تر هستند که همانا یادآور اصول معنوی به انسان از طریق جنبه‌ی نمادینشان است، اصولی که یک ساختمان یا باغ یا چشم‌انداز سنتی در سطح واقعیت خود بازتاب می‌دهد و درعین‌حال با حالات درونی خود انسان همخوانی دارد. در معماری سنتی، مانند همه‌ی هنرهای سنتی، هیچ‌چیز هرگز از معنی منفک نیست و معنی هم چیزی جز معنویت نیست، درست همان‌گونه که خود واژه‌ی معنی در هر دو زبان عربی و فارسی بر هر دو مفهوم، یعنی معنی و هم معنویت، دلالت دارد.

حضور الهی در معماری اسلامی یا در مساجد ساده و سفیدرنگ اولیه جلوه‌گر شده است که بی‌آرایه بودن کاملشان به‌شدت یادآور وحدتی است که همه‌ی غنای عالم را به تنهایی داراست و یا در نماهای استادانه رنگ‌آمیزی شده و طاق‌های آشکار است که هماهنگی‌شان خود تجلی جلوه‌ی وحدت در کثرت و بازگشت کثرت به وحدت است. در هنر و معماری جامعه سنتی اصول سنت الهام‌بخش نیروهای خلاقه‌ی آدمی است و همه‌ی جامعه را در کلیتی واحد ادغام می‌کند. در چنین جامعه‌ای آن تمایز که معمولاً امروز میان مقدس و نامقدس گذاشته می‌شود یا به میانجی‌دانشی

ماورائی و رخنه کننده و در همه حجاب‌های قائل اعتلا می‌یابد یا به واسطه‌ی ادغام تمامی جنبه‌های زندگی در وحدتی مقدس که بیرون از آن چیزی وجود ندارد از میان برداشته می‌شود.

نمادها نیز بر دو نوع است: طبیعی و وحیانی، یا عام و خاص. نمادهای طبیعی از قبیل فرآیندهای طبیعت، انتظاماتی با نظامی قرینه یا با نواخت، یا هر دو را تشکیل می‌دهند. آدمی از راه صور هندسی‌اش، این انتظام‌ها را سرمشق قرار می‌دهد و با خلق صور هندسی که نسبت به مرکزشان قرینه‌اند نمادی از (وحدت در کثرت) به دست می‌دهد که نخستین اصل اسلام است (توحید). نمادهای وحیانی نمادهایی خاص‌اند که سنت‌های مختلف جهان آن‌ها را تأیید و تقدیس کرده است. در سنت اسلامی، خود واژه به صورت، حروف و اعداد همچون (حساب جمل) نقشی بنیادی می‌گیرد و ذاتاً زبان عقل است. اعداد به‌ویژه تبدیل به نوع پرقدرتی از نمادگرایی می‌گردند که در صور مختلف قابل درک، توسط هر یک از حواس یافت می‌شوند. درست از آن روی که در نمادگرایی ریاضی همه‌ی اعداد و همه‌ی صور هندسی وابسته به مرکزند، این نوع نمادگرایی بازتابی از وحدت در کثرت است یا به واسطه‌ی وجه اشتراک تداعی و ارتباط عددی، بازتاب کثرت به مثابه کاربرد از وحدت. هر یک از این دو نماد بازتاب ثبات در جهانی ست دستخوش تغییرات زمانی. این کیفیت ابدی گوهر و ذات تمامی نمادهاست. به یاری حقایق مابعدالطبیعی، حقایق نهفته در آنچه جهان کهن آن را (جهان اکبر) می‌خواند، منعکس در اسرار اصغر علوم کیهان‌شناختی انسان بر آن می‌شود تا نمادها را به اصل مبدأشان بازگرداند. از طریق شعائری که جزو هنر قدسی است انسان قادر است نماد را به اصل و مبدأش رجوع دهد چراکه هنر قدسی به علوم کیهان‌شناختی وابسته است و هم به اصول و مبادی مابعدالطبیعی.

صورت هنری به مثابه یک ظرف یا حاوی (جسم یا ظاهر) از رده قوانین عینی خلق می‌شود. مظهر و یا محتوا (روح یا باطن) تکرار تکاملی مثل (عین ثابت یا نمونه‌ی ازلی) است. صور هنری، که گوهرهای برونی و درونی نیز دارد، از طریق حالات متعدد هستی و در ساختاری مبتنی بر سلسله‌مراتب به وحدت وابستگی می‌یابند. این کارکرد نمادین به‌سادگی در ساختار گنبد مشهود است. گنبد شکل ظرف یا حاوی را دارد و بر اساس قوانین عینی ریاضیات و ایستائی ساخته شده است. کارکردی هم‌تای گنبد، این است که در عین راه بردن به نقطه‌ای مرکزی، یک فضای کروی را

هم در برمی‌گیرد. این کیفیات فطری و دائمی گنبد را باید در حکم تجلی و مظهر صغیر گنبد کبیر افلاک، یعنی آسمان دانست، کیفیاتی که دست‌به‌دست هم داده نمادی از (روح اعظم) را دلالت می‌کنند که دربرگیرنده‌ی عالم است، همان مبدأ که همه‌ی آفرینش از آن نشئت می‌گیرد. هنرمند سنتی صورت ظاهر هنر را در پرتو الهامی می‌آفریند که از جانب روح دریافت کرده است. از این رهگذر صور هنری قادرند انسان را به شئون والاتر هستی و سرانجام به وحدت رهنمون شوند. انسان به یاری نمادها، به میانجی عقل خود، فرایندهای طبیعت را به تأویل می‌گیرد. درحالی‌که پیشاپیش آمادگی یافته تا از راه شعائر مقرر با این فرآیندها در هماهنگی باشد.

در کیهان‌شناسی و کیهان‌زایی سنتی، سطوح گوناگون هستی کیهانی که با ذات الهی به‌مثابه‌ی مبدأ کیهان آغاز می‌شود، در قوس نزولی به وجود می‌آیند. این قوس سرانجام به زمین می‌رسد که تنها پس از آفرینش هیولا و فضای اولیه، و همچنین پس از خلقت نور، در وجود می‌آید. چنین انگاشته‌اند که فرایند آفرینش به میانجی نفَس رحمانی وقوع یافته است و جوهر خلقت کیهانی را همین نفَس تشکیل می‌دهد. نخستین مرحله در این فرایند، هستی بخشیدن به عقل بود که عالم را سراسر فراگرفته است. از طریق عقل، یا کلمه‌الله، است که افاضه‌ی وجود در سلسله‌مراتبی از نزول به ما می‌رسد زیرا عقل کل، در قوس نزول، عالم اسماء و صفات الهی قرار دارد، سپس عالم پاک معنوی «اعیان ثابته» (عالم مُثُل نوریه) و سرانجام عالم مثال یا ملکوت (عالم مُثُل معلقه) که بازتابی از سطوح بالاتر وجود هستی است. این ملکوت همان مکانی است که تمامی صور سنتی آن را انعکاس می‌دهند. از آنجاکه انسان «عالم صغیر» آینه‌دار تصویر «عالم کبیر» است، همه‌ی امکانات عالم را درون خویش دارد. انسان همان نقطه‌ی محوری میان قوس نزول و عروج است. بدین‌جهت انسان، در حد واپسین مرحله‌ی خلقت، هم‌نهاده‌ای از تمامی واقعیت کیهانی است. به این دلیل دریافتی که انسان با اصل، از واقعیت دارد شامل جنبه‌ای کمی است و به توازنی می‌انجامد که او قادر است میان جهان مادی از سوئی و جهان معنوی از سوی دیگر برقرار کند. انسان بر آن است تا این سرشت خداوارش را در جامعه‌ای سنتی به فعلیت درآورد. از آنجاکه انسان‌ها هم در یک سطوح واحد معنوی نیستند، به زبانی مشترک نیاز دارند. اگر زبان بناست نمایشگر و پرورنده‌ی وحدتی باشد دلخواه آدمی پس به بنیادی مستحکم نیاز است. نظام آموزشی به‌گونه‌ای است که می‌توان از طریق مجموعه‌ی از اصول، انسان‌های مختلفی

را برای پیشه‌های مختلف پرورش دهد. دوره‌ی آموزشی در مدرسه که خود مراتبی دارد شامل علمی از قبیل حساب، هندسه، نجوم، موسیقی، و علم مناظر (آپتیک) است. از راه تعلیمات سنت، که سخت بر ریاضیات و طبیعیات و کیمیا متکی است، زبانی نمادین به دست می‌آید.

اعداد، خطوط، اشکال و رنگ‌ها ارائه گر نحوه‌های منسجم بیانی برای نفوس بیدار و هوشیار است که در جستجوی تبیین صور بیرونی ست. نمود جسمانی (فیزیکی) این تبیین‌ها از اهمیت ژرفی برخوردار است، چون انسان خلاق به میانجی آن از راه ذکر آیینی اسماء الهی، خلقت را از نو به فعالیت درمی‌آورد. از آنجاکه انسان به چشم نفس رحمانی می‌نگرد، سخن گوئی میان جهان جسمانی و جهان روحانی که آدمی را از زندگی در قفس جسم می‌رهاند. استاد صنعتگر خود هنروری ست که در فرایند آفرینش سهیم می‌شود، از راه شعائر سنتی که آماده‌اش می‌سازند آثار هنری بیافریند که بازتابی از صور در ملکوت یا عالم مثال دارند. هدف این شعائر ذاتاً یکی ست. خلق یک حالت آگاهی که به تفکر در چندوچون حقیقت الهی راه دهد. بخش عمده‌ای از این حالت تعمق نواخت (ریتیم) دوره‌ی زندگی آدمی ست که از راه انجام نماز، روزه و قوانین شریعت در سرتاسر وجود بشری او نفوذ می‌کند.

این رویه‌ی بنیادی انسان را با نواخته‌ای طبیعت و کیهان مرتبط می‌سازد که خلوتشان و صفایشان وسیله‌ساز نخستین مرحله در عروج معنوی اوست. شیء که خلق می‌شود، زیبایی درونی ماده را به درجه‌ای هم‌تراز تجربی هنرورز با استادش، از تعلق می‌رهاند و آزادی‌اش می‌بخشد. این هنر آئینی محیط بشری را قادر می‌گرداند تا به اراده‌ی انسانی در نظم آفرینی و توحید سهیم شود. روح را مجال می‌دهد تا از ملک جدائی گیرد و در پرتو لطف و صفای آنچه خلق شده است و رای زمان رود و سوی لایتناهی عروج کند. بدین‌سان انسان سنتی بر آن است تا از رهگذر هنری که نمایشگر تعادل و صفا و صلح و سلم است جهانی بنا کند. تمامی تنش میان زمین و آسمان را نادیده می‌گیرد تا آرامش وضع ازلی وجود یکبار دیگر تجربه و برقرار شود. از میان آفرینش‌های آدمی، معماری ارائه گر حیاتی‌ترین و جامع‌ترین ساخته‌هاست و از این‌روی در میان هنرها موقعیتی محوری به خود می‌گیرد. معماری نمایشگر کثرت و مسائل و گوناگون‌ترین راه‌های نیل به وحدت است.

هنرمند لزوماً ناچار نیست الهیات سنت را، برای هنرپردازی یکسره بشناسد. سنت قواعد کلی را به دست می‌دهد و از این راه برای هنرمند ضامن ارزش معنوی صورت‌هاست. به پشت‌گرمی صوری که از عنایت خداوندی الهام می‌شوند و به پشت‌گرمی روحی ساحتِ باطن است که سنت زنده است، و به توفیق خداست که انسان می‌تواند جزئی از سنت باشد و به هنرش پردازد. لازمه‌ی هر هنر با اصل، رعایت اصول معنوی است که خود مبناي اصالت^{۲۶}، چنین هنری را تشکیل می‌دهد.

انسان سنتی تمامی آفرینش را فیضانی، از واحد، می‌شمارد و به این مکاشفه می‌رسد که او و طبیعت در ساختار و تناسب اشتراکی دارند که از راه ریاضیات سنجدینی است. از آن‌سو، تمامی آفریده‌های انسان و طبیعت به‌مثابه صوری هستند پذیرای قوانین ریاضی تشابه، تقارن، و هندسه. آن زیبایی که در بلور برف می‌توان دید با انتظام هندسی‌اش همان‌قدر بستگی دارد که ظرفیتش در آینه‌داری انتظامی والاتر و ژرف‌تر. چنین برمی‌آید که تمامی شکل‌ها، سطح‌ها و خط‌ها موافق با تناسبات طبیعت انطباق یافته‌اند و آینه‌دار دار دلخواه‌ترین نظام‌های زیبایی‌اند. انتظام و تناسب به‌منزله‌ی قوانینی کیهانی‌اند و بر عهده‌ی آدمی است تا فرآیند ایشان را از راه حساب، هندسه و هماهنگی دریابند. نسبت شکل با تناسب همان‌گونه است که نسبت نواخت (ریتم) به زمان، و هماهنگی به صدا. همچنان که نواخت کیهانی و صداها‌ی هماهنگ برحسب عدد، دریافت می‌گردد، دریافت تناسب نیز از همین رهگذر آغاز می‌شود.

انسان سنتی طالب آن بود که تا سر حد توانائی‌اش عشقی را که به آفریدگار خود داشت اظهار کند. آدمی، در حد نقطه‌ای محوری در عالم صور، بران است تا مبین همان کثرت و همان گزافه نمائی باشد، نه از طریق هنری طبیع‌گرای بلکه به مدد هنری نمادین که از نحوه‌ی تجلی طبیعت تقلید می‌کند و سطوح را همان‌گونه اصیل می‌گرداند که آفرینش به خاک اصالت می‌بخشد. اصیل گردانی سطح‌ها از راه تبدیل ماده قصد اولیه‌ی سطح آرائی است، تنها از این راه است که ماده می‌تواند از سنگینی خود به درآید. موضوع چه معماری یادمانی باشد، چه فرش و ...، به‌هر تقدیر این فرایند

---

۲۶. اصالت در اینجا به معنای جامع واژه است. شرط اصالت توانایی هنرمند است به این‌که (پی‌برد) اصلی هست که هم از رهگذر آن ب‌هویت خود دست یابد، تمایل اوست به پیروی از قوانینی که سنت گزارده و پرهیز از هر آنچه و بدون کارایی است. (اردلان، ۱۳۸۰)

کیهانی اعمال می‌شود. هم‌چنین طرح‌های تک سطح، استحکام و وضوحی بسیار به چنگ می‌آورند. کیفیت بدوی‌شان، الگوهای بی‌تکلفشان و کاربرد بالنسبه محدودشان از دستمایه‌ها و صناعت‌ها، با صراحتی خموشانه رسانای وحدت است.

توسعه اصول اسلامی برای تبیین وحدت از راه سازمان‌بندی اشکال و فضاهای کمی و کیفی در قرارگاه‌های انسانی، پذیرای سه‌نظام مشهود نظم آفرینی بوده است: طبیعی، هندسی و هماهنگ. هر نظام متکی به آن دو دیگر است، اما به خاطر هیچ‌یک از دو نظام دیگری از پیشرفت در طول زمان باز نمی‌ماند. هر یک از آن‌ها حتی امروز هم بازشناختی ست. آدمی با این سه‌راه بنیادی به محیطش شکل می‌دهد. بادیه گردان و روستائیان که از دیگران به طبیعت نزدیک‌ترند، نظم و انتظام طبیعی را گسترش دادند. نظم هندسی به‌مثابه گونه‌ای وحدت در وحدت با نظام کهن‌ترین شهرهای آدمی مرتبط است. شکل‌های هندسی، در چارچوب یک هندسه‌ی فرا آگاهانه در الگوهای طبیعی با یکدیگر پیوند یافته‌اند. اما نظم طبیعی یا نواخت طبیعی حاصل تلفیق ناآگاهانه قوانین کیهانی به دست انسان است. کوه‌ها، دره‌های عمیق، بستر رودخانه‌ها یا فراز و نشیب سرزمین‌ها، همگی عملاً در حد مرزهای طبیعی هستند که انسان در آن‌ها نظام‌های به وجود می‌آورد که نمایشگر گرایش‌های مشخص تصادفی، خطی یا خوشه‌ای‌اند. نظم تصادفی یا نسنجیده در روستاهای ایران معمولاً در مناطق گرم و مرطوب به چشم می‌خورد. آنجا به خاطر میان‌کنش ایده‌های مالکیت، نظام کشت و کار، شرایط اقلیم - زیستی، آدمیان واحدهای جداجدا ساخته‌اند که به تک‌اخترانی در آسمان می‌مانند. اما این واحدها، با الگوهای جامع به هم ربط یافته‌اند که برای کسانی که نسل‌اند رنسل با این الگو زیسته‌اند مشهود است. این طرح کلی، کیفیتی یک‌شکل دارند که ساختار خاصی از وحدت را تشکیل می‌دهد، ساختاری که تا بی‌نهایت قابل توسعه است.

معماری ایرانی محمل گسترش دو گونه تبیین آگاهانه در دو قطب رویارویی بوده است، روش بنیادی‌تر از طریق حداقل وسایل بیانی هنر معماری، دستمایه‌ها، رنگ‌ها و شکل‌ها به وحدت دست می‌یابد. این روش اصولاً می‌کوشد صورتی واحد را برگزیند که از ماده‌ای واحد ساخته‌شده و از راه تکرار و تفضیل این صورت به وحدتی بدیهی دست یابد (نظم هندسی). نقطه مقابل این روش آن است که از راه کاربرد حداکثر وسایل بیانی هنر معماری به وحدت می‌رسد (نظم هماهنگ). ماهیت

چیزها (اشیاء) چنان‌اند که آدمی میان بسیط و مرکب در نوسان است، او تجزیه و تحلیل می‌کند. ذهن فکور از کثرت بار وحدت می‌گیرد و از وحدت بار کثرت. ایرانیان در تجلیل از مفهوم توحید به نظمی شاعرانه رسیده‌اند، و از رهگذر نظم هماهنگ به پایه‌ی برتری از تحقق معنوی ارتقاء یافته‌اند. اساس این نظام بر این عقیده است که سالم‌ترین شکل زندگی انسان در محیطی است که با خود او همساز باشد. اما اینکه چگونه این عناصر گوناگون جسماً وابسته‌ی هم هستند و وحدت در کثرت به دست می‌آید قابل توجه است. تداوم اولیه طرح و مفهوم فضای مثبت نتیجه می‌شود که از راه کاربرد هوشمندانه‌ی تقارن و نواخت به تعالی رسیده است. میان شکل مثبت کل شهر، که توده‌ای سه‌بعدی به شمار می‌رود و پیرو الگوی وضع کالبدی ست که ذکرش رفت، فضای مثبت سلسله‌مراتبی از حجم‌های منفی هندسی نقر می‌کنند که حرکت آدمی از خلال آن‌ها انجام می‌گیرد. نظم هماهنگ پیونددهنده‌ی این دو مفهوم زمان و مکان است که متضاد می‌نمایند (چون زرد و آبی) اما در درون شامل یکدیگرند و از این رو مکملین هستند. هم نهاده از راه تداوم مکان به دست می‌آید و با صوری هندسی که دور به دور تکرار می‌شوند، مشخص می‌شود و از طریق حرکت به‌طور یکجا محسوس می‌شود. حرکت، زمان و مکان را در وحدتی ادغام می‌کند تا لایتناهی در فضا بسط یافتنی ست و باین همه در هر نقطه‌ی مفروضی از زمان تمامی می‌گیرد.

نظام چهارگانه: چهاردر حد عدد، و در حد مربع در هندسه، بازتابی از نقش‌بندی تصویری نفسِ کل است که به‌گونه‌ای صفات فاعلی طبیعت (گرم، سرد، تر، خشک) و کیفیات انفعالی ماده، (آتش، آب، هوا، خاک) ظاهر گشته است. چهار ربع روز، تریبقات قمر، چهارفصل، و بهره‌های چهارگانه‌ی زندگانی اینجهانی آدمی بازتاب‌های ثانوی این نظام‌اند. چهارعنصر، آتش، هوا، آب و خاک نمادهای صفات کلی و عمده‌ای می‌گردند که به‌موجب شأن ماده‌ی جسمانی در عالم تحت القمر (عالم سفلا) پدیدار می‌شود. هرکدام در درون شامل جفتی از صفات طبیعی، گرمی، سردی، تری و خشکی در حد عواملی فعال در میان ماده‌ی جسمانی‌اند. عناصر چهار حالت بنیادی ماده را تشکیل می‌دهند. هر جسم شامل همه‌ی چهار نمود است هرچند که تسلط تنها با یکی ست. واقعیت جسم‌های مادی تنها به‌ظاهر بیرونی ادا نمی‌شود بلکه جسم‌ها صاحب ذات و گوهری درونی‌اند وابسته با کلمه الله یا روح و تثبیت‌کننده‌های بسیار نفس رحمانی‌اند. طبق کیهان‌شناسی سنتی، آتش گرم است و خشک. آتش با

توان خود به این که پخته گرداند، تلطیف سازد، بازپرداخت کند و هم‌آمیزی دهد، همه‌چیزی را به هماهنگی می‌آورد. گرما و روشنایی جنبه‌های آتش‌اند و برای هنر معماری از همه‌چیزی مهم‌تر.

نه تنها بدن یا جسم از حیث کالبد به شهر و کیهان تشبیه شده است، بلکه عملکرد اجزاء بدن به صورت عددی امری حائز اهمیت است. برای مثال، رشد بدن از طریق هفت وسیله صورت می‌گیرد: جاذبه، تغذیه یا ماسکه، هاضمه، دافعه، غازیه، نامیه، مُصور و ... (هفت قوه نباتی)، عدد چهار مهم است: چهار عنصر با چهار قسمت بدن (سر، سینه، شکم و پا) و با چهار دروازه‌ی شهر همخوانی دارند. شهرهای مدور یا چهار دروازه، چهار جهت اصلی داشتند.

جمادات و کانی‌ها: در عالم طبیعت، اولین صورتی که عنصرها به خود می‌گیرند صورت جمادات به معنای فلزها و کانی‌هاست. علم سستی که به‌ویژه با این حوزه‌ی ماده‌ی جسمانی سروکار دارد علم کیمیاست. علم کیمیا، علمی ست که با مواد زمینی سروکار دارد که منادی از حضور روح در طبیعت است. عالم نمادها وسیله‌ساز تبیین مراحل این فرایند است. مایه‌ی اصلی کیمیا، فلزات است. اما فلزات مرکب از چهار عنصرند، که نه تنها بر سطح زمین به ترکیب‌های گوناگون به صورت کانی‌ها یا معدنی‌ات وجود دارند بلکه نیز در سلسله‌مراتبی میان زمین و آسمان مترتب هستند. عناصر به‌نوبه‌ی خود مرکب‌اند از صفات طبیعی گرمی، خشکی، تری و سردی که هر یک شامل جفتی از این صفات هستند. این صفات طبیعی همه‌جا بر زمین حضور دارند و از طریق آن‌هاست که ما رابطه‌ای مختلف و ترکیب‌هایشان را فهم می‌کنیم. در هر جسمی جنبه‌ی گرم و خشک مکمل جنبه‌ی سرد و تر است. فرآورده در این هم‌آمیزی متضادها، تحویل‌پذیر به این یا آن دیگری نیست، بلکه خود هم نهاده‌ای از این کیفیات متضاد است، چون بین و یانگ که نمادشان پیداست چگونه هرکدام دیگری را در حد مکمل درون خود نگه‌داشته است. بعلاوه، طبایع گرم، خشک، سرد و تر با چهار فرایند عنصرها، همین که یکپارچه گردند، به تعادلی می‌رسند که در آن این کنش‌های متضاد هماهنگی می‌گیرند. کیمیاگری چون هنر راستین، از طبیعت در نحوه‌ی عملکردش پیروی می‌کند، با کنشی همساز با طبیعت که قدرتی جهان‌شمول و کیهانی به شمار می‌رود. نمادها مبحث مهمی در شکل‌شناسی اجزای معماری تشکیل می‌دهند که در حد بازتاب‌های مُثل، که نوعاً در صور مادی روی می‌نمایند هستند،

این صورت‌ها سپس توسط آدمی متبلور یا منجمد می‌شوند و زمینه‌ی خلاقه برای تحقق زمینی مثل‌ها یا اعیان ثابت‌ه فراهم می‌سازند.

هم‌چنین به گفته‌ی بورکهارت (۱۳۸۹) در ادامه باید اذعان داشت، شالوده‌ی جهان‌شناسی مسیحی و عنصری که پیوند اسطوره‌ی کتاب مقدس را با میراث یونانی ممکن می‌سازد، آموزه‌ی انجیلی لوگوس (کلمه‌الله)، به‌منزله‌ی منشأ وجود و نیز سرچشمه معرفت است. این آموزه، فی‌المنفسه از جهان‌شناسی برمی‌گذرد (این در حالی است که انجیل به‌ندرت حاوی عناصر جهان‌شناسی است)، درعین‌حال محور معنوی آن را تشکیل می‌دهد، و از طریق همین آموزه، علم مخلوق با معرفت نا مخلوق پیوند می‌یابد. بدین‌سان جهان‌شناسی به سبب پیوند با مابعدالطبیعه با الهیات از در آشتی درمی‌آید. جهان‌شناسی قبل از هر چیز نوعی امتداد عرفان به شمار می‌آید. این سخن را در باب همه‌ی جهان‌شناسی‌های سنتی، خصوصاً جهان‌شناسی اسلام و یهودیت نیز می‌توان گفت که محور ثابت این جهان‌شناسی‌ها همواره آموزه‌ی وحیانی روح و یا عقل کلی بوده است. این در حالی است که علم جدید از ما می‌خواهد که بخش اعظم آنچه به نظر ما واقعیت جهان را می‌سازد فدا کنیم و در عوض پاره‌ای از قواعد ریاضی در اختیار ما می‌نهد که تنها مزیتش این است که به ما در استفاده‌ی صحیح از ماده در مرتبه‌ی مربوط به آن، که همان مرتبه‌ی کمی است، یاری خواهد رساند. باین‌وجود هر معرفت جهان‌شناختی راستینی بر جنبه‌ی کیفی و به‌عبارت‌دیگر، بر صورت‌های اشیاء بناشده است، چراکه این صورت‌ها نشانه‌هایی از ذات اشیاء هستند. بدین سبب، جهان‌شناسی هم مستقیم است و هم‌نظری، زیرا هم کیفیات اشیاء را به‌طور مستقیم درمی‌یابد و درباره‌ی آن‌ها هیچ شکی به خود راه نمی‌دهد و هم درعین‌حال این کیفیات را از تعلقات خاصشان رها می‌سازد تا بررسی اشیاء به لحاظ مراتب مختلف ظهورشان ممکن گردد. بدین‌سان، عالم وحدت درونی خود را منکشف می‌سازد و در همان حال طیف بی‌پایانی از وجوه و ابعاد خویش را آشکار می‌گرداند. هرچند که این بینش گاه صورت شاعرانه به خود می‌گیرد، اما واضح است که زیانی متوجه آن نخواهد بود، زیرا هر احساس شاعرانه‌ی ناب متضمن نوعی گواهی قلبی از هماهنگی ذاتی جهان هستی است و سخن حضرت محمد(ص) که فرمود: *إِنَّ مِنَ الشَّعْرِ لِحِكْمَةٍ*، به همین معنی است.

با این وجود علم جدید رخنه‌هایی را نشان می‌دهد که معلول این واقعیت است که جهان پدیدارها بی‌حدومرز است و در نتیجه هیچ علمی را هرگز امید دستیابی به نهایت آن نیست. این حفره‌ها به خصوص حاصل علم جدید است که همه‌ی ساحت‌های غیر جسمانی واقعیت را به‌طور نظام‌مند طرد کرده است. با این اوصاف، به چشم‌انداز جهان‌شناسی سنتی می‌پردازیم.

بورکهارت^{۲۷}: به گفته‌ی نجیب اغلو (۱۳۷۹)، رویکرد ماهیت باورانه‌ی بورکهارت به فرهنگ بصری اسلام خلاصه‌شده، رویکردی که حاکی از مردود بودن شیوه‌های تحلیل تاریخی از نظر اوست. وی شیوه‌ی تحلیلی مدرن تاریخ هنر را بدین جهت که در آن بُعد معنوی هنر اسلامی لحاظ نمی‌گردد، محکوم می‌کرد و بر این باور بود که در چنین شیوه‌ای هر چه در هنر فارغ از زمان است، مغفول می‌افتد. بنابراین شیوه‌های تاریخی تحلیل، که برای سنت‌های هنری مابعد رنسانس در غرب مطرح شده، برای فهم سنت بصری اسلامی نامناسب است.

هم‌چنین اردلان (۱۳۸۰) می‌نویسد، بورکهارت بایبان ریشه‌های تفکر در اسلام، علیرغم تنوع در مکان‌های بروز هنر اسلامی و تنوع اقلیمی، معتقد به وحدت در هنر و مداومت آن است که این امر را نتیجه‌ی نوعی الهام ثانویه می‌داند. به‌زعم وی، این امر متأثر از به هم رسیدن دین اسلام و نظام اجتماعی در سده‌ی دوم هجری است که موجب شکوفایی سریع هنر شده است. با این وجود نجیب اغلو (۱۳۷۹) اذعان دارد که، در میان متفکران سنت‌گرا، بورکهارت از جمله فلاسفه‌ای بود که می‌گفت سنت بصری اسلامی در اصل از تعمق در وحدانیت الهی (توحید) ناشی شده که در قرآن به‌صورت بارقه‌های گذرایی ظاهر شده است. بورکهارت همچون سایر سنت‌گرایان وحدت هنر اسلامی را مبتنی بر زبان عام می‌دانست و آن را به مفهوم اساسی توحید همراه با قول به وحدت وجود در عرفان، و خصایص معنوی فرهنگی متأثر از وحی اسلامی نسبت می‌داد. **سید حسین نصر^{۲۸}**

---

۲۷. حکیم هنرمند و هنرشناس سوئسی آلمانی‌تبار، در سال ۱۹۰۸ میلادی در خانواده‌ای اهل فضل و هنر در فلورانس ایتالیا دیده به جهان گشود. در دوران نوجوانی هم شاگردی فریتویف شوآن (۱۹۰۷-۱۹۹۸)، حکیم متأله قرن گذشته بود (بورکهارت، ۱۳۸۹).

۲۸. متولد ۱۳۱۲، فیلسوف ایرانی، پیوند با جریان فکری حکمت خالده (نصر، ۱۳۹۱).

نیز بورکهارت را ستوده است که توانسته از درون سنت تصوف از اصولی‌ترین جنبه‌ی حکمت چنان سخن گوید که تنها از وجدان و شهود عالم روح برمیآید.

هم‌چنین اردلان (۱۳۸۰) بر این باور است که بهره‌گیری از هندسه افلاطونی و تناسب میان دایره و مربع، نوعی کنش میان ایستایی و پویایی و تفاهم میان زمان و مکان را فراهم می‌آورد. بهره‌گیری کیفی از هندسه (هشت‌ضلعی) در معماری پایه فکری برای درآمیختگی کثرت با وحدت است. تبدیل گره به مکعب که در معماری اسلامی در اوج قرار گرفته تمثیلی است از اتصال گنبد آسمان به زمین خاکی. زمانی که گره به مکعب می‌رسد، لحظه به فضا می‌پیوندد که این امر، از مضامین اساسی معماری اسلامی است. هم‌چنین بهره‌گیری از روشنایی وسیله‌ای برای جلوه‌ی اندیشه‌ی وحدت وجود در دستان هنرمند اسلامی است. باین‌وجود به گفته بورکهارت، هنرمندی که بخواهد اندیشه وحدت وجود را نمودار سازد، سه وسیله در اختیار دارد: ۱) هندسه که وحدت را در نظم فضایی جلوه‌گر می‌سازد. ۲) ریتم که وحدت را در نظم دنیوی و غیرمستقیم در فضا نمودار می‌سازد. ۳) نور که نسبت آن به شکل‌های قابل‌رؤیت مانند وجود مطلق است به موجودات محدود. روشنایی به‌خودی‌خود دیدنی نیست و سرشت آن با تقسیمات آن به رنگ‌ها دگرگونی و با افزایش و کاهش آن به درجات میان نور و تاریکی کاستی نمی‌پذیرد. با این اوصاف بورکهارت نمود اصل وحدت را در همه‌چیز در نظر می‌گیرد و اساساً هنر اسلامی را نمایانگر بعضی وجوه وحدت الهی می‌داند که می‌توان در شرح وی از هنرهای مختلف به رویکرد وی پی برد.

فرش: در نظر بورکهارت فرش به‌مثابه نمودی از یگانگی اجزاء متکثر است. در فرش علی‌رغم تعدد نقوش و گره‌هایی که ذره‌ذره فرش را به وجود می‌آورد، هماهنگی و انسجامی در کلیت طرح و کالبد فرش موجود است که در عین کثرت نقوش و اجزاء وحدت در آن جلوه‌گر است.

خطاطی: بورکهارت نوعی وحدت را در پیوستگی حروف و کثرت را در گستره‌ی عمودی کلمات می‌انگارد و حرکات عمودی خط عربی را مایه وحدت و حرکت‌های افقی را عامل کثرت می‌داند. نفس ساختار خط، مرکب از کشیده‌های به‌هم‌بافته طولی و عرضی در بافتی سخت غنی است. کشیده‌های طولی، چون تار قالی، سبب می‌شود تا طرح با هستی و رابطه برقرار سازد و درعین حال

ساختاری به خود گیرد، حال آنکه کشیده‌های عرضی، همچون پود، با آفرینش همخوانی دارند که توسعه توازن و سیلان طرح تصویری اصلی است. از طریق بافته‌های هماهنگ کشیده‌های طولی و عرضی است که وحدت به دست می‌آید.

رنگ: عالم رنگ خالی از تضاد نمی‌تواند باشد، وقتی که یکی به گونه‌ی بسیار نمود می‌کند، وحدت در صورتی هرچند به ظاهر متضاد روی می‌نماید که به‌راستی هیچ نیستند. عدد سه در حد عدد، و در حد مثلث در هندسه، بازتابی از مفهوم بنیادی روح، نفس و جسم است که تمامی آفرینش را می‌سازد. نور هم که از لحاظ نمادین سفید تلقی می‌شود، از خورشید نازل می‌شود و نماد توحید است. هم‌چنین در ارتباط با علم کیمیا و رنگ می‌توان اذعان داشت که با علم کیمیا خود را در فرایند خلقت دنیوی شرکت می‌دهد. کیمیا جنبه‌ای دوگانه دارد. از سوئی دانش تبدیل نفس آدمی ست. از سوئی دیگر از طریق هنرها و صنایع سنتی، دانشی پیرامون ذوات و فرآیندهای طبیعت است. انسان سنتی در فرآیند آفرینش سهیم می‌شود، از طریق فرآیند استحاله‌ی ماده، بازگرداندن ماده، به فطرت ازلی‌اش به‌مثابه (طلای مخفی) همان‌گونه که بود. هماهنگی‌های رنگ در طبیعت گر چه فراوانند، نمایشگر ویژگی‌های بارز گروهی هستند که ترجیحاً دارای نظام‌های همساز یا هماهنگی است. هم‌چنین در ارتباط با هماهنگی رنگ‌های ناهمساز می‌توان گفت که تضاد رنگ‌های ناهمساز (مخالف) روی دایره‌ی رنگ در طبیعت نیز به همان فراوانی رنگ‌های موافق و همساز رخ می‌نماید.

اسلیمی: هر اسلیمی بازنمای تحرکی ست که تکرار منظم ویژگی‌ها، عناصر، و پدیده‌ها بر آن دلالت می‌کنند، هم از این‌روی دارای تناوب است. ترنجی مرکزی با آویزه‌ها و شرفه‌های متعدد، ترنج‌های تشعشی که تا نقطه‌های گوناگون بسط می‌یابند، ساقه‌های مارپیچ، مشبک‌کاری‌ها و خانه‌بندی‌های مختلف، همه و همه تجلی از طرح تصویری روضه‌ی اخوان است. صورت‌ها، از راه قانون هر لحظه به شکل دیگر تکرار می‌گردند که به میانجی دستمایه‌های جدید و متغیرهای زیرکانه، خود مبین وحدت‌اند. درباره نقش اسلیمی، بورکهارت (۱۳۸۹) بر این باور است که در این هنر هرگز توجه به یک نقطه معطوف نبوده و پویایی در تکرار منظم آن، بین وحدت الوهیت است بر پایه‌ی گوناگونی بیکران جهان.

پیچش نقش‌های اسلیمی در عین حال که موجب دوران دید بیننده و متضمن کثرت است، با کیفیت آهنگین خود متجلی وحدت نیز هست. پیچاپیچگی هندسی اشاره بسیار آشکاری است بر اندیشه‌ی اینکه یگانگی الهی یا وحدت الوهیت زمینه و پایه گوناگونی‌های بی‌کران جهان است. از طریق هماهنگی تابیده برج‌های است که وحدت الوهیت در جهان نمودار می‌شود و هماهنگی هم چیزی نیست جز وحدت در کثرت، و به همان‌گونه که کثرت در وحدت است.

بورکهارت درباره‌ی هماهنگی، کثرت در وحدت یا گوناگونی در یگانگی و یگانگی در گوناگونی اذعان دارد که، هنر در پهنه‌ی دنیای اسلام دارای تعدد سبک‌هایی است که منشعب و کثرت اقوام مولد آن است. اما تعمق در سبک‌های اسلامی گویای وجود منشأ واحدی است که به گوناگونی آن وحدت می‌بخشد و این خود بیانگر هماهنگی موجود در روح اسلام است. هماهنگی که مخلوق بشر است. با این وجود این نیروی پیوستگی در هنر اسلامی موجب بروز خاصیت ایستایی در هنر اسلامی و خود مایه پایداری این هنر است.

بورکهارت عامل واحد زیر بنایی شکل جهان را وحدت می‌داند و تمام منکثرات از ذاتی واحد سرچشمه می‌گیرند. به ترتیبی که بورکهارت اذعان دارد که در هنر اسلامی وحدت هرگز پیامد پیوستگی عوامل تشکیل‌دهنده نیست، بلکه ذاتی است و همه‌ی شکل‌های ویژه فرعی از آن حاصل می‌شود. مضمون اصلی اسلامی، وحدتی است که همواره در همه‌جا و همه‌وقت موجود است و تنها باید آن را بازشناخت. پس کوشش آدمیان تنها شناختن و نمایان ساختن این وحدت است. نقش هنر اسلامی تجلی وحدت الهی در جمال و نظم عالم است، و هنر باید به روح مدد رساند تا از قید کثرت رها شود و به سوی وحدت بازگردد. با این وجود هنر هرگز از هیچ بر نمی‌خیزد و اصالت آن در درهم آمیختن عوامل موجود در گذشته نهفته است.

به گفته‌ی فرهمند بروجنی (۱۳۸۶)، وحدت در شهرهای ارگانیک منوط به نسبت و رفتارهای اجتماعی بوده که بر معماری و شهر مؤثر واقع می‌شوند. چنان‌که در بسیاری از بلاد اسلامی درون‌گرایی عناصر شهر و معماری آن متأثر از فرهنگ عمومی در جامعه اسلامی است. اما نکته جالب بیان‌شده در خصوص شهرهای ارگانیک، یگانگی وحدت عوامل تشکیل‌دهنده‌ی شهر است که در

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

نمایش عمومی آن گویای همسازی و توازن در چیدمان اجزاء کشیده آن هست (وحدت در کثرت تک‌دانه‌های عناصر شهری). نوع نظم حاکم بر جامعه در شکل‌پذیری شهر مؤثر هست. همچنین آداب طواف به دور کعبه به‌مثابه‌ی تمثیلی از گردش آسمان به گرد قطب محور کعبه دانسته شده و توجه به مرکزی واحد برای عبادت عامل وحدتی است که در کثرت مسلمانان متجلی شده است (جدول شماره ۱۶-۴، ۱۷-۴ و ۱۸-۴).

جدول ۱۶-۴. تطبیق مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) با مؤلفه‌های هنر اسلامی از دیدگاه بورکهارت.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
سنت بصری اسلامی در اصل از تعمق در وحدانیت الهی (توحید) ناشی شده است.	در مکان‌های بروز هنر اسلامی.	تنوع	هنر اسلامی
	در هنر و مداومت آنکه نتیجه‌ی نوعی الهام ثانویه است.	وحدت	

جدول ۱۷-۴. نمود مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در هنر اسلامی از دیدگاه بورکهارت.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	مقوله‌ها
• هماهنگی چیز نیست جز وحدت در کثرت و به همان‌گونه که کثرت در وحدت.	در کلیت طرح و کالبد فرش.	هماهنگی و انسجام	فرش
	در تعداد نقوش و گره‌ها.	کثرت	
• در عین کثرت، وحدت جلوه‌گر است.	در حرکات عمودی.	وحدت	خطاطی
	در حرکات افقی.	کثرت	
• زیربنای تشکیل جهان وحدت است.	-	وحدت	رنگ
	-	تضاد	
• تمام متکثرات از ذاتی واحد سرچشمه گرفته‌اند.	در دوران دید بیننده.	وحدت	اسلیمی
	تجلی وحدت.	کثرت	

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۱۸-۴. نمود مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس پایه‌ی فکری معماری اسلامی از نظر بورکهارت.

مؤلفه‌ها	تعریف
پایه فکری در معماری اسلامی	در آمیختگی کثرت با وحدت، مثل تبدیل کره به مکعب که در معماری گنبد در اوج است، تمثیلی است از اتصال گنبد آسمانی به زمین خاکی.
بهره‌گیری از هندسه	
بهره‌گیری از روشنایی	جلوه اندیشه‌ی وجود در دستان هنرمند.

سید حسین نصر: به نظر نصر (۱۳۷۷)، اسلام بر مفهوم توحید استوار است. بنابراین توحید ملاک اساسی اسلامی بودن و فکر و عقیده است و می‌توان گفت که آن فکر و نظریه‌ای اسلامی است که، مبتنی بر اصول توحید باشد. در واقع سرشت اسلام، بلا واسطه مرتبط با این حقیقت است که هم‌مذهبی ازلی است و هم آخرین مذهب در حیات فعلی ابناء بشر. اسلام خود را مذهبی ازلی می‌انگارد (الدین الحنیف)، چراکه مبتنی بر اعتقاد به وحدتی است که همیشه وجود داشته است و در طبیعت چیزها قرار دارد. بنیاد هر مذهبی در نهایت به وحدت است طوری که اسلام در این مورد می‌گوید: (التوحید واحد) اعتقاد به وحدت، اعتقادی واحد است که همه‌ی مذاهب بر آن تأکید می‌ورزند و اسلام چیزی را دگرباره تأکید می‌کند که همیشه بوده و هست و بدین‌سان به مذهب ازلی‌ای رجعت می‌نماید که از همان آغاز وجود داشته و همیشه هم وجود خواهد داشت.

اسلام کوشیده است تا از طریق تأکید مصالحه ناپذیرش بر (وحدت الهی) و با طلب بازگشت انسان به طبیعت اصلی‌اش (فطرت) این رجعت را به انجام رساند. رجعت به فطرتی که از چشم انسان به خواب غفلت رفته پنهان مانده است. اسلام تأکید بر حقیقتی ازلی است که در چارچوب سنت ابراهیمی و در اوج روحانیت سامی (اقوام یهود و عرب) به تأکید رسیده است و سه عنصر عقل، اراده و کلام را به‌مثابه بنیادی به کار می‌گیرد که تحقق وحدت را امکان‌پذیر می‌سازد.

هم‌چنین نصر (۱۳۹۰) می‌نویسد، در اسلام سه شخصیت مشابه وجود دارد، حضرت آدم، ابراهیم و محمد پیامبر، که رحمت خداوند بر آنان باد. مذهب ازلی مبتنی بر وحدت با ظهور خود حضرت

آدم آغاز شد. او از همان آغاز یک موحد بود. از آنجاکه حضرت آدم اولین انسان و اولین پیامبر بود و در نقطه‌ی آغازین تاریخ این جهانی انسان قرار داشت، حضرت ابراهیم هم بر همین اساس تأیید مجددش از نقش وحدت را به قوم سامی ارائه می‌نماید. اگر اسلام از این رو مذهبی ازلی باشد پس آخرین مذهب هم هست و در حقیقت به واسطه‌ی این ویژگی، مذهبی معمولی و عادی نیست بلکه مذهب ویژه‌ای است که باید به آن گروید و باید از آن پیروی کرد. زیبایی مذهب ظهور یافته دقیقاً در این است که هرچند ظاهراً یک صورت (فرم) است اما صورت بسته‌ای نیست بلکه باطناً به سوی لایتناهی راه می‌گشاید. این مذهب طریقه‌ی نیل از جزء به کل است به شرط آنکه هر کس که طالب آن است صورت اش را بپذیرد و از آن پیروی کند و صورت را به خاطر نیل به یک کلیت نفی نکند.

باین وجود به گفته‌ی نجیب اغلو (۱۳۷۹)، نصر با ستودن آثار بورکهارت و شوآن، قول تجلی مفاهیم روحانی در هنر اسلامی را تکرار کرد: معنویت اسلام صرفاً هنری قدسی در توافق با ظاهر و باطن خود پدید آورد. عقیده وحدت، که کانون وحی اسلامی است، با روح‌گرایی بادیه‌نشینان درآمیخت، و اسلام از آن برای ایجاد هنری انتزاعی استفاده کرد که در آن عالم معنا در عالم محسوسات منعکس می‌شود، و این کار نه با استفاده از اقسام شمایل، بلکه با استفاده از هندسه و ضرباهنگ صورت گرفت، از طریق عربانه و کتیبه که مستقیماً عوالم علوی و درنهایت شمس ملکوتی وحدانیت الهی را منعکس می‌کرد.

وی می‌گفت منشأ کاربرد عدد و اشکال هندسی به‌مثابه‌ی کلید نظام عالم و نماد عالم مثال، سنت فیثاغورثی - افلاطونی بوده است و از برکت تلاش معدودی از نویسندگان، و مقدم بر همه شوآن و بورکهارت، هنر اسلامی کم‌کم بدان جا می‌رسد که چنان‌که هست فهمیده شود، یعنی چون ابزار پیوند کثرت با وحدت فهمیده می‌شود، پیوندی که با شکل‌های مشهود ریاضی برقرار می‌گردد که نه مجردات ذهنی، بلکه مظهر مثال‌های ملکوتی چه در عالم و چه در دل و روح آدمیان‌اند.

هم‌چنین نصر (۱۳۸۶)، از عوالم دینی مختلف شواهد بی‌شماری بر تأیید پیوند میان آیین‌های مقدس و هماهنگی و عملکرد طبیعت ارائه نموده است. یعنی پیوند میان آیین‌های مقدس و نظم طبیعت، بر مبنای تأثیر این قبیل آیین‌ها بر عنصر اثیری سنتی که مبدأ عناصر تشکیل‌دهنده‌ی مرتبه‌ی

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

فیزیکی است، به دست می دهند. بنابراین به همین دلیل است که مکان مسجد که در فضاهای شهری نباشد، در واقع نوعی امتداد مکان طبیعت بکر است. بدین ترتیب آیین نمازهای یومیه مرتبط با زمین است که خداوند آن را زمینهای قرار داده است که می توان مقدس ترین آیین دین را بر روی آن به جای آورد. همچنین در مورد اوقات نماز باید گفت که این اوقات به لحاظ سازه شناختی تعیین شده و با اوقات کیهانی منطبق است. این نمازها نه فقط نفس و بدن آدمی را نشاط می بخشد بلکه هماهنگی زندگی بشری با آهنگهای طبیعت را مورد تأکید قرار می دهند. هماهنگی طبیعی را تقویت و تکمیل می کنند. انسان در عمیق ترین سطح، در نمازهای یومیه به عنوان خلیفه الله یا جانشین خدا، نه فقط از طرف نوع بشر، بلکه از طرف کل همان نظم طبیعی که خداوند به خاطر همان، او را جانشین خویش بر روی زمین قرار داده است، دعا می کند. قطعاً جنبه ای از نماز با فضای طبیعی پیرامون انسان ارتباط می یابد و آدمی در حین برگزاری نماز این فضا را به نحوی ملموس احساس می کند. همین رابطه ی کیهانی را در آیین زیارت یا حج مکه، مرکز عالم اسلامی، می تواند دید. قطعاً این آیین دارای جنبه ای کیهانی است. به علاوه پیوند میان آیین های مقدس و هماهنگی و نظم طبیعت، چندان در اسلام مورد تأکید قرار گرفته است که بر طبق حدیثی از پیامبر (ص) مادام که بر روی زمین هستند انسان هایی که نام خدا را زنده نگه می دارند و همچنان به ذکر الله اکبر، از آداب اصلی تصوف، ادامه می دهند، عالم به پایان نخواهد رسید (جدول شماره ۱۹-۴ و ۲۰-۴).

جدول ۱۹-۴. نمود مؤلفه های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در بنیاد آیین های مذهبی از دیدگاه سید حسین نصر.

نتیجه	مقوله ها	
-	ظاهر، صورت و فرم	آیین های مذهبی
نیل به وحدت	باطن	

جدول ۲۰-۴. نمود مؤلفه های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در پیوند میان آیین های مذهبی و عملکرد طبیعت از

دیدگاه سید حسین نصر.

نتیجه	تعریف	مقوله ها	
همگی نیل به وحدت دارند و اصل توحید.	آیین ها هماهنگ با طبیعت هستند.	آیین های مذهبی	انطباق آیین های مذهبی و طبیعت
		طبیعت	

کرین^{۲۹}: اردلان (۱۳۸۰) در این باره می نویسد، کرین درباره ماده چنین توضیح می دهد که، درست همچون دمی که از آدمی برمی آید و کار شکل گیری هجاها و کلمات شمرده شمرده را انجام می دهد، نفسِ رحمانی ذات احدیت، هنگام ادای کلمات که موجودات اند، به صور مورد نیاز جوهری ازلی آن ها شکل می دهد. آنچه به آن ها شکل می بخشد اصالت فاعلی همانند آن چیزی است که در آن ها شکل می گیرد (حالت انفعالی). خداوند (خویشتن) را با (آه رحمانی) توصیف می کنند. اما آنچه کیفیت می یابد ضرورتاً همه ی ملازمات و پیامدهای آن کیفیت را تجسم می بخشد و بر آن ها دلالت می کند. در نتیجه مؤلفه های هماهنگی و تضاد در این اینجا نیز، مفهوم کثرت در وحدت را در پی دارند زیرا کثرات در تلاش برای رسیدن به جوهره ازلی برای محقق شدن وحدت هستند (جدول شماره ۲۱-۴).

جدول ۲۱-۴. مؤلفه های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) از منظر کرین.

نتیجه	تعریف	مقوله ها	
بنابراین از کثرت می توان به وحدت و هماهنگی نیل پیدا کرد.	کثرات در تلاش برای رسیدن به وحدت	کثرت	مبحث شکل گیری ماده
		وحدت	

کوماراسوامی^{۳۰}: به گفته ی اردلان (۱۳۸۰)، کوماراسوامی بر این باور است همه ی صور معماری سنتی از یک الگوی کیهانی پیروی می کنند و هر مخلوقی تکرارکننده ی یک کار سترگ کیهانی ست. از آنجاکه هرگونه صورت جسمانی تجلی یافته به ظاهر حالت مادی دارد لذا طبیعت درونی اش

۲۹. در سال ۱۹۰۳ میلادی در شهر پاریس به دنیا آمد. وی برجسته ترین مفسر غربی حکمت معنوی ایران و فلسفه اسلامی این سرزمین است (نصر، ۱۳۷۹).

۳۰. آناناداکنیش، متولد ۱۸۷۷-۱۹۴۷ میلادی، نویسنده و تاریخ نگار هندی، در نهضت تعلیم و تربیت که در هند شکل گرفت فعالیت داشت. از سال ۱۹۱۷ میلادی به آمریکا رفت و در موزه زیبای بوستون درباره ی هنر هنر و ایران به تحقیق پرداخت. از آثار وی رقص شیوا و تاریخ هنر هندی و اندونزیایی است (انوری، ۱۳۸۷).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

معنوی ست، درست همان طور که طلا، از جنبه‌ی کیمیاگری، باطناً سرب است و سرب درونی‌ترین طلا را داراست. مفهوم تأویل از قرآن نشئت می‌گیرد. همان طور که در سوره آل عمران، آیه‌ی ۵ آمده است: "ان الله لا یخفی علی شی فی الارض و لا فی السماء"، همانا چیزی در آسمان و زمین از خدا پنهان نیست (جدول شماره ۲۲-۴)

جدول ۲۲-۴. مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) از منظر کوماراسوامی.

نتیجه	مؤلفه‌ها	مقوله‌ها	
به تبعیت از	کثرات	ظاهر مادی، مثل طلا	صور جسمانی
الگوی کیهانی	وحدت	طبیعت درونی معنوی، مثل سرب	تجلی یافته از

در نتیجه مفهوم وحدت بر مبنای دو مؤلفه‌ی هماهنگی و تضاد، در میان سنت‌گرایان نیز تداوم یافت که رد میان مباحث کیهان‌شناسی اسلامی می‌توان مفهومی از این مؤلفه‌ها را یافت. در واقع انسان و کیهان نهایتاً وابسته به ذات الهی‌اند که این نشانگر دیدگاه توحیدی است. بدین جهت همه مخلوقات و حتی اشکال هندسی دارای جنبه مادی و معنوی هستند. این در حالی است که انسان و طبیعت در ساختار و تناسب باهم اشتراک دارند و صوری هستند پذیرای قوانین ریاضی همچون تشابه، تقارن و هندسه. بدین ترتیب قوانین کیهانی را می‌توان انتظام و تناسب عنوان نمود. هم‌چنین از آنجاکه انسان (عالم صغیر)، آینه‌دار تصویر عالم کبیر است، همه‌ی امکانات عالم را درون خویش دارد. لذا انسان دارای دو قوس نزولی و صعودی است که یکی روی به کثرت و دیگری به وحدت دارد. نکته قابل توجه اینکه چون انسان‌ها در یک سطوح واحد معنوی نیستند، هم‌زبانی مشترک نیاز دارند. به علاوه درباره نظم، اشاره به شرایط اقلیم زیستی روستاییان داد که آدمیان به صورت واحدهای جدا جدا هستند اما این واحدها با الگوهای جامع به هم ربط یافته‌اند یعنی نیل به هماهنگی و وحدت دارند. بدین ترتیب مفهوم کثرت نمودی از تعدد مخلوقات و وحدت برای نیل آن اصل ازلی یعنی خداست (جدول شماره ۲۳-۴).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۲۳-۴. مقوله‌های مشترک و غیرمشترک دربردارنده ی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس

دیدگاه سنت‌گرایان.

مقوله‌ها		اشخاص
ظاهر و باطن	کثرت و وحدت	
	*	بورکهارت
*		سیدحسین نصر
	*	کرین
*	*	کوماراسوامی
مباحث مربوط به کثرت و وحدت و ظاهر و باطن از مهم‌ترین مقوله‌های نشانگر مؤلفه‌های اصلی وحدت (هماهنگی و تضاد) در میان سنت‌گرایان.		نتیجه

۲-۴. سرچشمه‌های مبانی نظری اصل

وحدت

در پیش از اسلام

در این بخش به بررسی سرچشمه و سوابق مبانی نظری اصل وحدت در پیش از اسلام، به خصوص در میان متفکران یونانی و همچنین قبل از شکل‌گیری تمدن بشری پرداخته شده است. بنابراین شاخصه‌های اصل وحدت را می‌توان از میان نظریه‌های فیلسوفان و متفکرانی که درباره‌ی طبیعت، بحث وجود، پیدایش کائنات و بخصوص علوم کیهان‌شناسی سخن گفته‌اند، مورد بررسی قرارداد.

کیهان‌شناسی اولین بار توسط یونانی‌ها، علی‌الخصوص تالس (۶۲۵-۵۴۷ سال قبل از میلاد) و آناکسیماندرس (۶۱۰-۵۴۰ ق.م)، به صورت یک رشته‌ی علمی ظاهر شد. کلمه‌ی کیهان‌شناسی Cosmology برگرفته از کلمه یونانی (کوسموس) Cosmos به معنی عالم به صورت یک نظام کامل و منظم، است که معانی وحدت و تمامیت نیز لازمه‌ی آن است. هم به روی واژه نظم و هم بر روی کامل بودن تأکید دارد، زیرا در زبان یونانی کلمه کوسموس (کیهان) مخالف کلمه‌ی بی‌نظمی و آشفتگی Chaos است (گلز، ۱۳۹۰). با این وجود این علم به خاستگاه و ساختار جهان، آفرینش یا پیدایش یا جاودانگی آن و احتمالاً قوانین طبیعت می‌پردازد و به عنوان شاخه‌ای از مابعدالطبیعه محسوب می‌شود (اکرمی، ۱۳۸۰). همچنین به گفته‌ی بورکهارت (۱۳۸۹)، کوسمولوژی علم جهان هستی است، از آن حیث که علت یگانه‌ی جهان، یعنی هستی مطلق را منعکس می‌سازد. این انعکاس نا مخلوق در مخلوق ضرورتاً به وجود گوناگون، و حتی نامحدود، جلوه‌گر می‌شود، که هر یک از آن‌ها به جای خود تام و تمام است، به طوری که جهان‌بینی‌های بسیاری وجود دارد که همه‌ی آن‌ها به نحو یکسانی ممکن و موجه است و از اصول کلی یکسان و ثابتی سرچشمه گرفته است.

بررسی در چنین علومی بدین جهت است که با پرداختن به علم نظری، به دانستن اینکه کاری را چگونه انجام دهیم نمی‌پردازیم بلکه به دانستن اینکه چرا اشیاء چنین رفتار و عمل می‌کنند می‌پردازیم. مثلاً انسان می‌تواند با موفقیت به کارهای ظریف و بسیار پیچیده‌ی نجاری بپردازد بی‌آنکه علم و دانش نظری نسبت به الواری که به کار می‌برد داشته باشد. بنابراین قواعد و قوانین علمی روزمره را می‌توان حتی با نادیده گرفتن کلی اصول نظری که در ورای آن‌ها قرار دارد، به نحو مؤثر و فایده‌بخش به کاربرد. با این وجود می‌توان چگونگی انجام کاری را بدون آگاهی از دانش نظری

آن دانست. آنچه حائز اهمیت است اینکه پیش از آنکه دانش بشری از جهت دانش نظری رو به رشد باشد، درباره پیدایش جهانی که در آن می‌زیستند، درباره‌ی طبیعت و ...، اعتقاداتی داشتند.

با این اوصاف تفکرات بدوی نشانگر آن است که بشر همیشه به موضوعات پیرامون عالم اندیشیده است و این‌گونه نظریات و مدل‌ها در ابتدا به صورت افسانه و اسطوره‌هایی مطرح بوده‌اند. در مقایسه با تاریخ، اسطوره‌ها، روایت‌هایی از گذشته‌اند که زمان حال را توضیح می‌دهند، آن‌ها این حس را در ما پدید می‌آورند که چه کسی هستیم، چگونه به اینجا رسیده‌ایم و چگونه خود را با جهانی آکنده از اجتماعات متفاوت سازگار می‌کنیم. اسطوره‌ها را به شیوه‌های گوناگون می‌توان تفسیر کرد. می‌توانند تصویر تجسم‌یافته‌ی نیروهای کیهانی باشند، مانند زمانی که هرج و مرج مقهور نظم می‌شود، می‌توانند بازتاب رویدادهای تاریخی از قبیل احداث دیوارهای شهر و بازگشت پیکره‌های آیینی باشند، می‌توانند صرفاً در خدمت مقاصد آیینی باشند. با این وجود کتاب‌های قدیمی تاریخ با اسطوره‌ها آغاز می‌شدند و داستان‌هایی را بازگو می‌کردند که جوامع درباره‌ی منشأ خود بیان می‌کردند (مک کال و دیگران، ۱۳۸۵). بنابراین در این بخش نخست به بحث پیدایش عالم از منظر دانش کهن پرداخته‌شده که مربوط به علوم کیهان‌شناسی است.

به گفته‌ی ضمیران (۱۳۷۹)، در واقع آنچه در کلیه آثار به‌جای مانده، ملاحظه می‌شود، ماهیت و منش اسطوره‌ای آن‌ها در رویکرد به هستی و معنای حیات است. هرچند یونانیان باستان نیز تا قبل از ظهور فلاسفه‌ی هفتگانه بخصوص سقراط، همچون آثار فوق، از منظر اساطیر به هستی می‌نگریستند. در حقیقت آن‌ها واقعیات هستی را در قالب سرگذشت‌های مینوی بیان می‌کردند و در کلیه‌ی این روایات، آفرینش کیهان نقشی کلیدی می‌یافت. با این وجود در این بخش، با گذاری از اسطوره به فلسفه مواجه هستیم. در حالی که فلاسفه‌ای چون تالس، خود را از محدودیت‌های اساطیری رها نمودند، زیرا سنت‌های اساطیری به رشد و گسترش اندیشه‌هایی مدد رساند که بعدها پیش‌زمینه‌ی تأمل فلسفی قرار گرفت. در واقع نخستین فیلسوفان یونانی مضامین و مفاهیمی را مطرح ساختند که همگی ریشه در فرهنگ اساطیری داشت. بدین ترتیب در یونان باستان نوعی تداوم منطقی میان فرهنگ اساطیری و نگرش فلسفی وجود داشته است این در حالی است که در فرهنگ‌هایی چون مصر، بین‌النهرین، ایران و ... قرن‌ها پیش از یونان مسئله حیات و معنای زندگی و فرجام هستی

موردبحث قرار گرفته بوده است. پیش از پرداختن به مباحث مذکور، لازم است به شاخه‌ای از علوم به نام زمین‌شناسی اشاره شود زیرا نخست می‌توان نظریه‌هایی کلی از پیدایش عالم ارائه داد و در ادامه بر اساس سرزمین و مذاهب مختلف، آن‌ها را از یکدیگر تفکیک نمود.

همان‌طور که می‌دانید زمین‌شناسان هستند که بُعد تاریخی را در عالم وارد می‌کنند زیرا آن‌ها برای اولین بار به مشاهده‌ی لایه‌های زمین‌شناختی پرداختند و متوجه نادرستی این نظریه شدند که همیشه همه‌چیز در همه‌جا مشابه بوده است. آن‌ها طی حفاری‌ها و مشاهداتشان از لایه‌های قدیمی زندگی، به‌وضوح مشاهده کردند که زندگی آن روزگار با زندگی‌ای که امروز بر روی کره‌ی زمین جریان دارد، تشابهی نداشته است. هرچند این دیدگاه پیش‌تر توسط لوکرس^{۳۱} مطرح‌شده بود ولی در چارچوب علمی قرار نگرفته بود تا اینکه دو قرن پیش توسط زمین‌شناسان موردتوجه قرار گرفت (ریوز و دیگران، ۱۳۸۶).

---

۳۱. لوکرس در قرن اول میلادی در رُم زندگی می‌کرد. او شخصی است که احتمالاً بیش از هر متفکر عهد باستان از بینش و بصیرت بالایی برخوردار بوده است. وی با این نظر که عالم ابدی و غیرقابل تغییر است موافق نیست، برعکس معتقد است که کهکشان از ابتدا وجود نداشته و حتی فکر می‌کند سن زیادی هم نداشته است. امروزه متوجه شده‌اند که دیدگاه وی و دلایلش از پایه بوده است. دیدگاه وی مبنی بر اینکه عالم ابدی نیست به‌این‌علت است که در یک عالم ابدی که همیشه وجود داشته است، زمان لازم برای روی دادن تمام پیشرفت‌ها در تکنیک‌های مختلف وجود داشته است و این تغییرات، صدها یا هزاران و میلیون‌ها مرتبه اتفاق افتاده است. وی می‌گوید در یک عالم ابدی هیچ‌چیز نمی‌تواند تغییر کند و می‌بایست به حالت تعادل رسیده باشیم، همان‌طور که در فیزیک می‌گوییم، یعنی به یک حالت ایستا رسیده بودیم که هیچ‌چیز دیگر قابل تغییر نبود. هم‌چنین می‌گوید پیشرفتی که در زندگی‌اش دیده است این نکته را نشان می‌دهد که گذشته می‌بایست خیلی ساده‌تر از این بوده باشد. بنابراین خود را در یک تحول و تکامل و در دنیایی در حال تحول می‌بینیم. درنهایت می‌توان گفت که عالم همیشه وجود نداشته است و نسبتاً هم جوان است. همان چیزی که تمام دانشمندان امروزی با تکیه بر مشاهدات بی‌نهایت خود اظهار می‌دارند که در عالمی هستند که در حال تحول است. این تحول از سادگی به‌سوی پیچیدگی و کامل‌تر بودن حرکت می‌کند. از کارایی کمتر به‌سوی کارایی بیشتر می‌رود، و این دقیقاً همان چیزی بود که لوکرس عقیده داشت (ریوز و دیگران، ۱۳۸۶).

در چندین اسطوره چون، سخنان هسیود^{۳۲}، در انجیل و در میان سرخپوستان آمریکا در این مورد آمده است که در ابتدا یک نوع بی‌نظمی وجود دارد که به تدریج سازمان می‌یابد. وقتی شما به گذشته بازمی‌گردید نبودن نظم به صورت کاملاً مشخصی در قدیمی‌ترین مدارک موجود نمایش داده شده است. آنچه امروزه تشعشع یا درخشندگی فسیل می‌نامند، عبارت است از تشعشعی که حدود پانزده میلیارد سال پیش تأیید می‌کند. پس در اینجا مدرک معتبری وجود دارد که به ما نشان می‌دهد تغییر بنیادی از پانزده میلیارد سال پیش تا به امروز در عالم به وجود آمده است و آن عبارت است از بی‌نظمی و مشاهده‌ی نظم که هم‌اکنون بر عالم حاکم است. بنابراین به نظر می‌رسد اسطوره‌های هسیود و دیگران تصویر خوبی از واقعیت ارائه کرده‌اند (اسماعیل پور، ۱۳۸۱). با وجود این، تفاوت جالبی که در عین حال کمی هم عجیب به نظر می‌رسد، وجود دارد و آن عبارت است از این که اغلب این اسطوره‌ها تاریکی را هم به نظریه‌ی بی‌نظمی در آغاز پیدایش عالم اضافه کرده‌اند. آغاز همه چیز در تاریکی شروع شده و نور و روشنایی کم‌کم ظاهر می‌گردد. این کاملاً عکس تصویر است که علم به ما معرفی می‌کند. این مجموعه‌ی نامنظم، یک مجموعه‌ی نامنظم فوق‌العاده نورانی است، و علم به ما نشان داده است که در نابسامان‌ترین و بی‌نظم‌ترین وضعیت خود، یعنی در بالاترین حد بی‌نظمی، دقیقاً نور است. روشنایی و نور از یک جسم گرم ساطع می‌شود، چیزی که به آن تشعشعات گرمایی می‌گویند. بی‌نظم‌ترین ماده‌ای که تاکنون علم فیزیک در بالاترین حد آنتروپی، یعنی بی‌نظمی کامل شناخته است نوری است که از یک جسم گرم ساطع می‌شود و این دقیقاً همان چیزی است که تشعشعات فسیلی به ما نشان می‌دهد. یعنی در آغاز عالم پر از تشعشعات، روشنایی بوده است. ولی ذرات دیگری هم بوده‌اند و آن عبارت است از ماده. این که اغلب می‌گوییم در ابتدای عالم فقط نور وجود داشته است، طرز تلقی صحیحی نیست. انواع ذراتی که امروزه می‌شناسیم به صورت آزاد و در کمال بی‌نظمی موجود بوده است. نکته‌ی دیگر اینکه پیش‌زمینه و مقدمه‌ای از تصور و مفهوم تاریخ داریم. نمی‌گوییم که یک آغاز وجود دارد بلکه می‌گوییم تاریخ و پیشینه‌ای وجود دارد زیرا اگر ما به مقایسه‌ی عالم به طوری که پانزده میلیارد سال پیش بوده است، با عالمی که امروز وجود دارد پردازیم

۳۲. شاعر اخلاقی یونانی که در حدود ۷۰۰ پیش از اسلام، شکوفا شد. او فرزند یک ناخدا اهل آسکرا Ascra، یعنی شهری در پای کوه هلیکون بود. یکی از نخستین شاعران یونانی است که اندکی پس از هومر به سر می‌برد. او شاعر آثاری چون کارها و روزها و تئوگونی نامور است (نیکسون کندی، ۱۳۸۵).

تفاوت فاحشی دیده می‌شود و دوباره به این مطلب می‌رسیم که عقیده لوکرس درست بوده است. گذر و عبوری است از یک ماده‌ی بسیار نامنظم، بسیار ساده (به معنای واقعی دارای عیب و نقصان، یعنی عدم وجود سازمان و ترتیب) و تبدیل آن به چیزی بیش‌ازپیش منظم و مرتب. امروز تاریخ علم را می‌توان به این شکل توصیف کنیم. اینکه چگونه ماده منظم شد و سازمان یافت، چگونه از بی‌نظمی ابتدایی به حالت فوق‌العاده متفاوت و متنوع، یعنی همان چیزی که ما امروز شاهد آن هستیم رسید. یکی از مشخصه‌های عالم ما، تنوع فوق‌العاده‌ی آن است. پس یکی از خصیصه‌های عالم ما، همین گوناگونی، تنوع و عملکرد کارآمد است، یعنی وجود نظامی که بیش‌ازپیش سازمان‌یافته و کارآمدتر شده است، یعنی قادر است کارهایی انجام دهد و نقش‌هایی ایفا کند. آنچه می‌توانیم تاریخ علم بنامیم، آن است که چگونه این عالم از مرحله‌ی بی‌نظمی ابتدایی به گوناگونی و تنوع موجود امروزی رسیده است. هم‌چنین هر یک از علوم که به‌طور مستقل توسعه‌یافته و پیشرفت کرده‌اند به‌زبان خود فصل‌هایی از این تاریخ را بیان می‌کنند، یا به‌عبارت‌دیگر هر یک از این علوم را می‌توان به‌عنوان یکی از بخش‌های این تاریخ دانست که به گونه‌ی خودش نقل می‌شود، مثلاً شیمی به ما می‌گوید که چگونه اتم‌ها برای تشکیل مولکول‌ها به یکدیگر پیوستند.

گفته‌ی دیگری که قابل‌توجه است اینکه، برای نمونه یک فیزیکدان در آزمایشگاه با این عقیده که یک قرینه‌سازی کامل بین ماده و ضد ماده وجود دارد، کار می‌کند. درواقع می‌توان یک اتم ماده و یک اتم ضد ماده را جدا کرده و در کنار هم بگذاشت. در آن هنگام روشنایی دریافت خواهد شد. درواقع اگر قبول کنیم که عالم به دو قسمت تقسیم‌شده است: در یک‌طرف ماده داریم و در طرف دیگر ضد ماده را و در وسط روشنایی (نور) وجود دارد. بنابراین همیشه می‌توان نور را تولید کرد. یک جفت ماده، یک‌ذره ماده و یک‌ذره ضد ماده را باهم مخلوط کنید، نور حاصل می‌شود. این قرینه‌سازی، یعنی ماده و ضد ماده و نور در میان آن‌ها، همیشه وجود دارد. نور نه ماده و نه ضد ماده است، بلکه چیزی بین هر دو این‌هاست. نور سرزمین مشترک بین ماده و ضد ماده است (ریوز و دیگران، ۱۳۸۶).

نظریه‌ی دیگری که به‌عنوان نظریه‌ی وحدت کیهانی و هماهنگی در عصر یونانی‌مآبی تا رنسانس از آن یاد می‌شود، نظریه‌ای است که در بسیاری از نوشته‌های دوران‌های مختلف به نحوی به آن اشاره شده است. این هماهنگی به‌صورت پیوند اجزاء و حتی اختلاط چهارعنصری که انسان و پیش از

آن کیهان، از آن‌ها ساخته شده است را شامل می‌شود. به‌ویژه پیوند و هماهنگی روح و تن، از جمله مواردی است که در این نظریه جای دارند. چهارعنصر جهان ماده، آب، آتش، هوا و خاک، علاوه بر ساختن کیهان، اجزای تن انسان را هم می‌سازند. با این وجود نیروهای آن‌ها باید در هماهنگی با نیرویی باشد که از غذا می‌گیریم، چراکه همواره به دلیل تضاد قوای آن چهارعنصر، خطر مداخله‌ی نیروهای شر وجود دارد، مثلاً رطوبت در تضاد با خشکی و گرما در تضاد با سرما. برای مثال آتش خوراک با آتش عنصری، آمیخته می‌شود تا آتش عنصری با سردی اهریمنی سرد نشود و بادی که در خوراک است با باد عنصری که در طبیعت است آمیخته می‌شود تا باد عنصری به واسطه‌ی ضعف اهریمنی از حرکت بازماند. با این وجود با توجه به اینکه اجزای تن کیهان عناصر، آتش، هوا (باد)، آب و خاک هستند و اجزای تن مردمان، هوا (باد)، خون، سودا و بلغم است. پس انسان نیز به‌مانند همه‌ی آفریدگان گیتی از چهارعنصر اولیه ساخته شده است. با این وجود این چهارعنصر نخستین صورت جهان پدیدار هستند و دومین صورت چهار خلط موجودات زنده است. هم‌چنین در مورد آب و آتش در جوامع کهن، شواهد دال بر مکمل بودن این دو عنصر در سراسر ادبیات پهلوی سده‌های نهم و دهم میلادی دارد.

دایره‌المعارف نویس سریانی، ایوب رهاوی، در کتاب گنجینه‌ها، از این دو صورت آفرینش اصلی تعریفی متفاوت کرده است. وی آتش، آب، خاک و هوا را عناصر (مرکب) توصیف کرده و حال آنکه کیفیات این عناصر، گرمی و سردی، خشکی و رطوبت، نزد وی عناصر بسیط‌اند. علت آن است که عناصر کیهانی هر یک مرکب از دو بخش، یعنی دو کیفیت هستند، چنان‌که آتش از گرما و خشکی، هردو، و آب از سرما و رطوبت، هر دو، پدید می‌آید. با این وجود اگر آتش فقط گرما بود آن را مرکب نمی‌نامیدند. با این وجود وی با نظریه‌ی ارسطویی اضداد آشنا بوده است که آتش در مقابل آب، و هوا در مقابل خاک قرار می‌گیرد، ولی روحانیان زرتشتی ظاهراً این‌گونه تضادها را نپذیرفتند. به‌رحال باید اذعان داشت که عناصر نمی‌توانند بدون یکدیگر وجود داشته باشند اما در عین حال با یکدیگر در ستیزند و وضع همه‌ی آفریدگان چنین است که در ادامه به‌طور جداگانه دیدگاه‌های متفاوت، در هر دوره، نسبت به این نظریه ارائه شده است (ژینیو، ۱۳۹۰).

بین‌النهرین (تمدن بابل):

بین‌النهرین یا میان‌رودان خاستگاه اسطوره‌های کهن است. سرزمینی در ایران‌زمین، جایی که بشر شهرنشینی و پیشرفت را از آنجا آغاز کرد. مردمانش با اساطیر زندگی می‌کردند. روایت انومالیش یا الواح هفتگانه‌ی آفرینش به‌عنوان یکی از اصلی‌ترین روایت‌های آفرینش در تمدن بین‌النهرین کهن است که روایت بابلی آفرینش کیهان و انسان را در غالب مجموعه‌ای از افسانه‌های منظوم بیان می‌کند. در واقع مسئله سرچشمه‌ی عالم و آدم مورد و موضوع تفکر در این الواح قرار گرفته و در لباس اسطوره بحث‌هایی به میان آمده است. این افسانه حدود ۱۴۵۰ سال قبل از میلاد مسیح شکل گرفت ولی احتمالاً بر مبنای نسخ بسیار قدیمی‌تر سومری ساخته شده است. بدین جهت که متن الواح نخست به زبان سومری سروده شده بود و بعد در روایت آکدی به دست ما رسید (وکیلی، ۱۳۹۳). همان‌طور که گلز (۱۳۹۰) اذعان دارد، بر اساس این روایت از داستان پیدایش، حالت اولیه بی‌نظمی و آشفتگی در دریا وجود داشت. تعدادی خدا از دریا ظاهر می‌شوند. این خدایان در واقع مظهر ویژگی‌های بنیادین جهان هستند، مانند آسمان، افق و ... دو تا از رب‌النوع‌ها، مردوک و تیامات، باهم می‌جنگند و تیامات، الهه دریا و مظهر بی‌نظمی و آشفتگی اولیه، کشته می‌شود. سپس مردوک، خدای بابلی، نظم جهانی را ایجاد کرد و کره زمین را از بدن تیامات ساخت. بنابراین در بسیاری از اساطیر جهان، نظم از بی‌نظمی نشئت می‌گیرد و این اعتقاد هنوز در برخی از جوانب کیهان‌شناسی علمی جدید پابرجاست (جدول شماره ۲۴-۴).

جدول ۲۴-۴. سرچشمه مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در روایت بابلی آفرینش کیهان و انسان (سرچشمه عالم و آدم).

نتیجه	مؤلفه‌ها	
<ul style="list-style-type: none"> کشته شدن تیامات توسط مردوک، سبب شکل‌گیری نظم جهان. 	تیامات (مظهر بی‌نظمی و آشفتگی اولیه)	آفرینش کیهان و انسان
<ul style="list-style-type: none"> بنابراین در اساطیر جهان، نظم از بی‌نظمی نشئت گرفته. آفرینش از دو امر متضاد 	مردوک	

زرتشتیان: ژینیو (۱۳۹۰) در این باره می نویسد، چهارعنصری که انسان و پیش از او کیهان را می سازند، نزد مزدیسنان^{۳۳} مقدس و الهی بوده اند. باین وجود حتی نظریه‌ی هماهنگی را می توان در فصل پزشکی کتاب سوم دینکرد^{۳۴} دید که در آن پزشکی تن و پزشکی روح بسیار به هم پیوسته اند، چندان که یکی بدون دیگری به سرانجام نمی رسد و این هماهنگی میان تن و روح برای نیکی خود جهان سودمند است. هم چنین عناصر چهارگانه نمی توانند بدون یکدیگر وجود داشته باشند اما در عین حال با یکدیگر در ستیزند و وضع همه‌ی آفریدگان چنین است. علمای زرتشتی این نظریه را در مورد کیفیات عناصر، که دوه دو با یکدیگر در ستیزند به کار بستند، زیرا که هیچ چیز بهتر از این نبود، چنان که در کتاب چهارم دینکرد آمده است که معارض اند گرمی و سرد، رطوبت و خشکی و ... و زندگی به واسطه‌ی آن‌ها ترتیب یافته و دلیل ماندگاری تن‌ها وجود عوامل نابودکننده‌ای مانند سردی و خشکی است. این نابودی را عوامل وجود، یعنی گرمی و رطوبت، نیز باعث می شوند و این چهار عامل باید در پیوندی متناسب و معتدل ترتیب و سامان یابند. هم در افزونی (افراط) و هم در کمبود (تفریط) نابودی است. هر یک به وسیله‌ی حریف اصلی اش نابود می شود، مثلاً سردی با گرمی و خشکی با رطوبت نابود می شود. اگرچه ممکن است تصور کنیم که دو عنصر آب و آتش ناسازگارند (گرم و خشک، سرد و مرطوب)، از نظر روحانیان زرتشتی که آن‌ها را چنان که گفتیم، (عوامل حیات) می نامند، به هیچ وجه این گونه نیستند. باین وجود به نظر می رسد در باب توالی عناصر

---

۳۳. مزدگرایی، مزدپرستی، دین مزدیسنا، این دین به نام پیشوای آن زرتشت به دین زرتشتی خوانده می شود. مزدگرایی یا پیروی از مزدا، که به پیروی از تفکر بین المللی، برای کسانی به کار می رود که اهورامزدا، خدای اصلی و تنها خدای دین مزدایی را می پرستند (گواهی، ۱۳۹۰).

۳۴. کتاب راجع به مسائل دینی و رسوم و سنت‌ها و تاریخ ادبیات مزدیسنا است و به زبان پهلوی در ۹ جلد. این کتاب بزرگ‌ترین و مهم‌ترین کتاب پهلوی است و در عهد خلافت مأمون در بغداد پیشوای بزرگ زرتشتی آترفرن بغ، آن را تألیف کرده است. پس از آترفرن بغ که از مؤبدان و پیشوایان روحانی بزرگ بوده است، مؤبدی از همان خاندان به نام آذریاد، هم‌زمان با خلیفه المعتمد عباسی کار دینکرد را در سال ۲۶۸ هجری به پایان رسانید. در واقع دینکرد تفسیر و دایره المعارف معروف پهلوی و یکی از بزرگ‌ترین تفاسیر پهلوی اوستایی ساسانی بوده و توضیحاتی که در این کتاب راجع به مسائل دینی و مباحث مذهبی دین زرتشت و تشریح اوستا داده شده سرآمد سایر کتب است و تفاسیر پهلوی به شمار می رفته است (اوشیدی، ۱۳۷۱).

اولیه، نظریه‌ای وجود دارد که می‌توان آن را مثلاً در **بندهشن**^{۳۵} دید که می‌گوید آتش را از نور، هوا را از آتش، آب را از هوا و خاک را از آب آفرید. هم‌چنین همان‌طور که پیش‌تر به مکمل بودن آب و آتش اشاره شد، در کتاب دینکرد نیز، این مکمل بودن به پیوند میان مرد و زن مانند شده و نماد از ازدواج با نزدیکان است که کامل‌ترین پیوند دانسته می‌شود. همه‌ی موجودات که در این جهان می‌بالند و سامان می‌یابند از پیوند متعادل آب ماده و آتش نر است. به واسطه‌ی آفرینش به هم پیوسته‌شان برادر و خواهرند و هم چنان‌که وقتی ازدواج با نزدیکان ترک شود، نطفه‌ی کودک خود نابود می‌شود، به دلیل تناسب آب و آتش نیرویی در مغز به وجود می‌آید، زیرا وقتی آب زیاد باشد (نطفه) می‌پوسد و اگر آتش زیاد باشد می‌سوزد. بندهشن نیز توضیح می‌دهد که در ابتدا همه‌ی موجودات یک قطره آب بودند، به جز تخمه‌ی نران که از آتش است، بنابراین دو عنصر آتش و آب در آفرینش موجودات زنده کاملاً به هم پیوسته‌اند و چون آب و آتش به ذات خود خیر هستند، پیروان مزدیسنان نمی‌توانند بپذیرند که آب و آتش ممکن است انسان را بکشند بلکه دیو مرگ است که سبب مرگ انسان می‌شود. بنا بر کتاب **زادسپرم**^{۳۶}، اهریمن است که زمان آفرینش جهان با دادن مزه‌ی بد به آب و افزودن دود به آتش به این دو عنصر آسیب رسانده است. موجودات زیان‌بار نیز از آتش و آب ترکیب یافته‌اند. شاید به این دلیل که با وجود بد بو بودن می‌توان آن‌ها را همچون دارو به کاربرد و از این جهت برای انسان سودمندند. هم‌چنین در این کتاب اذعان دارد که تن به سبب سه عامل عمل می‌کند که عبارت‌اند از، غذا، آب و آتش که آتش در همه‌جای تن حضور دارد و به اعتدال از آب جداست. در واقع آب و آتش عناصر اصلی‌اند و چنان‌که خواهیم دید متضاد هم نیستند، بلکه آشکارا با یکدیگر سازگارند زیرا که در غیر این صورت نمی‌شد وظایف الاعضای انسان را توضیح و تبیین کرد.

۳۵. Bundahishn، آفرینش در آیین زرتشتی، متنی به زبان پهلوی به همین نام وجود دارد که به موضوع‌های چون خواستگاه، مقصد، ذات آفرینش می‌پردازد. این متن به شکل کنونیش در قرن دهم نگاشته شده اما در اصل نشان دهنده‌ی مجموعه‌ای از آموزه‌هایی است که در اوستا مندرج‌اند (جان راسل، ۱۳۸۶).

۳۶. یا زات سپرم، دستور بزرگ سیرگان (سیرجان) که در حدود ۲۶۸ هجری در زرتشت نامه‌ی خود مطالبی از ظهور دین تا آسیب یافتن آن نوشته است. زادسپرم (اسپرغم زاد) مردی آزادمنش و برادر کهنتر منوشچهر پسر یووان یمان مؤبد بزرگ پارس و کرمان در نیمه‌ی دوم از سده‌ی نهم میلادی بوده است. از زادسپرم نامه‌ای به ما رسیده که به نام ویچیتکهای (برگزیده، منتخبات) زادسپرم شناخته می‌شود (اوشیدی، ۱۳۷۱)

همچنین در چند افسانه و اسطوره‌ی ایرانی نیز این دو عنصر را به هم پیوسته دانسته‌اند، به این ترتیب که گفته‌اند آتش و آب زاده می‌شوند و در اسطوره‌ای دیگر درمی‌یابیم که ایرانیان پدیده‌ی طوفان را ترکیب آتش و آب می‌دانسته‌اند. بنابراین در سراسر فلسفه و کیهان‌شناسی و آیین‌ها و اسطوره‌شناسی، آب و آتش همواره پیوندی محکم و تنگاتنگ دارند. نکته‌ی حائز اهمیت اینکه شالوده‌ی مفهوم عالم صغیر همین نظریه‌ی چهارعنصر کیهانی است که در متن دینکرد، که این اصل بر آن استوار است، به تعادل میان عناصر و چهار خلط انسان پرداخته است. روایات متعدد و متنوعی از این نظریه در ایران و در منابع مانوی، گنوسی، یونانی و سریانی آمده است ولی به نظر می‌رسد منشأ این مفاهیم یونان است و از یونان به گنوسی‌ها و در نهایت به مانویان رسیده است. باید اذعان داشت که نظریه‌ی عالم صغیر تازه در دوره‌ی ساسانی و به واسطه‌ی مانی وارد اندیشه‌ی زرتشتی شده است اما می‌توان چنین فرض کرد که این آموزه اساساً از هند آمده است. هرچند در هند رویکرد متفاوتی به این عقاید داشتند. به هر حال نظریه‌ی **عالم صغیر و عالم کبیر** که نباید آن را با اساطیر آفرینش بیامیزیم، چنان‌که در منابع تاریخی آمده است، تصویری است موزون از جایگاه انسان در کیهان (جدول شماره ۲۵-۴).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۲۵-۴. سرچشمه مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در میان زرتشتیان، بر اساس نظریه هماهنگی در کتاب دینکرد.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها		
<ul style="list-style-type: none"> همه‌ی موجودات جهان نتیجه پیوند متعادل این دو مؤلفه‌ی متضاد با یکدیگرند. تغییر در ترکیب مؤلفه‌ها (همچون عملکرد اهریمن) سبب آسیب به ترکیب. نتیجه ستیز این عناصر پیدایش انسان و کیهان است. 	پیوستگی تن و روح سبب نیکی جهان.	تن	کتاب دینکرد (نظریه هماهنگی)	
				روح
	<ul style="list-style-type: none"> مکمل یکدیگرند. شبیه پیوند زن و مرد (به‌عنوان کامل‌ترین پیوند). پیوندشان متناسب و متعادل است زیرا آب زیاد سبب پوسیدن نطفه و آتش زیاد سبب سوزاندن نطفه. اهریمن با دادن مزه بد به آب و افزودن دود به آتش به این دو عنصر آسیب می‌رساند. 	آب (ماده)		آتش (نر)
	ستیز دوه‌دو	گرمی و سردی		عناصر چهارگانه
		رطوبت و خشکی		
	<ul style="list-style-type: none"> منظور از عالم صغیر تعادل میان عناصر چهار خلط انسان است. ترکیب این دو تصویری است موزون از جایگاه انسان در کیهان. 	عالم صغیر		عالم کبیر

عرفان مانوی: اسماعیل پور (۱۳۸۱) می نویسد، **عرفان مانوی**^{۳۷} در بطن خود گنوسی بود. و تأثیر دو بن نگری زرتشتی متأثر از فرهنگ ایرانی بر دیدگاه ثنوی مانوی انکارناپذیر است. او مروج دو بُن بود که بر جدایی ازلی روح و ماده و بر جدایی نور و ظلمت تأکید داشت. این دو بُن نگری با آنچه گنوسیان پیش از او باور داشتند، اندکی تفاوت داشت زیرا مانی برای نور و ظلمت ازلیت قائل بود درحالی که گنوسیان به هُبوط نور معتقد بودند و می گفتند که نور از زادگاه راستین خویش به سوی این جهان مادی سقوط کرده است. پس مانی نگره‌ی نور و ظلمت را از آیین زرتشت به وام گرفت و آن را با باورهای گنوسی درآمیخت و کیش نوینی را عرضه داشت که قرن‌ها پایید. با این وجود اندیشه ثنوی گنوسیان در سده‌ی سوم مسیحی در آیین مانی به اوج خود رسید. مانی آورده است که بُن روشنی از بالا، یعنی از بهشت روشنی، به هر سو گسترده است، مگر از سوی پایین. و بُن تاریکی از پایین، یعنی از دوزخ یا جهان تاریکی است که به هر سو گسترده است، به جز از سوی بالا. این دو بُن ازلی و همیشه با یکدیگر در تضادند. نور زیبا، روشن و با ایزد یگانه است، اما تاریکی، زشت و با ماده و اهریمن یگانه است. با این اوصاف به گفته مانی سرچشمه‌ی کیهان از دو هستی است، یکی روشنی و دیگری تاریکی، که هر یک از دیگری جدا بوده است که این‌ها در متون یونانی، دو گوهر نیک و بد نام گرفته‌اند. روشنی نخستین بزرگی است که در شمار نیاید، و او ایزد و شهریار بهشت روشنی است و هستی دیگر که تاریکی است. آن هستی نورافشان در کنار هستی تاریکی بود و

---

۳۷. مانی بنیان‌گذار و مروج آیین روشنی، در آغاز سده‌ی سوم مسیحی است. خاستگاه فرهنگی مانویت، نخست بابل و بین‌النهرین بود. مانی خود در جامعه‌ی گنوسی بابل پرورش یافت، اما چون تباری ایرانی داشت، طبعاً اسطوره‌ها و باور دینی عرفانی اش صبغه‌ی ایرانی هم گرفت. مانی خرد، دانش، معرفت را بر ایمان و سنت ترجیح می‌داد. البته خردی که همیشه مانی از آن سخن می‌گفت مبتنی بر اشراق بود. وی تطهیر روح را مطرح کرد و آن را بر تطهیر بدن مرجح دانست. هم‌چنین در وهله‌ی اول نخست عرفانی بیدارگر و روشنگر بود. عرفانی که انسان را از حقیقت و از بُن راستین خود آگاه می‌کرد. چه به‌زعم مانویان، انسان‌ها در این جهان آمیخته از نور و ظلمت اسیرند و باید خود را از چنگ ظلمت برهانند که نخستین شرط این رهایی، معرفت است و معرفت به خود و خدای نور، خدای متعالی که ورای این کیان مادی میزید و با وی هم‌گوهر است. البته پاره‌ای از وجود انسان، پاره یا نورانی و روحانی، که در زندان تن اسیر است، با خدای نور هم‌گوهر است. این گوهر زندانی و تبعیدی که به گونه‌ی پارخ نور تصویر می‌گردد، روح یا خرد (Nous) نام دارد و برابر گنوس (Gnosis) است که عارفان صدر مسیحیت از آن سخن می‌گفتند (اسماعیل پور، ۱۳۸۱).

پرده‌ای میانشان نیست. روشنی از یک سو با آن برخورد دارد، و نور را از سمت بالا و راست و چپ، پایانی نیست و تاریکی نیز از سمت پایین و راست و چپ پایانی ندارد. شیطان نیز از آن سرزمین تاریکی است، ولی نه اینکه ذاتاً ازلی باشد، بلکه گوهرهایی که در عناصرش هست، جاودانی است، و آن گوهرها که در عناصرش جمع گردید، اهریمن از آن‌ها هستی یافت. شهریار بهشت روشنی که از آن آگاه شد، برای سرکوبی او نیرنگی به کاربرد و باآنکه لشگریانش را توانایی سرکوبی او بود، خواست به خودی خود این کار را انجام دهد. به برکت خود و عوالم پنج‌گانه و عناصر دوازده‌گانه‌اش، نوزادی پدید آورد که همان انسان قدیم (هرمزدبغ) باشد و او را نامزد ستیزه با تاریکی نمود. به دنبال آن اجناس پنج‌گانه‌ی تاریکی با اجناس پنج‌گانه نور آمیخته شدند.

بااین وجود در عرفان مانوی، از هبوط روح، بدان گونه که گنوسیان قرن دوم و سوم میلادی مطرح می‌کردند، سخنی نیست، بلکه جهان خود به دو قلمرو کاملاً مجزای نور و ظلمت تقسیم گردیده است. روح فی‌نفسه از ماده جدا بوده است. تنها رشکِ اهریمن و دیوان باعث شده که به جهان نور بتازند و در جنگی شگفت‌آور که میان ایزدان نور و اهریمن و دیوان رخ می‌دهد، پاره‌هایی از نور ایزدان به چنگ دیوان می‌افتد و بدین گونه دوران آمیختگی نور و ظلمت آغاز می‌گردد. انسان در جهان شناختِ مانوی، زاده همین دوران آمیختگی است. درواقع مانی جهانی را که در آن چشم به جهان گشود، جهانی برشمرد که آمیزه‌ای از نور و ظلمت است. تن انسان دیوی و روح او علوی و آسمانی است. انسان باید این روح در بند را از زندان تن برهاند تا رستگار شود، وگرنه در این جهان پُر از درد و اندوه باز زاده خواهد شد و در رنج خواهد بود. نکته حائز اهمیت اینکه رستگاری به اعتقاد مانی، طی روندی پیچیده میسر می‌شود. این روند هاله‌ای اسطوره‌وش به خود می‌گیرد. ازاین رو شرحی کیفیت رستگاری و نجات روح در عرفان مانوی مستلزم توجیهی اساطیری است. بنابراین عرفان مانوی با جهان اسطوره‌ها گره می‌خورد و از یکدیگر جدانشدنی‌اند. شناختن عرفان مانوی مستلزم شناخت اساطیر مانوی است. از آن رو که مانی خود تحلیلی اساطیری از جهان و کائنات داشت و برعکس دیگر گنوسیان برجسته‌ی صدر مسیحیت که ذهنی تحلیلی و فلسفی داشتند، به اسطوره و هنر بیشتر گرایش داشت. حتی هنگامی که از تکوین جهان و روند آفرینش سخن می‌گفت و می‌خواست توجیهی نجومی داشته باشد، گاه مطالب نجومی را با باورهای اساطیری پیرامون اختران

درآمیخته است. هم‌چنین نوآوری مانی در نگرش دینی-عرفانی در هنرش نیز متجلی شد، به‌نحوی که آزاد شدن از جهان خاکی، که آمیزه‌ای از نور و ظلمت پنداشته می‌شد، مهم‌ترین درون‌مایه‌ی هنر مانوی به شمار می‌رفت.

اسماعیل‌پور (۱۳۸۱) نیز به اسطوره‌ای که حاکی از این آمیزش است اشاره دارد، بدین شرح که پدربزرگی برای دفاع از ایزدان روشنی، مادر زندگی را فرامی‌خواند تا افزار نبرد را فراهم کند و هم او است که هُرمزدبغ را می‌آفریند تا به جنگ اهریمن و دیوان گسیل شود. هُرمزدبغ نماد انسان دربند این جهان خاکی است. چه او در سرزمین ظلمت اسیر می‌شود و مدهوش می‌افتد و منتظر نجات بخشی است. پنج فرزندش، آمهرسپندان نیز به چنگ نیروهای اهریمنی گرفتار می‌آیند. بدین گونه، نور با ظلمت آمیخته می‌گردد. ایزد و ایزدانی که این دو را از هم جدا کند. در این دوران آمیختگی نور و ظلمت بایسته‌تر آن‌که این دو بُن از هم جداشده، به اصل خویش واصل گردند. مهر ایزد پس از نبردی سخت و سنگین، هُرمزدبغ را از بند می‌رهاند و جهان را می‌آفریند به‌گونه‌ای شگفت‌آور، با ده آسمان و هشت زمین، که تن دیوان شکست‌خورده ساخته‌شده‌اند. پس کیهان در اصل بُنی ظلمانی دارد. اما همواره در انتظار نجات است و به نجات نور و رهایی آن از چنگ عفریت ظلمت چشم امید دارد.

باین‌وجود به گمان مانی، انسان در اصل زاده ظلمت است. شهریار تاریکی در پی انتقام از ایزدان نور، درصدد است که زندانی شدن نور را ابدی سازد. پس، آفریدن زوجی نر و ماده به شکل نرینه و مادینه‌ی نریسه ایزد را آرزو می‌کند. انسان ایزداری است در چنگ نیروهای ظلمت برای ادامه ستیز با ایزدان نور. نخستین مرد زاده می‌شود. او گِهْمُرد نام دارد که زاده‌ای دیوی است، و نخستین زن مُردیانه نام دارد که نور کم‌تری در اوست. ظلمت دوست دارد که نور برای ابد در چنگ او محبوس باشد و دوران آمیختگی استمرار یابد. اما ایزدان نور هم بیکار ننشسته‌اند و در پی آگاهی و هدایت انسان برمی‌آیند. این بار، بهانه نبرد نور و ظلمت، انسان است که (کیهان کودک)(عالم صغیر) خوانده می‌شود، در برابر کیهان بزرگ(عالم کبیر). تن اهریمنی است و باید طرد گردد. انسان زاده‌ی ظلمت بس رنج می‌کشد و تنها پاره‌ای نور در تن او زندانی است که به گونه‌ی مرواریدی درون صدفی خاکی می‌درخشد و درعین‌حال، اندوهگین است. این گوهر نورانی باید از صدف (جهان مادی) بیرون

آید و سرزمین روشنی ره سپار گردد. در اسطوره‌های مانوی، انسان‌ها از نسل همین گهمرد و مُردیانه و فرزندان آن‌ها به شمار می‌آیند که در برخی نور بیشتر است.

ارژنگ مانی نیز نگارنامه ای بود درباره‌ی آفرینش و تکوین عالم، جهان نور و ظلمت و چگونگی آزاد شدن پاره‌های نور و رسیدن آن به کشتی ماه و خورشید و بهشت نور ازل و به‌طور کلی شرح نگارین اسطوره‌ی نور و ظلمت است. نگاره‌های ارژنگ درباره‌ی آموزه‌های کیهان‌شناختی، آفرینش، روند تکوین جهان، ساختار کیهان، پایان جهان و رستاخیز بوده است. این نگاره‌ها احتمالاً به‌احتمال بسیار در سه بخش یا سه پرده بوده چون مانی به سه دوره آفرینش قائل بود، چنان‌که در یکی از دیوارنگاره‌های مانوی بازمانده در تورفان چین، این مضمون به‌صورت درختی سه تنه تصویر شده که به معنی سه دوره‌ی آیینی است، که به‌عنوان سه دوره‌ی تاریخ کیهانی هستند و می‌توان سه دوره را دوره‌های (گذشته، اکنون و آینده) نیز پنداشت با این‌وجود اسطوره آفرینش در آیین مانی دارای این سه مرحله است: ۱- دوره‌ی پیشین یعنی زمان پیش از آمیختگی دو بُن، نور و ظلمت. ۲- دوره‌ی آمیخته، یعنی دوره‌ی آمیختگی نور و ظلمت یا همین دوره‌ی کنونی که آدمیان در آن آفریده می‌شوند و به سر می‌برند. با این‌وجود نبرد نور و ظلمت در دوران آمیختگی رخ می‌دهد، یعنی آنگاه که شاخه‌های مینوی نور بلعیده می‌شوند. همه در آرزوی جدا شدن و گسیختن نور از تاریکی‌اند و این هدف غایی مانویان بوده است انسان باید در جایگاه تطهیر ارواح، و تطهیر نور و ستردگی از ظلمت، پالوده گردد و از طریق ستون روشنی یا کهکشان راه شیری به ماه و خورشید و به بهشت نو بیوندد که بهشتی موقتی است تا پایان جهان و سرانجام به بهشت روشنی، جهان اعلی‌علیین، خواهد پیوست.

۳- دوره‌ی پسین یا روزگار زرین جدایی همیشگی نور و ظلمت و راستی و دروغ هر یک به بُن خویش بازگردد و دوران زرین جدا بودگی، از نو آغاز گردد. در این دوره آگاه کردن انسان رسالت عیسی درخشان است که ایزد رهایی‌بخش سومین مرحله آفرینش در اسطوره‌ی مانوی است. سرانجام پایان جهان، ایزد حامل زمین‌ها، بار سنگین خود را رها کند و هشت زمین پاره‌پاره گردد. ده آسمان نیز گسیخته و متلاشی شود، همه‌ی ذرات کیهان به جوش و خروش درآید. زمان فرسگرد(رستاخیز) فرارسد. اما این پایان هستی نخواهد بود، بلکه پایان دوران آمیختگی است با این‌وجود پیش از آفرینش، دنیروی ازل و ظلمت بودند، چنان‌که همواره(بودند و هستند و خواهند بود). این دو

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

نیرو هم پیش از آفرینش و هم در پایان جهان، کاملاً از هم جدایند و به گونه‌ی دو اقلیم ضدین در برابر هم استقرار یافته‌اند (جدول شماره ۲۶-۴ و ۲۷-۴).

جدول ۲۶-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس روایت اسطوره آفرینش مانوی.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها		
کیهان در اصل بُنی ظلمانی دارد و انسان زاده ظلمت است.	شهریار تاریکی به دنبال انتقام از ایزدان نور و زندانی شدن نور تا ابد، این دو زوج را آفرید	نر(نخستین مرد)(گهمرد)	روایت اسطوره‌ای آفرینش مانوی	
		ماده(نخستین زن)(مردیانه)		
	انسان درونش نور کمی زندانی است پس به دنبال رفتن به سرزمین روشنی است.	انسان (کیهان کودک) (عالم صغیر)		
		تن اهریمنی (کیهان بزرگ) (عالم کبیر)		
	۱) چون روشنی از ازلی و جاودان بودن روشنی و تاریکی آگاه شد، فرزندی به نام هرمزدیغ(نماد انسان در بند جهان خاکی و اسیر در سرزمین ظلمت) آفرید، که نامزد ستیز با تاریکی است.	نور		ظلمت
۲) دو بُن به دنبال بازگشت به اصل خویش.				
۳) توسط مهر ایزد نبردی بین این دو و آزادی هرمزدیغ				
۴) آفرینش جهان				

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۲۷-۴. سرچشمه مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه ثنویت مانوی

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
<ul style="list-style-type: none"> • دو بُن همیشه در تضاد باهم. • سرچشمه هستی از دو هستی روشنی و تاریکی است. • در متون یونانی نیک و بد است. • دو مؤلفه در ازلی بودن باهم اشتراک دارند که یادآور نظریه‌ی اوکویرک و همکارانش درباره وجود شباهت در ترکیب دو خط عمودی و افقی است که هر دو مستقیم هستند • پس دو مؤلفه متضاد در یک امر اشتراک نیز دارند. 	<ul style="list-style-type: none"> • تقسیم جهان به دو قلمرو. • جدایی ازلی. • روشنی از بالا است و با ایزد یگانه • ظلمت از پایین است (دوزخ، جهان تاریکی) و با اهریمن یگانه. • روشنی و تاریکی ازلی هستند یعنی گوهرهایی که در عناصرشان است جاودانی است. 	نور(روح انسان) (روح)	دیدگاه ثنوی مانوی
		ظلمت (تن انسان) (ماده)	

یونان:

لیندبرگ (۱۳۷۷) در این باره می‌نویسد، در آغاز قرن ششم قبل از میلاد فلسفه‌ی یونانی برای نخستین بار بر صحنه ظاهر شد. هرچند این امر به معنای جایگزین شدن فلسفه به جای اسطوره نبود زیرا اسطوره‌ی یونانی با برآمدن فلسفه قرن‌ها همچنان به رونق و شکوفایی خود ادامه داد و گاهی حتی آمیخته با اسطوره بود. نکته قابل توجه اینکه بسیاری از نظریات فیلسوفان از جمله فلاسفه قرون شش قبل از میلاد، ابتدایی به نظر می‌آیند و با هیچ نظریه‌ی علمی جدیدی نمی‌توان برابریان نهاد و پیشگام دانست. اما آنچه فیلسوف میلئوسی^{۳۸} قرن شش قبل از میلاد را از پیشینیان متمایز می‌کند این است که پرسش‌های جدیدی مطرح ساختند. برای مثال به دنبال اصل موجودات یا آن حقیقت بسیط اولیه‌ای که ماده‌ی همه‌چیز است و می‌تواند صورت‌های مختلف به خود گیرد و جواهر و مواد متکثری که مشاهده می‌کنیم را پدید آورد، بودند. این‌ها جستجویی بود برای یافتن وحدت در کثرت،

۳۹. شهر میلئوس واقع در سواحل جنوبی ایونیا است. هم‌چنین ایونیا واقع در کرانه غربی آسیای صغیر (ترکیه امروزی) است، جایی که تحولات فلسفی نخست در آنجا پدید آمده (لیندبرگ، ۱۳۷۷).

و نظم در پشت آشوب. بنابراین آنچه انکارناپذیر است اینکه این فیلسوفان به یک واقعیت بنیادی یا ماده‌ی اولیه که جهان از آن ساخته شده یا از آن نشئت گرفته اعتقاد داشتند. هم‌چنین فیلسوفان میلتوسی همه ماده‌گرا و معتقد به اصل واحد برای عالم بوده‌اند، یعنی رأیشان بر این بوده است که آن جوهر اولیه‌ای که جهان از آن پدید آمده است باید چیزی مادی و باید یکی باشد.

باین وجود گروهی از متفکران قرن شش قبل از میلاد پژوهشی جدی انتقادی در طبیعت و چیستی جهانی که در آن می‌زیستند آغاز کردند که تا به روزگار ما همچنان ادامه یافته است. هم‌چنین دنیای فیلسوفان نیز دنیای بانظم و قاعده و قابل پیش‌بینی است که در آن اشیاء برحسب ماهیت و سرشت خود عمل می‌کنند. واژه‌ی یونانی که برای رساندن این دنیای بانظم و قاعده به کار می‌رفت کوسموس^{۳۹} بود که از آن اصطلاح کوسمولوژی (کیهان‌شناسی، جهان‌شناسی) در زبان غربی گرفته شده است. دنیای متزلزل و بی‌قانونی که ملعبه دست خدایان بود و در کنار نهاده شد و جا برای نظم و قاعده باز شد و کوسموس (کل نظام‌مند) جای خائوس (آشوب) را گرفت. تمایز میان طبیعی و فوق طبیعی به پیدایی آمد و توافق بر این شد که علل و اسباب چیزها از منظر فلسفی، فقط در طبیعت و سرشت آن‌ها قابل جستجو است. به‌ویژه ارسطو فیلسوفانی که این راه‌های جدید تفکر را مطرح ساختند، به خاطر توجهی که به طبیعت^{۴۰} داشتند، طبیعیان یا طبیعت‌شناسان خوانده‌اند.

هم‌چنین ضمیران (۱۳۷۹) بر این باور است که فلاسفه‌ی نخستین حتی ابتدایی‌ترین صورت‌های علوم طبیعی را نیز به کار نمی‌گرفتند. درواقع معیارها و موازین موردنظر آن‌ها به‌هیچ‌وجه با یافته‌های تجربی قابل تطبیق نبود. آن‌ها مبانی وحدت اولیه‌ی عالم را در اموری چون اضداد، عدالت و یا جذب و دفع (همچون عشق و نفرت) جستجو می‌کردند، درحالی‌که فلاسفه‌ای همچون پارمیندس و دیگران این مفاهیم را به صورتی انتزاعی مطرح می‌نمودند و اسطوره‌گرایان آن‌ها را در قالب روایت‌های تمثیلی بیان می‌کردند. در حقیقت فلسفه در مرحله‌ی اول، سنت اساطیر را نفی نکرد بلکه تنها آن را ماهیتی استدلالی بخشید. برای مثال در فرهنگ اساطیری فوزیس به معنای شکوفایی و پایداری به کار می‌رفت اما فلاسفه آن را به طبیعت به معنای انتزاعی آن تعبیر نمودند. نزد اندیشمندان

39. Kosmos

40. Physis

اساطیری فوزیس به معنای فراگرد بازنمایی و آشکارگی جهان صیروت از سرچشمه‌های مکتوم و رمزآمیز به کار می‌رفت، اما فلاسفه آن را در نظام موجود در متن زمان و مکان بازشناخته و بر این باورند که طبیعت دارای نیروهایی است که موحد ظهور و بروز پدیده گشته است و بعدها همین فوزیس به معنای ماهیت و گوهر اشیاء به کار رفت و به‌مرور طبیعت به خصوصیات اولیه‌ی امور که در تقابل با فرهنگ بود اطلاق شد. نکته‌ی قابل توجه دیگر اینکه آنچه را که اساطیر با تکیه بر تمثیل و تصویر بیان می‌کردند، فلسفه بر زبان تجربه و انتزاع توضیح می‌داد، از این رو آرخی که در فرهنگ اساطیری فرم و منشی روایی و بیرونی داشت، رفته‌رفته در حوزه‌ی فلسفی ماهیتی عقلی و درونی پیدا کرد و به معنای مبادی اولیه، یعنی اموری که در حیطه‌ی عالم لازم است به کار رفت. به اعتباری در آرخی در اساطیر بیشتر به آغاز و ابتدای آفرینش عالم و آدم اطلاق می‌شد و در فلسفه بر مبدأ به معنای علت ارسطویی دلالت می‌نمود. البته بعدها در سده‌های میانه به مبدأ موجودات یعنی ذات حق اطلاق گردید. آنچه حائز اهمیت است اینکه خودآگاهی دلیلی بود برای دستیابی به اصول و مبادی اولیه. باین‌وجود خودآگاهی در فرهنگ کهن یونان رفته‌رفته گسترش یافت و فهم و درک نیروهای قدسی نیز در معرض بازنگری و واری فلسفی قرار گرفت. هم‌چنین در سایه‌ی گسترش و تکامل خودآگاهی با ایجاد شکاف میان خود و جز خود یا ذهن و عین و با فرد و عالم وجود فاصله‌ی میان لاهوت و ناسوت نیز از میان رفت و نوعی دوگانگی میان این دو پدیدار گشت. ظهور خودآگاهی موجب بروز تجربه‌ی جدیدی درباره‌ی هستی گردید و در حقیقت همین تکوین آگاهی بود که به اندیشه‌ی توحید منجر شد. چراکه توحید مفهومی فلسفی و لاجرم انتزاعی است و با کثرت و چندگانگی اساطیری تفاوت‌های اساسی دارد. می‌توان گفت که با ظهور اندیشه‌ی فلسفی و زوال تمثیل‌ها و تصویرهای اساطیری درباره‌ی مبدأ هستی، به‌جای داستان آفرینش، نوعی اندیشه‌ی توحید گرا در فرهنگ یونان پدید آمد. برخی مدعی‌اند که جستجوی اندیشمندان فلسفی به دنبال آغاز و مبدأ هستی (آرخی) و نیز اصل و گوهر امور، سرانجام از کثرت به وحدت گرایید. در حقیقت یکی از مفاهیم اولیه‌ی فلسفی که زمینه گسست اندیشه را از حیطه‌ی اساطیر فراهم آورد همین مفهوم وحدت بود. چه خصوصیت او منش اصلی بینش اساطیری در نوعی کثرت‌گرایی و تعدد موجودات نهفته بود. همین اصل وحدت، زمینه‌ی بحث یگانگی ذهنیت و آگاهی را فراهم ساخت. بدین معنا که

سیر و گسترش آگاهی شرایط تازه‌ای را در برخورد با نیروهای قدسی فراهم ساخت و شکافی عمیق میان ذهن (آگاهی) و نیروهای قدسی به وجود آورد. با این وجود در فرهنگ اساطیر، وجود آدمیان در اقیانوسی از تجربه‌ها و روایت‌های اساطیری شناور بود. اما با گسترش خودآگاهی و به‌طور کلی استدلال انتزاعی مقولاتی چون وحدت، کلیت و هویت در برخورد با عالم واقع به کار رفت و کثرت خدایان جای خود را به وحدت و هویت طبیعی بخشید. در واقع روایت شخصی درباره‌ی طبیعت و خدایان جای خود را به رویکردی وحدت‌گرا و انتزاعی نسبت به پدیده‌های یادشده داده است. در ادامه بحث به قدیمی‌ترین فیلسوفان سده‌ی شش قبل از میلاد پرداخته که از جمله فلاسفه‌ی طبیعی بودند.

تالس: ضمیران (۱۳۷۹) اذعان دارد که فلسفه رسماً با اندیشه‌های تالس (۵۴۶-۶۴۰ قبل از میلاد) آغاز شد. او اولین اندیشمندی است که واژه فیلسوف در وصفش به‌کاررفته است. هم‌چنین اولین فیلسوف طبیعی است که سعی نمود، عالم را برحسب یک عنصر طبیعی واحد تبیین کند و گوناگونی‌هایی را که در طبیعت به چشم می‌آید، در یک اصل یا عنصر (آرخی) خلاصه کند. وی اصل و گوهر عنصری تمام پدیده‌های عالم را آب می‌دانست. ارسطو در کتاب متافیزیک از تالس نقل می‌کند که زمین بر روی اقیانوسی از آب شناور است یعنی او هستی را متکی بر وجودی تک عنصری یعنی آب می‌دانست. گفتنی است که تالس اولین فیلسوفی است که اصل گوهری یا آرخی را در معنای عنصر ترکیب‌کننده و یا ماده‌المواد به کار گرفت. بنابراین آنچه اهمیت دارد این است که او نخستین اندیشمندی است که در پی نفی کثرت‌گرایی پدیداری فرهنگ اساطیری برآمد و همه‌ی پدیده‌های عالم را تحت یک عنصر خاص یعنی آب قرارداد و کلیه پدیده‌ها را صورت‌های گوناگون و متغیر عنصر نخستین، یعنی آب می‌دانست و در واقع به همین دلیل است که پژوهندگان فلسفه او را اولین فیلسوفی می‌دانند که از مشاهده‌ی کثرت اشیاء و پدیده‌ها به ماده‌ای عنصری و وحدت‌بخش حکم نمود و مفهوم (وحدت در کثرت) را به‌عنوان آموزه‌ای تازه مطرح کرد. در واقع او نخستین اندیشمندی است که جهانی را به روشی استدلالی وصف نمود و بدین ترتیب اولین گمانه‌ی فلسفی را در مورد گیتی ارائه کرد.

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

درواقع وی با قرار دادن آب به عنوان اصل نخستین هستی از ترسیم مینوی خودداری کرد و چیزی را مطرح نمود که در تجربه‌ی آدمیان قابل استناد و اثبات باشد. درواقع در اندیشه‌ی تالس نوعی جابه‌جایی میان نیروهای زمینی و نیروهای فراطبیعی (اساطیری) ملاحظه می‌گردد که همین امر مصداقی است برای گذر از اسطوره به فلسفه. از سوی دیگر وی تلویحاً به دوگانگی (بود) و (نمود) حکم داد و آب را گوهر تمامی امور دانست و سایر پدیده‌های محسوس را نیز نمود این گوهر به شمار آورد (جدول شماره ۲۸-۴).

جدول ۲۸-۴. سرچشمه مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه تالس درباره طبیعت.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
تبیین عالم، اصل، گوهر عنصری تمام پدیده‌های عالم برحسب یک عنصر طبیعی (وجودی تک عنصری)	وحدت	بود (آب)	دوگانگی عالم
	کثرت	نمود (سایر پدیده‌های محسوس نمود آب هستند)	

آناکسیماندرس: در این باره نیز ضمیران (۱۳۷۹) می‌نویسد، آناکسیماندرس فیلسوف قرن ۵۵۰ قبل از میلاد و یکی از کاوشگران طبیعت بوده است. وی معتقد بود که ماده‌ی اولیه‌ای که همه‌چیز از آن به وجود آمده، آپیرون است. آپیرون، گوهری بی‌حد و کران است. ازلی و بی‌زمان بوده و تمام جهان را در برمی‌گیرد زیرا به عقیده‌ی وی این ماده‌ی اولیه باید چیزی باشد که به چشم نمی‌آید و آپیرون یا اصل ناکرانمد را مایه‌ی هستی شمرد. لیندبرگ می‌گوید (۱۳۷۷) از این ماده‌ی بیکران تخمی پدید آمد که کیهان (کوسکوس)، نظم و هماهنگی را به وجود آورد. در ادامه ضمیران (۱۳۷۹) اذعان دارد در جهان‌شناسی آناکسیماندرس از بحث خدایان اساطیری و یا توصیه‌ی گسنوفانس خبری نبود. او درعین حال که در پی یافتن اصلی کلی برای فهم جهان است، ولی مانند سایر کاوشگران طبیعت برای تبیین عالم به پدیده‌های طبیعی استناد نمی‌جوید. به نظر وی ماهیت طبیعت و هستی چیزی نیست به جز عنصری نامتعین و ناکرانمد، بدین معنا که آناکسیماندرس، اصل نخستین عالم را امری نامتعین و ناکرانمد می‌داند و زمانی که وی از ناکرانمدی سخن می‌گفت، منظورش چیزی بود،

فراسوی اجرام سماوی و کیهانی. درحالی که هر یک از فیلسوفان طبیعی یکی از پدیده‌های موجود در طبیعت را علت و مبدأ هستی به شمار می‌آوردند. اما او ناکرانمند را حاوی گوهر هستی شناخت. به هر حال ضروری است که اشیاء به آن چیزی برگردند که از آن برآمده‌اند زیرا مطابق حکم زمان، اشیاء و پدیده‌ها باید تاوان بیدادگری خود را به یکدیگر بپردازند. در بیان شاعرانه فزونی و تجاوز عنصری به عنصر دیگر، مصداقی از بیدادگری محسوب می‌شود. عنصر گرما در تابستان بیداد می‌کند و عنصر سرما در زمستان و بدین ترتیب عناصر متعین و ناکرانمند، بیدادگری خود را با جذب و انحلال دوباره در ناکرانمند جبران می‌کنند. وی عالم را فراشده بی‌پایان می‌داند که از کرانمند و بی‌صورتی به صورت‌مندی سیر می‌کند. درواقع، ناکرانمند عنصر بنیادی کلیه موجودات است. یعنی سرچشمه‌ای که کلیه پدیده‌های وجود خویش را از آن اخذ می‌کنند و این همان چیزی است که اشیاء و پدیده‌ها در موقع نابودی برحسب ضرورت و تقدیر به آن باز می‌گردند، زیرا مطابق حکم زمان اشیاء تاوان بیدادگری خود را به یکدیگر پس می‌دهند.

می‌توان گفت پدیدار شدن نظم در عالم، مستلزم جدا شدن اضداد از درون ناکرانمند و نیز به وجود آمدن موجودات از دل این عناصر متضاد است. درواقع راهکار این خلق و تکوین در چارچوب برخورد عدالت با بیداد صورت می‌گیرد. نیروهای متضاد در تنشی پایدار با یکدیگر همزیستی دارند، چنان که گرما در تضاد با سرما استقرار می‌یابد. وقتی یکی از این دو عنصر بر دیگری چیره شود، ما با بی‌عدالتی و بیداد سروکار می‌یابیم. تا آنجا که اگر یکی از این عناصر متضاد باقی ماند و عنصر متقابل آن از میان برود، جهان معدوم خواهد گشت. بنابراین عدالت عبارت است از همزیستی و هماهنگی میان نیروهای متضاد. معنای این گفتار را می‌توان در حرکت پاندول جستجو نمود. درواقع حرکت پاندول به یک طرف نمی‌تواند همیشگی باشد بلکه مقدمه‌ای است برای حرکت به‌جانب مقابل. پس نقطه‌ی تعادل، حد وسط دو طیف است. تحولات طبیعت را نیز می‌توان با حرکت پاندول مقایسه کرد زیرا هیچ‌یک از حالت‌ها و کیفیت‌ها پایدار نبود و اصل در حرکت به‌جانب نقطه مقابل است. از ناکرانمندی به کرانمندی و از آنجا باز به ناکرانمندی. در اینجا عدالت عبارت است از نوعی توازن و تعادل میان دو نیروی متضاد. درواقع معنای اصلی عدالت در زبان یونانی راه و طریق است. درحالی که معنای عدالت، بیداد و تاوان، ریشه در اندیشه‌ی اساطیری دارد. آناکسیماندرس در بیان از

عدالت کیهانی همچون سایر اسطوره باوران، فوزیس یا طبیعت را با تقدیر و ضرورت و نیز ناکرآمدی پیوند می‌دهد اما به تقدیر و ضرورت ماهیتی فلسفی می‌بخشد و در واقع از قلمرو اساطیری خارج کرد و به آن‌ها منشی استدلالی بخشید. طبیعت و کیهانی که آناکسیماندرس ترسیم کرد، نظم و منطقی استوار دارد سامانمندی آن ماهیتی فلسفی یافته است. حال عقیده بر آن است که اندیشه‌ی حاکمیت قانون بر طبیعت و هستی، در نظریه‌های آناکسیماندرس شکوفا گشته است. او قانونی اخلاقی یعنی عدالت را در مورد هستی و طبیعت ملحوظ داشت و پدیده‌های طبیعی را تابع قوانینی اخلاقی دانست. در واقع او برای نخستین بار اندیشه‌ی عدالت را که ریشه در زندگی دولت‌شهر دارد به قلمرو کیهان سرایت داد (جدول شماره ۲۹-۴).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۲۹-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه آناکسیماندرس، طبق اندیشه عدالت در قلمرو کیهان.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها		
<ul style="list-style-type: none"> نیروهای متضاد در تنش پایدار با یکدیگر همزیستی دارند مثل گرما در تضاد با سرما استقرار می‌یابد. وقتی یکی از دو عنصر بر دیگری چیره شود، بی‌عدالتی و بیداد اتفاق می‌افتد. پس چیرگی صرف خوب نیست که این مورد یادآور نظریه ادموند بورک فلدمن است. جدا شدن اضداد از درون ناکرآنمند و به وجود آمدن موجودات از دل این عناصر متضاد. اصل ناکرآنمند چیزی که همه به سوی آن بازمی‌گردند. نتیجه پدیدار شدن نظم، هماهنگی و وحدت در عالم. از آپیرون تخمی پدیدار که کیهان، نظم و هماهنگی را به وجود آورد. 	<ul style="list-style-type: none"> عدالت یعنی همزیستی و هماهنگی میان نیروهای متضاد. برخورد این دو با یکدیگر. اشیاء و پدیده‌ها به یکدیگر بیدادگری می‌کنند (تجاوز عنصری به عنصر دیگر) گرما در تابستان بیداد می‌کند و عنصر سرما در زمستان بیداد می‌کند. 	عدالت	اندیشه عدالت در قلمرو کیهان	
		بیداد		
		ناکرآنمند (بی‌زمان، بی‌حد و کران)، ماده		کرآنمند
		اولیه‌ای است که همه چیز از آن به وجود آمده (آپیرون)		ناکرآنمند

رواقیان: زینو (۱۳۹۰) می نویسد، در واقع نظریه هماهنگی، به زنون^{۴۱} و خروسیپوس^{۴۲} رواقی (سده‌ی چهارم و سوم پیش از میلاد) می‌رسد که نزد آن‌ها همه‌چیز در همه‌چیز است و تن و جهان یک کلیت اندام‌وار یا آلی را تشکیل می‌دهند. در واقع هماهنگی نزد رواقیان نیروی ماوراء طبیعی است که اتحاد اعضای تن را باعث می‌شود و از نظر مارکوس اورلیوس^{۴۳}، توازن میان تن و روح را باعث می‌شود که این نظریه مبتنی بر تأمل در باب عالم کبیر و عالم صغیر است.

هم‌چنین کاپلستون (۱۳۶۸) اذعان دارد که بنا به نظر رواقیان در واقعیت دو اصل وجود دارد، فعل و انفعال. اما این همان ثنویتی نیست که در نزد افلاطون می‌یابیم، زیرا اصل فعال روحی نیست بلکه مادی است. در واقع به‌ندرت ثنویت و دوگانه‌انگاری است، زیرا هر دو اصل مادی‌اند و باهم یک کل را تشکیل می‌دهند. بنابراین نظریه‌ی رواقی یک ماتریالیسم یگانه‌انگار است و نکته قابل توجه این‌که نظام رواقیان، یک نظام یگانه‌انگارانه (اصالت وحدت) است. خروسیپوس ظاهراً آن دو عامل را به‌عنوان نهایت یکی و عین ملاحظه کرده‌اند و می‌گوید که همه‌چیز اجزاء یک کل شگفت‌انگیز است که جسمش طبیعت و روحش خداست. خروسیپوس نیز در چهارمین کتاب خود راجع به مشیت و عنایت الهی، استدلال می‌کند که خوبی‌ها بدون بدی‌ها نمی‌توانند وجود داشته باشند زیرا از یک جفت ضد هیچ‌یک نمی‌تواند بدون دیگری موجود باشد، به‌طوری‌که اگر یکی را از میان بردارید هر دو را از میان برداشته‌اید. یقیناً در این سخن مقدار زیادی حقیقت است. مثلاً هستی یک مخلوق محسوس که مستعد احساس لذت است هم‌چنین مستلزم استعداد برای احساس درد نیز هست. وانگهی از درد هر چند به‌عنوان یک شر سخن رفته است، در جنبه‌ی خاصی به نظر می‌رسد که یک خیر یا مصلحت

۴۱. Zeno of Citium، زنون رواقی یا زنون کیتیونی، فیلسوف یونانی، اهل قبرس بود. سپس به آتن رفت و نزد فیلسوفان کلبی به تحصیل پرداخت. مؤسس مذهب رواقی بود و به علت ابتلا به بیماری علاج ناپذیر خودکشی کرد (انوری، ۱۳۸۷).

۴۲. Chrysippus، یکی از برجسته‌ترین منطقدانان رواقی بود و موجهات یکی از مباحث مورد توجه این منطقدانان بوده است (نباتی، ۱۳۹۲).

۴۳. امپراتور روم از ۱۶۱ تا ۱۸۰ میلادی، از جمله رواقیان متأخر بود. وی به یگانه‌انگاری رواقی پیوست. هم‌چنین طبق سنت رواقی، فقط فناناپذیری محدود را می‌پذیرد. هر چند وی مثل سنکا بر دوگانه‌انگاری بین نفس و بدن اصرار می‌ورزد و مرگ را به‌عنوان رهایی و آزادی توصیف می‌کند (کاپلستون، ۱۳۶۸).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

مسلم باشد. بنابراین شر جسمانی مشکل چندان بزرگی نیست. درباره شر اخلاقی نیز می‌توان چنین گفت که شر اخلاقی عبارت است از فقدان نظم صحیح در اراده‌ی انسان که در فعل بد انسان، ناهماهنگ با عقل سلیم است. بنابراین آدمی اگر می‌تواند نیت خوب داشته باشد، همچنین می‌تواند نیت نادرست هم داشته باشد. باین‌وجود در قلمرو اخلاقی نیز اضداد کمتر از قلمرو فیزیکی مستلزم یکدیگر نیستند. لذا برای شر اخلاقی همچون برای شر فیزیکی، عبارت است از این قول که خیر به واسطه‌ی حضور شر برجسته‌تر جلوه می‌کند و اگر مورد تأکید و اصرار قرار گیرد ممکن است همان نظر خطا و نادرست را برساند (جدول شماره ۳۰-۴).

جدول ۳۰-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه رواقیان درباره هماهنگی.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
<ul style="list-style-type: none"> • حاصل ترکیب تن و روح، توازن است. • از یک جفت ضد، هیچ‌یک بدون دیگری نمی‌تواند موجود باشد. 	<ul style="list-style-type: none"> • منظور طبیعت و خداست. • منظور عالم صغیر و عالم کبیر است. 	تن	نظریه
		روح	
<ul style="list-style-type: none"> • در قلمرو اخلاق اضداد مستلزم یکدیگرند. • خیر به‌واسطه‌ی حضور شر برجسته‌تر جلوه می‌کند. • اگر شر مورد تأکید قرار گیرد ممکن است همان نظر خطا و نادرست را برساند که این امر یادآور عامل چیرگی در نظریه بورک فلدمن است. 	<ul style="list-style-type: none"> • شر اخلاقی یعنی فقدان نظم صحیح در اراده‌ی انسان. 	خیر،	هماهنگی در اجزاء یک کل
		مصلحت،	
		لذت،	
		خوبی	
		شر،	
		درد، بدی	

هراکلیتوس: به گفته‌ی ژینیو (۱۳۹۰)، هراکلیتوس در قرن ۴۸۴ - ۵۴۶ قبل از میلاد می‌زیست. وی از بسیاری جهت ادامه‌ی نظریه‌های کیهان‌شناسی آناکسیماندرس محسوب می‌شود. هراکلیتوس در اندیشه‌هایش میان معرفت انسانی و عالم الهی تمیز قائل شده است. به اعتقاد او معرفت انسانی ترکیبی است از عقل متعارف و روزمره و مفاهیم انتزاعی، از قبیل سردی و گرمی، مرگ و زندگی، وحدت و کثرت و ... . درحالی‌که علم الهی متضمن اصلی است بسیار غامض و غیرقابل فهم، موسوم به لوگوس که مشکل محدودیت‌های معرفت آدمی را مرتفع می‌سازد. باین‌وجود هر کس می‌تواند در راه لوگوس قرار گیرد و انسان قادر است به حوزه حکمت الهی دسترسی پیدا کند. باین‌وجود لوگوس

عبارت است از چیزی که به همه پدیده‌ها نظم می‌دهد و نوعی قانون کلی است. هم‌چنین هراکلیتوس، آتش را علت اول و گوهر اشیاء به حساب می‌آورد. بدیهی است که مقصود وی از آتش شعله‌های آن نیست بلکه آتش نامی است که وی به دم خشک می‌دهد، دمی که روح از آن تشکیل می‌شود. از این رو می‌توان گفت زندگی با گرمی و حرارت و مرگ با سردی و تری مربوط می‌شود. به همین خاطر به نظر هراکلیتوس مرگ چیزی نیست جز بازگشتن روح به آب. همه‌چیز در دگرگونی واقعی قرار دارد. هراکلیتوس بر این باور است که برای روح، آب شدن مرگ است و برای آب خاک شدن مرگ است، اما از خاک، آب پدید می‌آید و از آب روح. در واقع وی در اینجا با قرار دادن روح به جای آتش بر وحدت اصیل این دو عنصر تأکید می‌کند. باین وجود، نوعی قانون عمومی در تمام فعل و انفعالات وجود دارد که هراکلیتوس آن را لوگوس می‌نامند.

به اعتقاد او امر واحدی که در همه چیز وجود دارد، واجد ماهیتی الهی و عقلانی است و همین امر به وجود آورنده‌ی سامان کیهان است. این امر اگر در درون ما به نمناکی گراید، ما از آن غافل می‌شویم یعنی هرچقدر که رطوبت و سردی به درون ما بیشتر نفوذ کند، وجود آن به فساد و انهدام نزدیک‌تر می‌شود و هرقدر که درون ما خشک‌تر شود از بارقه‌های لوگوس بهره‌ی بیشتری خواهیم برد و وجودمان به وسیله‌ی آتش نورانی‌تر خواهد شد. این بدان جهت است که هراکلیتوس لذات جسمانی را ناشی از نمناکی روح می‌شمارد. باین وجود لوگوس عاملی است که برنمودهای کیهانی اولویت دارد. هم‌چنین لوگوس اصلی است که در متن تغییر، حاکمیت دارد. هراکلیتوس در فراگرد تغییر و دگردیسی، وحدتی را جوینا می‌شود و می‌گوید در دل همه‌ی تغییرات، نوعی وحدت و شباهت دیده می‌شود. بدین معنا که مثلاً هیچ‌گاه نمی‌تواند همان باشد که بود. چراکه پیوسته در حال دگرگونی است، هم واحد است و هم متکثر. گوهر هستی چیزی نیست جز حرکت و دگردیسی. هراکلیتوس جنگ و چالش را تعارضی کلی و برخوردی عمیق در سراسر هستی به حساب می‌آورد و همه‌چیز از راه پیکار و ضرورت پدید می‌آید. در واقع وی، نظم و عدل عالم را در همین عامل ستیز می‌جوید. به نظر او جنگ اضداد و والاترین عدالت است. بر این باور است که نظم عالم مستلزم روند نفی است. اگر تضاد نبود، نظم جهان نیز از میان می‌رفت و آشفتگی حاکم می‌گشت. این در حالی است که اریکسماخوس، پزشک یونانی به هنگام بحث از مفهوم اروس می‌گوید که اروس در دنیای

پزشکی چیزی نیست جز آشتی دهنده‌ی اضداد در بدن انسان. یعنی پزشک حاذق کسی است که قادر باشد عناصری را که در بدن مریض باهم ضدیت دارند، بر سر عشق آورد. این‌گونه عناصر متضاد عبارت‌اند از گرما و سرما، تری و خشکی و مانند آن‌ها.

هراکلیتوس به جنگ اضداد پرداخته و درواقع فلسفه آناکسیماندرس را تأویل می‌کند. وی بر این باور است که اضداد ابتدا بر یکدیگر تعرض می‌کنند و سپس تاوان این بیدادگری را می‌پردازند. البته وی جنگ اضداد را در نتیجه‌ی بی‌نظمی و اختلال می‌شمرد. درحالی‌که هراکلیتوس این دیدگاه را نمی‌پذیرد. به نظر وی ستیز اضداد نه‌تنها لطمه‌ای به وحدت و یگانگی آن‌ها نمی‌زند بلکه آن را استحکام می‌بخشد. به اعتقاد وی واحد تنها از برخورد اضداد به وجود می‌آید. فرزادگی متضمن این است که آدمی به لوگوس و نه به خود گوش فرا دهد و اعتراف نماید که تمامی چیزها یکی است. جنگ و ستیز در همه‌چیز وجود دارد و ستیز عین عدل و دادگری است و تمام هستی در اثر ستیز و کشمکش به وجود آمده و از میان می‌رود و خطاست اگر گفته شود که ای‌کاش ستیز از میان خدایان و آدمیان رخت بربندد. هم‌چنین اذعان دارد که آدمیان نمی‌دانند که آنچه ناسازگار است درواقع عین سازگاری است. مردمان نمی‌دانند که چگونه از هم جداشدگی عین به‌هم‌پیوستگی است. درواقع هماهنگی‌کشش‌های متضاد، چون در کمان و چنگ. درست است که هراکلیتوس با طرح نظریه‌ی وحدت اضداد، یکی از اصول اساسی منطق ارسطویی یعنی اجتماع نقیضین را زیر پا می‌گذارد، اما درعین‌حال برخورد نیروهای نامتجانس در عالم وجود را با تکیه بر هرمنوتیک خاص خود تفسیر می‌کند. به‌موجب اصل امتناع تناقض، یک‌چیز نمی‌تواند درعین‌حال هم باشد و هم نباشد. درواقع ممکن نیست که دو قضیه متناقض هر دو درست و یا هر دو نادرست باشد، بلکه یکی از آن‌ها درست و دیگری قطعاً نادرست خواهد بود. حال آنکه هراکلیتوس بر این باور است که گرم سرد و سرد گرم می‌شود. مرطوب خشک و خشک مرطوب می‌شود. راه از بالا به پایین و راه از پایین به بالا، یکی است. خدا روز و شب، زمستان و تابستان، جنگ و صلح، سیری و گرسنگی است. مثل آتش که چون با عود ترکیب شود، بوی تازه‌ای می‌دهد. باین‌وجود چیزهای کثیر وحدت می‌یابند. بدین معنا لوگوس به آدمی کمک می‌کند تا وحدتی اساسی را میان اضداد تشخیص دهد. به نظر هراکلیتوس واقعیت در عین کثرت واحد است. این وحدت و کثرت عرضی نیست بلکه امری است گوهری و

درواقع نوعی این همانی میان وحدت و کثرت وجود دارد. هم‌چنین بسیاری هراکلیتوس را فیلسوفی طرفدار فلسفه تغییر می‌دانند که همه‌چیز در حال سیلان دائم است. اما نگرش وی، تنها به این ختم نمی‌شود. اهمیت اندیشه‌ی هراکلیتوس در رویکرد وی به لوگوس است که در نظر وی لوگوس اصلی است اساسی در عرصه‌ی ذهن و نیز در جهان خارج. هم‌چنین آنچه بهتر به فهم اندیشه‌های او مدد می‌رساند، یکسانی وحدت اضداد است. وی بر این باور است که این اصل را باید در پرتو لوگوس بازشناخت و لوگوس نیز مستلزم تعقل است. افزون بر این، وی لوگوس را با اصل آتش پیوند می‌دهد و فراگرد اندیشه را بر پایه‌ی نظریه‌ی تنش توضیح می‌دهد. هم‌چنین هراکلیتوس نیز مانند آناکسیماندرس به طرح نظریه‌ی وحدت در مورد عالم و آدم مبادرت می‌ورزد. وی بر این باور است که برای فهم حقیقت وجود، باید هر چیزی را در نفی آن موردتوجه قرارداد و به‌عبارت‌دیگر عرصه‌ی تجربه و واقعیت در فلسفه‌ی وی باهم وحدت می‌یابند. هم‌چنین هراکلیتوس برای نخستین بار برخورد نیروهای متضاد را وضعیتی مطلوب دانست. به نظر او ستیز و کشمکش شرط اصلی وجود است و آذرخش بر هر چیز چیرگی دارد. نبرد صلحی واقعی است و این کشمکش، اصیل حیات‌بخش محسوب می‌شود. هم‌چنین نیروهای متضاد در وحدت لوگوس گردهم می‌آیند. پس می‌توان گفت که روان ما ماهیتی آتشین دارد و ما با هر دم و بازدم به عقل کیهانی پیوند می‌یابیم. ما بایستی منش آتشین روان خود را چنان تکامل‌بخشیم که وقتی از بخارهای مرطوب بدن رها گشت به‌آسانی با لوگوس- آتش اتحاد یابد (جدول شماره ۳۱-۴، ۳۲-۴، ۳۳-۴، ۳۴-۴ و ۳۵-۴).

جدول ۳۱-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه هراکلیتوس درباره لوگوس.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
وحدت اصیل بین دو عنصر است.	از آتش روح شکل می‌گیرد.	آب	لوگوس(قانون)
	پس زندگی مساوی با گرمی است. مرگ بازگشت روح به آب است. پس، از آب روح پدید می‌آید.	آتش (گوهر اول)	عمومی در تمام فعل وانفعالات)

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۳۲-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه هراکلیتوس درباره نظریه وحدت اضداد.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها		
<ul style="list-style-type: none"> • چیزهای کثیر وحدت می‌یابند. • واقعیت در عین کثرت واحد است. • برخورد نیروهای متضاد وضعیتی مطلوب است. • ستیز و کشمکش شرط اصلی وجود است. • باعث استحکام، وحدت و یگانگی آنها می‌شود. • واحد از برخورد اضداد به وجود می‌آید. • نیروهای متضاد در وحدت لوگوس گرد هم می‌آیند. • لوگوس به آدمی کمک می‌کند وحدتی اساسی میان اضداد تشخیص دهد. • جنگ اضداد نتیجه بی‌نظمی و اختلال است. 	گرم سرد و سرد گرم می‌شود.	گرم	نظریه وحدت اضداد	
				سرد
		مرطوب خشک و خشک مرطوب می‌شود.		مرطوب
				خشک
				بالا
		راه از بالا به پایین و راه از پایین به بالا یکی است.		پایین

جدول ۳۳-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه هراکلیتوس درباره معرفت .

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها		
<ul style="list-style-type: none"> • مشکلاتی برای محدودیت‌های معرفت انسانی هست. • با لوگوس می‌توان به حوزه حکمت الهی رفت. • پس لوگوس چیزی است که به همه پدیده‌ها نظم می‌دهد و نوعی قانون کلی است. 	همچون سردی و گرمی، مرگ و زندگی، وحدت و کثرت.	عقل متعارف و روزمره	معرفت انسانی	
				مفاهیم انتزاعی

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۳۴-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه هراکلیتوس درباره گوهر هستی.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
گوهر هستی چیزی نیست جز حرکت و دگردیسی.	در دل همه‌ی تغییرات نوعی وحدت و شباهت دیده می‌شود چون هیچ‌گاه نمی‌تواند همان باشد که بوده.	حرکت، دگردیسی، تغییر، تکثر	گوهر هستی
		شباهت، واحد	

جدول ۳۵-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه هراکلیتوس درباره عدل و نظم عالم.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
گوهر هستی چیزی نیست جز حرکت و دگردیسی.	در دل همه‌ی تغییرات نوعی وحدت و شباهت دیده می‌شود چون هیچ‌گاه نمی‌تواند همان باشد که بوده.	جنگ و ستیز	عدل و نظم عالم
		شباهت، واحد	

پارمنیدس: ژینیو (۱۳۹۰) می‌گوید، نظریه‌ی پارمنیدس تا حدی با نظریه‌های اندیشمندان پیش از او مغایرت دارد. پارمنیدس تأکید داشت که در عرصه‌ی هستی صیوررت و تغییر، چیزی جز پندار نیست. وجود یا هستی، واحد است و کثرت چیزی نیست مگر توهم. درحالی‌که به اعتقاد هراکلیتوس اصل، حرکت و تغییر و کثرت است اما پارمنیدس درست برعکس وی حرکت را امری اعتباری می‌شمارد و می‌گوید کل واقعیت عبارت است از گوهر واحد و بی‌حرکتی که هستی نام دارد. پارمنیدس اصل واحد را که ریشه در دریافت فلسفی داشت، جانشین کثرت اساطیری نمود. دنیای اساطیر ساحت تنوع و کثرت بود اما فلسفه از زبان پارمنیدس به بعد ورای تنوع و گوناگونی پدیده‌ها و نمودها وجهی هماهنگ‌کننده را جستجو کرد. زیرا زمانی که فلاسفه از خداوند و یا اصل (آرخی) سخن به میان می‌آوردند، درواقع جوهری وحدت یافته را در نظر داشته‌اند. کسی که آرخی را در اوج معنای انتزاعی آن به کار گرفت، پارمنیدس بود. او واحد را اصل هستی به حساب آورد و بر این باور

بود که تنها حقیقتی که قطعاً امکان وجود دارد، هستی بیکران، بی‌همتا و بی‌حرکتی است که واحد یا یکتا نام دارد.

پارمنیدس، به‌طور کلی دو راه را در سیروسفر پژوهشی خود مطرح کرده است، یکی راه حقیقت و دیگری راه پندار. در راه حقیقت ایزد بانوی عدالت قول می‌دهد که راه میرایان را روشن نماید. او تفاوت‌های میان راه حقیقت و راه نمود، نمایش و پندار را از همان آغاز برمی‌شمارد. وی می‌گوید که میرایان دو صورت را نام می‌برند و از همین جاست که دچار سرگشتگی می‌شوند زیرا آنچه موجود است، واحد است. آن‌ها دو نیروی متضاد یعنی آتش و شب را در تقابل باهم قرار می‌دهند و این تقابل در قلمرو ادراک حسی قرار دارد. هم‌چنین بر این باور است که اگر همه‌چیزها را روشنی و یا تاریکی بنامیم، و مطابق با نیرویی که در آن‌هاست، این یا آن را انتخاب کرده و برای آن‌ها برگزینیم، می‌توانیم هر چیزی را آکنده از این دو عنصر بدانیم و بدین نحو نیستی به هیچ‌یک از این دو تعلق نمی‌گیرد. وی در راستای آموزه‌ی خود درباره‌ی راه حقیقت اذعان دارد که اگر هستی وجود دارد، باید بپذیریم که آن در واحد است که در اینجا واحد به‌صورت Monogenesis به معنای تکوین واحد به‌کاررفته است. هم‌چنین افلاطون در رساله‌ی پارمنیدس از قول وی بیان دارد که اگر واحد هست نمی‌تواند کثیر باشد. واحد نه می‌تواند دارای اجزاء باشد و نه کلی کامل. پس اگر دارای اجزاء نباشد اول و آخر و وسط نخواهد داشت. پس بی‌حد و بی‌شکل خواهد بود زیرا نه از چهارگوش بهره‌ور است و نه از گردی. پارمنیدس هم‌چنین می‌افزاید واحد نه عینی است و نه مکانمند و زمانمند و به احساس هم در نمی‌آید. از این رو یک هستی واحد که غیر از خود واحد نیست. در حقیقت افلاطون از زبان پارمنیدس انتزاعی‌ترین بحث را درباره‌ی ارتباط میان هستی و واحد مطرح می‌کند. هرچند بعدها تفسیرهای گوناگونی در مورد آموزه‌ی افلاطون درباره‌ی واحد تدوین شد که معروف‌ترین آن تفسیر فلوطین و پروکلس است. البته ارسطو نیز در رساله‌ی متافیزیک، واحد را مورد بحث قرار داده و بحث افلاطون را ادامه می‌دهد که در ادامه به‌اختصار مورد بررسی قرار گرفته است (جدول شماره ۳۶-۴)

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

. جدول ۳۶-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه پارمنیدس

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
وجود و هستی واحد است. کثرت بی‌معناست. پس اصل واحد جانشین کثرت اساطیری است زیرا دنیای اساطیر ساخت تنوع و کثرت است.	دونیریوی متضاد بعلاوه یکدیگر.	تاریکی	هستی
		روشنی	
	در تقابل باهم قرار دارند. این تقابل در قلمرو ادراک حسی است.	آتش	
		شب	

امپدوکلس و آناکساگوراس: به گفته‌ی ژینیو (۱۳۹۰)، نخست باید به نظریه آمپدوکلس درباره‌ی چهارعنصر اشاره شود که ارسطو نیز در ادامه آن را پذیرفته است. وی برای هر یک از این عناصر یک جفت کیفیت حسی قائل بود که از طریق لمس آشکار می‌شود، گرما در برابر سرما و خشکی در برابر رطوبت. ترتیب این چنین است که آتش گرم و خشک است، هوا گرم و مرطوب و خاک سرد و خشک. به‌علاوه عناصر در یکی از کیفیات خود با یکدیگر اشتراک دارند. خاک و آب در سرما و آب‌وهوا در رطوبت اشتراک دارند. این امر بدان جهت است که برخی از مفسران عناصر چهارگانه را به‌وضوح با کیفیاتشان همراه کرده‌اند. بدین‌صورت که چهارعنصر، یعنی، آتش، آب، خاک و هوا که به‌صورت متعالی ساخته‌شده‌اند، وقتی کیفیاتشان یعنی، گرمی، سردی، رطوبت و خشکی به آن‌ها افزوده می‌شود، آن‌ها دقیقاً هشت‌گانه‌ای را شکل می‌دهند. هم‌چنین به نقل از کاپلستون (۱۳۶۸)، با توجه به اینکه فلسفه‌ی اتمی، توسعه منطقی فلسفه‌ی امپدوکلس است، برای تبیین تمام اختلافات کیفی، اجزای مادی را برحسب الگوهای متفاوت، به‌صورت مکانیکی کنار هم‌نهاد. بعلاوه نیروهای امپدوکلس، یعنی عشق و نفرت، نیروهای مجازی بودند که در یک فلسفه‌ی به تمام معنی مکانیستی باید حذف شوند. قابل‌توجه است که در فلسفه اتمی نه نیروهای امپدوکلس، عشق و نفرت، دیده می‌شود و نه نوس آناکساگوراس. باید توجه داشت که برخورد اتم‌ها به‌ضرورت به سبب شکل و وضع اتم‌ها و حرکات نامنظم آن‌ها رخ می‌دهد و حال‌آنکه حرکت اولیه‌ی اتم‌ها، به لحاظ اینکه یک امر قائم به خود است نیازمند تبیین دیگری نیست (جدول شماره ۳۷-۴).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۳۷-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه آمپدکلس و آنکساگوراس درباره آفرینش عالم.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
<ul style="list-style-type: none"> عناصر در یکی از کیفیات باهم اشتراک دارند. همچون آب و خاک در سرما. اتمیت ها علت حرکت و پیوند اتم‌ها را نابودی گسستگی اتم می‌دانند که علت آن تنفر است. پس عشق و نفرت هر دو در کارند. 	هر چهار عنصر یک جفت کیفیت حسی دارند که از طریق لمس آشکار می‌شود.	گرما (خشکی) و ...	عالم
		سرما (رطوبت) و ...	
	در تقابل باهم قرار دارند. این تقابل در قلمرو ادراک حسی است.	عشق	
		نفرت	

فیثاغورث^{۴۴}: ضمیران (۱۳۷۹) به نظریه فیثاغورث اشاره دارد که وی اصل و اساس و بنیادین هستی را در اعداد جستجو کرد. در واقع او جهان فراحس را اصالت بخشید و اصل و بنیاد گوهری امور را در ساحتی و رای طبیعت جستجو نمود. در واقع فیثاغورث همچون آناکسیماندرس زمینه‌ی پژوهش درباره‌ی هستی را در قلمرو بیکران و واحد یافتند. در میان فلاسفه فیثاغورثیان، اولین اندیشمندان یونانی بودند که آرخی را از قلمرو طبیعت و عالم ماده به عرصه‌ی مفاهیم انتزاعی و بخصوص ریاضی منتقل کردند. هم‌چنین اولین اندیشمندان دوگانه باور، فیثاغورثیان بودند که به تعبیر ارسطو ابتدا هستی را در تقابل کرانمند با ناکرانمند یافتند. اما رفته‌رفته از دوگانگی دست کشیده و اصل همه‌ی امور را در یک امر واحد یعنی عدد دانستند (جدول شماره ۳۸-۴).

۴۴. Pythagoras، احتمالاً متولد ۵۸۰-۵۰۰ قبل از میلاد. فیلسوف بزرگ یونانی. در شهر ساموس زاده شد. زمانی که به ایتالیا جنوبی رفت و در شهر کروتونا مستقر شد، در آنجا جمعیتی سری و متشکل از مردان و زنان تشکیل داد و مقاصد اخلاقی، دینی و سیاسی را دنبال کرد. وی ریاضیدان بوده است و اکتشافات زیادی به او نسبت می‌دهند. هم‌چنین فیثاغورثیان قدیم نیز از پیروان فیثاغورث بودند که بعد از مرگ او تا نیمه‌ی سده‌ی ۴ قبل از میلاد فعالیت داشتند. عقاید ادواری بودن حوادث عالم و اعداد به فیثاغورثیان نسبت داده شده است. نو فیثاغورثیان نیز پیروان دیگر فیثاغورث هستند که افکار آن‌ها منجر به ظهور فلسفه نوافلاطونی شد (انوری، ۱۳۸۷).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۳۸-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه فیثاغورث

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
اصل همه‌ی امور در یک امر واحد یعنی عدد است.	در تقابل با یکدیگر (دوگانگی)	کرانمند	هستی
		ناکرانمند	

افلاطون: لئندبرگ (۱۳۷۷) می‌نویسد، بعد از فلاسفه‌ی مذکور که به‌عنوان فلاسفه‌ی پیش از سقراط نیز از آن‌ها یاد می‌شود، با تغییراتی مواجه هستیم. سقراط مظهر تغییری در نقطه‌ی تأکید در فلسفه‌ی یونانی از علایق جهان‌شناسی قرن شش و پنج قبل از میلاد به مطالب سیاسی و اخلاقی است اما این تغییر چندان نمایان و شاخص نبود که از ادامه‌ی توجه به مسائل عمده‌ی فلسفه‌ی پیش از سقراط جلوگیری کند. ما اندیشه‌های کهن و نو، هر دو را در آثار دوست جوان‌تر سقراط یعنی افلاطون مشاهده می‌کنیم که در ادامه مورد بررسی قرار گرفته است. اما نکته‌ی حائز توجه آن است که افلاطون مکالمه‌ای دارد به نام **تیمائوس**^{۴۵} که توجه او را به عالم طبیعت می‌نمایاند. در این مکالمه به آراء او درباره‌ی نجوم، جهان‌شناسی، نور و رنگ، عنصرها و فیزیولوژی انسان برمی‌خوریم. یکی از شگرف‌ترین ویژگی‌های این رساله مخالفت شدید افلاطون با بعضی از وجوه اندیشه‌ی پیش از سقراطی است. فیلسوفان طبیعت‌گرای پیش از سقراط، جهان را از الوهیت محروم ساخته بودند. به عقیده این فیلسوفان اشیاء بنا بر طبیعت ذاتی خود عمل می‌کنند و این به‌تنهایی نظم و ترتیب و قاعده‌مند بودن کائنات را توجیه می‌کند. پس نظم امری درونی است نه بیرونی، عاملی از خارج را تحمیل نمی‌کند بلکه خود از درون می‌جوشد اما افلاطون معتقد بود که نظم و معقولیت جهان را تنها

۴۵. کتاب تیمائوس در خدمت کیهان‌شناسی افلاطون است. تیمائوس که مشخصاً و مخصوصاً با فیزیک، کیهان‌شناسی و علم طبیعی سروکار دارد، در واقع از علم به معنای محدود کلمه فراتر می‌رود و به بحث درباره‌ی پدیدایی و تمامیت و نظم و زیبایی ساختار کیهان می‌پردازد تا آفرینش جهان را همراه با حرکت کوچک‌ترین اجزای آن از جمله حرکت اعضای بدن انسان و دستگاه ادراکی او در چارچوب نظم دقیقی که نتیجه‌ی عمل عقل (لوگوس) است تبیین کند و از آن به ساختار اخلاق و سیاست و سرانجام (شهر نیک) برسد. تیمائوس شامل سه بخش است. یکی از بخش‌ها مربوط به کیهان‌شناسی است که به پیدایش روح و جسم جهان، نظریه اجسام و عناصر می‌پردازد و به‌عنوان یکی از طولانی‌ترین بخش‌هاست (اکرمی، ۱۳۸۰).

به عنوان امری که به وسیله‌ی ذهن خارجی بر آن تحمیل شده است می‌توان تبیین نمود. اگر طبیعت‌گرایان سرچشمه‌ی نظم را در طبیعت یافته بودند وی آن را در ذهن و فکر می‌یافت

باین حال نظریه افلاطون را اکرمی (۱۳۸۰) این‌گونه شرح می‌دهد که، افلاطون الهام‌بخش تبیین ریاضی جهان و آغازکننده‌ی تفکر درباره‌ی مهم‌ترین ظرایف آفرینش شناسی، راه وی همچنان الهام‌بخش رهروان به‌ویژه در فیزیک و کیهان‌شناسی جدید است. همان‌طور که پیش‌تر گفته شد، کتاب تیمائوس به‌عنوان تجلی کیهان‌شناسی افلاطون است و طی دوران طولانی به‌صورت انجیل کیهان‌شناسی درآمد. وی برای نخستین بار در تبیین کیهان‌شناختی خویش خدا را وارد فلسفه کرد تا با اتکا بر ذات خویش که همانا خود (ایده‌ی نیک و زیبایی مطلق و وجود حقیقی است، جهان را مطابق الگوی ابدی بسازد. در همین راستا اذعان دارد که کیهان به قلمرو (شدن) در برابر قلمرو (بودن) تعلق دارد. با گفتن اینکه کیهان (شده است) کیهان در قلمرو (شدن) قرار می‌گیرد و ویژگی‌های آن را می‌یابد که مهم‌ترین آن مخلوق و حادث بودن و درعین حال زنده‌ی جاوید بودن، به‌عنوان یک (خدای سعادت‌مند) است. به عقیده‌ی وی این کیهان را دمیورژ ساخته است. باین‌وجود تأکید ویژه‌ای بر عقل الهی و دخالت دمیورژ در آفرینش جهان دارد و از آن به‌عنوان (پدر و صانع جهان) و (پدر و سازنده‌ی خدایان) نام می‌برد. از این‌رو دمیورژ، پدر، واحد، ایده نیک و زیبایی مطلق را یکی و همان دانست. حداکثر آنکه دمیورژ نشانه‌ای یا نامی برای جنبه‌ای از واحد یا خداوند است که علت فاعلی جهان است و اگر نقش علت فاعلی را از آن لوگوس یا عقل بدانیم، دمیورژ شاید نمادی برای عمل (عقل) در جهان باشد. در هر صورت نباید دمیورژ را جدا از پدر یا واحد دانست. دمیورژ نشان‌دهنده‌ی جنبه‌ی خاصی از مجموعه‌ی صفات گوناگون ذاتی و فعلی خداست. خدا واحد است، یگانه است، چنان‌که کل هستی را به‌صورت جهان یگانه درآورده است. پدر است، اصل نهایی است، منشأ جهان ایده‌ها و صورت‌هاست و هم او به نام دمیورژ، سازنده‌ی جهان است و دمیورژ هرگز جدا از او نیست و همه‌چیز تا حد امکان شبیه به خود اوست. بدین‌سان افلاطون برای نخستین بار خدای سازنده یا جنبه‌ی سازندگی خدا را وارد فلسفه کرد تا سازنده‌ی جهان باشد و برای نخستین بار در فلسفه، آفرینش جهان را به خدائی غیر اسطوره‌ای و در واقع فلسفی نسبت داد. بنابراین خدای افلاطون همان واحد، ازلی و ابدی، اصل نهایی و منشأ صورت‌ها، اصل وجود چیزها و اصل شناخت

ما نسبت به چیزها، و برتر از وجود است، هم او پدر و پادشاه جهان هستی و (اصل خیر) یا ایده‌ی نیک و زیبایی مطلق است. او همان خدای یگانه است چنان‌که به خاطر ایجاد شباهت کامل بین جهان و خود تنها یک جهان آفریده است یا کل هستی را به صورت جهانی یگانه درآورده است. او قائم با لذات است و همه چیز قائم به او است و اگر آفریدگانش فناپذیر، صرفاً بدین علت است که آفریده‌ی اویند. نکته‌ی قابل توجه دیگر اینکه، به گفته‌ی وی هنگامی که استاد سازنده‌ی بهترین و زیباترین آثار یعنی دمیورژ بر آن شد که خدائی یعنی جهانی در اعلی درجه‌ی کمال و از هر حیث بسنده برای خویش پدید آورد (یعنی پیش از آفرینش)، عناصر چهارگانه وجود داشتند.

بدین جهت می‌توان فرآیند آفرینش را که از منظر افلاطون، طی چند مرحله‌ی صورت گرفته، مورد بررسی قرارداد. در مرحله‌ی نخست، ساختن جوهر هستی، ذات تقسیم نشدنی را که (همیشه همان) است و پیوسته عین خود می‌ماند، با ذات جسمانی که قابل تقسیم و دستخوش شدن و تغییر است، به هم آمیخت و از اختلاط این دو جوهر هستی را که ذات سومی است و حد وسط بین (همان) و (دیگر) است به دست آورد. این آمیزش در یک پیمانه صورت گرفته است. بنابراین ذات تقسیم نشدنی و ذات جسمانی به عنوان (همان) و (دیگر) بر هستی و طبعاً بر روح تقدم دارند.

مرحله‌ی بعدی ساختن ذات واحد کامل است. بدین گونه که پس از آن که صانع (همان) و (دیگر) را به هم آمیخت و جوهر هستی را پدید آورد، این هر سه را در یک ردیف در برابر خود نهاد. به این نحو که ذات سوم یعنی هستی در بین آنچه تقسیم نشدنی است، یعنی همان و آنچه جنبه‌ی جسمانی دارد و تقسیم پذیر است، یعنی دیگر، قرار گرفت. سپس هر سه را به دست گرفت و به هم آمیخت و طبیعت (دیگر) را که از آمیزش سرباز می‌زد به زور مجبور کرد که با طبیعت (همان) آمیزش هماهنگ بپذیرد. به این ترتیب آن دو را با جوهر هستی به هم آمیخت و از آمیزش هر سه ذات واحد کاملی به دست آورد. روشن است که این درهم آمیزی گونه‌ای ترکیب است که در آن محصول ترکیب تفاوتی کیفی با ذوات اولیه دارد. چنان‌که از ترکیب (همان) و (دیگر)، هستی به دست می‌آید و از ترکیب این سه (ذات واحد کامل) ایجاد می‌گردد.

بعدازاین مرحله با تقسیم ذات واحد کامل مواجه هستیم. دمیورژ پس از آمیختن (همان) و (دیگر) با (هستی) و به دست آوردن ذات واحد کامل، این ذات واحد را به عده‌ای قسمت‌ها که مناسب و لازم بود تقسیم کرد، به این نحو که هر قسمت از آمیزش (همان) و (دیگر) و (هستی) تشکیل یافته بود. این تقسیم را این‌گونه انجام داد که نخست از آن واحد کامل یک قسمت جدا کرد و کنار گذاشت. سپس دو برابر قسمت نخستین را جدا کرد. و به همین ترتیب ادامه داد و این تقسیم مطابق سه عدد ۱، ۲، ۳ و مربعات و مکعبات آن‌ها، که بر دو ضلع یک مثلث قرار می‌گیرند صورت گرفته است. این تقسیم‌بندی مطابق نظم عددی خاص موجود در این چهاربخشی است که نتیجه‌ی آموزش فیثاغورثی است و در منابع مذکور به‌طور مفصل به آن پرداخته شده است. این امر نشان از آن است که در تفکر افلاطون، جهان را باید به معنای نظم دادن به عناصر موجود بی‌نظم تلقی کرد تا بسیاری از دشواری‌های تفسیر و تأویل حل شود. او از فیثاغورثیان توجه به نظم و هماهنگی را آموخت و هم عشق به ریاضیات را. وی از رابطه‌ی اشیاء و اعداد سخن گفت و به‌جای آن‌که چون فیثاغورثیان اشیاء را در عدد بدانند، آن‌ها را بهره‌مند از اعداد می‌دانست زیرا که افلاطون تجربه و آزمایش را که یکی از دو ابزار بسیار مهم پژوهش طبیعی است، به چشم حقارت نگریسته است و به ابزار دیگر این پژوهش یعنی ریاضیات، توجهی خاص مبذول داشته است. هم‌چنین در نگرش فیثاغورثی اعداد هم مظهر و هم موجد نظم در جهانند، درحالی‌که در نگرش افلاطون نیز نظم اعداد در حوزه‌های طبیعت و اخلاق و شناخت نقش دارد. بنابراین بر اساس میراث فیثاغورثی، اعداد و اصول حساب را دارای نقشی مهم هم در جهان طبیعت و هم در اخلاق و هم در زیبایی‌شناسی یافته بود و کوشید تا با بهره‌گیری از اعداد و نسبت‌های میان آن‌ها از گونه‌ای پیوند میان اخلاق و زیبایی‌شناسی و هستی‌شناسی سخن به میان آورد. بدین‌سان روح جهان پدید آمد. این روح، که پیش از جسم جهان پدید آمده است، تبلور روابط حسابی خاص در میان اجزاء، و نیز مبدأ حرکت جهان، و سرچشمه‌ی نظم و پایداری آن است. بنابراین افلاطون بر پایه‌ی تعالیم فیثاغورثی درباره‌ی اعداد از یک‌سو و درگیر شدن با مسئله تبیین پدیده‌هایی عناصر چهارگانه به‌منظور دستیابی به اجزای اولیه‌ی تشکیل‌دهنده‌ی جهان از سوی دیگر توجهی چنان شدید به ریاضیات به‌طور اعم و به هندسه به‌طور اخص یافت.

مرحله‌ی آخر ساختن جسم جهان است. بدین نحو که پس از آن که ترکیب روح مطابق میل انجام گرفت، استاد سازنده، جهان جسمانی را در درون آن به وجود آورد و اینجاست که نخست عناصر تشکیل‌دهنده‌ی آن و سپس یگانگی و شکل آن را استنتاج کرد. هم‌چنین پدید آمدن نظم در عناصر، هنگام آغاز شدن ساختن جهان آغاز شده است زیرا پیش از آفرینش این عناصر از هرگونه نظم و اندازه‌ای عاری بودند و در وضعیتی از بی‌نظمی کامل نگهداشته شده بودند. این بدان جهت است که خداوند می‌خواست همه‌چیز تا حد امکان خوب شود نه بد و چون دید هر چه محسوس و دیدنی است ثبات و آرام ندارد بلکه گرفتار بی‌ثباتی، ناآرامی و بی‌نظمی است، از این رو بی‌نظمی را به نظم مبدل ساخت زیرا بر این عقیده بود که این حال مطلقاً بهتر از حال نخستین است و به‌منظور خوب شیب او شدن هر چیز تا حد امکان بود. همین تبدیل بی‌نظمی به نظم همان آفریدن جهان است. بنابراین کاملاً روشن می‌شود که همه‌ی مصالح جهان برای ساختن آن وجود داشته‌اند، حتی باید پذیرفت که عناصر مادی جهان نیز به‌صورت محسوس و دیدنی و در بی‌نظمی و بی‌ثباتی و ناآرامی وجود داشته‌اند. با این اوصاف بحث افلاطون سرانجام به پدیدایی چهارعنصر، پیش از پدیدایی جهان می‌انجامد. این بحث در حالی بود که پس از پیشنهاد‌های فیلسوفان طبیعت برای ماده‌ی مواد همچون تالس: آب، هراکلیتوس: آتش، آناکسیمنس: هوا و آناکسیماندروس: آپرون و درنهایت آمپدوکلس با طرح نظریه‌ی چهارعنصر تغییرناپذیر جاودانی، که با نیروی مهر به یکدیگر می‌پیوندند و با نیروی ستیز از هم جدا می‌شوند، سازش میان یک گرایی و چند گرایی پدید آورد که علیرغم طرح عنصر پنجم اثر از سوی افلاطون و ارسطو، هم در جهان اسلام و هم در غرب پذیرفته شد تا سده‌ی هجدهم میلادی دوام آورد و در پزشکی نیز به‌صورت نظریه‌ی چهار طبع درآمد. هم‌چنین در نظر بودائیان نظریه‌ی چهارعنصر نیز دیده می‌شود. بنابراین در ادامه افلاطون نظریه‌ی چهارعنصر را پذیرفت و آن‌ها را (اسطقس) نام نهاد ولی باوجوداینکه نظریه‌ی چهارعنصر را پذیرفت ولی به‌اندازه‌ی کافی اساسی و بنیادی ندانست و چشم به یافتن عنصر عنصرها دوخت.

با این اوصاف، با توجه به اینکه جهان مخلوق دارای جسمی است، برای آنکه دیدنی باشد باید دارای آتش باشد. برای آنکه قابل‌لمس باشد باید سفت باشد و از این رو لازم است که دارای خاک باشد. پس صانع برای ساختن جهان، نخست آتش و خاک را به هم آورد. برای به هم پیوستن آن دو

نیاز به چیز سومی به عنوان رابط است. زیباترین رابطها رابطی است که خودش و آن دو چیز را که به هم می پیوندند به صورت یک چیز واحد کامل درآورد. رابطی که از عهدهی این کار به بهترین وجه برمی آید تناسب است. دلیل آن این است که اگر از سه عدد یا مقدار یا نیرو، عدد واسطی در مقابل عدد سوم همان وضع را داشته باشد که در مقابل عدد نخستین دارد و همچنین در مقابل عدد نخستین همان وضع را داشته باشد که عدد سوم در مقابل او دارد، در این صورت عدد واسطی را می توان به جای عدد نخستین یا به جای عدد سوم قرارداد و همچنین عدد نخستین یا عدد سوم را می توان به جای عدد وسطی نشانند. یعنی در هر صورت نتیجهی واحد به دست می آید چون نتیجه در هر حال واحد است. بنابراین در بین آنها وحدتی وجود دارد. همچنین قرار بر این بود که تن جهان به صورت جسم، یعنی دارای حجم یا سه بُعد باشد، نه به صورت سطح، یعنی دارای دو بعد. هر جسم سه بعدی برای به هم پیوستن نیاز به دو رابط دارد. از این رو خداوند آب و هوا را در وسط خاک و آتش قرارداد و در بین همهی آنها تناسبی واحد برقرار ساخت تا نسبت آتش به هوا درست مانند نسبت هوا به آب، و نسبت هوا به آب مانند نسبت آب به خاک باشد و از امتزاج و پیوند آنها با یکدیگر جهانی قابل رؤیت (به علت برخورداری از آتش) و قابل لمس (به علت برخورداری از خاک) به وجود آورد. به این ترتیب از پیوند این چهار عنصر، جسم جهان به وجود آمد و در سایهی تناسب، توازن و هماهنگی در درون آن حکم فرما گردید و بین اجزاء و قسمت های آن چنان دوستی و علاقه ای برقرار شد که تمام این جسم به صورت واحد یگانه ای درآمد که هم اجزاء آن و هم رابطی که آنها را به هم پیوسته است از آن تفکیک ناپذیرند. بدین سان می توان به نسبت عدد میان عناصر چهارگانه نیز اشاره کرد که افلاطون به دو تناسب زیر معتقد بود:

$$\frac{\text{هوا}}{\text{آب}} = \frac{\text{آب}}{\text{خاک}} \quad \text{و} \quad \frac{\text{هوا}}{\text{آتش}} = \frac{\text{آب}}{\text{هوا}}$$

این بدان معناست که اولاً در برابر هر یک از عناصر چهارگانهی فوق یک عدد متناظر وجود دارد، ثانیاً عدد آب واسطهی هندسی میان عدد هوا و عدد خاک است و عدد هوا واسطهی هندسی میان عدد آتش و عدد آب است. به این ترتیب از پیوند این چهار عنصر، جسم جهان به وجود آمد و در سایهی تناسب، توازن و هماهنگی در درون آن حکم فرما گردید و بین اجزاء و قسمت های آن چنان

دوستی و علاقه‌ای برقرار شد که تمام این جسم به صورت واحد یگانه‌ای درآمد که هم اجزاء آن و هم رابطی که آن‌ها را به هم پیوسته است از آن تفکیک‌ناپذیرند. بنابراین در بنای جهان هر یک از این چهار عنصر بتمامه به کاررفته و سازنده‌ی آن تمام آتش، آب، هوا و خاک را به هم پیوسته و نگذاشته که چیزی یا مقداری از آن‌ها در بیرون از جهان باقی بماند تا اولاً ذات جهان از اجزاء کامل تشکیل یابد و در نتیجه یک ذات زنده‌ی واحد حقیقتاً کامل، باشد. ثانیاً ذات جهان، حقیقتاً یگانه ذات باشد و چیز دیگری باقی نماند که باعث پدید آمدن جهان دیگری شود. ثالثاً او خواست که جهان در معرض پیری و بیماری نباشد و اندیشید که اگر گرما یا سرما یا علل مؤثر دیگری از بیرون بر جسمی احاطه داشته باشند که بر اثر به هم پیوستن اجزاء به وجود آمده است و بی‌موقع با آن برخورد کنند باعث فساد و تجزیه‌ی آن می‌شوند و زمینه را برای بیماری و پیری او آماده می‌کنند و او را به سوی تباهی سوق می‌دهند. بدین جهت این جهان را به صورت ذات کامل یگانه‌ای ساخت که هر یک از اجزایش نیز به نوبه‌ی خود کامل است و از این رو بیماری و پیری در آن راه ندارد. سپس صانع جهان شکلی هم به او داد که شکلی را برازنده‌ی این جهان دانست که محیط بر همه‌ی اشکال دیگر است. بنابراین، کره، کامل‌ترین اشکال است و پیوسته با خود برابر و همسان می‌ماند و از این لحاظ بر همه‌ی اشکال دیگر برتری دارد و سازنده‌ی جهان برابری را هزاران بار زیباتر از نابرابری یافت، از این رو دمیورژ جهان را گرد کرد، به طوری که فاصله‌ی مرکز آن با هر نقطه از محیطش یکسان باشد.

در کتاب دیگر افلاطون، بانام جمهوری، به بحث (واحد) و (کثرت) پرداخته شده است. به نظر وی، واحد، علت چستی صورت‌هاست. بنابراین واحد را مبدأ می‌انگارد. به این صورت که از هرم اعداد صحبت می‌شود. هرم اعداد همان هرم مفهوم‌هاست. در رأس هرم (واحد) قرار دارد که مبدأ است. مبدأ هستی و اخلاق و سعادت و پایداری و سرانجام، خیر. این مبدأ وحدت است. عقل خوداندیش جهان نیز هست. واحد هم خیر است و هم مبدأ و از این طریق اعداد با ایده‌ها پیوند می‌یابند. هم‌چنین وی می‌گوید که نابرابر طبیعت شر است، پس نتیجه این می‌شود که همه‌ی موجودات در شر سهیم‌اند جز واحد، آن‌هم (واحد بالذات). بنابراین واحد را مبدأ می‌سازند و اعداد را هم نخستین جوهرها و صور می‌انگارند. بدین جهت افلاطون در این مبحث، اذعان دارد که ما از طرفی قائل به کثرت هستیم یعنی می‌گوییم بسیاری چیزهای زیبا و بسیاری چیزها نیکو و هم‌چنین

چیزهای دیگر از قبیلی هست که هرکدام حد و تعریفی دارد. از طرف دیگر در برابر هرکدام از این کثرات یک وجود مجرد یعنی یک مجرد زیبا و یک مجرد نیکو و مجرد هر چیز دیگر که در عالم کثرات یافت می‌شود. این‌ها صور واحد و وجود مطلق آن کثرات‌اند و همچنین این کثرات مرئی هستند. بنابراین اهمیت واحد بدان جهت است که همه‌ی آن کثرات و تضادهای عالم در یک نقطه به این واحد می‌رسند و درنهایت شاهد اصل وحدت هستیم. پس از این افلاطون به (اصل خیر) می‌پردازد که در منتهی علیه عالم معقولات جای دارد و در رأس سلسله‌ی ایده‌هاست که سرچشمه‌ی وجود هر چیز و منبع شناخت ما از هر چیز است. همچنین واحد نیز در عالی‌ترین جایگاه سلسله‌ی ایده‌هاست. این همان زیبایی مطلق، زیبایی فی‌نفسه، زیبایی ذاتی قائم به خود است که نفس در عروج خویش و گذر از مراتب فروتر به مراتب فراتر زیبایی، سرانجام به نظاره‌ی آن زیبایی می‌رسد که ازلی و ابدی است و نه به وجود آمده و از میان رفتنی است بلکه به‌طور جاوید قائم به خود یگانه است. تمامی اشیاء دیگر به واسطه‌ی بهره‌مندی از آن زیبا هستند و به این وصف هرچند آن‌ها به وجود می‌آیند و از میان می‌روند، آن هرگز کم یا بیش تغییری نمی‌کند. بدین‌سان واحد، اصل خیر و زیبایی مطلق را یک چیز بدانیم.

درباره‌ی (ایده) باید اذعان داشت که همه‌ی چیزهای محسوس به دنبال مثل (ایده‌ها) و به علت پیوند با آن‌ها نامیده می‌شوند. زیرا کثرت موجودات به اعتبار اشتراک در مثلی که همانم آن‌ها هستند وجود دارند. از این گذشته، افلاطون می‌گوید که در کنار محسوسات و ایده‌ها (مثل) چیزهای ریاضی وجود دارند که دارای موضعی میانی‌اند و هم با محسوسات فرق دارند چون جاویدان و نامتحرک‌اند و هم با مثل فرق دارند، چون بسیاری چیزهای ریاضی همانند یافت می‌شوند، حال‌آنکه هر مثالی خودش یکی است. نکته‌ی قابل‌توجه اینکه در شکل‌گیری نظریه‌ی ایده‌ها از تمثیل رابطه‌ی فرزند با والدین استفاده‌شده است. افلاطون در پی بحث در مورد نوع سوم هستی، یعنی (دایه) یا (پذیرنده)، که به‌مثابه‌ی پذیرنده‌ی صورت چهارعنصر و پیدایش آن چهارعنصر است، می‌گوید که اکنون ما باید سه نوع را در نظر بگیریم. (پذیرنده) از نوع مکان است و (دایه‌ی) هر تکوین یافتن و شدنی است و شدن در آن صورت می‌پذیرد. این در حالی است که خود این ذات که نقش بر آن بسته می‌شود فقط در صورتی ممکن است برای پذیرفتن نقش مستعد باشد که هیچ‌یک از اشکال و صورتی را که قرار

است بر آن نقش بسته شود در خود نداشته باشد، چراکه اگر خود او به یکی از چیزهایی که قرار است بر او وارد شود شبیه باشد، در این صورت اگر چیزی بر او وارد شود که نقطه‌ی مقابل آن‌ها یا بی‌شبهت به آن و یا طبیعتاً به‌کلی غیراز آن است، در این صورت نقشی که بر آن بسته می‌شود ناقص و مغشوش خواهد بود زیرا نقش خود او در جنب نقشی که بر او بسته‌شده نمایان خواهد گردید. از این رو خود چیزی که قرار است همه‌ی انواع را به خود بپذیرد، باید عاری از هر شکل و صورتی باشد. بنابراین این (دایه) صورت عناصر چهارگانه را به خود گرفت و جلوه‌های گوناگون یافت. بدین‌سان چهارعنصر پدید آمدند که گرچه تا لحظه‌ی ساختن جهان آثاری از طبیعت اصلی خود را در خود داشتند ولی در وضع و حالی بودند که هر چه خداوند از او دور باشد دچار همان وضع و حال است. این به معنای فقدان نظم بود و عناصر در درون (دایه) یا (پذیرنده) همچون دانه‌های غله درون غربال، بر اثر تکان نیروهای ناهم‌مانند نا هم‌وزن درون خود (دایه) به‌گونه‌ای حرکت می‌کردند که به بخش‌های شبیه به هم در یکجا گرد آمدند اما هنوز نظم و اندازه‌ای بر عناصر حاکم نبود تا آن‌که دمیورژ با اقدام به ساختن جسم جهان آن‌ها را از حیث صورت و تعداد به وضعی که قاعدتاً باید داشته باشد درآورد. با این وجود نوع (پذیرنده) را می‌توان مادر نامید، نوع (به وجود آورنده) را پدر نام بگذاریم و آنچه را که بین آن دو قرار دارد به کودک تشبیه کنیم. با این وجود پدر، همان (ایده) ی تغییرناپذیر است، بنابراین ایده (نر) است. اما فرزندان چیزهای محسوس‌اند که نتیجه و گونه‌ای نقش شدگی (ایده) ها، به‌عنوان پدر، بر (پذیرنده) به‌عنوان مادرند و از این رو، از گونه‌ای بهره‌مندی از پدر برخوردارند و نسخه‌ی پدر تلقی می‌شوند. این نوع اول، یعنی پدر، همانم و شبیه است و به چشم دیده می‌شود یا با حواس می‌توان آن را دریافت. بنابراین درباره‌ی چیزهای محسوس می‌توان گفت که به‌عنوان فرزندان یک خانوار به هم شباهت دارند زیرا همگی شبیه پدران خود هستند. هم‌چنین هر (ایده)، مظهر کمالی است که فرزندان خاص خود را آفرید و نگهدارنده ی آن‌هاست. وجود و فضیلت و آرمان و کمال فرزندان به پدر است و همه‌ی آن‌ها از پدر به فرزندان می‌رسند (جدول شماره ۳۹-۴).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۳۹-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه افلاطون در رساله تیمائوس و جمهوری.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
این عناصر با نیروی مهر به هم می‌پیوندند و با ستیز از هم جدا می‌شوند.	-	پدیدآیی ۴ عنصر	قبل از پدیدآیی جهان
<ul style="list-style-type: none"> ذات جسمانی یا ذات تقسیم نشدنی قبل از روح شکل می‌گیرد. مرحله‌ی نخست جمع دو ضد است. از اختلاط دو ضد، جوهر هستی که ذات سومی است به دست آمد. شکل‌گیری هستی از اختلاط دو امر متضاد. 	-	شدن بودن (شده است)	فرآیند
	ذات تقسیم نشدنی، همیشه همان، پیوسته عین خود.	جوهر هستی (همان)	مرحله نخست (آفرینش هستی)
	قابل تقسیم، دستخوش شدن و تغییر.	ذات هستی (دیگر)	
<ul style="list-style-type: none"> شکل‌گیری واحد کامل از دو امر متضاد، بعلاوه جمع آن دو. محصول ترکیب تفاوتی کیفی با ذوات اولیه دارد. 	تقسیم‌ناپذیر	همان	فرآیند مرحله دوم (آفرینش واحد کامل)
	تقسیم‌پذیر	دیگر	
	ذات سوم	جوهر هستی	
-	-	واحد شر	سهیم همه موجودات

نوافلاطونیان: ضمیران (۱۳۷۹) می‌نویسد، اکثر نوافلاطونیان نظریه‌ی واحد را در رأس بحث‌های فلسفی خود قرار دادند. فلوطین در قسمت ششم رساله‌ی خود از وحدت مطلق و وحدت نسبی سخن به میان آورده است و پروکلس نیز نظر فلوطین را در این باره مورد نقد و بررسی قرار می‌دهد و به‌طور کلی نوافلاطونیان، همچون ارسطو علت فاعلی و علت غایی مطلق را واحد شمرده و آن را به نفس - عقل مرتبط می‌دانستند. در واقع (واحد) در حیطه‌ی فلسفه به‌هیچ‌روی به عدد نخست دلالت نمی‌کند بلکه در تقابل با کثرت به‌کاررفته است. در قلمرو متافیزیک (صدر اعلائی) افلاطونی، اصول و

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

مبادی اولای نوافلاطونیان، کیهان پارمنیدس و واجب الوجود نیکولاکوز^{۴۶} به وصف وحدت موصوف می شوند. بنابراین می توان گفت واحد در کلیه حوزه های فلسفی و از جمله کیهان شناسی، متافیزیک اخلاق و روانشناسی به طور کلی به ۱- اصل نخستین وجود. ۲- بود در تقابل با نمود و پدیدار. ۳- قیام به ذات و خود پایداری دلالت می نمود. ۴- از لحاظ ماهیت ضروری بود. ۵- زیر شالوده ی همه ی پدیده ها ناپایدار را تشکیل می داد (جدول شماره ۴۰-۴).

جدول ۴۰-۴. سرچشمه های مؤلفه های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) از دیدگاه نوافلاطونیان، بر اساس نظریه ی واحد در قسمت ششم رساله فلوطین.

نتیجه	تعریف	مؤلفه ها	
واحد	<ul style="list-style-type: none"> • در تقابل با یکدیگر به کاررفته است. • دلالت به عدد نخست ندارد بلکه در تقابل با کثرت به کاررفته. 	واحد	واحد
		کثرت	
		علت غائی	
		علت فاعلی	
	بعلاوه یکدیگر		

ارسطو: به گفته ی لیندبرگ (۱۳۷۷)، ارسطو از جمله طبیعیدان های ممتاز بود که در قرن دوازدهم و سیزدهم پیش از میلاد می زیست. ارسطو منکر هر نوع آغازی برای جهان بود و اصرار داشت که عالم قدیم است، یعنی اینکه جهان در نقطه ی معینی به وجود آمده باشد را غیر قابل تصور می دانست. در ادامه ضمیران (۱۳۷۹) اذعان دارد، ارسطو در مورد خویش یا امور عالم به نوعی سامان و نظام که دارای ضرورت و کلیت است باور دارد. در واقع او برخلاف استاد خویش افلاطون در پی آن بود تا اساس علم فیزیک یا به اصطلاح قدما (طبیعیات) را بدون واسطه ی ریاضیات بنا نهد. در نظر او صورت و ماده از یکدیگر قابل تفکیک هستند. وی می گوید صورتی که به پاره ای سنگ مرمر داده می شود سبب می گردد تا از آن تندیس می تحسین انگیز برون آید. به ویژه در رساله ی متافیزیک آمده

۴۶. Nicholas of Cusa، متولد ۱۴۰۱-۱۴۶۴ میلادی، اندیشمند آلمانی و کاردینال کلیسای رومی. نماینده پاپ بود و در سراسر امپراتوری مقدس روم برای موعظه سفر می کرد و به اصلاح و تجدید سازمان صومعه های دینی می پرداخت. از مردان رنسانس بود و کشف و شهود عارفانه را برتر از عقل می دانست (انوری، ۱۳۸۷)

است که هر آنچه در عدد کثیر است، خود دارای ماده‌ای است، زیرا که هر تعریف از جمله تعریف انسان، منطبق بر افرادی کثیر است، در حالی که تنها یک سقراط وجود دارد. یعنی ماهیت نخستین، دارای ماده نیست، زیرا که در واقعیت امر کامل است. از این رو محرک غیر متحرک هم در تعریف و هم در عدد واحد است. این تعریف آشکار می‌سازد که در نظر ارسطو کثرت و وحدت باهم ارتباطی ارگانیک و جدایی‌ناپذیر دارند. در واقع وی در پی آن است که نسبت افراد و مصادیق را با مفهوم روشن سازد. هم‌چنین او نسبت به طبیعت و هنر به یک اندازه توجه نمود و این دو حوزه را با نگاهی تجربی- علمی، مورد مطالعه قرار می‌دهد. با توجه به اینکه تجربه‌گرایی ارسطو از سنت پزشکی یونان سرچشمه گرفته شده، نیز می‌توان گفت که ارسطو برای نخستین بار مسئله فلسفی (وحدت) و (کثرت) را مطرح نمود و مدعی شد که یک چیز می‌تواند در ذات خود ثابت بماند و در عین حال دارای اوصاف کثیر باشد. هم‌چنین در ارتباط با این مورد اذعان دارد که بایستی مفهوم حرکت را در رابطه با طبیعت روشن نمود. در واقع وی حرکت را تنها در طبیعت ممکن می‌داند زیرا که زمینه و نیز علت حرکت در طبیعت است. هم‌چنین وی در کتاب پنجم رساله‌ی متافیزیک در تشریح وجوه مختلف آرخی می‌گوید که هرکسی از پدر و مادری تولد می‌یابد و هر نزاعی نخست از مبادله‌ی ناسزا آغاز می‌شود.

هم‌چنین از جمله چیزهای دیگر به نقل از لیندبرگ (۱۳۷۷)، مخالفت رأی پیروان پارمیندس بود که می‌گفتند هیچ چیز از عدم به وجود نمی‌آید. ارسطو رساله‌ی خود (درباره‌ی آسمان) می‌نویسد که در کل تداوم و زمان گذشته، تا آنجا که اسناد و موروث ما به ژرفا و عمق آن می‌رسد، به نظر می‌آید که هیچ تغییری در کل نظام دورترین افلاک یا در هر یک از اجزاء خاص آن، رخ نداده است. این جهان قدیم و ابدی را کره عظیمی می‌دانست و بر این باور بود که در افلاک ما حرکت دورانی لایتغیر و ابدی را مشاهده می‌کنیم. از اینجا می‌توان استنباط کرد که افلاک از عناصر خاکی و زمینی ساخته شده‌اند زیرا طبیعت عناصر زمینی، چنانکه از مشاهده برمی‌آید، در چنبر حرکات مستقیم‌الخطی، اوج یا حضيض پیدا می‌کنند. پس افلاک می‌بایست از یک عنصر پنجم فسادناپذیر تشکیل شده باشد و رای عناصر چهارگانه زمینی. این عنصر پنجم اثر است. منطقه فلکی تماماً مشحون از اثر است، نه فضای خالی. منطقه‌ی تحت قمر یا فلک تحت قمر، ساحت و صحنه زایش و زوال و ناپایداری است.

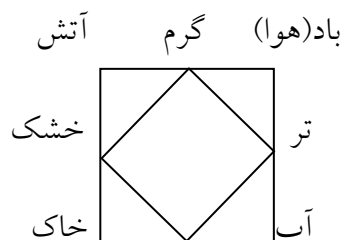

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

همچنین ارسطو مانند پیشینیان خود در باب عنصر یا عناصر پایه و اولیه‌ای که بتوان همه‌ی جوهر و موادی را که در قلمرو خاکی به تکرر یافت می‌شود، به آن‌ها تحویل نمود، تحقیق کرده است. وی چهارعنصر اصلی و اولیه‌ای را که امپدوکلس به‌عنوان عناصر اولیه پیشنهاد کرده بود و بعدها موردقبول افلاطون نیز قرار گرفته بود، قبول داشت. این چهارعنصر عبارت بود از خاک، آب، باد و آتش.

وی با افلاطون در این مورد که حتی این عناصر قابل تحول به عناصر ساده‌تری هستند موافقت داشت، اما با گرایش‌های ریاضی افلاطون هم‌رأی نبود، از این‌رو، با قبول اجسام منظم افلاطون و مثلث‌هایی که اجزایی سازنده‌ی آن‌ها بودند امتناع ورزید، به‌عوض وی پابندی خود را به واقعیت جهانی که به تجربه‌ی حسی دریافت می‌شد، با انتخاب کیفیات محسوس به‌عنوان مبانی نهایی، ابراز داشت. دو جفت از این کیفیات حسی حتمی است: گرم و سرد و خشک و تر. این چهار جفت ترکیب می‌پذیرند و هر یک از این ترکیبات عنصری را به وجود می‌آورد. ملاحظه می‌شود که در اینجا از متضاد آن استفاده شده است. چیزی وجود ندارد که بتواند مانع آن شود که هر یک از این کیفیات با متضاد خود (در نتیجه‌ی تأثیر خارجی) جا عوض کند. اگر آب را حرارت دهیم سردی آب جایش را به گرمی می‌دهد و آب به هوا (بخار) استحاله می‌یابد. چنین فرآیندی نه تنها به‌آسانی تغییر حالات جسم را از جامد به مایع و به گاز و برعکس، بیان می‌کند، بلکه استحاله از جوهری به جوهر دیگر را نشان می‌دهد. بر روی چنین نظری نیز کیمیاگران به‌آسانی می‌توانستند آراء خود را بنیاد نهند (شکل شماره ۱).

سرد + خشک = خاک، تر + سرد = آب، تر + گرم = باد (هوا)، گرم + خشک = آتش.

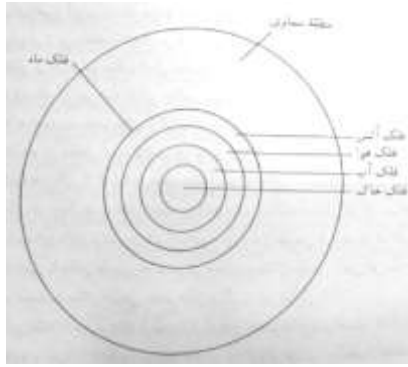

شکل ۱. مربع تقابل عناصر و کیفیات ارسطویی. (لیندبرگ، ۱۳۷۷).

برای ارزیابی نظریه ارسطویی باید گرایش به آراء اتمیستی^{۴۷} را کنار بگذاریم و نباید اشیاء مادی را به صورت مجموعه‌هایی از ذرات کوچک و خرد به تصور درآوریم بلکه کل‌های پیوسته‌ای (کل متصل) به نظر آوریم. می‌توان گفت، باآنکه واضح است که یک گرده‌ی نان از خرده‌نان‌های جداگانه تشکیل شده است که میان آن‌ها فضاهای خالی کوچکی وجود دارد، اما دلیلی وجود ندارد که نتوانیم تصور کنیم که آن فضاهای خالی کوچک را ماده‌ای لطیف‌تر مانند هوا یا آب پر کرده است و مسلماً راه ساده‌ای برای اثبات و نه درواقع دلیل واضحی برای قبول اینکه آب یا هوا چیزی جز جوهر متصل نیستند وجود ندارد. اطلاق چنین استدلالی به کل جهان، ارسطو را به این نتیجه رسانید که جهان پُر است و خلأ در آن وجود ندارد. نکته‌ی قابل‌توجه در فلسفه ارسطو اینکه این عناصر چهارگانه به اقتضای طبیعتشان رفتار می‌کنند. بنابراین جهان ارسطو عالم مکان است. زمانی که گفته می‌شود اجسام سنگین به سوی مرکز حرکت می‌کنند نه به خاطر آنکه با اجرام سنگین دیگری که در آنجا هستند یکی شوند بلکه صرفاً برای آنکه طبیعتشان متمایل به سیر به نقطه‌ی مرکز است. این بدین خاطر است که این عنصرها (باد، خاک، آتش و آب)، به صورت مجموعه‌ای از کرات متحدالمرکز تشکیل می‌پذیرند که آتش در بیرون قرار دارد و در داخل آن به ترتیب هوا، آب و بالآخره، خاک در مرکز واقع شده است. اما درواقع جهان عمدتاً از اجسام مخلوط تشکیل شده که هر یک در دیگری تداخل ایجاد می‌کند و این حالت آرمانی هرگز حاصل نمی‌شود. باوجوداین، این ترتیب و نظم آرمانی محل طبیعی هر یک از عناصر را معین می‌سازد. چیز یا مکان طبیعی خاک مرکز جهان و مکان طبیعی آتش، درست در داخل فلک قمر است. بااین‌وجود بر این نکته باید تأکید کرد که ترتیب قرار گرفتن عنصرها کروی است. خاک در مرکز جمع می‌شود و زمین را تشکیل می‌دهد که آن نیز کروی است (شکل شماره ۲).

۴۷. نظریه اتم یا اتمیسم که یک دبستان فلسفی بسیار مهم است برای نخستین بار توسط لوکیپوس و شاگردش، دموکریتوس، پایه‌گذاری شد و از نیمه‌ی دوم سده‌ی پنجم پیش از میلاد هوادارانی داشت. اما در سده‌ی سوم پیش از میلاد این دبستان فلسفی به وسیله اپیکوروس حیات، رونق و تکامل نسبی تقریباً به خود گرفت. در دوران رنسانس نیز فیلسوفانی بودند که در نوشته‌های فلسفی خود، هر چه بیشتر مایل به احیای جهان‌بینی اتمی بودند (علی اردبیلی، ۱۳۶۰).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

شکل ۲. جهان ارسطویی. (لیندبرگ، ۱۳۷۷)

هم‌چنین هر یک از عنصرها علاوه برداشتن خواص سرد و گرم و تر و خشک، سنگین یا سبک نیز هستند. خاک و آب سنگین‌اند اما خاک سنگین‌تر از آب است. هوا (باد) و آتش سبک هستند اما آتش سبک‌تر از هوا است. منظور ارسطو از نسبت دادن سبکی به دو تا از عنصرها آن است که آن‌ها سنگینی و ثقل کمتری دارند بلکه عکس آن است. بدین مفهوم که چون خاک و آب سنگین هستند طبیعتشان اقتضای صعود به فلک محیط دارد. پس اگر خاک و آب را به حال خود گذارند به سوی مرکز سقوط می‌کنند و هوا و آتش نیز صعود می‌کنند اما آتش به علت سبکی بیشتر بیرونی‌ترین منطقه را اشغال می‌کند و هوا به صورت کره‌ای هم‌مرکز درست در داخل آن قرار می‌گیرد. ضمیران (۱۳۷۹) می‌نویسد، در سده‌های میانه قانون علل فاعلی اصلی است (واحد) که وحدت عالم وجود بر آن بناشده است و این وحدت اولین و آخرین و والاترین شرط امکان تفکر محسوب می‌شود. **فلاسفه‌ی مدرسی**^{۴۸} مدعی بودند که وحدت از اموری است که قابل تحدید و تعریف نیست مگر به تقابل با کثرت (جدول شماره ۴۱-۴ و ۴۲-۴).

۴۸. روش اصحاب مدرسه، مدرسی منسوب به مدرسه، بر تعلیم آراء و عقایدی که در مدارس کلیسا و دانشگاه‌های اروپا بین قرن دهم تا هفدهم میلادی رشد و نو یافت اطلاق می‌گردد. مهم‌ترین خصوصیات این مکتب ارتباط آن با الهیات، تکیه بر روش‌های قیاسی برهانی در بحث، تفسیر متون کهن بخصوص ارسطو، و سازش دادن بین وحی و عقل است. یکی از مشهورترین نمایندگان و فلاسفه این مکتب، توماس آکویناس نام دارد (صلیبا، ۱۳۷۰).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۴-۱. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) از دیدگاه ارسطو بر اساس نظریه عناصر

چهارگانه (کیفیات محسوس).

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
جفت انتخاب شده متضاد دیگری است.	سنگین سقوط به سمت مرکز عالم.	خاک	جهان ارسطویی
		آب	
	سبک صعود به فلک عالم.	آتش	باد
		باد	

جدول ۴-۲. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) از دیدگاه ارسطو بر اساس نظریه عناصر

چهارگانه (کیفیات محسوس).

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
جفت انتخاب شده متضاد دیگری است.	دو جفت از کیفیات حسی: سرد + خشک = خاک سرد + تر = آب تر + گرم = باد (هوا) گرم + خشک = خاک	گرم	عناصر چهارگانه
		سرد	
		خشک	
		تر	

جالینوس: به گفته‌ی ژینیو (۱۳۹۰)، وی این نظریه‌ی عام را تداوم بخشید که انسان‌ها مانند اشیای بی‌جان از چهار عنصر تشکیل یافته‌اند که خود آن‌ها نیز از چهار کیفیت گرما و سرما، خشکی و رطوبت پدید آیند. این‌ها کیفیات اولیه هستند و با کیفیات ثانوی مانند تراکم، روشنایی، سختی و شکنندگی در تقابل‌اند. همان‌طور که پیش‌تر گفتیم هر عنصر دو کیفیت اولیه دارد که یکی بر دیگری غالب است. مثلاً در آتش کیفیت اولیه‌ی غالب گرما است، زیرا گرما منشأ حیات است. چهار خلط نیز از عناصر تشکیل یافته‌اند. جالینوس نه از این نظریه‌های بقراط دور شده و نه از نظریه‌های ارسطو که معتقد بود هر عنصر اگر نسبت کیفیاتش تغییر کند ممکن است به عنصر دیگری تبدیل شود. نزد جالینوس اخلاط ترکیبی از کیفیات اولیه و ثانویه‌اند، مثلاً صفرا تلخ و زرد است و خصوصیت هر

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

خلط غلبه‌ی یک کیفیت است. به نظر جالینوس مشخصه‌ی تن چهار نیرو یا قوه‌ی اوست. اولین قوا مواد مناسب را جذب می‌کند، دومی آن‌ها را نگاه می‌دارد، سومی آن‌ها را تغییر می‌دهد و چهارمی مواد زائد را دفع می‌کند. نزد جالینوس این کار فعالیت همه‌ی اجزاء تن است که ترکیبی از گرما، سرما، خشکی و رطوبت هستند (جدول شماره ۴۳-۴).

جدول ۴۳-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) از دیدگاه جالینوس، بر اساس نظریه شکل‌گیری عناصر.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
<ul style="list-style-type: none"> • شکل‌گیری همه‌ی انسان‌ها و اشیاء از ترکیب دو کیفیت یا عنصر متضاد است. • در نهایت منجر به هماهنگی. • غالب بودن یکی از عناصر که یادآور بحث چیرگی به نقل از ادموند بورک فلدمن است. 	<ul style="list-style-type: none"> • کیفیات انتخاب‌شده در تقابل با یکدیگر و یکی غالب بر دیگری است. مثلاً: گرما+روشنایی=آتش 	کیفیات اولیه (رطوبت، گرما، سرما، خشکی)	عناصر
		کیفیات ثانویه (تراکم، روشنایی، سختی، شکنندگی)	

صدر مسیحیت:

آنچه در این بحث بیشتر به آن پرداخته می‌شود بیشتر شامل نوشته‌هایی است که جنبه‌ی **گنوسی** Gnosticism دارند. بنا به گفته‌ی ژینیو (۱۳۹۰)، کیش گنوسی در زمره‌ی مکاتب دینی - عرفانی صدر مسیحیت است. **گنوسیس** به معنای معرفت و گنوسیان به معنای عارفان است. همچنین **شمعون موع**، **مرقیون**، **بازیلیدیس** و **والنتین** در سده‌ی های دوم و سوم مسیحی، از جمله پایه‌گذاران کیش گنوسی بودند که هرکدام دارای روایات اسطوره‌ای هم بودند. آنان روشنفکران دین صدر مسیحیت بودند که بیش‌تر به نواندیشی دینی - عرفانی نظر داشتند تا ادعای پیامبری نوظهور که جهان را پر از عدل و داد خواهد کرد. بنابراین آن‌ها هرگز مدعی نهاد دینی گسترده‌ای نبودند. هم‌چنین نظرگاه رایج گنوسیان این بود که گنوس یا معرفت شرط نجات است و بر این باور بودند که نخست خدای بزرگ و ناشناخته‌ای که بسی در دوردست‌ها، فراسوی آسمان‌ها به سر می‌برد و در کار آفرینش این جهان

پستِ مادی دخالت ندارد، دوم خدای جهان‌آفرینی که این عالمِ خاکی زاده‌ی اوست. خدای ناشناخته پدر عیسی مسیح است و هر که بدو شناسا شود، رستگار و جاودانه گردد.

رساله هرمسی پویی ماندرس: از جمله نوشته‌هایی که عمدتاً جنبه‌ی گنوسی دارند، نوشته‌های **هرمی**^{۴۹} است که سده‌ی سوم میلادی، انباشته از این نوشته‌هاست که صبغه‌ی پررنگ عرفانی دارند. یکی از معروف‌ترین این رساله‌ها، **پویی ماندرس** (شبان آدمیان) نام دارد که روایتش در باب تکوین جهان و انسان، درون‌مایه‌ی گنوسی دارد. در این رساله آمده که راوی، سرچشمه‌های کیهانی، زمین و انسان و سرنوشت او را طی مکاشفه‌ای دیده است. این مکاشفه به واسطه‌ی (شبان آدمیان) یا (عقل قدرت مطلق) میسر شده است. ویژگی دیگر این رساله عرفانی این است که خدای متعال و خدای آفریننده‌ی جهان مادی در تقابل با یکدیگر نیستند، بلکه جهان مادی جنبه‌ی ناقص وجود به شمار می‌رود و نشانی از انزجار و تنفر نسبت به جهان مادی در آن نیست. پس، به سیر عرفانی-فلسفی متفاوتی در اسکندریه برمی‌خوریم. در آنجا به ثنویت نور و ظلمت قائل‌اند. در رساله‌ی **هرمی پویی ماندرس** آمده است که در آغاز در همه‌ی عالم روشنی بود، آرام و شادی‌بخش. سپس در پایین تاریکی پدید آمد که وحشت‌آور، تنفرانگیز و سخت درهم‌پیچیده مانند ماری بود. آنگاه این تاریکی طبیعتی مرطوب یافت، سخت به حرکت درآمد.

در ادامه اسماعیل‌پور (۱۳۸۱) اذعان دارد که، منظور از روشنی همان خدای مطلق است. طبیعت مرطوب همان تاریکی، و کلام مقدس، پسر خداوند است. پس هنگامی که انسان کلام مقدس را بر زبان آورد، عارف و شناسا گردد. از خدای مطلق یا عقل کل، انسان نخستین آفریده شد. هم اوست که خدای مطلق آسمانی را به جهانیان می‌شناساند. در واقع، معرفت به واسطه‌ی اوست که بر آدمیان کشف می‌گردد. این انسان ازلی مذکر بود و طبیعت بکر نیز مؤنث، هر دو به یکدیگر عشق ورزیدند و باهم آمیختند. پس، انسان به یاری عقل می‌تواند دریابد که به جهان بی‌مرگان تعلق دارد و علت میرندگی

۵۱. هرمس در اصل نام خدایی یونانی و پیام‌آور خدایان است. در مصر روزگار سلطه‌ی یونانی نیز هرمس را با ثوث (Thoth) خدای مصری یکی دانسته‌اند. اما نوشته‌های هرمسی که در سده‌ی دوم و سوم میلادی عمدتاً در اسکندریه مصر به زبان یونانی به رشته‌ی تحریر درآمده‌اند، عبارت‌اند از نوشته‌های عرفانی که به شخصیتی افسانه‌ای به نام **هرمس تریس مجیستوس** (یعنی **هرمس سه بار بزرگ‌تر**) نسبت داده‌اند (اسماعیل‌پور، ۱۳۸۱).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

او، عشق به طبیعت است، همان عشقی که انسان نخستین را به آمیزش با طبیعت کشاند. هر آن کس که این آگاهی را دریابد، به سعادت می‌رسد (جدول شماره ۴۴-۴)

جدول ۴۴-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس سرچشمه‌های زمین، انسان و کیهان، در رساله‌ی هرمسی پویی ماندرس.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
آمیختن با یکدیگر	خدای مطلق. در آغاز در همه عالم روشنی بود، آرام و شادی بخش.	نور (روشنی)	
	طبیعت مرطوب (که به حرکت درآمد و دود از آن برخاست) در پایین تاریکی بود که وحشت آور، تنفرانگیز و سخت بود.	ظلمت (تاریکی)	
		مذکر (انسان ازلی)	عامل سوم عشق این دو نسبت به هم
		مؤنث (طبیعت بکر)	

عرفان مندایی: به گفته‌ی اسماعیل پور (۱۳۸۱)، کیش مندایی^{۵۰} در شمار کیش‌ها و مکتب‌های گنوسی است. بنیاد اندیشه‌ی مندایی همان دو بُن‌نگری یا ثنویت است. دو گوهر روح و ماده از آغاز آفرینش باهم در ستیزند. اساطیر مندایی بیش‌تر درباره‌ی اقلیم ازلی نور، آفرینش زمین و انسان و سفر بازگشت روح به سرچشمه‌ی سرزمین نور است. خدای بزرگ نورانی و روحانی در کیش مندایی،

۵۰. مندا واژه‌ای از زبان آرامی شرقی به معنی دانش، آگاهی و معرفت است و به یک معنی، برابر نهادِ گنوس است. منداییان پیرو حضرت یحیی بودند که تعمیددهنده‌ی حضرت مسیح بود. کتاب مقدس منداییان، گزارا یا است (اسماعیل پور، ۱۳۸۱).

حیی یا حیات اعظم نام دارد که برابر نهاد زروان در کیش مانی است. او همسری دارد به نام کنزالحیات (گنج زندگی)، که با او در کنار موجودات اثیری^{۵۱} در بهشت برین می‌زیست. یکی از این موجودات اثیری، پتاهیل، آفریننده‌ی جهان مادی و انسان است. روح علوی را در نهاد انسان می‌نهند و معرفت را بدو می‌آموزند. انسان از طریق همین معرفت است که روح القدس را درمی‌یابد و باید روح را از قفس آزاد کند. زمان و فضا دیوی و اهریمنی‌اند. درعین حال، نجات‌بخشان و راهنمایان آسمانی میان آسمان و زمین تردد می‌کنند تا دست‌گیر رهروان باشند. دوزخ میان زمین و جهان روشنی قرار دارد و هم‌چنین گذرگاهی سخت برای آزمایش ارواح نجات‌یافته است. دیوانی هستند که نگاهبان برزخ‌اند و آزمون‌کننده‌اند. عرفان مندایی، همچون عرفان مانوی، مبتنی بر ستیز نور و ظلمت و رهایی نور یا روح از چنگال ظلمت است. در کتاب مقدس منداییان، گزاربا، بر دوری از جهان ظلمت تأکید شده است. پرهیز از ظلمت به معنی گروش (اعتقاد) به نور، نیکی و زیبایی است. رهرو مندایی همیشه در ستیز با نیروهای ظلمانی و پلشت است و سعی می‌کند که در کنار فرشتگان نور قرار گیرد. باین‌وجود بسیاری از مضامین دینی-عرفانی مندایی و مانوی ساختاری مشابه دارند. از جمله اعتقاد به دو بُن نور و ظلمت، آزاد کردن پاره‌های نور یا روح از زندان این جهان خاکی، گرایش به ایزدان نور، خیر، پاکی، زیبایی و غیره (جدول شماره ۴۵-۴).

جدول ۴۵-۴. سرچشمه‌های مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس اندیشه‌ی ثنویت عرفان مندایی.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	
دو مؤلفه‌ی متضاد از آغاز آفرینش همراه و در ستیز با یکدیگر.	از آغاز آفرینش در ستیز با یکدیگر. آزاد کردن پاره‌های نور یا روح از زندان این جهان خاکی و گرایش به ایزدان نور، خیر، پاکی و زیبایی.	روح	دو بن نگری یا ثنویت در عرفان مندایی
		ماده	
		نور	
		ظلمت	

۵۱. اثیر یعنی خالص، آن جسمی که غیر عنصری است. اطلاق اجرام اثیری به افلاک یا از این جهت است که در عالم عناصر تأثیر می‌کنند یعنی یا از لحاظ تأثیر آن‌ها در عناصر است و یا از جهت خالص و مصفا بودن آن‌هاست. جسم یا عنصری است یا اثیری، جسم اثیری مختار است چون اثیر یعنی مختار و اینکه فلک مختار است و افضل از عناصر است (سجادی، ۱۳۷۵)

دیصانیان: اسماعیل پور (۱۳۸۱) درباره **دیصانیان**^{۵۲} می نویسد ، آنان پیروان ابن دیصان بودند که در خراسان و چین پراکنده بودند. ابن دیصان یا بردیصان یکی از گنوسیان پیش از مانی بود که تنها در چگونگی آمیزش **نور و ظلمت** با او اختلاف داشت. دیصانیان خود دو فرقه شدند. یک فرقه عقیده داشتند که نور از روی اختیار با ظلمت آمیخت تا آن را اصلاح کند ولی نتوانست. فرقه‌ای دیگر می گفتند که نور تا خشونت و بدبویی ظلمت را احساس کرد، خواست از آن درآید و بی اختیار با آن به کشمکش درآمد (جدول شماره ۴۶-۴).

جدول ۴۶-۴. سرچشمه مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دیدگاه دیصانیان.

نتیجه	تعریف	مؤلفه‌ها	دیدگاه دیصانیان
این دو مؤلفه متضاد با یکدیگر در ستیزند یا ترکیب می‌شوند.	<ul style="list-style-type: none"> • نور از روی اختیار برای اصلاح ظلمت با آن آمیخت. • ستیز نور با ظلمت برای رهایی از خشونت و بدبویی ظلمت. 	نور	
		ظلمت	

در نتیجه بنا بر تحلیل‌های صورت گرفته در منابع متأخر مفاهیم و واژگانی به‌عنوان مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) به دست آمد که طی بررسی‌های صورت گرفته این مؤلفه‌ها، در پیش از اسلام به‌ویژه در میان ادیان ابتدایی و حتی تا صدر مسیحیت قابل‌شناسایی است. بدین ترتیب مؤلفه‌های مذکور بویژه در میان مباحث کیهان‌شناسی و اسطوره‌های آفرینش مورد بررسی قرار گرفت. لذا تضاد به‌عنوان مبنای پیدایش عالم همچنان در این نظریه‌ها حائز اهمیت است. در واقع تضاد بین دو امر ضدین صورت می‌گیرد بنابراین لازمه‌ی تضاد دو امر متضاد است. با این اوصاف با توجه به اینکه جمع اضداد محال است، وقتی این‌ها با استفاده از مؤلفه‌ی هماهنگی با یکدیگر جمع می‌شوند، موجود سومی اتفاق می‌افتد. در نتیجه این موجود سوم اشتراکاتی با آن دو امر متضاد دارد. نکته‌ی قابل توجه اینکه این دو مؤلفه با عناوین و تفسیرهای دیگری نیز عنوان شده‌اند که پیش‌تر در جداول

۵۲. دیصانیان یا پیروان ابن دیصان، در خراسان و چین پراکنده بودند. در سده‌ی دوم نیز دیصانیان در بین‌النهرین حضور داشتند. هم‌چنین با توجه به اینکه یکی از مریدان امام صادق (ع)، حسام بن حکم، از خاندان برمکی و در تماس نزدیک با فرقه‌های گنوسی بود، به آن ترتیب راه نفوذ عرفان گنوسی در تشیع و تصوف از این طریق میسر شد (اسماعیل پور، ۱۳۸۱).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

به صورت تفکیک شده عنوان شده‌اند و حتی در اغلب موارد با توجه به سیر آفرینش عالم با چهار عنصر آفرینش عنوان شده‌اند که تضاد بین آن‌ها و وحدت حاصل از پیوندشان، حاکی از حضور ضدین و هماهنگی در جوار یکدیگر است (جدول شماره ۴۷-۴ و ۴۸-۴).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۴۷-۴. مقوله‌های مشترک و غیرمشترک دربرداخته ی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در پیش از

اسلام.

اسطوره‌های آفرینش انسان و کیهان	عناصر چهارگانه	نور و ظلمت	عالم صغیر و عالم کبیر	روح و ماده	مذکر و مؤنث	واحد و کثرت	کرانمند و ناکرانمند	عدالا ت و بیداد	خیر و شر	عشق و نفرت	علت غائی و فاعلی	بود و نمود
بابل	*											
زرتشتیان	*	*	*	*								
مانوی		*	*	*	*							
پویی ماندرس		*			*							
مندایی		*		*								
دیصانیان		*										
تالس											*	
آناکسیماندرس							*	*				
رواقیان				*					*			
هراکلیتوس	*							*				
پارمنیدس	*	*										
امپدوکلس و آناکساگوراس	*								*			
فیثاغورث							*					
افلاطون		*		*				*				
نوافلاطونیان						*				*		
ارسطو	*											
جالینوس	*											

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۴۸-۴. میزان اهمیت مقوله‌های دربردارنده‌ی مفهوم اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) بر اساس دفعات تکرار در

تفکرات پیش از اسلام.

نتیجه	دفعات تکرار	مقوله‌ها
بنابراین در مباحث مربوط به عناصر چهارگانه، نور و ظلمت و روح و ماده بیشترین نمود مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) را شاهد هستیم.	۱	اسطوره‌های آفرینش انسان و کیهان
	۷	عناصر چهارگانه
	۵	نور و ظلمت
	۲	عالم صغیر و عالم کبیر
	۵	روح و ماده
	۲	مذکر و مؤنث
	۱	واحد و کثرت
	۲	کرانمند و ناکرانمند
	۲	عدالت و بیداد
	۲	خیر و شر
	۱	عشق و نفرت
	۱	علت غائی و علت فاعلی
۲	بود و نمود	

فصل چهارم

۳-۴. مبانی نظری اصل وحدت در آیات،

روایات و احادیث

بر اساس مؤلفه‌های به‌دست‌آمده از دو مبحث قبل و مشخص شدن مفهوم اصل وحدت، بدین منظور در این قسمت به دنبال این مؤلفه‌ها در میان آیات، احادیث و روایات هستیم. هم‌چنین با توجه به اینکه این مؤلفه‌ها بیشتر از میان مفاهیم کیهان‌شناسی و نوشته‌های به‌جای مانده با موضوع نظام آفرینش، بحث وجود و ... به‌دست‌آمده‌اند، لذا در این بخش نیز در میان آیات، احادیث و روایات و با چنین رویکردی، جستجوی این مؤلفه‌ها صورت گرفته است. این در حالی است که در اکثر پژوهش‌های صورت گرفته درباره اصل وحدت، بر اساس آیات و روایات، شاهد رویکردی عرفانی هستیم و کمتر به چشم می‌آید که وجه صوری آن نیز موردتوجه قرار گرفته باشد.

لذا در پژوهش حاضر، اصل وحدت را با رویکردی کاربردی در مباحث زیبایی‌شناسی موردبررسی قرار داده‌ایم. باین‌وجود این اصل نتیجه‌ی نوعی نگاه به طبیعت و پیرامون موضوع آفرینش است که در متون فلسفی به‌صورت اصل تضاد، هارمونی و اصل وحدت بیان‌شده‌اند و حاکی از نوعی نظام فلسفی است نه عرفانی. این امر بدان جهت است که «قرآن مجید دائماً انسان را متوجه پدیده‌های طبیعت می‌کند و آنان را آیات خداوند می‌خواند، آیاتی که باید موردتوجه و تأمل و دقت اهل بصیرت قرار گیرد» (نصر، ۱۳۷۷، ص ۱۸). به‌ویژه از طریق بسیاری از واژگان و عبارات به‌کاررفته در آیات نیز می‌توان مفاهیم مربوطه را موردبررسی قرار داد. بنابراین در ادامه با پرداختن به موضوعات و عبارات قرآنی در نظر گرفته‌شده، مفهوم اصل وحدت را از منظر آیات و احادیث و روایات شناسایی می‌کنیم. این موضوعات که بیشتر بر اساس مطالب پیشین در نظر گرفته‌شده‌اند، عبارت‌اند از: مبحث آفرینش عالم هستی، آفرینش انسان، آفرینش جن، ثنویت، تضاد در نظام خلقت، تضاد و بحث زوجیت و جفت بودن در خلقت عالم و در آخر نظم و هماهنگی در نظام خلقت.

مبحث آفرینش عالم هستی در آیات قرآن:

بنا به تفسیر آیه ۷ سوره هود، خلقت آسمان و زمین به این شکل و وضعی که ما می‌بینیم ناگهانی نبوده و به این شکل از عدم ظاهر نشده، بلکه از چیز دیگری خلق شده که آن چیز قبلاً وجود داشته و آن ماده‌ای **متشابه الا جزاء** روی هم انباشته بود که خدای تعالی این ماده مترکم را جزء جزء کرد و اجزا آن را از یکدیگر جدا ساخت. از قسمتی از آن در دو برهه از زمان، زمین را ساخت، و

سپس به آسمان که آن موقع دود بود پرداخته، آن را نیز جزء جزء کرد و در دو برهه از زمان به صورت هفت آسمان درآورد. بنابراین منظور از آفریدن عالم هستی جمع کردن اجزاء و سپس جدا ساختنش از مواد دیگری که متشابه باهم و متراکم در هم هستند است^{۵۳} (موسوی همدانی^{۵۴}، ج ۱۰، ۱۳۷۴).

همچنین در تفسیر آیه ۱۴ سوره انعام و آیه ۱ سوره فاطر آمده است «هنگامی که سخن از آفرینش آسمان و زمین به میان آورده می شود، خدا را به عنوان فاطر معرفی می کند» (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۵، ص ۱۷۲). فاطر از ماده ی فطور و در اصل به معنی شکافتن است و از آنجاکه آفرینش موجودات همانند شکافته شدن ظلمت عدم و بیرون آمدن نور هستی است، این تعبیر در مورد خلقت و آفرینش به کار می رود، مخصوصاً با توجه به علوم روز که می گوید مجموعه عالم هستی در آغاز توده ی واحدی بوده (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۸) «که بر اثر انفجارهای پی در پی از هم شکافته شدند و کلهکشانها و منظومه ها و کرات به وجود آمدند»^{۵۵} (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۵، ص ۱۷۲).

۵۳. سوره هود آیه ۷: وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوكُمْ أُيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَلَئِنْ قُلْتُمْ إِنَّكُمْ مَبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ، وکسی است که آسمانها و زمین را در شش روز (شش دوران) آفرید و عرش (قدرت) او بر آب قرار داشت، (بخاطر این آفرید) تا شما را آزمایش کند تا کدام یک عملتان بهتر است و اگر بگویی شما بعد از مرگ برانگیخته می شوید مسلماً کافران می گویند این سحر آشکاری است (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

۵۴. «سید محمد باقر موسوی همدانی فرزند مرحوم حجه الاسلام و المسلمین آقای هادی گروسی (قدس سره)» (همدانی، ۱۳۷۴، ص ۳۵).

۵۵. سوره انعام، آیه ۱۴: قُلْ أَغْيَرَ اللَّهُ وَرِيًّا فَاطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُهُ وَلَا يُطْعَمُ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ، بگو یاغیرخدا را ولی خود انتخاب کنم درحالی که او آفریننده آسمانها و زمین است و او است که روزی می دهد و از کسی روزی نمی گیرد، بگو من مامورم که نخستین مسلمان باشم و (خداوند به من دستور داده که) از مشرکان نباش (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

سوره فاطر آیه ۱: الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا أُولَى أَجْنِحَةٍ مَثْنَى وَثُلَاثَ وَرُبَاعَ يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، ستایش مخصوص خداوندی است که آفریننده آسمانها و زمین

این مفاهیم همچنین در آیه ۳۰ سوره انبیاء و آیه ۱۰ سوره ابراهیم نیز با صراحت بیشتری بیان شده است. نکته‌ی قابل توجه اینکه در آیه ۳۰ سوره انبیاء^{۵۶}، با دو واژهی رَتَقًا و فَفْتَقْنَاهُمَا مواجه هستیم که در شرح مفهوم آفرینش عالم هستی حائز اهمیت هستند. رَتَقًا: منظور از رَتَق، فُتَق، پیوستگی واحدی است که در اینجا در مورد، آسمان‌ها و زمین گفته شده است. در میان تفسیرهای متعددی که از مفسران به جای مانده، برخی از آن‌ها به مفاهیم مدنظر ما نزدیک‌ترند، از جمله: (۱) به هم پیوستگی آسمان و زمین در آغاز خلقت است که طبق نظرات دانشمندان، مجموعه این جهان به صورت توده واحد عظیمی از بخار سوزان بود که بر اثر انفجارات درونی و حرکت، تدریجاً تجزیه شد و کواکب و ستاره‌ها از جمله منظومه شمسی و کره زمین به وجود آمد و باز هم جهان در حال گسترش است. (۲) منظور از پیوستگی، یکنواخت بودن مدار جهان است به طوری که همه درهم فرورفته بود و به صورت ماده واحدی خودنمایی می‌کرد، اما با گذشت زمان، مواد از هم جدا شدند و ترکیبات جدیدی پیدا کردند و انواع مختلف گیاهان و حیوانات دیگر، در آسمان و زمین ظاهر شدند. موجوداتی که هر یک نظام مخصوص و آثار و خواص ویژه‌ای دارد هر کدام نشانه‌ای است از عظمت پروردگار و علم و قدرت بی‌پایانش (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۳).

با این وجود دو کلمه رَتَق و فُتَق به دو معنای مقابل هم‌اند. کلمه‌ی رَتَق به معنای ضمیمه کردن و به هم چسبانیدن دو چیز است، چه اینکه در اصل خلقت به هم چسبیده باشند و چه آن را با صنعت عمل بچسبانند. همچنان که در قرآن کریم می‌فرماید: كَانَتْ رَتَقًا فَفْتَقْنَاهُمَا، یعنی زمین و آسمان به هم چسبیده بودند و از یکدیگر جدایشان کردیم. بنابراین فُتَق به معنای جداسازی دو چیز متصل به هم است و این ضد رَتَق است. در واقع آسمان را طایفه‌ای و زمین را نیز طایفه‌ای دیگر دانسته و این دو طایفه متصل به هم بودند و ما جدایشان کردیم. علاوه بر این به طور دائم جداسازی مرکبات زمینی و

است، خداوندی که فرشتگان را رسولانی قرارداد که صاحب بالهای دوگانه و سه گانه و چهارگانه‌اند او هر چه بخواهد در آفرینش می‌افزاید، او بر هر چیزی قادر است (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

۵۶. سوره ی انبیاء، آیه ی ۳۰: أَوَلَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ، آیا کافران ندیدند که آسمانها و زمین به هم پیوسته بودند و ما آنها را از یکدیگر باز کردیم؟، و هر چیز زنده‌ای را از آب قرار دادیم، آیا ایمان نمی‌آورند! (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

آسمانی را نیز مشاهده می‌کنیم و می‌بینیم که انواع نباتات از زمین، و حیوانات از حیواناتی دیگر و انسان‌ها از انسان‌های دیگر، جدا می‌شوند و بعد از جدا شدن صورتی دیگر به خود می‌گیرند و هر یک آثاری غیر آثار زمان اتصال، از خود بروز می‌دهند، آثاری که در زمان اتصال هیچ خبری از آن‌ها نبود. باین وجود این آثار که در زمان جدایی، فعلیت پیدا می‌کند، در زمان اتصال نیز بوده ولی به‌طور قوه در آن‌ها به ودیعه سپرده شده بود و همین قوه که در آن‌ها است، رتق و اتصال است و فعلیت، فتق و جدایی می‌باشد (موسوی همدانی، ۱۳۷۴، ج ۱۴) بنابراین در اتصال آن دو، امر سومی نیز نهفته است که به فعلیت درنیامده، پس وقتی جدایی فرارسید، به فعلیت درمی‌آید.

موسوی همدانی (۱۳۷۴) نیز اذعان دارد که از همین راه که مرتب جزئیاتی از زمین جدا گشته و به‌صورت مرکبات و موالید جلوه می‌کند و هم‌چنین موالیدی که در جو پدید می‌آید ما را راهنمایی می‌کند بر اینکه روزی همه این موجودات منفصل و جدای از هم، منظم و متصل به هم بودند، یعنی یک موجود بوده که دیگر امتیازی میان زمین و آسمان نبوده. یک موجود رتق و متصل الا جزاء بوده و بعداً خدای تعالی آن را فتق کرده و در تحت تدبیری منظم و متقن، موجوداتی بی‌شمار از شکم آن یک موجود بیرون آورده که هر یک برای خود دارای فضیلت‌ها و آثاری شوند.

این آن معنایی است که در یک نظر سطحی و ساده از خلقت این عالم و پیدایش اجزای علوی به نظر می‌رسد، خلقتی که توأم باتدبیر و نظام جاری در همه اجزای آن است. هم‌چنین این نظریه را علم امروز نیز تأیید می‌کند، زیرا علم امروز این معنا را روشن نموده که آنچه از اجرام عالم محسوس ما است، هر یک مرکب از عناصری متعدد و مشترک است که عمری معین و محدود دارد، یکی کمتر و دیگری بیشتر. این معنا در صورتی درست است که مقصود از رتق آسمان‌ها و زمین، یکی بودن همه و نبودن امتیاز میان ابعاض و اجزای آن باشد که قهراً مراد از فتق هم جداسازی و متمایز کردن ابعاض آن خواهد بود.

هم‌چنین مکارم شیرازی (۱۳۷۴) می‌نویسد که در تفسیر آیه‌ی ۴۷ سوره‌ی الذاریات^{۵۷} آمده است که تعبیر به **أَنَا لَمَوْسِعُونَ** (و ما گسترش‌دهندگانیم) و دلیل بر تداوم این موضوع است و نشان می‌دهد که این گسترش همواره وجود داشته و هم چنان ادامه دارد و این درست همان چیزی است که امروزه به آن رسیده‌اند که تمام کرات آسمانی و کهکشان‌ها در آغاز در مرکز واحدی جمع بوده، سپس انفجار عظیم و بی‌نهایت وحشتناکی در آن رخ داده و به دنبال آن اجزای جهان متلاشی شده و به صورت کرات درآمده و به سرعت در حالت عقب نشین و توسعه است.

همین امر سبب می‌شود که مترجمان (۱۳۷۷)، در آیه ۱۶۴ سوره‌ی بقره^{۵۸} به اهمیت شناخت طبیعت اشاره نمایند که به‌عنوان یکی از راه‌های خدانشناسی است و شناخت او، قدرت، حکمت و یکتایی او را دربردارد. آیاتی چون **الهِكْمُ اللهُ وَاحِدٌ**، اشاره به همین موضوع است که خداوند نظیر و شبیه ندارد و مرکب از اجزاء نیست و هم طبیعت و هم صنعت دست‌ساخت انسان، از اوست. هم‌چنین هر موجودی در جهان هستی، آیه‌ای از آیات کتاب خداوند در طبیعت است.

در ادامه به‌طور مجزا به آفرینش آسمان و زمین می‌پردازیم. از جمله آیاتی که مربوط به این مبحث است، آیه‌ی ۱۱ سوره فصلت^{۵۹} است که به آفرینش آسمان اشاره دارد. مکارم شیرازی

۵۷. سوره الذاریات، آیه ۴۷: «وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمَوْسِعُونَ، مَا أَسْمَانَ رَا بِا قَدْرَتِ بِنَا كَرَدِيمِ وَ هَمَوَارِهِ أَنْ رَا وَسَعَتِ مِي بَخْشِيمِ» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۵۲۱).

۵۸. سوره بقره، آیه ۱۶۴: «إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَخْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ، در آفرینش آسمانها و زمین، آمد و شد شب و روز، و کشتیهایی که در دریا به سود مردم در حرکتند، و آبی که خداوند از آسمان نازل کرده، و با آن زمین را پس از مرگ زنده نموده و انواع جنبنندگان را در آن گسترده و (همچنین) در تغییر مسیر بادهای و ابرهایی که در میان زمین و آسمان معلقند، نشانه‌هایی است (از ذات پاک خدا و یگانگی او) برای مردمی که عقل دارند و می‌اندیشند (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

۵۹. سوره فصلت، آیه ۱۱: «ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ وَ هِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَ لِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ، سپس اراده آفرینش آسمان فرمود در حالی که به صورت دود بود، به آن و به زمین دستور داد به وجود آید و شکل گیرید، خواه از روی اطاعت و خواه اکراه! آنها گفتند: ما از روی طاعت می‌آئیم! (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

(۱۳۷۴) می‌نویسد که جمله‌ی **هی دُخان** در این آیه به آفرینش آسمان‌ها از دود می‌پردازد و نشان می‌دهد که آغاز آفرینش آسمان‌ها از توده گازهای گسترده و عظیمی بوده است، و این با آخرین تحقیقات علمی در مورد آغاز آفرینش کاملاً هماهنگ است. این در حالی است که هم‌اکنون نیز بسیاری از ستارگان آسمان به‌صورت توده فشرده‌ای از گازها و دُخان هستند. هم‌چنین کلمه **استوی** نیز در اصل به معنی اعتدال یا مساوات دو چیز با یکدیگر است، اما زمانی که با **الی** می‌آید به معنی قصد است که اشاره‌ای به اراده‌ی خداوند در آفرینش آسمان دارد.

هم‌چنین درباره‌ی پیدایش نخستین عالم و پیدایش موجودات، بر اساس آیات متعددی که در ادامه خواهد آمد به اولین موجودی که خدا آفرید یعنی آب اشاره دارند و بر این اساس نخستین جوانه حیات در دریاها ظاهر شده و این پدیده قبل از همه‌جا بر اعماق یا کنار دریاها حاکم شده است و هم‌چنین انسان‌ها را بعد از آن آب آفرید (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۴).

به گفته‌ی مکارم شیرازی (۱۳۷۴) در تفسیر آیات پیش رو در واقع آغاز آفرینش جهان هستی به‌صورت مواد مذاب بود یا گازهای فوق‌العاده فشرده که شکل مواد مذاب و مایع را داشت. سپس در این توده آب‌گونه حرکات شدید و انفجارات عظیمی رخ داد و قسمت‌هایی از سطح آن در پی به خارج پرتاب شد. این اتصال و به‌هم‌پیوستگی به انفصال و جدایی گرایید و کواکب و سیارات و منظومه‌ها یکی بعد از دیگری تشکیل یافتند. بنابراین جهان هستی و قدرت خدا نخست بر این ماده عظیم آب‌گونه قرار داشت.

بدین منظور موسوی همدانی (۱۳۷۴) آورده است که در تفسیر آیه ۷ **سوره‌ی هود** ۶۰ می‌توان ملاحظه کرد که خدای تعالی در وقتی و در حالی به خلقت آسمان‌ها و زمین پرداخت که عرشش بر آب بود و بر آب بودن عرش کنایه است از اینکه مالکیت خدای تعالی در آن روز مستقر برای آب بود

۶۰. **سوره هود آیه ۷:** وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوكُمْ أُيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَلَئِنْ قُلْتُمْ إِنَّكُمْ مَبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ، وکسی است که آسمانها و زمین را در شش روز (شش دوران) آفرید و عرش (قدرت) او بر آب قرار داشت، (بخاطر این آفرید) تا شما را آزمایش کند تا کدام یک عملتان بهتر است و اگر بگویید شما بعد از مرگ برانگیخته می‌شوید مسلماً کافران می‌گویند این سحر آشکاری است (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

که گفتیم ماده حیات و زندگی است دیگر اینکه آنچه ما از موجودات زنده می‌بینیم از آب آفریده شده‌اند، پس ماده آب، ماده حیات هر جنبه ای است.

این مفهوم در آیه ۳۰ سوره ی انبیاء^{۶۱} نیز ذکر شده است که، «هر جنبنده‌ای را از آب آفریدیم» (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۹، ص ۲۷). اما باید توجه داشت که منظور از الماء در اینجا، اشاره به آب نطفه است که موجودات زنده معمولاً از آن به وجود می‌آیند. جالب اینکه دانشمندان امروز معتقدند که نخستین جوانه حیات در اعماق دریاها پیداشده است، به همین دلیل آغاز حیات و زندگی را از آب می‌دانند و اگر قرآن آفرینش انسان را از خاک می‌شمرد، نباید فراموش کنیم که منظور از خاک همان طین (گل) است که ترکیبی است از آب و خاک که در ادامه اختصاصاً به آن پرداخته‌ایم. اما این موضوع قابل توجه است که طبق تحقیقات دانشمندان، قسمت عمده بدن انسان و بسیاری از حیوانات را آب تشکیل می‌دهد و اینکه بعضی ایراد کرده‌اند که آفرینش فرشتگان و جن باینکه موجودات زنده‌ای هستند ولی از آب نیست زیرا اینجا منظور موجودات زنده‌ای است که برای ما محسوس هستند (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۳).

همان‌طور که در آیه ۳۵ سوره ی نور^{۶۲} نیز، به یکی از مهم‌ترین چهره‌های نظام آفرینش که از روشن‌ترین دلایل توحید است یعنی مسئله حیات در صورت‌های متنوعش اشاره شده و می‌گوید: خداوند هر جنبنده‌ای را از آبی آفرید و باینکه اصل همه‌ی این‌ها به آب بازمی‌گردد باین‌حال خلقت‌های بسیار متفاوت و شگفت‌انگیزی دارند، گروهی از آن‌ها بر شکم خود راه می‌روند

۶۱. سوره ی انبیاء، آیه ی ۳۰: أُولَئِكَ يَرِ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ، آیا کافران ندیدند که آسمانها و زمین به هم پیوسته بودند و ما آنها را از یکدیگر باز کردیم؟ و هر چیز زنده‌ای را از آب قرار دادیم، آیا ایمان نمی‌آورند (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

۶۲. سوره نور، آیه ۳۵: وَاللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَابَّةٍ مِنْ مَاءٍ فَمِنْهُمْ مَنْ يَمْشِي عَلَى بَطْنِهِ وَ مِنْهُمْ مَنْ يَمْشِي عَلَى رِجْلَيْنِ وَ مِنْهُمْ مَنْ يَمْشِي عَلَى أَرْبَعٍ يَخْلُقُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، و خداوند هر جنبنده‌ای را از آبی آفرید، گروهی از آنها بر شکم خود راه می‌روند، و گروهی بر دوپای خود، و گروهی بر چهار پا راه می‌روند، خداوند هر چه را اراده کند می‌آفریند، چرا که خدا بر همه چیز تواناست (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

(خزندگان)، گروهی بر روی دو پا راه می‌روند (انسان‌ها و پرندگان) و گروهی بر روی چهارپا راه می‌روند (چهارپایان).

در آیه ۲۴ سوره یونس^{۶۳} نیز در مورد گیاهان به جمع میان دو چیز یا بیشتر می‌پردازد. بنابراین معنی جمله چنین می‌شود که به وسیله آب باران، گیاهان از هر قسم اشاره به این حقیقت ضمنی نیز می‌کند که خداوند از آب با آن‌که یک حقیقت بیشتر ندارند، انواع و اقسام گیاهان را می‌رویاند که نیازمندی‌های مختلف انسان‌ها به حیوانات را با مواد غذایی گوناگونشان تأمین می‌کند (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۴).

مبحث آفرینش عالم هستی در احادیث و روایات:

مجلسی (بی‌تا) در این باره می‌نویسد، خداوند آسمان‌ها و زمین را به هم چسبیده آفرید. پس میان آن‌ها بادی آفرید و بدان از همشان جدا ساخت، سپس وجه دوم و سوم را ترجیح داده و تأیید کرده بفرمود خدا تعالی سوگند آسمان برگشت دارد یعنی ریزش باران و بر زمین شکافدار به روئیدن گیاه و هم بفرموده خدا: و ساختیم از آب هر چیز زنده‌ای را هم‌چنین آسمان و زمین را به هم بسته بودند و جدائی‌شان پیدا نبود و خدا با اظهار روز روشن آن‌ها را جدا نمود از هم که به‌طور خلاصه نقل شده.

---

۶۳. سوره یونس، آیه ۲۴: *إِنَّمَا مَثَلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ وَالْأَنْعَامُ حَتَّىٰ إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ وَظَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَادِرُونَ عَلَيْهَا أَتَاهَا أَمْرُنَا لَيْلًا أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَنْ لَمْ تَغْنَبِ بِالْأَنْسِ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ*، زندگی دنیا همانند آبی است که از آسمان نازل کرده ایم که بر اثر آن گیاهان گوناگون که مردم و چهارپایان از آن می‌خورند، می‌روید، تا زمانی که روی زمین زیبایی خود را (از آن) گرفته و تزئین می‌گردد و اهل آن مطمئن می‌شوند که می‌توانند از آن بهره‌مند گردند (ناگهان) فرمان ما شب هنگام یا در روز (برای نابودی آن) فرا می‌رسد (سرما یا صاعقه‌ای را بر آن مسلط می‌سازیم) و آنچنان آن را درو می‌کنیم که (گویی) هرگز نبوده است این چنین آیات خود را برای گروهی که تفکر می‌کنند شرح می‌دهیم (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

هم‌چنین از امام پنجم در تفسیر قول: آیا ندیدید آنان که کافر شدند آسمان و زمین بسته بودند و ما آن‌ها را گشودیم، به نقل از مجلسی (بی تا) آمده است که:

خدا تبارک و تعالی آدم را به زمین فرود آورده و آسمان بسته بود هیچ نمی‌بارید و زمین بسته بود هیچ نمی‌رویید و چون خدا عز و جل توبه آدم را پذیرفت فرمود، تا آسمان ابر باران‌دار برگرفت و آنگاه فرمود تا درهای خود را گشود و فروبارید و زمین را فرمود تا درخت‌ها برآورد و میوه‌ها بار آورد و جوی‌ها روان ساخت و این است رتق آن و این است فتق آن به آیه‌ی: **ساختیم از آب هر چیز زنده را**، نیز اشاره دارند و اذعان دارند، «با آبی که از آسمان فرود آوریم هر زنده را زنده کردیم و هر آفریده را از نطفه برآوردیم» (مجلسی، بی تا، ج ۱، ص ۱۳). هم‌چنین امام صادق در جواب پرسش از مزه آب فرمودند که «آب همان مزه زندگی است، و از آب زندگی هر جاندار و نمو او را ساختیم و شامل جانور و گیاه و درخت می‌شود» (مجلسی، بی تا، ج ۱، ص ۱۳). در خطبه‌ی ۲۰۲ نهج‌البلاغه نیز «واژه قمقام اشاره به دریاست که چون محل اجتماع و گردآمدن آب است به این اسم نامیده شده است» (بحرانی، ۱۳۷۵، ج ۴، ص ۴۷). و در ادامه آمده است: و پس از آن، طبقاتی به هم پیوسته آفرید و بعد آن‌ها را به صورت آسمان‌های هفتگانه از یکدیگر خدا فرمود بنابراین امام علی (ع) اشاره به این مطلب دارد که اصل حقیقت و ماده وجودی اجسام زمینی و آسمانی را آب تشکیل می‌دهد و چگونگی آفرینش این موجودات را از آب شرح داده است (جدول شماره ۴۹-۴) (بحرانی، ۱۳۷۵، ج ۴).

جدول ۴۹-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در آیات و روایات با موضوع آفرینش عالم

مقوله	ابعاد	مؤلفه‌های هماهنگی و تضاد (ترکیب دو امر متضاد)		نتیجه
مبحث آفرینش عالم هستی	آیات	آیه، حدیث و روایت	تفسیر	وجود وجه اشتراک بین امور متضاد برای ترکیب شدن. از نقطه واحد کثرات به وجود می‌آیند (کثرت در وحدت)
		سوره هود (آیه ۷)	مواد تشکیل‌دهنده عالم، متشابه الاجزاء و متراکم هستند.	
		سوره انعام (آیه ۱۴) سوره فاطر (آیه ۱)	عالم هستی در آغاز توده‌ای واحد بود... خدا فاطر (شکافتن) است. یعنی شکافته شدن ظلمت عدم و بیرون آمدن نور هستی.	

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

نتیجه	مؤلفه‌های هماهنگی و تضاد (ترکیب دو امر متضاد)		ابعاد	مقوله
	تفسیر	آیه، حدیث و روایت	آیات	مبحث آفرینش عالم هستی
متفاوت بودن مؤلفه سوم از دو مؤلفه‌ی متضاد ترکیب شده. امکان جمع اضداد در صورت عدم وجود امتیاز میان دو چیز.	واژه رَتَق: در آغاز خلقت شاهد، پیوستگی واحد، به هم چسبیدگی، منظم و متصل بودن، یکی بودن و نبودن امتیاز بین اجزاء (آسمان و زمین). واژه فَتَق: جداسازی دو چیز متصل و شکل‌گیری صورتی دیگر (کواکب و ستاره‌ها)	سوره انبیاء (آیه ۳۰) سوره ابراهیم (آیه ۱۰)		
	واژه لَمَسْعُون: در آغاز جمع بودن کرات و آسمان‌ها در مرکز واحد، سپس متلاشی شدن اجزا جهان و شکل‌گیری کرات. الهکم الة الواحد: خداوند شبیه ندارد، مرکب از اجزای نیست.	سوره الذاریات (آیه ۴۷) سوره بقره (آیه ۱۴۷)		
علاوه بر تضاد، وجود هماهنگی (اعتدال یا مساوات) نیز لازمه‌ی آفرینش است.	جمله هی دَخَان: آغاز خلقت از توده‌ی گاز. واژه استوی: اعتدال یا مساوات دو چیز با یکدیگر به هنگام آفرینش.	سوره فصلت (آیه ۱۱)		

مقوله	ابعاد	مؤلفه‌های هماهنگی و تضاد (ترکیب دو امر متضاد)	نتیجه	
مبحث آفرینش عالم هستی	آیات	آیه، حدیث و روایت	خلقت از یک عنصر (آب) نشانگر مفهوم کثرت در وحدت. ترکیب دو مؤلفه‌ی متضاد (آب و خاک) سبب خلقت انسان.	
		سوره هود (آیه ۷)		خلقت از یک عنصر (آب).
		سوره انبیاء (آیه ۳۰)		خلقت از آب نطفه. آفرینش انسان از طین (گل)، ترکیب آب و خاک.
		سوره نور (آیه ۳۵)		خلقت هر جنبنده از آب ولی با خلقت‌های بسیار متفاوت.
	سوره یونس (آیه ۲۴)	از آب انواع و اقسام گیاهان را آفرید.		
	احادیث روایات	امام صادق (ع)	بسته بودن آغازین زمین و آسمان و گشوده شدن آن‌ها توسط خدا. هر جانداري از آب آفریده شده.	
		نهج البلاغه (خطبه ۲۰۲)	واژه قمقام : اشاره به دریا به عنوان محل اجتماع و گردآمدن آب. پس ماده وجودی اجسام زمینی و آسمانی آب است.	

مبحث آفرینش انسان در آیات قرآن:

«به مناسبت آیات گذشته که قسمت‌هایی از آفرینش خداوند و نظام هستی را بیان می‌کرد، در این آیات به شاهرکار بزرگ خلقت یعنی آفرینش انسان پرداخته و طی آیات متعدد و پرمحتوایی، بسیاری از جزئیات این آفرینش را بازگو می‌کند» (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۱، ص ۶۹)، اما نکته‌ی قابل توجه این است که آیات مربوط به آفرینش انسان را می‌توان به دودسته تقسیم کرد. گروهی که صرفاً به خلقت آدم، به عنوان نخستین انسان اشاره دارند و گروهی دیگر به شکل‌گیری جنین می‌پردازند.

از نخستین مجموعه‌ی آیات چنین برداشت می‌شود که «آفرینش آدم به صورت یک خلقت مستقل، از خاک و گل به وجود آمده است» (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۷، ص ۱۲۶). بنابراین بر

اساس آیات ۷ و ۸ سوره سجده^{۶۴}، خداوند آغاز آفرینش انسان را از گل قرارداد. این آیات سخن از آفرینش آدم می‌گویند نه همه‌ی انسان‌ها. ظاهر این آیه دلیل روشنی است بر خلقت مستقل انسان و نفی فرضیه تحول انواع (لااقل در مورد نوع انسان) نکته‌ی قابل توجه اینکه آفرینش انسان بدون واسطه از گل صورت گرفته است (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۷).

بر اساس آیه ۲۶ سوره حجر^{۶۵} و آیه ۵۹ سوره عمران^{۶۶}، «منظور خاک آمیخته به آب یعنی گل است» (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۷، ص ۱۳۱). بنابراین همان‌طور که مکارم شیرازی (۱۳۷۴)، اذعان دارد، طبق تفسیر آیات ۱۴ سوره الرحمن^{۶۷}، ۵ سوره حج^{۶۸}، ۲ سوره انعام^{۶۹} و

۶۴. سوره سجده، آیه ۷ و ۸: «الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنْسَانِ مِنْ طِينٍ (۷) ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ مَاءٍ مَهِينٍ (۸)، او همان کسی است که هر چه را آفرید نیکو آفرید، و آغاز آفرینش انسان را از گل قرارداد (۷) سپس نسل او را از عصاره‌ای از آب ناچیز و بی قدر خلق کرد (۸)» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳)

۶۵. سوره حجر، آیه ۲۶: «وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ، ما انسان را از گل خشکیده‌ای که از گل بدبوی (تیره رنگی) گرفته شده بود آفریدیم» (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ص ۲۶۳).

۶۶. سوره آل عمران، آیه ۵۹: «كَمْثَلِ آدَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ، زیرا منظور خاک آمیخته به آب یعنی گل است» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۵۷).

۶۷. سوره الرحمن، آیه ۱۴: «خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ، انسان را از گل خشکیده ای همچون سفال آفریدیم» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۵۳۱).

۶۸. سوره ی حج، آیه ۵: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنتُمْ فِي رَيْبٍ مِنَ الْبُعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ مِنْ مُضْغَةٍ مُخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ لِنُبَيِّنَ لَكُمْ وَنُقَرُّ فِي الْأَرْحَامِ مَا نَشَاءُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشُدَّكُمْ وَمِنْكُمْ مَنْ يُتَوَكَّىٰ وَمِنْكُمْ مَنْ يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْدَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِنْ بَعْدِ عِلْمٍ شَيْئًا وَتَرَى الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَأَنْبَتَتْ مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ، ای مردم اگر در باره زندگی پس از مرگ در شکید ما شما را از خاک آفریدیم آن گاه از نطفه آن گاه از خون بسته سپس از پاره‌ای گوشت که یا تصویر به خود گرفته و یا نگرفته. تا برای شما توضیح دهیم و هر چه خواهیم در رحم‌ها قرار دهیم تا مدتی معین، پس آن گاه شما را کودکی بیرون آریم تا به قوت و نیروی خویش برسید. آن گاه بعضی از شما هستند که در همین حد از عمر وفات یابند و بعضی از شما به پست‌ترین دوران عمر برسند، و آن دوران پیری است که پس از سالها دانستن، چیزی نداند، (نمونه دیگری از قیامت اینکه) تو زمین را می‌بینی که در زمستان افسرده است چون باران بهاری بر آن نازل کنیم به جنب و جوش در می‌آید و از همه گیاهان بهجت‌آور نر و ماده برویاند (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

۲۸ سوره ی حجر^{۷۰}، از آیات مختلف قرآن و تعبیرات گوناگونی که درباره ی آفرینش انسان آمده به خوبی استفاده می شود که انسان در آغاز خاک بوده، سپس با آب آمیخته شده و به صورت گِل درآمده و بعد به صورت گِل بدبو (لجن) درآمده. سپس حالت چسبندگی پیدا کرد و بعداً به صورت خشکیده درآمد و حالت صَلْصَالِ كَالْفَخَّارِ به خود گرفت (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۲۲).

با این اوصاف بنا به تفسیر آیه ۲۰ سوره الروم^{۷۱}، «این تعبیرها بیانگر این واقعیت است که در میان انسان ها تفاوتی نیست و ریشه همه به یکجا بازمی گردد، همگی پیوند ناگسستنی با خاک دارند و سرانجام همه به همان خاک باز می گردند» (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۲، ص ۳۹۱). هم چنین بنا به تفسیر آیات ۷ و ۸ سوره ی سجده که پیش تر به آن ها اشاره شد، یک روح گران قدر و پر شرافت که سزاوار است روح خدا نامیده می شود، در انسان دمیده شد و بیانگر این واقعیت است که انسان گرچه از بُعد مادی از خاک تیره و یا آب بی مقداری است ولی از نظر بُعد معنوی و روحانی حاصل روح الهی است (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۷). علاوه بر آفرینش آدم از خاک، در ادامه اشاره به آیاتی که از نطفه سخن گفته اند حائز اهمیت است. بنا بر تفسیر آیه ۷۷ سوره یس^{۷۲}، نطفه در لغت به معنی آب ناچیز و بی ارزش است. بنابراین تمام این قطره آب ناچیز مبدأ نشو و نمای او نبوده بلکه سلول زنده بسیار کوچکی که با چشم دیده نمی شود از میان هزاران سلول که در آن قطره آب شناور بودند با

۶۹. سوره ی انعام، آیه ۲: «هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰ أَجَلًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِنْدَهُ ثُمَّ أَنْتُمْ تَمْتَرُونَ (۲)»، او کسی است که شما را از گل آفرید آن گاه اجلی مقرر فرمود و اجل معین پیش اوست، و باز هم شما شک می کنید» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۱۲۸).

۷۰. سوره ی حجر، آیه ۲۸: «وَ إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّیْ خَلِقُ بَشَرًا مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمٍَٔ مَسْنُونٍ (۲۸)»، و چون پروردگارت به ملائکه گفت: می خواهم بشری از گلی خشکیده از لایه ای سیاه خلق کنم» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۲۶۳).

۷۱. سوره روم آیه ۲۰: «وَمِنْ آٰیٰتِهٖ اَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ اِذَا اَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُوْنَ»، از نشانه های او این است که شما را از خاک آفرید، سپس انسانهایی شدید و در روی زمین انتشار یافتید» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۴۴۲).

۷۲. سوره یس آیه ۷۷: «اَوَلَمْ يَرِ الْاِنْسَانُ اَنَّا خَلَقْنٰهُ مِنْ نُّطْفَةٍ فَاِذَا هُوَ حَصِيْمٌ مُّبِيْنٌ»، آیا انسان ندید (نمی داند) که ما او را از نطفه ای بی ارزش آفریدیم، و او (چنان صاحب قدر تو شعور و نطق شد که) به مخاصمه آشکار برخاست! (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۴۴۵).

سلول زنده بسیار کوچکی که در رحم زن قرار داشت، باهم ترکیب شدند و انسان از آن موجود ذره‌بینی، پا به عرصه هستی گذاشت. هم‌چنین در آیه ۸ سوره‌ی سجده نیز به آفرینش نسل انسان و چگونگی تولد فرزندان آدم در مراحل بعد اشاره کرده که خداوند نسل او را از عصاره‌ای از آب ناچیز بی‌قدر قرارداد (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۷ و ۱۸).

مبحث آفرینش انسان در احادیث و روایات:

قیس هلالی (بی‌تا) می‌نویسد، پیامبر اسلام در باب فضایل حضرت علی به ایشان فرمودند:

ای علی، تو و من، نور خلق شدیم که از زیر عرش تابیده بودند و تقدیس خدای می‌کردند و این دو هزار سال پیش از آفرینش خلق بود، سپس از دو شط نور دو قطره آب زلال سپید به‌هم‌پیچیده پدید آمد و سپس آن دو قطره آب زلال دراصلاب بزرگوار و ارحام پاکیزه و پاک منتقل گردید تا که نیمی از آن در صلب عبدالله و نیمی در صلب ابوطالب قرار گرفت و من شدم و تو شدی و این فرموده خداوند است که او است خدایی که آفرید از آب بشری را و او را دارای سبب و نسب کرد. (ص ص ۱۴۲-۱۴۱)

هم‌چنین در نهج‌البلاغه در باب خلقت آدم از گل، به نقل از بحرانی (۱۳۷۵) آمده است:

ای مخلوق کامل و درست و ای پدید آمده و نگهداری شده در زهدان‌های تاریک و پرده‌های تودرتو، هستی تو از گلی فشرده آغاز شده و در جایگاهی امن و آرام برای زمانی مشخص و مدتی معین قرار داده شد. (ص ۵۴۶)

هم‌چنین در خطبه یک آمده است که سپس خداوند بزرگ، خاکی از قسمت‌های گوناگون زمین، از قسمت‌های سخت و نرم، شور و شیرین، گردآورد، آب بر آن افزود تا گلی خالص و آماده شد و با افزودن رطوبت، چسبناک گردید که از آن اندامی شایسته و عضوهایی جدا و به یکدیگر پیوسته آفرید (جدول شماره ۵۰-۴) (شریف رضی، بی‌تا).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۵۰-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در آیات و روایات با موضوع آفرینش انسان.

مقوله	ابعاد	مؤلفه‌های هماهنگی و تضاد (ترکیب دو امر متضاد)	نتیجه
مبحث آفرینش انسان	آیات	آیه، حدیث و روایت	آفرینش انسان از دو مؤلفه‌ی متضاد.
		سوره سجده (آیات ۷ و ۸)	
		سوره حجر (آیه ۲۶ و ۲۸)	
		سوره عمران (آیه ۵۹)	
	سوره انعام (آیه ۲)		
	سوره روم (آیه ۲۰)	به واسطه خلقت همه انسان‌ها از خاک، میان انسان‌ها تفاوت نیست و بازگشت همه به یکجا (خاک) است.	بازگشت همه‌ی کثرات به واحد (وحدت در کثرت)، یعنی همان نقطه‌ی اولیه‌ی خلقت.
سوره سجده (آیه ۷ و ۸)	از بُعد مادی انسان از خاک تیره و آب بی‌مقدار است و از بُعد معنوی و روحانی حاصل روح الهی است.	عامل هماهنگی دو مؤلفه‌ی متضاد خاک و آب، روح خداست که نهایتاً میل به بازگشت به همان نقطه اول خواهند داشت.	
سوره یس (آیه ۷۷)	شکل‌گیری نطفه از ترکیب دو سلول زنده متضاد.		
سوره سجده (آیه ۸)	خداوند بشر را از آب آفرید، بدین صورت که از دو شط نور، دو قطره آب زلال سپید به هم پیچیده پدید آمد و از آن دو آب زلال ما پدید آمدیم.		
احادیث روایات	پیامبر اسلام (ص) در باب فضایل علی (ع):		

مقوله	ابعاد	مؤلفه‌های هماهنگی و تضاد (ترکیب دو امر متضاد)	نتیجه
مبحث آفرینش انسان	آیات	آیه، حدیث و روایت	ترکیب دو مؤلفه‌ی متضاد (آب و خاک) سبب خلقت انسان.
		تفسیر	
		خلقت آدم از گل. خداوند خاک را از قسمت‌های سخت و نرم، شور و شیرین، گردآورد، آب به آن افزود تا گلی خالص و آماده شد و با افزودن رطوبت، چسبناک شد. نتیجه از آن عضوهایی جدا و به یکدیگر پیوسته آفرید.	

مبحث آفرینش جن در آیات قرآن:

همان‌طور که اشاره شد، بیشترین موجوداتی که ما با آن سروکار داریم آب و خاک و باد و آتش است. خواه آن‌ها را چون قدما بسیط و عنصر بدانیم و یا همچون دانشمندان امروز مرکب از اجزای گوناگون ولی در هر صورت مبدأ آفرینش انسان آب و خاک بوده در حالی که مبدأ آفرینش (جن) باد و آتش است، و این دوگانگی مبدأ آفرینش سرچشمه‌ی تفاوت‌های زیادی میان این دو است. بنابراین بنا به تفسیر آیه‌ی ۱۵ سوره‌ی الرحمن^{۷۳}، درباره آفرینش جن می‌توان اذعان داشت که جن از شعله‌های مختلط و متحرک آتش آفریده شده. در واقع مارچ در اصل از مرج به معنی اختلاط و آمیزش است. در اینجا منظور اختلاط شعله‌های مختلف آتش می‌باشد، زیرا هنگامی که آتش شعله‌ور می‌شود گاه به رنگ سرخ، گاه به رنگ زرد، گاه به رنگ آبی و گاه به رنگ سفید درمی‌آید (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۲۲). هم‌چنین مراد از جان نیز مانند انس نوع جن است، و اگر جن را مخلوق از آتش دانسته به اعتبار این است که خلقت جن منتهی به آتش است و بعضی گفته‌اند مراد از کلمه جان

۷۳. سوره الرحمن آیه ۱۵: «وَحَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَّارِجٍ مِنْ نَارٍ، و جن را از شعله‌های مختلط و متحرک آتش آفرید» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۵۳۱).

پدر جن است. لذا مراد انسان، پدر انسان، آدم (ع) است (جدول ۵۱-۴) (موسوی همدانی، ۱۳۷۴، ج ۱۹).

جدول ۵۱-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در آیات و روایات با موضوع آفرینش جن.

مقوله	ابعاد	مؤلفه‌های هماهنگی و تضاد (ترکیب دو امر متضاد)		نتیجه
مبحث جن	آیات	آیه، حدیث و روایت	تفسیر	هر آفرینشی با اختلاط همراه است. خلقت هر چیز از دو عنصر متضاد. دوگانگی در خلقت هر چیز.
		سوره الرحمن (آیه ۱۵)	مبدأ آفرینش جن باد و آتش است. دوگانگی در مبدأ آفرینش انسان و جن، یکی از آب و خاک دیگری از آب و آتش. آفرینش جن از شعله‌های مختلط و متحرک آتش. مارج یعنی اختلاط و آمیزش.	

مبحث ثنویت در آیات قرآن:

بنا به تفسیر آیه ۲ سوره فرقان^{۷۴}، به اعتقاد ثنویین (دوگانه‌پرستان) بخشی از موجودات این عالم مخلوق (یزدان) است و بخش دیگر مخلوق (اهریمن)، و به این ترتیب آفرینش و خلقت را در میان یزدان و اهریمن تقسیم می‌کردند، چراکه دنیا را مجموعه‌ای از (خیر و شر) و (نیکی و بدی)

۷۴. سوره فرقان، آیه ۲: «الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا. خداوندی که حکومت و مالکیت آسمانها و زمین از آن اوست، و فرزندی برای خود انتخاب نکرد، و شریکی در حکومت و مالکیت ندارد، و همه چیز را آفرید و دقیقاً اندازه‌گیری نمود» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

می‌پنداشتند درحالی‌که از دیدگاه یک موحد راستین در عالم هستی چیزی جز خیر نیست و اگر شری می‌بینیم یا جنبه نسبی دارد یا عدمی و یا نتیجه اعمال ما است.

هم‌چنین به نحوی دیگر در تفسیر سوره‌ی انبیاء آیات ۱۰ و ۱۱^{۷۵}، در رابطه با مسئله خواب سخن از موهبت شب به میان آورده و اذعان دارد که شب را پوششی قراردادیم و روز را وسیله‌ای برای زندگی قراردادیم. به‌عکس آنچه ثنویین بر اثر بی‌اطلاعی از اسرار آفرینش می‌پنداشتند که نور و روشنایی روز نعمت است و ظلمت و تاریکی شب، شر و عذاب و برای هرکدام نیز حالتی قائل بودند درحالی‌که با کمی دقت روشن می‌شود که هر یک در جای خود نعمتی است بزرگ و سرچشمه نعمت‌های دیگر است (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، جلد ۱۵ و ۲۶).

مبحث ثنویت در احادیث و روایات:

به نقل از مجلسی (بی‌تا)، ثنویه ظلمت را یک مبدأ جدا و اصیل دانسته‌اند. ظلمت نیز نابودی نور است و سایه موجودی نورانی بود و نمود دارد و از اسباب و اجرام بسیاری تراود که به لفظ جمع آورده و اگر منظور از نور هدایت باشد که روشنی دل‌ها است بازهم ظلمت به معنی گمراهی تعدد دارد زیرا راه راست یکی است و راه کژ هزارها که بر اثر انحراف از آن در هر نقطه محقق می‌شوند. هم‌چنین شریف رضی (بی‌تا) در باب تفسیر خطبه یک نهج‌البلاغه آورده است:

کسی که خدا را باصفت مخلوقات تعریف کند او را به چیزی نزدیک کرده و با نزدیک کردن خدا به چیزی، دو خدا مطرح‌شده و با مطرح‌شدن دو خدا، اجزایی برای او تصور نموده و با تصور اجزا برای خدا، او را نشناخته است (جدول شماره ۵۲-۴) (ص ۳۵).

---

۷۵. سوره انبیاء، آیات ۱۰-۱۱: «وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا (۱۰) وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا (۱۱)، و شب را پوششی (برای شما) (۱۰) و روز را وسیله‌ای برای زندگی و معاش» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۳۲۳).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۵۲-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در آیات و روایات با موضوع ثنویت.

مقوله	ابعاد	مؤلفه‌های هماهنگی و تضاد (ترکیب دو امر متضاد)		نتیجه
مبحث ثنویت	آیات	آیه، حدیث و روایت	تفسیر	اعتقاد به دوگانگی در میان ثنویت نیز هست. موحدان خلقت دوگانه عالم، مثل شب و روز را نعمت می‌دانستند ولی ثنویت سبب شر و عذاب.
		سوره فرقان (آیه ۲)	دیدگاه ثنویت درباره خلقت موجودات اینکه بخشی مخلوق یزدان و برخی مخلوق اهریمن. ثنویت دنیا را مجموعه از خیر و شر و نیکی و بدی پنداشتند. موحدان دنیا را فقط خیر می‌دیدند، شر نتیجه اعمال ما است.	
	سوره انبیاء (آیات ۱۰ و ۱۱)	خلقت شب به‌عنوان پوشش، خلقت روز برای زندگی. در دیدگاه ثنویت، نور و روشنایی روز نعمت است و ظلمت و تاریکی شب، شر و عذاب است.	دوگانگی شب روز برای موحدان باعث هماهنگی و خیر است.	
احادیث و روایات	نهج البلاغه (خطبه یک)	نزدیک کردن خدا به چیزی مساوی با مطرح کردن دو خدا است، که در این صورت خدا درست شناخته نشده است.		

مبحث تضاد در نظام خلقت در آیات قرآن:

مبحث تضاد، در آیات بسیاری به صورت های متنوع بیان شده است که بارزترین آن در نظام نور و ظلمت در زندگی بشر است. بنا به تفسیر آیات ۱ و ۲ سوره لیل^{۷۶}، آیه ۲۹ سوره النازعات^{۷۷} و آیات ۳۷ تا ۴۰ سوره یس^{۷۸}، «در قرآن مجید زیاد به مسئله نظام نور و ظلمت و تأثیر آن‌ها در زندگی بشر توجه شده، چراکه دو نعمت بزرگ دائمی و دو آیت از آیات مهم پروردگار است» (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۲۷، ص ۷۲). «درواقع خداوند شب را تاریک و ظلمانی و روزش را آشکار و نورانی ساخت که هر کدام از این دو در زندگی انسان و سایر موجودات زنده اعم از حیوان و گیاه نقش فوق‌العاده مهمی دارد» (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۲۶، ص ۱۰۱).

درواقع نور لطیف‌ترین و پربرکت‌ترین موجودات جهان ماده است، نه تنها روشنایی و زندگی ما که هر حرکت و جنبش بستگی به نور آفتاب دارد و تمام انرژی‌های روی کره زمین از نور آفتاب مدد می‌گیرند و اگر او نبود همه‌جا خاموش و بی‌روح، بی‌نور و بی‌حرکت و مرده بود. تاریکی شب نیز باینکه بوی مرگ و فنا می‌دهد از نظر تعدیل نور آفتاب و تأثیر عمیق آن در آرامش جسم و جان و جلوگیری از خطرات تابش یکنواخت نور خورشید نیز یک امر حیاتی برای انسان‌ها محسوب

---

۷۶. سوره لیل، آیات ۱ و ۲: «وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ (۱) وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ (۲)» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۵۹۵).

۷۷. سوره النازعات، آیه ۲۹: «وَأَعْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَاهَا، وَشَبَّسَ رَا تَارِيكَ وَرَوْشَ رَا أَشْكَارَ نَمُود» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۵۸۴).

۷۸. سوره یس، آیات ۳۷-۴۰: «وَآيَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ (۳۷) وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ (۳۸) وَالْقَمَرَ قَدَرْنَا مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ (۳۹) لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ (۴۰)»، شب برای آنها (نیز) نشانه‌ای است (از عظمت خدا) ما روز را از آن برمی‌گیریم، ناگهان تاریکی آنها را فرا می‌گیرد (۳۷) و خورشید (نیز برای آنها آیتی است) که پیوسته به سوی فرارگاهش در حرکت است، این تقدیر خداوند قادر و دانا است (۳۸) و برای ماه منزلگاههایی قرار دادیم (و به هنگامی که این منازل را طی کرد) سرانجام به صورت شاخه کهنه (قوسی شکل و زرد رنگ) خرما درمی‌آید (۳۹) نه برای خورشید ← سزاوار است که به ماه رسد و نه شب بر روز پیشی می‌گیرد و هر کدام از آنها در مسیر خود شناورند (۴۰)، (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۸).

می‌شود، که اگر تناوب شب و روز نبود حرارت در کره زمین آن‌چنان بالا می‌رفت که همه‌چیز را آتش می‌زد، چنان‌که در کره ماه که شب‌ها و روزهای طولانی دارد، روزهای گرمایی کشنده و شب‌های سرمای نابدکننده دارد. از این گذشته نظم بسیار دقیقی که بر این دو حاکم است به وجود آورنده تاریخ منظم زندگی انسان‌هاست، تاریخی که اگر نبود روابط اجتماعی به هم می‌ریخت و زندگی برای انسان‌ها مشکل می‌شد، بر این اساس این دو از آیات الهی هستند (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۸). هم‌چنین نکته‌ی قابل توجه این است که «ضمیر لیلها و ضحاها به آسمان بازمی‌گردد و نسبت نور و ظلمت به آسمان به خاطر آن است که منشأ آسمانی دارد» (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۲۶ ص ۱۰۱).

مورد دیگری که در بیان مبحث تضاد حائز اهمیت است این است که، صورت‌های افراد انسان با یکدیگر متفاوت است و همان‌گونه که در آیه ۲۲ سوره روم^{۷۹} و آیات ۷ و ۸ سوره الانفطار^{۸۰} آمده است، اختلاف رنگ‌ها و زبان‌ها، از آیات خدا است که اگر این تفاوت نبود نظام اجتماعی بشر مختل می‌شد (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۲۶).

آنچه در میان برخی از آیات به چشم می‌آید بحث تنوع در خلقت است که ضروری به نظر می‌رسد در خیل بحث تضاد به آن اشاره شود. بر اساس تفسیر آیات ۲۷ و ۲۸ سوره فاطر^{۸۱} تنوع

۷۹. سوره روم، آیه ۲۲: «وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالاخْتِلافُ اللَّسَانِيَّاتِ وَاللَّوَانِيَّاتِ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِلْعَالَمِينَ ، و یکی از آیات او خلقت آسمانها و زمین و اختلاف زبانهای شما و رنگهایتان است که در اینها آیاتی است برای دانایان (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۴۰۶).

۸۰. سوره الانفطار، آیات ۷ و ۸: «الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّاكَ فَعَدَلَكَ (۷) فِي أَيِّ صُورَةٍ مَا شَاءَ رَكَّبَكَ (۸) همان خدایی که تو را آفرید و منظم ساخت (۷) و در هر صورتی تو را ترکیب نمود» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۵۸۸).

۸۱. سوره فاطر، آیات ۲۷ و ۲۸: «الْمُ تَرَأَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهَا وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بَيْضٌ وَحُمْرٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا وَغَرَابِيبُ سُودٌ (۲۷) وَمِنَ النَّاسِ وَالدَّوَابِّ وَ الْأَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ كَذَلِكَ إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ (۲۸)، آیا ندیدی خداوند از آسمان آبی فرفرستاد که به وسیله آن میوه‌هایی (از زمین) خارج ساختیم با الوان گوناگون و از کوه‌ها نیز (به لطف پروردگار) جاده‌هایی آفریده شده به رنگ سفید و سرخ با الوان مختلف، و (گاه) به رنگ کاملاً سیاه! (۲۷) و از انسانها و جنیندگان و چهارپایان و انواعی با الوان مختلف،

آفرینش موجودات بیجان و چهره‌های مختلف و زیبایی حیات در جهان نبات و حیوان و انسان مورد توجه قرار گرفته است. در این آیات اذعان داشته است که خداوند از آب بی‌رنگ صد هزاران رنگ پدید آورده و از عناصر معین و محدود موجودات کاملاً متنوع که هریکی از دیگری زیباتر است آفریده است. در واقع این نقاش چیره‌دست با یک قلم و یک مرکب، انواع نقش‌ها را ابداع کرده که بینندگان را مجذوب و شیفته می‌کند. بنابراین انسان‌ها با اینکه همه از یک پدر و مادرند دارای نژادها و رنگ‌های کاملاً متفاوت‌اند. هم‌چنین در جهان جنبنندگان، هزاران هزار نوع حشره، پرنده، خزنده، حیوانات دریایی و حیوانات وحشی بیابانی وجود دارد که هر کدام با ویژگی‌ها و عجایب خلقتشان نشانه‌ای از قدرت و عظمت و علم آفریدگارند (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۸).

هم‌چنین در بحث تضاد با آیاتی مواجه هستیم که **تضاد و شباهت** را ذیل یکدیگر مطرح می‌کنند از جمله **آیه ۹۹ سوره انعام**^{۸۲} که به باغ‌هایی از انگور و زیتون و انار اشاره دارد. پس به یکی دیگر از شاهکارهای آفرینش در این درختان اشاره کرده و می‌فرماید هم با یکدیگر شباهت دارند و هم ندارند (**مشتبهاً و غیر مشتبهاً**). لذا در **آیه ۱۴۱** همین سوره به وصف متشابه و غیر متشابه برای زیتون و انار پرداخته است. این دو درخت از منظر ظاهری و ساختمان شاخه‌ها و برگ‌ها، شباهت زیادی باهم دارند، در حالی که از منظر میوه و طعم و خاصیت آن، بسیار باهم متفاوت‌اند. یکی دارای ماده چربی مؤثر و نیرومند و دیگری دارای ماده اسیدی و یا قندی است که با یکدیگر کاملاً متفاوت‌اند. به علاوه این دو درخت گاهی درست در یک‌زمان پرورش می‌یابند و از یک آب مشروب می‌شوند یعنی هم با یکدیگر تفاوت زیاد دارند، و هم شباهت دارند.

(آری) حقیقت چنین است، از میان بندگان خدا تنها دانشمندان از او می‌ترسند، خداوند عزیز و غفور است (۲۸) (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

۸۲. **سوره ی انعام آیه ۹۹:** وَ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا مُتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِنَ طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَ جَنَّاتٍ مِنْ أَعْنَابٍ وَ الزَّيْتُونِ وَ الرُّمَّانِ مُشْتَبِهًا وَ غَيْرَ مُتَشَابِهٍ انظُرُوا إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَ يَنْعِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ، او کسی است که از آسمان آبی نازل کرد و بوسیله آن گیاهان گوناگون رویانیدیم، از آن ساقه‌ها و شاخه‌های سبز خارج ساختیم و از آنها دانه‌های متراکم، و از شکوفه نخل خوشه‌ها با رشته‌های باریک بیرون فرستادیم و باغها از انواع انگور و زیتون و انار شبیه به یکدیگر و بی‌شباهت هنگامی که میوه می‌کند به میوه آن و طرز رسیدن شب نگرید که در آن نشانه‌هایی برای افراد با ایمانست (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

این احتمال در تفسیر آیه نیز وجود دارد که عبارت فوق، اشاره به انواع و اصناف مختلف درختان و میوه‌ها است. بعضی از میوه‌ها و درختان با یکدیگر شبیه‌اند و بعضی دیگر باهم مختلف‌اند یعنی هرکدام از این دو صفتی است برای یک دسته از درختان و میوه‌ها. اما طبق تفسیر اول هر دو برای یک چیز بوده‌اند (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۵).

مبحث دیگری که ذیل تضاد می‌توان اذعان داشت پیوند است. بنا به تعبیر آیه ۸۰ سوره یس^{۸۳}، آب و آتش دو چیز متضاد است، کسی که می‌تواند آن‌ها را در کنار هم قرار دهد قدرت این را دارد که حیات را در کنار مرگ و مرگ را در کنار حیات قرار دهد. به این خاطر است که در تفسیر آیه آمده است، آفرین بر آن هستی آفرین که آتش را در دل آب و آب را در دل آتش نگاه می‌دارد و مسلماً برای پوشانیدن لباس زندگی بر اندام انسان‌های مرده کار مشکلی نیست. در این‌ها تفسیر دیگری نیز است که به کمک دانش‌های امروز به آن دست‌یافته‌ایم که نام آن را رستاخیز انرژی گذارده‌ایم. یکی از کارهای مهم گیاهان مسئله کربن‌گیری از هوا و ساختن سلولز نباتی است. در واقع سلولز همان جرم درختان است که اجزاء عمده آن کربن، اکسیژن و هیدروژن است. بنابراین تناسب عجیب و تعادل بسیار دقیقی بین اکسیژن و اسید کربونیک برقرار گردیده تا حیات حیوانی و گیاهی به وجود آید.

هم‌چنین تفسیر دیگری از این آیه و آیه ۶ سوره تکویر^{۸۴} آمده است که منظور از فجرت و سجرت همان انفجار و برافروختگی است که اقیانوس‌ها را مبدل به آتش می‌کند، زیرا همان‌گونه که اشاره کردیم آب از دو عنصر تشکیل یافته که هر دو شدیداً قابل احتراق است و اگر بر اثر عواملی آب دریاها تجزیه و تبدیل به اکسیژن و هیدروژن شود بر اثر یک جرقه همگی تبدیل به آتش خواهد شد.

---

۸۳. سوره یس، آیه ۸۰: «الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنتُم مِّنْهُ تُوقَدُونَ» همان کسی که برای شما از درخت سبز آتش آفرید، و شما به وسیله آن آتش می‌افروزید» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۴۴۵).

۸۴. سوره تکویر، آیه ۶: «وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ» (۶)، و زمانی که دریاها افروخته گردند» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۵۸۶).

بنابراین می‌توان در ادامه به آیات ۴۳ و ۴۵ سوره‌ی نور^{۸۵} اشاره کرد که به آفرینش ابرها پرداخته و می‌گوید که خداوند ابرها را به آرامی می‌راند، پس میان آن‌ها پیوند می‌دهد و بعد آن را متراکم می‌سازد. هم‌چنین ابرهایی که در حقیقت از ذرات آب تشکیل شده است به هنگامی که حامل نیروی برق می‌شود، آن‌چنان آتشی از درونش بیرون می‌جهد که برقش چشم‌ها را خیره و رعدش گوش‌ها را از صدای خود پر می‌کند و گاه همه‌جا را می‌لرزاند (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۴). باین‌وجود جمله‌ی **خَلَقَ اللَّهُ مَا يَشَاءُ** تعلیل همین اختلافی است که در جانداران هست که چرا با یک ماده این‌همه اختلاف پدید آمد. لذا این اختلاف بسته به مشیت خدا است و او اختیار دارد و می‌تواند فیض خود را عمومیت دهد تا مانند نور عام و رحمت عام همه خلق از آن بهره‌مند شوند و می‌تواند که آن را به بعضی از حقایق خود اختصاص دهد، تا چون نور و رحمت خاص، بعضی از افراد از آن بهره‌مند شوند (موسوی همدانی، ۱۳۷۴).

هم‌چنین مفهوم **پیوند و تضاد** را در خلقت گیاهان می‌توان مشاهده کرد. بدین منظور در تفسیر آیه ۳ سوره رعد^{۸۶} به قطعات مختلفی که در زمین وجود دارد اشاره کرده که در کنار هم و در

---

۸۵ سوره ی نور آیه ۴۳: **أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُرْسِلُ سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهُ ثُمَّ يَجْعَلُهُ رُكَامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهَا هُوَ يُنَزِّلُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ جِبَالٍ فِيهَا مِنْ بَرَدٍ فَيُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ وَ يَصْرِفُهُ عَنْ مَنْ يَشَاءُ يَكَادُ سَنَا بَرْقِهِ يَذْهَبُ بِالْأَبْصَارِ**، آیا ندیدی که خداوند ابرهایی را به آرامی می‌راند، سپس میان آنها پیوند می‌دهد و بعد آنرا متراکم می‌سازد، در این حال دانه‌های باران را می‌بینی که از لابلای آن خارج می‌شود، و از آسمان - از کوه‌هایی که در آنست - دانه‌های تگرگ نازل می‌کند، و هر کس را بخواهد به وسیله آن زیان می‌رساند و از هر کس بخواهد این زیانرا برطرف می‌کند، نزدیک است درخشندگی برق آن (ابرها) چشم‌ها را ببرد! (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

سوره ی نور آیه ۴۵: **وَاللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَابَّةٍ مِنْ مَاءٍ فَمِنْهُمْ مَنْ يَمْشِي عَلَى بَطْنِهِ وَ مِنْهُمْ مَنْ يَمْشِي عَلَى رِجْلَيْنِ وَ مِنْهُمْ مَنْ يَمْشِي عَلَى أَرْبَعٍ يَخْلُقُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ**، و خداوند هرچندندگی را از آبی آفرید، گروهی از آنها بر شکم خود راه می‌روند، و گروهی بر دوپای خود، و گروهی بر چهار پا راه می‌روند، خداوند هر چه را اراده کند می‌آفریند، چرا که خدا بر همه چیز تواناست (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

۸۶ سوره رعد، آیه ۳: **وَ هُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ وَ جَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ وَ أَنْهَاراً وَ مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ جَعَلَ فِيهَا رِجَالَيْنِ اثْنَيْنِ يُغْشِي اللَّيْلُ نَهَاراً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ**، و او کسی است که زمین را گسترده و در آن کوه‌ها و نهرهایی قرار داد و از تمام میوه‌ها در آن دو جفت آفرید (پرده سیاه) شب را بر روز می‌پوشاند، در این ها آیاتی است برای آنها که تفکر می‌کنند (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

همسایگی یکدیگرند. باینکه این قطعات همه به یکدیگر متصل و مربوطاند، هرکدام ساختمان و استعدادی مخصوص به خوددارند. در ذیل این تفسیر واژه صنوان که جمع صنو است، حائز اهمیت می‌باشد. این واژه در اصل به معنی شاخه‌ای است که از تنه اصلی درخت بیرون می‌آید. بنابراین صنوان به معنی شاخه‌های مختلفی است که از یک تنه بیرون می‌آید. جالب اینکه گاه می‌شود هر یک از این شاخه‌ها، نوع خاصی از میوه را تحویل دهد که ممکن است این جمله اشاره به مسئله استعداد درختان برای پیوند باشد (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۰).

مبحث تضاد در نظام خلقت در احادیث و روایات:

در تفسیر نهج‌البلاغه شریف رضی (بی‌تا) در باب علل تفاوت میان انسان‌ها آمده است که:

علت تفاوت‌های میان مردم، گوناگونی سرشت آنان است، زیرا آدمیان در آغاز، ترکیبی از خاک شور و شیرین، سخت و نرم، بودند، پس آنان به میزان نزدیک بودن خاکشان باهم نزدیک و به‌اندازه دوری آن از هم دور و متفاوت‌اند. یکی زیباروی و کم‌خرد، و دیگری بلندقامت و کم‌همت، یکی زشت‌روی و نیکوکار، دیگری کوتاه‌قامت و خوش‌فکر، یکی پاک‌سرشت و بداخلاق، دیگری خوش‌قلب و آشفته‌عقل و آن دیگری سخنوری دل‌آگاه است (ص ۴۷۳).

در خطبه یک نهج‌البلاغه نیز گفته‌شده: «انسان را مخلوطی از رنگ‌های گوناگون و چیزهای همانند و سازگار و نیروهای متضاد و مزاج‌های گوناگون، گرمی، سردی، تری و خشکی قرارداد» (شریف رضی، بی‌تا، ص ۳۹). هم‌چنین در تفسیر خطبه ۹۱، شریف رضی می‌نویسد:

خداوند کجی‌های هر چیزی را راست و مرزهای هر یک را روشن ساخت و با قدرت خداوندی بین اشیاء متضاد هماهنگی ایجاد کرد، و وسایل ارتباط آنان را فراهم ساخت و موجودات را از نظر حدود، اندازه و غرائز و شکل‌ها و قالب‌ها و هیئت‌های گوناگون تقسیم و استوار فرمود و با حکمت و تدبیر خویش هر یکی را به سرشتی که خود خواست درآورد (جدول شماره ۵۳-۴) (ص ۱۶۱).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۵۳-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در آیات و روایات با موضوع تضاد در نظام خلقت.

نتیجه	مؤلفه‌های هماهنگی و تضاد (ترکیب دو امر متضاد)		ابعاد	مقوله
	تفسیر	آیه، حدیث و روایت		
دو مؤلفه‌ی متضاد (شب و روز) بعلاوه هماهنگی و تناوب، نظم و وحدت را در پی خواهند داشت. تفاوت در خلقت انواع انسان، در عین حال نظم و وحدت را به همراه دارد. مفهوم کثرت در وحدت در خلقت عالم نتیجه ترکیب دو عنصر متضاد.	نظام نور و ظلمت در شب و روز. تناوب و هماهنگی در خلقت شب و روز.	سوره لیل (آیه ۱ و ۲) سوره النازعات (آیه ۲۹) سوره یس (آیات ۳۷ تا ۴۰)	آیات	مبحث تضاد در نظام خلقت
	نظم حاکم در خلقت شب و روز به وجود آورنده تاریخ منظم زندگی.	سوره روم (آیه ۲۲) سوره الانفطار (آیات ۷ و ۸)		
	تفاوت در صورت‌های افراد انسان. اختلاف رنگ‌ها و زبان‌ها از آیات خداست. تفاوت، ایجادکننده‌ی نظام اجتماعی.	سوره فاطر (آیه ۲۷ و ۲۸)		
	تنوع در خلقت. از آب بی‌رنگ، صد هزاران رنگ آفریده شده. ابداع انواع نقش‌ها با یک‌قلم و یک مرکب. خلقت انسان‌ها از یک پدر و مادر ولی دارای نژادها و رنگ‌های کاملاً متفاوت.	سوره انعام (آیه ۹۹)		
مؤلفه‌های متضاد ذیل یکدیگر و مکمل یکدیگرند، بنابراین وجود هر دو ضرورت دارد.	شباهت و تفاوت ذیل یکدیگر هستند. در شاهکارهای آفرینش مثل درختان، هم با یکدیگر شباهت دارند هم ندارند. درخت زیتون و انار در ظاهر مشابه‌اند ولی دارای میوه، طعم و خاصیت متفاوت‌اند.			

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

مقوله	ابعاد	مؤلفه‌های هماهنگی و تضاد (ترکیب دو امر متضاد)	نتیجه
مبحث تضاد در نظام خلقت	آیات	آیه، حدیث، روایت	تفسیر
		سوره یس (آیه ۸۰)	هستی آفرین قادر به قرار دادن آتش در دل آب و آب در دل آتش است. آب و آتش دو چیز متضادند. (رستاخیز انرژی) تناسب و تعادل دقیق بین اکسیژن و اسیدکربونیک تا حیات حیوانی و گیاهی به وجود آید.
		سوره تکویر (آیه ۶)	فجرت و سجرت یعنی انفجار و برافروختگی. آب از دو عنصر قابل احتراق تشکیل شده، پس به هم ریختن نظم ترکیب آن سبب تبدیل شدن به آتش.
		سوره نور (آیه ۴۳ و ۴۵)	در آفرینش ابرها، میان ابرها نخست پیوند سپس تراکم. هم بارش باران از ابرهاست هم آتش رعد و برق.. پس با یک ماده، اختلاف‌های زیادی به وجود آمده.
سوره رعد آیه ۳	در زمین قطعات مختلف به یکدیگر متصل‌اند. واژه صنو یعنی شاخه‌ی بیرون آمده از تنه‌ی اصلی درخت. واژه صنوان به معنی شاخه‌های مختلف (حتی با میوه‌های مختلف) بیرون آمده از یک تنه.	لازمه‌ی ترکیب دو عنصر متضاد، تناسب و تعادل دقیق بین آن دو است.	
		ترکیب دو مؤلفه‌ی متضاد، در تمام وجوه عالم آشکار است.	هر ماده در عالم از دو وجه ضد هم برخوردار است و به هم ریختن نظم آن سبب آشکار شدن وجه مخالف آن می‌شود.

نتیجه	مؤلفه‌های هماهنگی و تضاد (ترکیب دو امر متضاد)		ابعاد	مقوله
مؤلفه‌های متضاد به همراه هماهنگی، به نتیجه می‌رسند.	تفسیر	آیه، حدیث، روایت	احادیث و روایات	مبحث تضاد در نظام خلقت
	انسان مخلوطی از رنگ‌ها، نیروها و مزاج‌های گوناگون و چیزهای همانند و سازگار است.	نهج‌البلاغه (خطبه ۱)		
	خداوند بین چیزهای متضاد هماهنگی و ارتباط ایجاد کرد و به سرشتی که خود خواست درآورد	نهج‌البلاغه (خطبه ۹۱)		

مبحث تضاد و بحث زوجیت و جفت بودن در خلقت عالم در آیات قرآن:

آیه‌ای که در بحث پیش رو به شرح آن می‌پردازیم این است که: از هر چیزی، دو زوج آفریدیم. «اهمیت این آیه بدان جهت است که زوجیت و تعدد دوگانگی در تمام اشیاء جهان، انسان را متذکر این معنی می‌کند که خالق جهان، واحد و یگانه است زیرا دوگانگی از ویژگی‌های مخلوقات است» (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۲۲، ص ۳۷۸). اما آنچه در این آیه مربوط به مباحث پژوهش حاضر می‌شود، تفسیر واژه‌ی زوج است.

بسیاری از مفسران زوج را به معنای اصناف مختلف دانسته و آیه‌ی فوق را اشاره به اصناف مختلف موجودات این جهان می‌دانند که به صورت زوج درآمده است، مانند شب و روز، نور و ظلمت، دریا و صحرا و... زوجیت در این گونه آیات نیز می‌تواند اشاره به معنی دقیق‌تری باشد زیرا واژه زوج را معمولاً به دو جنس نر و ماده می‌گویند، خواه در عالم حیوانات باشد یا گیاهان و هرگاه آن را کمی توسعه دهیم، تمام نیروهای مثبت و منفی را شامل می‌شود و با توجه به اینکه قرآن در آیه فوق می‌گوید: **من کل شیء**، یعنی همه‌ی موجودات نه فقط موجودات زنده، می‌تواند اشاره به این حقیقت باشد که تمام اشیاء جهان از ذرات مثبت و منفی ساخته شده و امروز از نظر علمی مسلم است که اتم‌ها از اجزاء مختلفی تشکیل یافته‌اند، از جمله اجزایی که دارای بار الکتریسیته منفی هستند و

الکترون نامیده می‌شوند و اجزایی که دارای بار الکتریسیته مثبت هستند پروتون نام دارند. بنابراین الزامی نیست که شی را حتماً به معنی حیوان یا گیاه تفسیر کنیم (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۲۲). بنابراین به هر دو موجودی که قرین یکدیگر و یا حتی ضد یکدیگر باشند زوج اطلاق می‌شود، حتی به دو همکار قرین، دو اطاق مشابه در یک‌خانه، این کلمه گفته می‌شود. بدین ترتیب برای هر موجودی در جهان زوجی متصور است.

به‌رحال این آیات خبر از وجود زوجیت در تمام جهان گیاهان و انسان‌ها و موجودات دیگری که مردم از آن‌ها اطلاعی ندارند می‌دهد. این موجودات ممکن است گیاهان باشند یا حتی اشاره به حیوانات اعماق دریا و یا اشاره به موجودات دیگری که در کرات دیگر آسمانی زندگی می‌کنند. بدین نکته باید توجه داشت که حتی وجود زوجیت در جهان گیاهان نیز چنان‌که گفتیم در عصر نزول قرآن جز در موارد خاصی مانند درختان نخل و امثال آن ناشناخته بود و در قرون اخیر از طریق علمی این معنا به اثبات رسیده که مسئله زوجیت در عالم گیاهان یک مسئله عمومی و همگانی است (موسوی همدانی، ۱۳۷۴، ج ۱۷).

نکته‌ی قابل توجه اینکه اهمیت زوجیت در گیاهان بر اساس آیه ۱۰ **سوره لقمان**^{۸۷} به زیبایی ذکر شده است که جنبندگان نیاز به آب و غذا دارند، لذا در جمله‌های بعد به این دو موضوع اشاره می‌شود که از آسمان آبی فرستادیم و به‌وسیله آن درروی زمین، انواع گوناگونی از جفت‌های گیاهان پرارزش رویاندیم (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۷). «هم‌چنین از تمام میوه‌ها دو جفت در زمین قرارداد که این عبارت اشاره به این نکته است که میوه‌ها موجودات زنده‌ای هستند که دارای نطفه‌های نر و ماده می‌باشند که از طریق تلقیح بارور می‌شوند» (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۰).

---

۸۷. **سوره لقمان، آیه ۱۰:** خَلَقَ السَّمَاوَاتِ بَغْيَرٍ عَمَدٍ تَرْوَتُهَا وَ أَلْقَى فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيًّ أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَ بَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَ أَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ (۱۰)، آسمان‌ها را بدون ستونی که شما ببینید بیافرید، و در زمین لنگرها انداخت، تا که شما را نلرزاند و در آن از همه گونه جانوران پراکنده کرد، و از آسمان آبی نازل کردیم، و در آن همه گونه گیاه خوب رویاندیم (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

در ضمن باید گفت که مسئله ترکیب دو چیز باهم و پدید آمدن چیز سوم، اختصاص به انسان و حیوان و نبات ندارد بلکه تمامی موجودات را از این راه پدید می آورند و عالم مشهود را از راه استیلا تنظیم می نماید و به طور کلی عالم را از دو موجود فاعل و منفعل درست کرده که این دو به منزله نر و ماده ی حیوان و انسان و نبات اند. هر فاعلی با منفعل خود برخورد می کند و از برخورد آن دو موجودی سوم پدید می آید. نکته قابل توجه اینکه منظور از عبارت **مما تُنبتُ الارض**، هر چیزی است که زمین از خود می رویاند. گیاهان، حیوانات و انسان ها است (موسوی همدانی، ۱۳۷۴، ج ۱۷).

در برخی از آیات، به صورت دقیق به جنس مذکر و مؤنث اشاره شده است که عبارت است از آیه: **و ما خلق الذکر و الانثی**، در واقع اشاره به این دو جنس در عالم انسان، حیوان و نبات و دگرگونی هایی که از لحاظ انعقاد نطفه تا هنگام تولد رخ می دهد و ویژگی هایی که هر یک از دو جنس به تناسب فعالیت ها و برنامه هایشان دارند، و اسرار فراوانی که در مفهوم جنسیت نهفته است، همه نشانه ها و آیاتی ست از جهان بزرگ آفرینش که از طریق آن می توان به عظمت آفریننده آن واقف شد (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۲۷). هم چنین بر اساس تفسیر آیه ۸ **سوره ی انبیاء**^{۸۸} به تعبیر دیگر «جنس مذکر و مؤنث هر کدام مکمل وجود دیگری و برطرف کننده ی کمبودهای طرف مقابل است» (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۳۶، ص ۱۹).

در تفسیر آیه ۱۲ **سوره الزخرف**^{۸۹}، تعبیر به زوج ها را کنایه از انواع حیوانات می داند. هر چند بعضی از مفسران آن را اشاره به انواع موجودات اعم از حیوان و گیاه و جماد دانسته اند چرا که قانون در همه آن ها حاکم است و هر یک جنس مخالفی دارد، آسمان و زمین، شب و روز، نور و ظلمت، شور و شیرین، خشک و تر، خورشید و ماه، بهشت و دوزخ، جز ذات خداوند پاک که یگانه و یکتاست و هیچ گونه دوگانگی در ذات مقدسش راه نداد. ولی همان گونه که گفتیم می دانیم که قانون

۸۸. سوره انبیاء، آیه ۸: «وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجًا، و شما را به صورت زوجها آفریدیم» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۳۲۲).

۸۹. سوره الزخرف، آیه ۱۲: «وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْفُلْكِ وَالْأَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَ، و همان کسی که همه زوجها را آفرید، و برای شما از کشتیها و چهار پایان مرکبهایی قرار داد که بر آن سوار شوید» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۴۹۰).

زوجیت، قانون حیات در همه‌ی جانداران می‌باشد و افراد نادر و استثنایی مانع از کلیت قانون نیستند. بعضی نیز ازواج را به معنی اصناف حیوانات گرفته‌اند، همچون پرندگان، چهارپایان، آبزیان و حشرات و ... (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۲۱).

مبحث تضاد و بحث زوجیت و جفت بودن در خلقت عالم در احادیث و روایات:

مفید (بی‌تا) می‌نویسد:

از اینکه آفریدگانش را شبیه آفریده دانسته شود که خودش شبیه و نظیری ندارد و از اینکه میان اشیاء و ضدیت انداخته دانسته شود که ضدیت ندارد، و از این مقارنت میان امور برقرار ساخته، روشن می‌شود که او را تمیرینی نیست. درواقع روشنی را با تاریکی، و سرما را با گرما ضد هم ساخته و میان اشیاء دور از هم الفت و هماهنگی انداخته، و اشیاء نزدیک به هم را از هم جدا ساخته. این اشیاء با پراکندگی و جدائی خود بر جداساز خود دلالت کنند و با هماهنگی خود بر هماهنگ آورنده خود رهنما باشند (۲۸۵).

هم‌چنین مفید (بی‌تا) درباره آیه: از هر چیزی جفت آفریدیم، چنین اذعان دارند:

ممکن است مراد از جفت در این آیه، ضد باشد یعنی از هر چیزی دو ضد آفریدیم مانند مثال‌های بالا (نور و ظلمت، سرما و گرما) به خلاف خداوند که او را ضدی نیست و ممکن است مراد از جفت، قرین و هم‌شکل باشد چنانچه هر چیزی هم‌سطح خود را در آفرینش دارد) ص ۲۸۵.

بر اساس فرموده امام رضا (ع)، ابن‌بابویه (بی‌تا) می‌نویسد:

ازآنچه بین اشیاء ضدیت برقرار کرده است دانسته می‌شود که خود، ضد ندارد، با ایجاد مقارنه و هماهنگی بین امور، دانسته می‌شود که قرین و هم‌اورد ندارد. بین نور و ظلمت، آشکاری و گنگی، خشکی و تری و سرما و گرما ضدیت برقرار کرده است، امور نامساعد و دور از هم آن‌ها را به دورهم جمع کرده و امور نزدیک را از هم جدا نموده است و پراکندگی این‌ها و اجتماع آن‌ها دلیلی است بر وجود (ص ۳۰۷).

علامه مجلسی (بی تا) نیز درباره جفت بودن اعضا بدن می گوید:

خداوند دست‌ها را جفت آفرید زیرا که چیزی نیست در آن که آدمی یکدست داشته باشد که خلل می‌رساند به آنچه مزاولت آن‌ها نماید از اعمال، نمی‌بینی که نجار و بنا اگر یکدست ایشان شل شود نمی‌توانند که صناعت خود را به عمل آورند، و اگر به تکلف و مشقت به عمل آورند مانند کسی که دودست دارد، هر دستی معاونت دست دیگر می‌کند به عمل نمی‌توانند آورد. (ص ۵)

در ترجمه‌ی خطبه ۱۸۶ نهج‌البلاغه، شریف رضی (بی تا)، در باب آفرینش اشیاء متضاد آورده است:

از این طریق ثابت می‌شود که دارای ضدی نیست و با هماهنگ کردن اشیاء دانسته می‌شود که همانندی ندارد خدایی که روشنی را با تاریکی، آشکار را با نهان، خشکی را با تری، گرمی را با سردی، ضد هم قرارداد و عناصر متضاد را باهم ترکیب و هماهنگ کرد و بین موجودات ضد هم، وحدت ایجاد کرد، آن‌ها را که باهم دور بودند ترکیب کرد و بین آن‌ها که باهم نزدیک بودند فاصله انداخت (ص ۳۶۵).

در خطبه ۹۱ نهج‌البلاغه آمده است که: «فضاهای باز و پستی و بلندی و فاصله‌های وسیع آسمان‌ها را بدون اینکه بر چیزی تکیه کند، نظام بخشید و شکاف‌های آن را به هم آورد و هر یک را با آنچه تناسب داشت و حقیقت بود پیوند داد» (جدول شماره ۵۴-۴) (شریف رضی، بی تا، ص ۱۶۳).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۵۴-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در آیات و احادیث و روایات با موضوع تضاد و زوجیت و جفت بودن در خلقت عالم.

مقوله	ابعاد	مؤلفه‌های هماهنگی و تضاد (ترکیب دو امر متضاد)	نتیجه	
مبحث تضاد و بحث زوجیت و جفت بودن در خلقت عالم	آیات	آیه، حدیث و روایت	تفسیر	
		سوره لقمان (آیه ۱۰)		زوجیت در گیاهان. از میوه‌ها دو جفت در زمین قرار داد. میوه‌ها دارای نطفه نر و ماده که از طریق تلقیح بارور می‌شوند.
		سوره انبیاء (آیه ۸)		جنس مذکر و مؤنث مکمل یکدیگر و برطرف‌کننده‌ی کمبودهای طرف مقابل

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

نتیجه	مؤلفه‌های هماهنگی و تضاد (ترکیب دو امر متضاد)		ابعاد	مقوله
لازمه ترکیب و هماهنگی وجود عناصر متضاد برای آن ترکیب.	تفسیر	آیه، حدیث و روایت	آیات	مبحث تضاد و بحث زوجیت و جفت بودن در خلقت عالم
	زوج بودن اشاره به همه موجودات است. هر مخلوقی جنس مخالفی دارد (آسمان و زمین، شب و روز، نور و ظلمت، شور و شیرین و ...). دوگانگی در ذات خداوند راه ندارد.	سوره الزخرف (آیه ۱۲)		
	خلقت ضدیت بین اشیا نشان از نداشتن ضد برای خودش. ایجاد هماهنگی و مقارنت بین امور نشان می‌دهد قرین و هم‌اورد ندارد. امور نامساعد و دور از هم را جمع کرده. امور نزدیک را از هم جدا نموده.	امام رضا (ع)	احادیث و روایات	
	خداوند عناصر متضاد را باهم ترکیب و هماهنگ کرد بین موجودات ضد هم، وحدت ایجاد نمود.	نهج البلاغه (خطبه ۱۸۶)		
	خداوند هر چیزی را با آنچه تناسب داشت و حقیقت بود، پیوند داد.	نهج البلاغه (خطبه ۹۱)		
	خلقت دست‌ها به صورت جفت در غیر این صورت ایجاد خلل.	علامه مجلسی		

نتیجه	مؤلفه‌های هماهنگی و تضاد (ترکیب دو امر متضاد)		ابعاد	مقوله
نظام خلقت بر ضدیت است.	تفسیر	آیه، حدیث و روایت	احادیث و روایات	مبحث تضاد و بحث زوجیت و جفت بودن در خلقت عالم
	خداوند، روشنی را با تاریکی، سرما را با گرما ضد هم ساخته. میان اشیاء دور از هم الفت و هماهنگی انداخته. اشیاء نزدیک به هم را از هم جدا ساخته. جدایی و هماهنگی اشیاء دلالت بر وجود آورنده‌ی آنها دارد. مراد از جفت: (۱) ضد، مثل (نور و ظلمت و سرما و گرما) (۲) قرین و هم‌شکل، هر چیزی هم‌سطح و هم‌شکل خود را در آفرینش دارد.	الامالی، به گفته‌ی محمد بن مفید		

مبحث نظم و هماهنگی در نظام خلقت در آیات قرآن:

هماهنگی میان عناصر طبیعت و اجزای هستی و قوانین حاکم بر آنها، همه نشان‌دهنده‌ی حاکمیت و قدرت و اراده‌ی خدای یگانه است. بنابراین آفرینش آسمان‌ها و توسعه‌ی آنها که دست انسان تاکنون فقط به قسمتی از اولین آسمان رسیده و استحکام و طبقات هفتگانه و نظام حاکم و تناسبات و ارتباطات میان هر یک و بی‌ستون بودند و حفاظت آنها و حرکات ستارگان و مدارهای خود و فاصله هر یک از آنها، همه نشانه‌های قدرت خداوند یکتای حکیم است (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱). باین وجود بنا به تفسیر آیه ۷ و ۸ سوره الانفطار، که پیش‌تر به آن اشاره شد، «همان

خدایی که نور را آفرید، سپس دستگاه‌های وجود را منظم ساخت و سپس تعدیل نمود و به هر صورتی می‌خواست تو را ترکیب نمود» (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۲۶، ص ۲۲۱).

بدین ترتیب همه‌جا نظم و انسجام دلیل بر وجود علم و دانش است و همه‌جا هماهنگی دلیل بر وحدت و یگانگی است. در واقع هنگام برخورد به مظاهر نظم در جهان هستی از یک‌سو و هماهنگی و وحدت عمل این دستگاه‌های منظم از سوی دیگر، متوجه مبدأ علم و قدرت یگانه و یکتایی می‌شویم که این همه آوازه‌ها از اوست. فی‌المثل هنگامی که هر یک از پرده‌های هفتگانه چشم را با ساختمان ویژه و ظریفش بررسی کنیم می‌دانیم که طبیعت بی‌شعور و کور و کر محال است بتواند مبدأ چنین اثر بدیعی باشد، پس هنگامی که همکاری و هماهنگی این پرده‌های هفتگانه را با یکدیگر و هماهنگی مجموعه چشم را با کل بدن انسان و هماهنگی یک انسان را با سایر انسان‌ها و هماهنگی کل جامعه انسانیت را با مجموعه نظام هستی در نظر می‌گیریم و این دگرگونی و این آمدورفت روشنایی و تاریکی با آن نظم خاص و تدریجی‌اش که دائماً از یکی کاسته و بر دیگری افزوده می‌شود، همه‌ی این‌ها از یکجا سرچشمه گرفته است و همه آثار قدرت یک ذات پاک است^{۹۰} (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱).

با این وجود مسئله نظام نور و ظلمت و آمدوشد شب و روز که هر یک بانظم خاصی جانشین دیگری می‌شود بسیار حساب شده و شگفت‌انگیز است. در ادامه اشاره به سه موهبت بزرگ یعنی نور، آب و هوا و هم‌چنین وزش بادهایی که هوای پر اکسیژن زنده را جابجا می‌کنند و در اختیار جانداران می‌گذارند، نیز قابل توجه است. این اکسیژن در واقع، هوای آلوده به کربن را برای تصفیه به دشت‌ها و جنگل‌ها و صحراها می‌فرستند و پس از تصفیه به شهرها و آبادی‌ها می‌برند و عجب اینکه این

۹۰. سوره بقره، آیه ۱۶۶: **إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَ الْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَخْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَ تَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ**، درآفرینش آسمانها و زمین، آمد و شد شب و روز، و کشتیهایی که در دریا به سود مردم در حرکتند، و آبی که خداوند از آسمان نازل کرده، و با آن زمین را پس از مرگ زنده نموده و انواع جنبندگان را در آن گسترده و (همچنین) در تغییر مسیر بادهای و ابرهایی که در میان زمین و آسمان معلقند، نشانه‌هایی است (از ذات پاک خدا و یگانگی او) برای مردمی که عقل دارند و می‌اندیشند (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

دودسته از موجودات زنده یعنی حیوانات و گیاهان درست بر ضد هم عمل می کنند، اولین اکسیژن را می گیرد و گاز کربن می دهد و دومی کربن را می گیرد و اکسیژن می دهد تا تعادل در نظام حیات برقرار گردد و باگذشت زمان ذخیره هوای مفید زمین نابود نشود^{۹۱} (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۲۱).

بنابراین خداوند همان کسی است که هر چه را آفرید و به هر چیز آنچه نیاز داشت داد و به تعبیر دیگر بنای کاخ عظیم خلقت را بر نظام احسن یعنی بر چنان نظمی استوار کرد که از آن کامل تر متصور نمی شود. در میان همه ی موجودات پیوند و هماهنگی آفرید و به هر کدام آنچه را با زبان حال می خواستند عطا فرمود. اگر به وجود یک انسان نگاه کنیم و هر یک از دستگاه های بدن او را در نظر بگیریم مشاهده می کنیم که طوری آفریده شده اند که بتوانند وظیفه خود را به نحو احسن انجام دهند و در عین حال چنان ارتباط در میان اعضاء قرار داده که همه بدون استثناء روی یکدیگر تأثیر دارند و از یکدیگر متأثر می شوند^{۹۲} (مکارم شیرازی، ۱۳۷۴، ج ۱۷).

مبحث نظم و هماهنگی در نظام خلقت در آیات و روایات:

در این جهان بسیار پهناور، هیچ نیست مگر آنکه هدفی دارد، و برای آن آفریده شده و به منظور رسیدن به آن هستی پیدا کرده است. این هدف داری در همه جهات و پاره های جهان هستی، از ذره تا کهکشان، جریان دارد. همه از قوانینی خاص پیروی می کند و در چارچوب برنامه ای منظم برای رسیدن به هدف های کمالی به عمل می پردازند (حکیمی و دیگران، بی تا، ج ۱) به نقل از امام رضا (ع)، صادقی (بی ت) می نویسد:

۹۱. سوره الجاثیه، آیه ۵: وَ اِخْتِلَافِ اللَّیْلِ وَالنَّهَارِ وَ مَا اَنْزَلَ اللّٰهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ فَاَحْيَا بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَ تَصْرِيفِ الرِّیَاحِ آیات لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ، و نیز در آمد و شد شب و روز و رزقی که خداوند از آسمان نازل کرده، و به وسیله آن زمین را بعد از مردنش حیات بخشیده، و همچنین در وزش بادهای نشانه های روشنی است برای جمعیتی که اهل تفکرند (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳).

۹۲. سوره سجده، آیه ۷: «الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ وَ بَدَأَ خَلْقَ الْإِنْسَانِ مِنْ طِينٍ، او همان کسی است که هر چه را آفرید نیکو آفرید، و آغاز آفرینش انسان را از گل قرارداد» (مکارم شیرازی، ۱۳۹۳، ص ۴۱۵).

قدما می گفتند مزاج مرکب از چهار طبیعت است، گرم، سرد، تر و خشک. چنانکه بدن مرکب از چهار ماده است، خون و بلغم و صفرا و سودا. هر یک از این چهار ماده کم یا زیاد شود طبیعت از اعتدال بیرون می رود و در نتیجه نظم مزاج به هم خواهد خورد. امروز معتقدند که اعتدال بدن را تعادل و توازن ویتامین ها حفظ می کند، هر کدام از آن ها کم می شود یا نسبت به دیگران زیاد گردد نظم بدن از دست می رود برای اینکه این تعادل محفوظ بماند اول باید دید، عناصر واقعی ترکیبی بدن و مزاج چیست، آیا همین ها است که تاکنون کشف شده یا غیر از اینها است و یا مواد دیگری به اضافه اینها است (ص ۳۰۳)

به گفته ی مفضل^{۹۳} (بی تا)، امام صادق (ع) خطاب به مفضل^{۹۴} می فرمایند:

نخستین عبرت و دلیل بر خالق جل و اعلا همین حیات دهی، گردآوری اجزاء و نظم آفرینی در کار این عالم است. آسمان، همانند سقف، بلند گردانیده شده، زمین بسان فرش گسترده شده و ستارگان چون چراغ هایی چیده شده و گوهرها همانند ذخیره هایی در آن نهفته شده و همه چیز در جای شایسته خود چیده شده است. اینها همه دلیل است که جهان هستی با اندازه گیری دقیق و حکیمانه و منظم و تناسب و هماهنگی آفریده شده آفرینند. آن یکی و او همان شکل ده، نظم آفرین و هماهنگ کننده اجزای آن است (جدول شماره ۵۵-۴) (ص ۴۶).

---

۹۳. «کسی است که امام صادق (ع) او را سزاوار حمل این اسرار و معارف دانسته و شگفتی ها و عجایب خلقت را بر او املاء فرموده است» (مفضل، بی تا، ص ۱۳).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۵۵-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (هماهنگی و تضاد) در آیات و احادیث و روایات با موضوع نظم

مقوله	ابعاد	مؤلفه‌های هماهنگی و تضاد (ترکیب دو امر متضاد)	نتیجه
مبحث نظم و هماهنگی در نظام خلقت	احادیث و روایات	آیه، حدیث و روایت	تفسیر
		سوره انفطار (آیات ۷ و ۸)	در ترکیب همه مخلوقات نظم برقرار است و همه‌جا هماهنگی دلیل بر وحدت و یگانگی است.
		امام رضا (ع)	مزاج و بدن انسان مرکب از چهار عنصر است. نظم در ترکیب این مواد سبب اعتدال در طبیعت است.
		نظم آفرینی در عالم نمودی از خداست. جهان هستی، حکیمانه، منظم، متناسب و هماهنگ آفریده شده است.	متناسب آفریده شده‌اند. به‌ویژه زمانی که ترکیبی از مؤلفه‌های متضاد باشند.

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

در نتیجه‌ی جستجوهای صورت گرفته در آیات و احادیث روایات، همچنان می‌توان شاخصه‌ها و مؤلفه‌های اصل وحدت را در عباراتی مورد بررسی قرارداد که بیشتر به مباحث کیهان‌شناسی و خلقت عالم پرداخته‌اند (جدول شماره ۵۶-۴).

جدول ۵۶-۴. موضوعات دربردارنده مفهوم اصل وحدت در آیات، احادیث و روایات

مبحث آفرینش عالم هستی
مبحث آفرینش انسان
مبحث آفرینش جن
مبحث ثنویت
مبحث تضاد در نظام خلقت
مبحث تضاد و بحث زوجیت و جفت بودن در خلقت عالم
مبحث نظم و هماهنگی در نظام خلقت

بدین ترتیب براساس تحلیل‌های صورت گرفته درباره هر مبحث، می‌توان مؤلفه‌های اصلی اصل وحدت، یعنی هماهنگی و تضاد را از این مباحث استخراج نمود زیرا سراسر نظام خلقت از ترکیب عناصر متضاد تشکیل شده‌اند. عناصری که با وجود اختلاف و تضاد ولی ترکیبی هماهنگ و وحدت یافته را به همراه دارند. همان‌طور که در آیات و احادیث اذعان شد، علت این هماهنگی و نظم، خالق آن‌هاست (جدول شماره ۵۷-۴).

جدول ۵۷-۴. مقوله‌های در بردارنده ی مؤلفه‌های اصل وحدت (به‌صورت دو مؤلفه‌ی متضاد در کنار یکدیگر، به

همراه هماهنگی) بر اساس آیات و احادیث و روایت.

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

مقوله‌ها	آیات، احادیث و روایات
روشنی و تاریکی	الامالی
سرما و گرما	الامالی
شب و روز نور و ظلمت	الامالی، سوره لیل (۱ و ۲)، النازعات (۲۹)، یس (۳۷ و ۴۰)، سوره انبیاء (۱۰ و ۱۱)
نیکی و بدی	فرقان (۲)
عناصر چهارگانه	پیامبر (ص)، امام رضا (ع)، امام صادق (ع)، امام علی (ع)، نور (۴۳) و (۴۵)، تکویر (۶)، الرحمن (۱۰)، یس (۸۰)، سجده (۷ و ۸)، روم (۲۰)، حجر (۲۶ و ۲۸)، عمران (۵۹)، انعام (۲)، هود (۷)، انبیاء (۳۰)، نور (۳۵)، یونس (۲۴)
نر و ماده (مؤنث و مذکر)	لقمان (۱۰)، فاطر (۲۷ و ۲۸)، یس (۷۷)، سجده (۸)
درختان و شاخه‌های مختلف	رعد (۳)، انعام (۹۹)

۴-۴. مبانی نظری اصل وحدت در علوم

اسلامی

بر اساس نگرش دینی و عرفانی

نظر به اینکه در این فصل به دنبال شاخصه‌های اصل وحدت در علوم اسلامی^{۹۵} هستیم، لذا با مشاهده‌ی عالم از دریچه‌ی چشم متفکران اسلامی^{۹۶} می‌توان به چنین مفاهیمی نزدیک شد. به گفته‌ی نصر (۱۳۶۶)، روحانیت اسلام پیوسته ماهیت دانشی و عرفانی داشته و چنان است که طلب معرفت، حتی در نظر مردم معمولی، با هاله‌ای از قدسیت همراه بوده است. علم در عین حال که آثار مبادی تاریخی خود را آشکار می‌سازد بیش از هر چیز دیگر بدان صورت که در قرآن و حدیث نبوی

۹۵. «علوم اسلامی علمی است که موضوع و مسائل آن علوم، اصول یا فروع اسلام است و یا چیزهایی است که اصول و فروع اسلام به استناد آن‌ها اثبات می‌شود» (مطهری، ۱۳۷۵، ص ۹).

۹۶. مجموع روش‌های فکری اسلامی چهار روش است و متفکران اسلامی چهار دسته بوده‌اند. بدیهی است که مقصود ما از روش‌های فکری است که به معنی عام رنگ فلسفی دارد یعنی نوعی هستی‌شناسی و جهان‌شناسی است. نکته‌ی قابل توجه اینکه همه‌ی روش‌های تحت تأثیر تعلیمات اسلامی رنگ مخصوص پیدا کرده‌اند. دو روش اول مربوط به فلسفه‌ی اسلامی است که عبارت‌اند از: ۱) روش فلسفی اشراقی که شیخ شهاب‌الدین سهروردی از علمای قرن ششم هجری، مظهر و نماینده‌ی کامل این مکتب است. در این روش به دو چیز تکیه شده است، یکی استدلال و برهان عقلی و دیگری مجاهده و تصفیه‌ی نفس. بر این اساس، تنها با نیروی استدلال و برهان عقلی نمی‌توان حقایق جهان را کشف کرد. در واقع شیخ اشراق تحت تأثیر عرفا و متصوفه اسلامی روش اشراقی را انتخاب کرد. ۲) روش فلسفی مشایی که اکثر فلاسفه‌ی اسلامی پیرو این روش بوده‌اند. از جمله الکندی، فارابی، ابوعلی سینا و میرداماد. در این روش تکیه فقط بر استدلال و برهان عقلی است. باین‌وجود باید اذعان داشت که اشراقیان پیرو افلاطون و مشایبان پیرو ارسطو بودند. تفاوت اصلی و جوهری روش اشراقی و مشایی در این است که در روش اشراقی برای تحقیق در مسائل فلسفی و مخصوصاً حکمت الهی، تنها استدلال و تفکرات عقلی کافی نیست. سلوک قلبی و مجاهدت نفس و تصفیه‌ی آن نیز برای کشف حقایق ضروری و لازم است اما در روش مشایی تکیه فقط بر استدلال است. در واقع مسائل عمده‌ی مورد اختلاف اشراقی و مشایی که امروزه در فلسفه اسلامی مطرح است، به‌استثنا یکی دو مسئله، یک سلسله مسائل جدید اسلامی است و ربطی به افلاطون و ارسطو ندارد، مانند مسائل ماهیت وجود، مسئله ترکیب و بساطت جسم، وحدت و کثرت وجود. ۳) روش سلوکی عرفانی، روش عرفان و تصوف فقط بر تصفیه نفس بر اساس سلوک الهی و تقرب به حق تا مرحله وصول به حقیقت تکیه دارد و به‌هیچ‌وجه اعتمادی به استدلال‌های عقلی ندارد. بنابراین هدف تنها کشف حقیقت نیست بلکه رسیدن به حقیقت است. بنابراین اگر فیلسوف به دنبال کشف حقیقت است ولی هدف عارف وصول به حقیقت است. ۴) روش استدلالی کلامی، متکلمین مانند فلاسفه مشاء تکیه‌شان بر استدلال عقلی است اما اصول و مبادی عقلی که متکلمین بحث‌های خود را از آنجا آغاز می‌کنند با اصول و مبادی عقلی که فلاسفه بحث خود را از آنجا آغاز می‌کنند متفاوت است. هم‌چنین معتزله مهم‌ترین اصل متعارفی که به کار می‌برد (حسن و قبح) است اما فلاسفه اصل حسن و قبح را یک اصل اعتباری و بشری می‌دانند. این چهار جریان در جهان اسلام ادامه یافتند تا در یک نقطه به یکدیگر رسیدند و جمعاً جریان واحدی را به وجود آوردند و حکمت متعالیه نامیده شده که توسط صدرالدین شیرازی پایه‌گذاری شده است (مطهری، ۱۳۷۵).

تجلی پیدا کرده، تجسمی از تحقیق در کیهان و اجزاء آن از چشم انداز اسلام است. لذا مباحث نظری به جای مانده از متفکران اسلامی علاوه بر رجوع به علوم قرآنی، از طریق نهضت ترجمه^{۹۷} به علوم سنتی همچون هرمسی^{۹۸} و اسکندرانی^{۹۹} نیز رجوع نموده و در دسترس متفکران اسلامی قرار گرفته است.

باین وجود متفکرانی همچون متفکران علوم عقلی^{۱۰۰}، با صف بزرگی از علوم پیش از اسلام روبرو شدند و از طریق ترجمه، به این علوم دسترسی پیدا کردند. هم چنین خود را در برابر نهر عظیمی از

---

۹۷. فرهنگ اسلامی از طریق نهضت ترجمه فرهنگ های دیگر از جمله یونانی، هندی، ایرانی و ... را در خود جذب کرد و به صورت موجودی جدید با چهره و سیمایی مخصوص به خود ظهور کرد. بنابراین از ایران نیز علمی به جهان اسلام انتقال یافت زیرا در دوره ساسانیان شهر جندی شاپور (نزدیک اهواز کنونی) به صورت یک مرکز دانشگاهی درآمده بود و بدون شک مقارن با انقراض شاهنشاهی ساسانی این شهر مهم ترین مرکز دانش آسیای غربی و به لحاظ پزشکی بوده است زیرا به عنوان محل تجمع بین المللی بود که در آن دانشمندان ایرانی و یونانی و هندی در کنار یکدیگر به فعالیت علمی اشتغال داشتند. علاوه بر ایران، دانشمندان هندی که به بغداد و دیگر مراکز دانش اسلامی دعوت می شدند نیز در انتقال علوم سهیم بودند (آرام، ۱۳۶۶).

۱۱۱. مقصود مسلمانان از هرمس، حضرت ادریس (ع) است. لذا باید اذعان داشت که بسیاری از تمثیلات و تشبیهات مکتب هرمس را عرفای قرون بعدی مانند ابن عربی اتخاذ کردند و به این نحو این جنبه از علوم هرمسی میراث بسیاری از مکاتب باطنی اسلام در عالم تشیع و تسنن شد (آرام، ۱۳۷۵).

۱۱۲. در اسکندریه شاهد ترکیب جدیدی از دانش مصری و یونانی و شرقی هستیم و در نتیجه پربارترین دوران تاریخ علم در دوران باستان فراهم آمد و مردانی چون اقلیدس و بطلمیوس را به دنبال داشت و سپس وارد جهان اسلام شدند. بنابراین میراث یونانی و یونانی مآب مستقیماً از آن به جهان اسلام انتقال پیدا نکرد بلکه از طریق اسکندریه منتقل شد، لذا باید توجه داشت که میان دوره ی زرین اسکندریه و ظهور اسلام چند قرن از تاریخ مسیحیت فاصله است. باین وجود بسیاری از جنبه های میراث یونانی و یونانی مآب از مرکز دانش مسیحی به مسلمانان انتقال یافت و مستقل از جهان یونانی، بعضی از اشکال ریاضیات و نجوم بابلی نیز در منابع اسلامی وارد شده است (آرام، ۱۳۷۵).

۱۰۰. علوم اسلامی به دو بخش عقلی و نقلی تقسیم شده است. این دو گونه علم رسمی روی هم رفته علوم حصولی خوانده می شوند. هم چنین علاوه بر علم حصولی، شاهد علم حضوری نیز هستیم که باید حکمت اکتشافی و عرفانی را بیفزاییم که از کشف و ذوق (چشیدن) حقیقت حاصل می شود و مسلمانان معمولاً حضوری می نامند. درباره ی علوم عقلی می توان اذعان داشت، علمی است که از راه عقل خدادادی انسان بر دو پایه عقل و استدلال حاصل می

علمی دیدند که از اقیانوس پایان‌ناپذیر وحی قرآنی بر خواسته بود. بنابراین در تاریخ اسلام، هنگامی که کتب یونانی، سریانی، سانسکریت و پهلوی به زبان عربی ترجمه شدند، مترجمان به سادگی کلمات جدیدی به وجود می‌آوردند یا کلماتی که در تحقیق پیش رو حائز اهمیت است و مربوط به مبحث اصلی فصل حاضر نیز می‌شود، ترجمه‌ی کلمه‌ی *فوسیس*^{۱۰۱} یونانی است که همان *Natura* به زبان لاتینی است. مترجمان اسلامی کلمه *طبیعة* را برای آن به کار بردند. گرچه معنی آن با مفهومی که یونانیان از فوسیس داشتند یکی نیست. هم‌چنین مترجمان اولیه گاهی به جای *طبیعة* کلمه *کیان* را به کار برده‌اند. در قرآن نیز هیچ‌گاه کلمه *طبیعة* به کار برده نشده است. با این اوصاف پرداختن به علوم طبیعی و *جهان‌شناسی*^{۱۰۲} از مباحث اصلی نوشته‌های پیش رو است و باید اذعان داشت که تحقیق درباره‌ی علوم طبیعی در اسلام بدون توجه به مبانی کلی تفکر اسلامی درباره‌ی جهان و چگونگی خلقت و تکوین آن مقدور نیست.

بنابراین می‌توان اذعان داشت که «جهان‌بینی اسلامی، جهان‌بینی توحیدی است» (مطهری، بی‌تا، ص ۷۳). «توحید اسلام یعنی همچنان که مثلاً خانه سازنده‌ای متمایز و متغایر از خود دارد، جهان نیز سازنده‌ای منفصل از خود دارد» (مطهری، ۱۳۷۵، ص ۱۹۶) و موجودات جهان با نظامی هماهنگ به یک سو و به طرف یک مرکز تکامل می‌یابند. جهان‌بینی توحیدی با نیروی منطقی و علم و استدلال حمایت می‌شود، زیرا در هر ذره از ذرات جهان، دلایلی بر وجود خدای حکیم است. با این وجود باید اذعان داشت که در برخی مذاهب، مانند اسلام، جهان‌شناسی مذهبی در متن مذهب، رنگ فلسفی یا

شود. با این وجود در نظریه‌ی اسلام شرافت و برتری عقل و انعکاس ذهنی آن که استدلال باشد در این است که انسان را به وحدت رساند و به پذیرفتن حقایق دینی هدایت کند. به همین دلیل هنر و علوم اسلامی اصولاً عقلی است و عوامل دیگری را مانند احساسات و عواطف انسانی تحت الشعاع نیروی عقل قرار می‌دهد. بنابراین توجه خاص به ارزش عقل است که علوم عقلی و خصوصاً ریاضیات را در تمدن اسلامی ترویج داد و برای مسلمانان ممکن ساخت تا مفهوم فیثاغوری علوم ریاضی را در نظریه‌ی جهانی خود بگنجانند. لذا باید توجه داشت که بین علوم عقلی و استدلالی از یک جانب و دین و ایمان از جانب دیگر هیچ‌گاه شکافی بوجود نیامد (آرام، ۱۳۶۶).

101. Physis

۱۰۲. نوع برداشت و طرز تفکری که یک مکتب درباره‌ی جهان و هستی عرضه می‌دارد زیر ساز و تکیه‌گاه فکری آن مکتب به شمار می‌رود. این زیر ساز و تکیه‌گاه اصطلاحاً جهان‌بینی نامیده می‌شود. جهان‌بینی یا جهان‌شناسی یا به عبارت دیگر تعبیر و تفسیر انسان از جهان، به طور کلی به سه گونه است، یعنی از سه منبع ممکن است الهام شود: علم، فلسفه و دین. بنابراین جهان‌بینی سه گونه است: علمی، فلسفی و مذهبی (مطهری، بی‌تا).

به عبارتی استدلالی به خود گرفته است و بر مسائلی که عرضه شده با تکیه بر عقل، استدلال و اقامه‌ی برهان شده است. از این رو جهان‌بینی اسلامی در عین حال یک جهان‌بینی عقلانی و فلسفی نیز است. بنابراین یک جهان‌بینی زمانی می‌تواند تکیه‌گاه یک ایدئولوژی قرار گیرد که استحکام و وسعت تفکر فلسفی و حرمت اصول مذهبی را داشته باشد (مطهری، بی‌تا). هم‌چنین به گفته‌ی مطهری (۱۳۷۵)، با توجه به اینکه اساس اعتقادی اسلام و عرفان اسلامی^{۱۳} نیز سرمایه اصلی خود را از اسلام گرفته، لذا توحید عرفا عبارت است از وحدت وجود و اینکه جز خدا و شئون و اسماء و صفات و تجلیات او چیزی وجود ندارد.

باین وجود پور حسینی (۱۳۶۳) در شرح توحید از منظر عرفا می‌گوید که بنا به نظر عرفا، (کثرت) وجود ندارد، همه‌ی واقعیت‌ها (یکی) هستند و ارواح و نفوس بشر در عین کثرت واحدند. کثرت محصول مقوله‌ی زمان و مکان است که تنها در طبیعت (عالم) مصداق پیدا می‌کند و در عالم معنی جز وحدت چیز دیگری وجود ندارد و چون روح از (عالم امر) است از کثرت به دور است. بدین سان در قرآن آمده است که بشر از نفس واحدی خلق شده است.

هم‌چنین وحدت روح را معمولاً تشبیه به نوری واحد می‌کنند که در شیشه‌های مختلف انعکاس یافته است. در اصطلاح عرفا، حقیقت واحد است و در همه جا تجلی نموده و همه چیز آثار الهی است. هم‌چنین عرفا بر این باورند که روزگاری روح بشر در جوار الهی بود و بعد جدا شده است و اینک از درد (هجران) می‌نالند و اشتیاق به وصال مجدد دارد. بنابراین عرفا معتقدند که این کشش

---

۱۰۳. از علومی که در دامن فرهنگ اسلامی زاده شد و رشد یافت و تکامل پیدا کرد، علم عرفان است. اهل عرفان هرگاه با عنوان فرهنگی یاد شوند با عنوان (عرفا) و هرگاه با عنوان اجتماعی شان یاد شوند، غالباً با عنوان متصوفه یاد می‌شوند. عرفان به عنوان یک دستگاه علمی و فرهنگی دارای دو بخش است: بخش عملی و بخش نظری. بخش عملی عبارت است از آن قسمت که روابط و وظائف انسان را با خودش و با جهان و با خدا بیان می‌ند و توضیح می‌دهد. عرفان در این بخش مانند اخلاق است و می‌خواهد انسان را تغییر دهد. این بخش عرفان علم (سیر و سلوک نامیده می‌شود. یعنی طی طریق کردن و رسیدن به مرحله‌ی جز خدا هیچ ندیدن. اما بخش دیگر عرفان مربوط است به تفسیر هستی. یعنی تفسیر خدا و جهان و انسان. عرفان در این بخش مانند فلسفه است و می‌خواهد هستی را تفسیر نماید که با نام عرفان نظری معرفی می‌شود. این در حالی است که تفسیر عرفان از هستی یا به عبارتی جهان بینی عرفانی هستی با تفسیر فلسفه از هستی تفاوت‌های عمیقی دارد (مطهری، ۱۳۷۵).

(عشق) است که عنصری غیرعقلانی است و تنها وسیله برای رسیدن به هدف یعنی وصول به حق است. عقل از نظر عرفا چراغ و هادی است ولی راه اصلی حقیقت (عشق) است. لذا تضاد میان عشق و عقل در آثار **صوفیان** موضوعی است رایج و در شخصیت انسان این دونیرو در جدال هستند. بنابراین عشق روشی است که با ریاضت و تزکیه باطن می‌توان قلب را صفا دهد و آماده قبول آثار الهی نماید و چون قلب آینه‌ی تمام‌نمای تجلیات الهی گردید حقیقت در آن نقش می‌بندد و انسان هر چه می‌بیند این خداست که می‌بیند و اینجا وحدت حقیقی دست می‌دهد. با این اوصاف به گفته‌ی آرام (۱۳۶۶)، باید اذعان داشت که بین علوم جهان‌شناسی قدیم یک امر مشترک است و آن نظریه‌ی وحدت عالم طبیعت است که کلیه جهان‌شناسی قدیم بر اساس آن قرار داده‌شده و با قصد هویدا ساختن آن تدوین‌یافته است. این بدان جهت است که نظر هر تمدنی نسبت به طبیعت انعکاس و نتیجه آن درباره‌ی حقایق آسمانی و ملکوتی است. علوم جهان‌شناسی همان (اسرار صغیره) و حکمت و عرفان (اسرار کبیره) قدماست که در پرتو آن معمولاً (اسرار صغیره) مجذوب می‌شود، چنانکه علوم جهان‌شناسی مکتب اسکندریه در پرتو حکمت مسیحی و اسلامی مجذوب و بالاخره به لباس معارف مسیحی و اسلامی متلبس شد. علوم جهان‌شناسی قدیمی چنانکه بعضی از ظاهرینان می‌پندارند کوشش‌های بچگانه برای بیان سلسله‌ی علت و معلوم در عالم طبیعت نیست بلکه هدف نهایی این علوم نمایان ساختن وحدت یا پیوستگی جمیع کائنات و کلیه مراتب وجود است.

مسئله مبدأ هستی و پیوستگی عالم خلقت در مورد تمدن اسلامی حائز اهمیت خاص است زیرا توحید اساس و پایه اسلام است و در هر شأنی از مرتبه‌ای از مراتب تمدن و فرهنگ اسلامی به نحوی ظهور کرده است. لکن نباید تصور کرد که نیل به این هدف که نمایان ساختن وحدت و پیوستگی موجودات است، محدود به یک روش و یا طرد روش‌های دیگر است بلکه مسلمانان راه‌های مختلفی پیموده و علوم گوناگونی تدوین کرده‌اند که هر یک به‌نوبه‌ی خود نتیجه و ثمره‌ی هدف غائی آن‌ها بوده است. درواقع وحدت طبیعت نتیجه مستقیم وحدت مبدأ عالم است، وحدتی که بر اساس گفته‌های پیشین به‌صورت افسانه‌ای و یا به زبان حکمت و عرفان پایه و اساس ادیان قدیم را تشکیل می‌دهد و سرالاسرار مکتب‌های عرفانی اسکندریه و (مسالک اسرار کبیره‌ی) قرون قبل از اسلام محسوب می‌شود. با این اوصاف بنا به نظر حکمت اسلامی موفقیت هر علمی از علوم

طبیعی تا حدی است که بتواند وحدت و پیوستگی موجودات را نمایان سازد زیرا اصل وحدت و پیوستگی تمام مراتب جهانی، اساس و پایه‌ی علوم طبیعی و جهان‌شناسی اسلامی است. بدین ترتیب می‌توان مکتب‌های علمی را که در تاریخ اسلام درباره‌ی جهان‌شناسی و علوم طبیعی نظری داشته‌اند را به مکتب ریاضیون، هرامسه، مشاییان، اشراقیان و عرفا منحصر ساخت و هم‌چنین مکتب کلام^{۱۰۴} که دارای نظر خاصی درباره‌ی جهان طبیعت و فلسفه طبیعی است.

قرن چهارم هجری^{۱۰۵} به‌عنوان یکی از مهم‌ترین دوران فعالیت علمی، خصوصاً در علوم طبیعی و جهان‌شناسی و اوج فعالیت در علوم عقلی محسوب می‌شده است، لذا با رجوع به منابع به‌جای مانده از متفکران این ادوار می‌توان شرح و توضیح مطالبی کلی از عناصر ثابتی به دست آورد که بنیان تفکر اسلامی را در قرون متمادی تشکیل داده و جنبه‌ای از نظر کلی دانشمندان اسلامی درباره‌ی جهان‌شناسی است. این در حالی است که معنای طبیعت در مکتب‌های عرفانی قبل از قرن ششم و هفتم یعنی قبل از **عرفان نظری** که از مؤسسان آن **ابن عربی** است، به‌وضوح بیان نشده، لیکن معنی جهان هستی چنانکه در میان متصوفین قرون اولیه که بیشتر به عرفان عملی توجه کرده‌اند به‌عنوان **نفس الرحمن**، بامعنی اساسی ذکر که از اولین دوره‌ی اسلام رکن و پایه تصوف محسوب شده است، پیوستگی کامل دارد.

---

۱۰۴. «علم کلام علمی است که درباره‌ی عقائد اسلامی، یعنی آنچه از نظر اسلام باید بدان معتقد بود و ایمان داشت بحث می‌کند، به این نحو که آنها را توضیح می‌دهد و درباره‌ی آنها استدلال می‌کند و از آنها دفاع می‌نماید» (مطهری، ۱۳۶۶، ص ۱۴۳).

۱۰۵. در قرن چهارم و پنجم که قوای مرکزی خلافت ضعیف شده بود، امرا و شاهزادگان شیعه بر بسیاری از نقاط عالم اسلامی حکمفرمایی می‌کردند. سپس پیروان فرق شیعه تمایل بیشتری نسبت به علوم اوائل نشان دادند. با این وجود در این عصر زمینه برای ترویج این علوم آماده تر شد و شیعیان ایران و مصر با برقراری مدارس و موسساتی که محل تحصیل دین و علوم بود، روش‌های علمی و فرهنگی به وجود آوردند که بعدها اهل سنت نیز از آن استفاده کردند (آرام، ۱۳۶۶).

اخوان الصفا^{۱۰۶}

به گفته‌ی نصر (۱۳۶۶)، با توجه به اینکه اخوان الصفا خود را از مریدان فیثاغورث می‌شمردند، این تأثیرپذیری در اهمیتی که برای علم اعداد و سهم عدد در آشکار ساختن هماهنگی عالم قائل بودند نیز هویدا است. در نظر مکتب فیثاغورثی از آنجاکه عدد دارای معنی رمزی و تمثیلی نیز هست، نه تنها آلت تجزیه و تحلیل بشمار می‌آید بلکه طریق توحید و ترکیب نیز محسوب می‌شود. بدین جهت است که اخوان در رساله موسیقی، مستقیماً به اهمیت علوم ریاضی اشاره می‌کند که جسم عالم در تمام افلاک و کواکب و ارکان اربعه و ترکیب آن‌ها در درون یکدیگر بر بنای نسبت مذکور یعنی نسبت عددی یا هندسی نهاده شده است و تمام جسم عالم مانند جسم یک حیوان یا یک انسان یا یک مدینه است و مدبر و مصور و مُبدع آن واحد بی‌همتاست. پس جای تعجب نیست اگر اخوان نسبت مبدأ را به عالم با نسبت عدد واحد بر سایر اعداد تشبیه و مقایسه کرده‌اند، لذا علم عدد در نظر اخوان طریق وصال به علم توحید و حکمت ماورالطبیعه است و اصل موجودات و ریشه بقیه علوم است که آن را اکسیر اول و کیمیای اعظم می‌نامند و عدد را اولین فیض عقل بر نفس و زبان توحید و تنزیه می‌شمارند. پس از تمثیلات متعددی که اخوان بکار برده‌اند، بدون شک تمثیل اعداد از همه مهم‌تر است زیرا به وسیله‌ی اعداد می‌توان کثرت را به وحدت پیوست و هماهنگی جهان را نمودار ساخت. این امر بدان جهت است که صاحبان رسایل، خلقت عالم با پیدایش کثرت از وحدت را به جاری شدن اعداد از عدد واحد تشبیه کرده‌اند. در واقع برای اخوان عدد از تعریف کمیت منفصل خارج است و تصویری است معنوی که از تکرار وحدت در روح انسان پدید می‌آید.

حال نکته‌ی قابل توجه اینکه صاحبان این رسایل بیشتر از لسان اعداد که آلت و وسیله‌ی اساسی آنان برای بیان حقایق حکمت است، برای آشکار ساختن حقیقت و زیبایی نظریه‌ی تشابه عالم صغیر و کبیر استفاده کردند. این امر بدان جهت قابل توجه است که در علم جهان‌شناسی این نظریات دارای اهمیت خاص است زیرا از طرق مهم برای نمایان ساختن وحدت طبیعت و روابط باطنی بین انسان و

---

۱۰۶. رسایل اخوان الصفا دایرةالمعارفی است از فلسفه عربی اسلامی در قرن چهارم هجری که

مورد مطالعه‌ی اکثر علمای قرون بعدی نیز قرار گرفته است (نصر، ۱۳۷۷).

طبیعت بشمار می‌رود. بنابراین تشابه بین عالم صغیر و کبیر است که علوم طبیعی قدیم به منزله‌ی پایه‌ای برای علوم ماورالطبیعه محسوب می‌شود. باین وجود آنان سلسله‌مراتب وجود را با سلسله‌ی اعداد، و تشبیهات بین مراتب وجود را با عالم کبیر، با نسبت اعداد با یکدیگر سنجیده‌اند که کمتر خواننده‌ای می‌تواند زیبایی و هماهنگی افکار آنان را منکر شود. تصور سلسله‌مراتب جهانی که از عدد واحد که نشانه‌ی مبدأ است آغاز می‌شود و به عدد ۹ که نشانه‌ی عالم مرکبات است پایان می‌یابد، که این حاکی از مفهوم سلسله‌مراتب وجود نیز است.

مقصود از سلسله‌مراتب وجود این است که کلیه موجودات عالم مانند حلقه‌های زنجیر یا پله‌های نردبانی به هم پیوسته و بدون طفره از وجود محض تا عدم صرف در یک سلسله منظم قرار گرفته‌اند و مقام هر یک در این سلسله بستگی به درجه‌ی شدت و ضعف مرتبه‌ی وجودی آن دارد. باین وجود سلسله‌مراتب وجود در قوس نزولی از فلک اطلس که نزدیک‌ترین افلاک به مبدأ هستی است آغاز شده و پس از طی مراحل گوناگون از افلاک که مظاهر عقول‌اند و کرات عناصر به قعر زمین که ثقیل‌ترین و کثیف‌ترین نقطه‌ی عالم و آخرین حلقه‌ی زنجیر وجود است خاتمه می‌یابد. سپس قوس صعودی با امتزاج عناصر شروع می‌شود و مراتب جماد و نبات و حیوان را طی می‌کند و بالاخره به انسان که آخرین مرتبه‌ی موجودات این جهان است منتهی می‌شود و به این دلیل اخوان، انسان را که در عین وحدت از پیچیدگی ساختمان نفسانی و جسمانی برخوردار است نقطه مقابل خداوند می‌نامند.

درواقع اخوان مریدان خود را از آسمان به سوی زمین هدایت می‌کنند تا به آن‌ها تذکر دهند که باید خود را برای بازگشت به عالم بالا آماده سازند و وحدت و پیوستگی عظیم عالم طبیعت را نمودار می‌سازند تا به این وسیله سالک را به توحید نزدیک‌تر کنند و او را برای سیر در اطوار وجود و بالاخره فنا در نور ذات باری تعالی مجهز سازند. در بندی از رسایل که از شیواترین نوشته‌های اخوان درباره‌ی غایت معنوی جهان طبیعت است و پیوستگی آن با عالم انسان است، حرکت افلاک را به مناسک حج که نشانه‌ی بازگشت عارف و وصال او به مبدأ هستی است تشبیه کرده‌اند و عالم را در احکام عبادی اسلام سهیم دانسته و آن را مانند انسان مسلمان یعنی تسلیم به اراده‌ی خداوند و شریک در نجات معنوی انسان شمرده‌اند. به این نحو کثرت به وحدت بازمی‌گردد و به اصل و مبدأ

خود رجعت داده می‌شود، مبدعی که در واقع جز او هیچ نیست و هر چه هست تجلی است از پرتو وجود او.

با این اوصاف عالم کون و فساد، همان جهان تحت القمر است که دائماً در حال کون و فساد و تغییر و استحاله است. همچون فیثاغورثیان، اخوان نزول از افلاک به عالم تحت القمر را مانند تغییر عدد فرد به عدد زوج می‌داند؛ زیرا عدد فرد اصل مذکر و عقلانی و فعال و عدد زوج اصل مؤنث و مادی و منفعل است. بنابراین این امر خود انسان را متوجه به هماهنگی و پیوستگی عالم و اتحاد زمین و آسمان و وابستگی آنان به یکدیگر می‌سازد. در واقع پیوستگی عالم تحت القمر با قوای نفس کلی در واقع به معنی اتحاد بین عالم تحت القمر و افلاک است؛ زیرا بنا به قول اخوان قوای نفس کلی توسط سه عامل که عبارت است از فلک بروج و افلاک و سیارات در این جهان ظهور می‌کند.

به گفته‌ی بلخاری (۱۳۷۸) می‌توان گفت که عالم تحت القمر که آغاز می‌شود شامل عناصر اربعه آتش، هوا، آب و خاک است و نماد هندسی آن، مربع است. مربع دارای ویژگی‌هایی است اول، چهار زاویه‌ی آن مساوی چهار زاویه‌ی قائمه است، دوم، هر مربعی به دو مثلث تقسیم می‌شود و چنانچه مثلث دیگری به این دو اضافه شود، شکل مجسمی به وجود می‌آید. اخوان چنان به تأویل عالم بر اساس عدد و نظام هندسی دل‌بسته‌اند که در فصلی دیگر از جزء سوم رسایل با عنوان **فی بیان العالم و انه کروی الشكل**، ضمن آنکه به ذکر صفات دیگری برای دایره می‌پردازند، یادآور می‌شوند این صفات در هیچ شکل دیگری وجود ندارد. از این رو مبتنی بر این صفات خداوند عالم را مستدیر و حرکت افلاک را دورانی قرار داده است. افضلیت دایره نزد اخوان چنان بالا است که تلاش می‌کنند تمامی اجزاء عالم را بر اساس نظام دورانی تأویل کنند. به‌عنوان مثال باران محصول حرکت دورانی تبخیر آب و صعود آن به آسمان و بازگشت آن به زمین است. هم‌چنین نبات و حیوان و معادن از ارکان اربعه رشد و نمو می‌یابند و پس از کمال، فاسد می‌شوند و به اول خویش بازمی‌گردند.

نهایتاً می‌توان تعریف نسبت را بر اساس رساله ششم در بخش ریاضیات بانام **فی النسبة العددیه و الهندسیه فی تهذیب النفس** چنین بیان کرد که نسبت قدر عددی یک مقدار با مقدار دیگر است. اخوان ضمن ذکر مواردی چون اختلاف اصغر و اختلاف اعظم جزییات نسبت را کاملاً شرح داده و

آن را به سه نسبت کمی (نسبت عددی، کیفی (نسبت هندسی) و کمی- کیفی (نسبت تألیفی و موسیقایی) تقسیم کرده‌اند. آشنایی با این نسب و ظرافت‌های آن، ما را به این معنا که چرا بنیادی‌ترین ایده‌ی اخوان در تعریف زیبایی، عدد و هندسه است، رهنمون می‌سازد. نسبت عددی، تفاوت دو عدد مختلف در یک قدر مساوی است، بدین معنا که اعداد یک تا نه، گرچه مختلف‌اند، اما علت تفاوت آن‌ها یک عدد قدر عددی مساوی است، یعنی همه آن‌ها نسبت به عدد یک مساوی‌اند. به عبارتی همه‌ی آن‌ها با اضافه شدن یک تفاوت می‌یابند، سه با یک می‌شود چهار، چهار نیز با یک می‌شود پنج و الی آخر. اعدادی چون دو، چهار، شش، هشت نیز همین‌گونه‌اند، با این تفاوت که قدر تساوی آن‌ها دو است، یعنی هرکدام با عدد دو تفاوت می‌یابند. این نکته در علم حساب نکته ساده‌ای است. لکن نتایجی که از آن به‌ویژه در صناعات آن‌هم در آن روزگار اخذ می‌شود بسیار مهم است. از دید اخوان خاصیت این نسبت آن است که اگر نصف هرکدام از این نسبت‌ها اخذ شود و باهم جمع گردد، عدد میان آن دو حاصل می‌شود.

باین وجود در آن زمان همین نسبت بنیاد اصلی تمامی صناعات به شمار می‌رفت و بی‌دلیل نیست که اخوان در تنظیم رسالات خویش بلافاصله پس از بحث تناسبات به سراغ مبحث صناعات علمی و عملی رفته و بر همین اساس، صناعات عملی و نیز بنیان حُسن و زیبایی آن‌ها را شرح و تبیین کرده‌اند. نکته‌ی قابل توجه دیگر که نصر (۱۳۶۶) اذعان دارد اینکه اخوان ترکیب معدنی‌ات را از جیوه و گوگرد یا زبیب و کبریت که اساس کیمیای مکتب جابر بن حیان است، کاملاً تأیید کرده‌اند. هرگاه این دو اصل به صورت کامل باهم امتزاج یابد طلا به وجود می‌آید که کامل‌ترین فلزات است زیرا در آن جوهری است معتدل الطبايع و صحیح المزاج که نفس آن با روحش متحد است و روح آن با جسمش. هم‌چنین در مورد فلزات مانند انسان، تکامل بستگی به درجه اتحاد و یگانگی وجودی هر شیء دارد. در نتیجه تمام اصول و مفاهیمی را که تاکنون ذکر کرده‌ایم اخوان در دو اصل فلسفی که عبارت است از تشابه بین عالم صغیر و کبیر و سلسله‌مراتب عالم که با یکدیگر نیز پیوستگی دارد جمع کرده‌اند. این دو تصور به جهان‌شناسی اسلامی محدود نیست بلکه در عقاید یونانیان و مسیحیان و چینیان و هندیان قدیم نیز یافت می‌شود و حاوی تمثیلاتی است که با قدرت و زیبایی خود می‌تواند

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

روح انسان را به معانی مافوق عالم محسوسات بکشاند و بنابراین محدود به جهان‌شناسی و طبیعیات نیست بلکه قسمتی از عالم الهیات را نیز شامل می‌شود (جدول شماره ۵۸-۴)

جدول ۵۸-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (تضاد و هماهنگی) بر اساس مباحث فکری اخوان‌الصفاء.

مقوله	تعریف	نتیجه	تحلیل
عالم صغیر و عالم کبیر کون و فساد	سنجیدن تشبیهات بین مراتب وجود با عالم کبیر از طریق نسبت عددی	نزول افلاک به عالم تحت القمر مثل تغییر عدد فرد به عدد زوج. همراه داشتن هماهنگی و زیبایی.	نتیجه دو عنصر متضاد، هماهنگ و اتحاد عالم است.
وحدت و کثرت	کثرت به وحدت بازمی‌گردد و به اصل و مبدأ خود رجعت دارد.	-	
عدد زوج و فرد	عدد زوج مؤنث است، مادی و منفعل است. عدد فرد مذکر است، عقلانی و فعال است.	وابستگی، اتحاد، هماهنگی و پیوستگی عالم.	
نسبت عددی	تفاوت دو عدد. اعداد یک تا نه متفاوت با یکدیگرند ولی علت تفاوت یک عدد، قدر عددی مساوی است.	-	
سلسله مراتب عالم	با یکدیگر پیوسته‌اند.		

ابوریحان بیرونی^{۱۰۷}

به گفته‌ی نصر (۱۳۷۷)، بیرونی را می‌توان مانند اخوان‌الصفای پیرو مکتب فیثاغورث دانست، لکن او نیز هماهنگی طبیعت را احساس کرده و ارزش خاصی برای علم هندسه در شناختن طبیعت قائل بوده است. هم‌چنین وی رابطه‌ی بین شکل منظم و عناصر را با پیروی از روش رساله‌ی تیمائوس افلاطون تأیید می‌کند. بدین ترتیب وی اذعان دارد که طبیعت نیرویی است که مخلوقات را بنا به تدبیر الهی و بدون افراط و تفریط نظم می‌بخشد. نظمی که درک آن با معیار فکری بشری میسر نیست بلکه حکمت الهی است که عالم را نظم بخشیده، گاهی مخلوقات را به صورتی نادر الوقوع می‌آفریند که نشانه‌ی الوهیت علم و قدرت او ماوراء معیارهای بشری از مفهوم هماهنگی و تناسب است.

هم‌چنین بسیاری از مطالب که امروزه از زمین‌شناسی مورد قبول و از اساس این علم محسوب می‌شود مانند تبدیل دریا به خشکی و پیدایش سنگ‌های رسوبی از رسوبات و... توسط افرادی چون بیرونی مطرح شده است. علاوه بر این در زمینه احکام نجوم نیز ابوریحان بیرونی همچون ارسطو و حکمای مشایی، فلک قمر را سر حد عالم کون و فساد و اجرام تغییرناپذیر فلکی دانسته که اولی از عناصر اربعه و دومی از طبع خامس یا اثیر به وجود آمده است. چنانکه از این گفتار هویداست در نظر وی مانند اکثر دانشمندان قدیم کلیه‌ی پدیده‌هایی که در عالم کون و فساد نمودار می‌شوند از امتزاج عناصر و فعل و انفعال آنان به وجود می‌آید و علت تحولات ارضی و جوی را باید در تغییراتی که در ترکیب عناصر پدید می‌آید جستجو کرد. بدین منظور به نقل از اخوان‌الصفای (۱۳۸۰)، بیرونی در کتاب **التفهیم** در مبحث برج‌ها به عناصر چهارگانه پرداخته است. وی برای برج‌ها دو قوه در نظر گرفته است، یکی قوه‌ی فاعله و دیگری قوه منفعله. در واقع قوه فاعله به معنی حرارت و برودت و

---

۱۰۷. متولد ۳۵۲ خورشیدی و متوفی ۴۲۷ خورشیدی. در عالم اسلامی ابوریحان بیرونی همواره شهرت خود را به عنوان یکی از اساتید کم نظیر علم نجوم و جغرافیا و ریاضیات حفظ کرده است. کتاب **التفهیم** وی پر اهمیت ترین کتاب علمی است که در قرون اول تاریخ اسلام به زبان فارسی تالیف شده و از منابع پر ارزش زبان فارسی محسوب می‌شود. علاوه بر اینکه قرن‌ها به عنوان کتاب درسی ریاضیات بوده است (نصر، ۱۳۷۷).

قوه منفعله به معنی رطوبت و یبوست، همان است که میان اطباء و حکمای طبیعی قدیم به کیفیات چهارگانه فاعله و منفعله معروف است. بنابراین برای برجها با قوه فاعله گرمی و سردی، و برای برجها با قوه منفعله، خشکی و تری را بیان کرده است و برای هر برجی عنصری را در نظر می‌گیرد. بدین صورت هر برجی که گرم و خشک است به آتش منسوب است، هر برجی که سرد و خشک است به زمین منسوب است، و هر برجی که گرم و تر است منسوب است به هوا و آنکه سرد و تر است به آب منسوب است. سپس به برجهای نر و ماده پرداخته و بر این باور است که همه‌ی برجهای گرم، نرند و همه برجهای سرد ماده‌اند.

هم‌چنین نصر (۱۳۷۷) می‌نویسد، صدور کثرت از وحدت نیز به بهترین وجهی در منطقه البروج و هفت فلک به صورت تمثیلی هویدا است بدین طریق که وجود واجب ماوراء عالم مشهود قرار گرفته و دوازده برج، حجابی است که درعین حال هم وحدت را از اعیان پنهان می‌سازد و هم فیض او را به بقیه‌ی عالم می‌رساند (جدول شماره ۵۹-۴).

جدول ۵۹-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (تضاد و هماهنگی) بر اساس مباحث فکری ابوریحان بیرونی.

مقوله	عالم کون و فساد	عناصر چهارگانه	برج با قوه فاعله (گرمی و سردی)	برج با قوه منفعله (خشکی و تری)	برجهای نر و ماده	کثرت و وحدت
-------	-----------------	----------------	--------------------------------	--------------------------------	------------------	-------------

ابن سینا و حکمت مشایی^{۱۰۸}

ابن سینا دارای آثار متعددی است ولی از میان آنها در کتاب شفا^{۱۰۹} و الاشارات و التنبیها^{۱۱۰}، به بحث طبیعت پرداخته شده است. به گفته‌ی خوانساری (۱۳۶۳)، در واقع ابن سینا، طبیعیات (یا

۱۰۸. منظور از مشاء همان فلسفه ای است که به وسیله ارسطو بنیان گرفت و بوسیله پیروان و شارحان بسط و گسترش یافت، که بزرگ ترین نماینده آن در فرهنگ اسلامی ابن سینا است (خوانساری ۱۳۹۳).

۱۰۹. نخستین کتاب جامع در فلسفه ی اسلامی است که شامل یک دوره ی کامل منطق و طبیعیات و تعلیمات (هندسه، هیات، ارثماطیقی، موسیقی) و الهیات است. مرحوم محمد علی فروغی قسمت متون سماع طبیعی و آسمان و جهان و کون و فساد آن را ترجمه کرده است. (خوانساری، ۱۳۹۳)

حکمت سفلی و یا علم طبیعت) را به عنوان یکی از سه قسم حکمت نظری بیان کرده است. با این وجود آرام (۱۳۷۷) می نویسد، ابن سینا با تمام احترامی که برای فلاسفه یونان داشت، همواره می کوشید تا افکار فلسفی خود را با اصول وحی اسلامی مطابقت دهد. بنابراین در زمینه ی جهان شناسی آثار دوران آخر عمر ابن سینا وجه اشتراک زیادی با مفهوم طبیعت از نظر عرفا دارد. در هر دو مورد، جهان یک جنبه درونی و باطنی دارد و انسان باید از مراحل آن بگذرد و پدیده های طبیعت رمز و تشبیه و اشاره ای است به حقایق عالم بالا. پس حتی اگر ابن سینا را بهره ای از جنبه ی عملی تصوف نبود، توافق نظری او با آراء متصوفه و بیان بسیاری از عقاید عرفانی قابل توجه است.

به گفته ی خوانساری (۱۳۶۳) در واقع می توان این گونه گفت که حکمت طبیعی درباره ی جسم از لحاظ حرکت و دگرگونی هایی که بر آن عارض می شود بحث می کند. ابن سینا (۱۴۰۰)، در مبحث طبیعات، درباره تعریف حرکت می نویسد، حرکت، کمال آن چیزی است که بالقوه وجود دارد. اما گاهی شکی در این مطلب به نظر می رسد که با توجه به اینکه حرکت صرفاً بین امور متضاد صورت می گیرد ولی صغیر و کبیر متضاد یکدیگر نیستند. ابن سینا اذعان دارد که ما حرکات را فقط بین متضادها محدود نمی کنیم. بلکه هنگامی که اشیاء متقابلی داشته باشیم که باهم جمع نمی شوند و شیء از یکی به دیگری، آرام آرام و اندک اندک سیر می کند، شیء را متحرک می نامیم حتی اگر تضادی در بین نباشد. بنابراین صغیر و کبیر که حرکت می کنند، در میان آن دو چیزی هست که رشد کننده و افول کننده است. در واقع صغیر و کبیر دو مفهوم نسبی مطلق نیستند بلکه مثل این است که طبیعت برای انواع حیوانی و گیاهی، حدود مرزی برای صغیر و کبیر قرار داده که از آن عبور نمی کنند و بین این دو محدوده در حرکت اند. بدین منظور کبیر، در آن مطلقاً کبیر است و در مقایسه با عظیم دیگری از همان نوع، کوچک به حساب نمی آید؛ همین طور برای صغیر که مطلقاً صغیر و کوچک است. پس وقتی چنین چیزی مطرح باشد، بعید نیست که تضادی به وجود آید.

هم چنین خوانساری (۱۳۶۳)، درباره حرکت می نویسد، یکی از اقسام حرکت از لحاظ مبدأ، حرکت طبیعی است که عبارت است از حرکت جسم به سوی حیث طبیعی خود یا به سوی حال طبیعی خود. بدین معنا که هر یک از عناصر چهارگانه را حیثی است مخصوص که حیث طبیعی آن نامیده می شود.

---

۱۱۰. «کتابی است در منطق و حکمت طبیعی و الهی» (خوانساری، ۱۳۹۳، ص ۱۴۹).

حیّز خاک در زیر همهی عناصر است، حیّز آب بر روی خاک، حیّز هوا بر فراز آب و حیّز آتش بر فراز هوا است. حال هر جسمی که به علتی از حیّز خود دور شود، میل طبیعی آن برای بازگشت به حیّز اصلی، آن را به سوی حیّز طبیعی به جنبش درمی آورد تا آن را به مقر اصلی آن باز برد، به همین جهت شعله‌ی آتش به سوی حیّز طبیعی خود که بر زیر هوا است به حرکت درمی آید. پس طبیعت وقتی جسم را به حرکت درآورد که درجایی باشد که بالطبع او ملایم و سازگار نیست. بنابراین حرکت طبیعی برای آن است که جسم به حالت طبیعی خود بازگردد و درواقع نوعی گریز است از حال ناموافق به سوی حال موافق.

بدین ترتیب طبیعت عنصری، خود مبدأ حرکت است و همین طبیعت است که جسم را به حرکت درمی آورد. لذا این طبیعت چیزی است غیر از هیولی و صورت جسمیه. پس اختلاف آب و آتش به هیچ وجه در صورت جسمیه (یعنی قبول ابعاد سه گانه) نیست و از این جهت آب را با آتش تفاوتی نیست. هر دو جسم اند یعنی جوهر قابل ابعاد سه گانه هستند و اختلاف آن‌ها در طبیعت عنصری آن‌هاست. یعنی آن یکی دارای طبیعت مائی است و این یکی دارای طبیعت ناری. پس جسم خود را به حرکت در نمی آورد، زیرا چیزی ممکن نیست از یک جهت هم محرک باشد و هم متحرک. درواقع طبیعت عنصری، مبدأ حرکت است و جسم پذیرای حرکت.

هم چنین درباره عناصر چهارگانه یا طبقات عالم مادی آمده است که اجسام بر دو گونه اند: (۱) اجسام بسیط و اجسام مرکب. جسم بسیط آن است که همهی اجزای آن متشابه و یکسان باشد و آن منحصر است به جرم افلاک و عناصر چهارگانه‌ی خاک و آب و هوا و آتش. عناصر چهارگانه قبول کون و فساد می کنند درحالی که افلاک کون و فساد نمی پذیرند. ولی جسم مرکب جسمی است که از اجزای ناهمسان تشکیل یافته مانند نبات و حیوان که از عناصر بسیط تشکیل یافته اند. درواقع شکل اصلی و طبیعی هر یک از عناصر بسیط شکل کروی است و طبقات آن بدین ترتیب است که خاک به شکل کره‌ای در مرکز عالم قرار دارد. آب نیز به شکل کره است و از هر سو به زمین احاطه دارد. زمین و آب را می توان بر روی هم یک کره دانست که در مرکز عالم است و بر چیزی تکیه ندارد و ساکن است و افلاک به گرد آن می گردند. اطراف زمین و آب را کره‌ی هوا از هر سو احاطه کرده است. فراتر از کره‌ی هوا کره‌ی آتش قرار دارد که جسمی است شفاف و بی رنگ و سبک تر از هوا و کاملاً

ماوراء است. پس از آن فلک قمر واقع است که از هر سو بر کره‌ی آتش احاطه دارد. فلک قمر مانند فلکه‌ای دیگر جسمی است کاملاً شفاف، مانند یک حباب شیشه‌ای که ماه همچون گُهری در آن نصب شده است. در واقع ماه از خود نوری ندارد و نور خود را از خورشید که در فلک چهارم است می‌گیرد و با چرخش فلک خود به گرد زمین می‌گردد. ما در درون فلک قمر هستیم و فلک قمر از هر سو از ورای کره‌ی آتش بر ما احاطه دارد.

نکته‌ی قابل توجه که نصر (۱۳۷۷) به آن اشاره دارد اینکه عالم کون و فساد که همان منطقه تحت القمر است ناحیه‌ای است که در آن صورت و ماده به نحو انفکاک‌ناپذیری با یکدیگر ترکیب یافته است. برعکس عالم علوی که عالم مجردات است در جهان کون و فساد هیچ صورتی بدون ماده و هیچ ماده‌ای بدون صورت وجود ندارد و همین لزوم ترکیب صورت و ماده است که باعث تحولات دائمی می‌شود. ماده صورت را رها می‌کند و صورت دیگری می‌پذیرد و این جریان بی‌انتهای و پایان است. هم‌چنین عالم تحت القمر در داشتن حرکت از افلاک که فقط حرکت مستدیر دارند ممتاز است، وانگهی همه‌ی موجودات عالم کون و فساد از چهارعنصر آتش، هوا و آب و خاک که هر یک دارای دو طبع است ترکیب یافته است. آتش گرم است و خشک، هوا گرم و تر، آب سرد و تر و خاک سرد و خشک. کیفیات دیگر اشیاء از این طبایع سرچشمه می‌گیرد چنان‌که نرمی از رطوبت است و سفتی از یبوست. چهارعنصری که اساس مرکبات این عالم است از یک ماده که صور گوناگون می‌پذیرد ترکیب شده است و به این دلیل عناصر دائماً به یکدیگر مبدل می‌شود. این تبدیل با طرد یک صورت و پذیرش صورت نوینی انجام نمی‌پذیرد.

هم‌چنین به گفته‌ی خوانساری (۱۳۶۳) پس از فلک قمر به ترتیب فلک‌های سیارات دیگر قرار دارد و هر وسیله خود دارای فلک مستقلی است. بالاتر از افلاک سیارات هفتگانه، فلک ثوابت است که بقیه‌ی ستارگان بر او نصب است و فراتر از آن فلک اطلس که محیط بر همه‌ی افلاک است. پس در جهان‌بینی ابن‌سینا سایر حکمای اسلامی به تبعیت از ارسطو عالم مادی بسان لایه‌های پیاپی تودرتو است و هر طبقه محیط بر طبقه‌ی داخلی است. به‌طور کلی این اجسام یکپارچه، وجود است. به یکدیگر متصل و هیچ گشادگی و فرجه‌ای اجزای عالم را از یکدیگر جدا نمی‌کند. به عبارت دیگر خلأ وجود ندارد و سراسر عالم ملاً و توپراست. بدین ترتیب «تغییرات و تحولات در کره زمین به علت از

بین رفتن اعتدال اولیه است بین عناصر و به وجود آمدن اجسامی که هر یک کوشش می کند به مکان اصلی خود بازگردد» (نصر، ۱۳۷۷، ص ۳۷۲).

نکته‌ی قابل توجه اینکه عناصر چهارگانه معمولاً به حال بساطت نمی ماند و در هم می آمیزند که از آمیزش آن‌ها موجودات گوناگون به وجود می آید. نخستین آمیزش، آمیزش معدنی است مانند زر و سیم و یاقوت و زمرد و نمک و نفت و... وقتی ترکیب بهتر و شایسته تر باشد، جسم مستعد قبول نفس نباتی می شود و به صورت نبات درمی آید که از جهات مختلف از اجسام بی جان ممتاز است. وقتی ترکیب بیش از ترکیب نبات به اعتدال و کمال نزدیک بود، جسم مستعد قبول نفس حیوانی می شود و با داشتن حس و حرکت بر نبات تفوق می یابد. پس از آن اگر بازهم ترکیب شایسته تر و به کمال نزدیک تر بود موجود به داشتن نفس ناطقه انسانی تشریف می یابد. بدین جهت معدنیات و نباتات و حیوانات را موالد ثلاثه (یعنی فرزندهای سه گانه) می نامند که از تأثیر فلکیات در عناصر چهارگانه زاده می شوند.

درباره‌ی نفس حیوانی نکته‌ی حائز اهمیت اینکه دارای دو قوه‌ی محرکه و مدرکه^{۱۱۱} است. این دو قوه هر دو کارگزار نفس حیوانی اند و عمل آن‌ها از یکدیگر جدا نیست بلکه مکمل یکدیگر است همین که حیوان چیزی را احساس کرد یا تخیل کرد میلی در آن برانگیخته می شود و این میل موجود را به فعل و حرکت برمی انگیزد و این فعل یا جستن و طلب کردن یعنی به سوی چیزی رفتن است، یا گریختن و از چیزی دور شدن. بنابراین همین که حیوان از راه ادراک احتیاج به یافتن چیزی، یا احتیاج به اجتناب از چیزی در خود یافت به جنبش درمی آید (خوانساری، ۱۳۶۳).

هم چنین به گفته‌ی نصر (۱۳۷۷)، قبل از پرداختن به بحث الهیات در نظر ابن سینا باید اذعان داشت که در برخی از آثار، وی این گونه می گوید، اولین عنصر این جهان در اصل نقطه بود که تحت فعل طبیعت درآمد و به خط و سطح و بالاخره به جسم مبدل شد. جسم به نوبه‌ی خود تحت تحریک طبیعت و تدبیر نفس قرار گرفت و به اشکال کامل هندسی مانند دایره، مثلث، فلک اعلی به وجود آمد و به آن عقل و فعل افزوده شد از آن قسمت که صفای کمتر داشت فلک بعدی و به این ترتیب سایر

---

۱۱۱. قوه‌ی محرکه حیوان را به حرکت در می آورد و قوه‌ی مدرکه کارش ادراک یعنی دریافت و آگاهی است.

افلاک به وجود آمد تا اینکه در فلک قمر صفا و پاکی جسم اولیه خاتمه یافت و کثافت و کدورت بر آن غلبه کرد. به همین جهت دیگر این جسم قادر به پذیرفتن صورت فلکی نبود و به صورت عالم کون و فساد درآمد.

اما باید اذعان داشت که در مباحث مربوط به تکوین عالم نظر او بیشتر متوجه چگونگی صدور و افاضی موجودات از مبدأ هستی است. به این ترتیب وی در برخی از آثار خود جهان را به نور خورشید و وجود باری تعالی را به خود خورشید تشبیه کرده است. این عقیده تا حدی از تعبیر ظاهری معتقدات دینی و منظر متکلمین به دور است و فقط می توان آن را با جنبه‌ی درونی و باطنی دین تلفیق داد. وانگهی در این عقیده به نظریات اشراقی سهروردی و وحدت وجود عرفای مکتب ابن عربی نزدیک است چون آنان هم معتقدند که ممکن نیست دو واقعیت یا هستی کاملاً مجزا و ممتاز وجود داشته باشد، از آنجاکه این امر عین شرک و انکار توحید است. البته بین وحدت وجود عرفا و حکما اختلاف است و فقط در این امر باهم شریک‌اند که منکر تحقق دو واقعیت کاملاً مستقل از یکدیگرند. بنابراین هستی عالم نمی تواند کاملاً از هستی مطلق جدا و مجزا باشد.

خوانساری (۱۳۶۳) می نویسد، ابن سینا در مباحث آموزشی خود همه جا نخست به حکمت طبیعی پرداخته و سپس به حکمت الهی (الهیات) پرداخته است. در واقع الهیات عبارت است از موجود **بماهو موجود** یعنی موجود از حیث موجود بودن. در این باره می توان گفت که خود وجود هم از حیث وجود بودن دارای خصوصیتی است از قبیل وحدت در کثرت، علیت و معلولیت، حدوث و قدم، جوهریت و عرضیت. یعنی هر موجودی فقط از حیث موجود بودن ناچار یا واحد است یا کثیر یا علت است یا معلول یا حادث است یا قدیم و این امور از خواص و اوصاف نفس وجود است و همین ها است که مطالب علم الهی را تشکیل می دهد.

نکته‌ی قابل توجه اینکه ابن سینا (۱۴۰۰)، در مبحث الهیات به چگونگی تقابل میان کثیر و واحد پرداخته است. به نظر وی تقابل از انواع تضاد است. وی بر این باور است که تقابل میان وحدت و کثرت از انواع تقابل نیست زیرا وحدت مقوم کثرت است در حالی که اضداد هیچ گاه مقوم یکدیگر نیستند بلکه ابطال و نفی ضدشان می شوند. اما ممکن است برخی قائل به آن باشند که وحدت و

کثرت شأنشان و جایگاهشان همین است. بنابراین ضرورت ندارد که گفته شود که یک شیء زمانی ضدش را باطل می کند که آن را در موضوعش منحل کرده باشد. از این رو وحدت در جایگاه خودش زمانی کثرت را باطل می کند که در آن کثرت از موضوعیتش خارج شود و این بر اساس آن جوازی است که تعرض وحدت و کثرت به آن موضوع داده می شود. همچنین باید اذعان داشت که به طور قطع کثرت با وحدت حاصل می گردد. پس کثرت بطلاش به ابطال وحدت های مرتبط با آن است. بنابراین کثرت به خودی خود و بالذات و به طور اولیه باطل نمی شود. پس ابطال در مرحله اول به واحدها عرضه می شود و سپس همراه با واحدها کثرت باطل می گردد.

در توضیح و بسط همین مطلب می توان به نقل از خوانساری (۱۳۶۳) اذعان داشت که جفت بودن و فرد بودن و دایره بودن و مثلث بودن و امثال آن، عارض هستی می شود، نه از حیث هستی صرف بلکه از حیث آن است که آن هستی دارای کمیت است و از جهت اینکه کم متصل یا منفصل است، متصف به این اوصاف می شود. همچنین سفیدی و سیاهی که عارض موجود می شود از حیث موجود بودن آن نیست بلکه از جهت آن است که آن موجود، موجودی است جسمانی و پذیرای حرکت و تفسیر. بنابراین موجود دارای یک سلسله اعراض و اوصاف ذاتی است که اوصاف خود موجود است و همین اوصاف مطالب علم الهی را تشکیل می دهد. باین وجود یکی از مباحثی که در الهیات به آن پرداخته می شود امور عامه است یعنی بحث از اعراض و خواص موجود بماهو موجود، مانند کلی و جزئی و فعل و قوه، واحد و کثیر و حادث و قدیم و علت و معلول.

بدین ترتیب به گفته ی نصر (۱۳۷۷) انسان فقط با علم به صورت اشیاء که همیشه در عقل به صورت کلی محفوظ است می تواند به سلسله مراتب وجود پی برد و از هستی اشیاء آگاه شود و همین علم او به موجودات است که صور را از عالم کثرت منتزح می سازد و به جهان مجردات بازمی گرداند. علم حقیقی به اشیاء علم به جنبه ی وجودی آنهاست و همین وجود است که اشیاء را باهم متحد می سازد درحالی که ماهیت منشأ کثرت و افتراق و جدائی است. درعین حال وجود واجب که وجود محض و صرف است ماوراء هرگونه تعین و تشخیص قرار گرفته است گرچه وجود همه ی موجودات از او سرچشمه گرفته و به وسیله ی او به دیار هستی سوق داده شده و از برکت افاضی او از نعمت وجود برخوردار شده اند (جدول شماره ۶۰-۴).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۶۰-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (تضاد و هماهنگی) بر اساس مباحث فکری ابن سینا.

مقوله	تعریف	نتیجه	تحلیل
صغیر و کبیر	دو امر متقابل با یکدیگر، نه ضد یکدیگر. قابل جمع با یکدیگر نیستند.	سیر آرام آرم (متحرک). یعنی حدود مرز بین صغیر و کبیر، در حرکت است. حرکت بین امور متضاد (متقابل) صورت می‌گیرد.	لازمه‌ی وحدت، دو امر متضاد است. یادآوری مفهوم وحدت در کثرت، و میل همه کثرات و حرکت آن‌ها به سوی واحد.
عناصر چهارگانه	هرکدام دارای خیری هستند. هرکدام در جای خود قرار دارند. مثل خیر خاک زیر همهی عناصر است. هرکدام دارای دو طبع هستند. آتش: گرم و خشک. هوا: گرم و تر. آب: سرد و تر. خاک: سرد و خشک.	میل طبیعی‌اش باعث دوری از حیّز خود و بازگشت به حیّز اصلی. حرکت لازمه رسیدن به حالت طبیعی هر چیزی. چهارعنصر از یک ماده که صور گوناگون می‌پذیرد ترکیب شده. عناصر ذاتاً در حال تبدیل به هم‌اند. تبدیل با ترد یک صورت و پذیرش صورت نوین انجام می‌شود.	چون هستی عالم نمی‌تواند کاملاً از هستی مطلق جدا باشد.
آب و آتش	دو عنصر مختلف از نظر جنسی. اختلاف در طبیعت عنصری.	-	نیل به وحدت با رعایت تعادل بین عناصر امکان‌پذیر است. نتیجه امر نیل به واحد اصلی است.
عالم تحت القمر کون و فساد	-	-	اهمیت داشتن کل واحد.
کثیر و واحد	وحدت مقوم کثرت است. کثرت با وحدت حاصل می‌شود.	بنابراین وجود کثرات وابسته به واحدها است.	

سهروردی

با توجه به اینکه اشراق در الفاظ و معانی و اصطلاحات و قواعد منطق مشاء تغییراتی داد، در حکمت نیز اصطلاحاتی جدید وضع کرد بدین جهت در باب اصالت ماهیت و اعتباریت وجود بر این باور است که موجود مرکب از وجود ماهیت است، حکمای مشاء معتقد به اصالت وجود و اعتباریت ماهیت بودند یعنی که منشأ آثار خارجی و اثر جاعل را وجود شی می دانستند نه ماهیت آن و ماهیت را امری اعتباری و انتزاعی می دانستند که حد وجود و مُنتزج از آن است. اما قاعده‌ی اشراق برعکس، قائل به اصالت ماهیت و اعتباریت وجود است یعنی که منشأ آثار خارجی و اثر جاعل نفس، ماهیت است و وجود امری اعتباری و انتزاعی است.

شیخ اشراق با قول به اصالت، ماهیت عالم را مرکب از ماهیات می داند و آن‌ها را به اعتباری به نور و ظلمت تقسیم می کند. مقصود از نور ظهور است و مقصود از ظلمت عدم نور و ظهور، به طور مطلق است. بنابراین تقابل نور و ظلمت تقابل تضاد نیست بلکه تقابل وجود و لاوجود است. هم چنین اشتراک انوار باهم در نورانیت است و امتیازشان از هم نیز در نورانیت است. در واقع نسبت نور به ظلمت مانند نسبت ظهور به خفا و نسبت وجود به عدم است و بالاخره ظهور نور به ذات خود و ظهور اشیاء با نور است. بنابراین در حکمت اشراق تقریباً نور مترادف و مساوی باوجود است و حکمت شیخ اشراق حکمت نور است همان طور که حکمت ملاصدرا، حکمت وجود است. مورد دیگری که اصل اساسی در حکمت مشاء نیز محسوب می شود اینکه جسم مرکب از هیولی و صورت است اما شیخ اشراق این اصل را نمی پذیرد و جسم را جوهری بسیط می داند که حقیقتش مقدار است و قابل ابعاد سه گانه طول و عرض و ارتفاع است (جهانگیری، ۱۳۶۳).

در رساله فی حقیقه العشق نیز سه گانه حُس، عشق و حُزن که منشأ مابعدالطبیعه دارند و از عقل کل ناشی شده اند صحبت می کند. این حقانیم سه گانه، سه اصل آسمانی اند که یک بار در داستان آدم و ملائکه و بار دیگر به نحو کامل تر در داستان یوسف (ع)، یعقوب (ع) و زلیخا متجلی می شده اند. سه گانه حُس، عشق و حزن در اندیشه اشراقی از چشمه سار واحدی نشئت گرفته اند که گوهر تابناک

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

عقل است و حسن (زیبایی) هیچ‌گاه از عقل منفک نیست. بدین‌جهت سهروردی نیز مانند افلاطون اصل زیبایی زمینی را در اقنوم آسمانی حُسن جستجو می‌کند.

صحت دیگری که در گفته‌های سهروردی قابل‌توجه است، آینه است. در واقع سهروردی در مباحث معرفت‌شناسی، آنگاه که نظریه اشراقی انصار را مطرح می‌کند و نظریات رایج در ابصار را نقد و رد می‌کند به آینه و صور مرئی در آن نیز می‌پردازد. در هر حال آینه و صور ظاهر در آن در معرفت‌شناسی ادراک خیالی از چنان جایگاهی برخوردار است که حتی هانری کربن، علم خیال را همان علم مرایا، علم به همه سطوح آینه‌گون و علم به همه صورت‌هایی که در آن‌ها نمودار می‌شود، معرفی می‌کند. هر چند صور در آینه ظاهر می‌شوند ولی واقعاً در آینه نیستند و همه به عالم مثال تعلق دارند لذا این علم هم علم مرایا و هم، علم کشف‌ها و شهودهاست. بدین ترتیب بورکھات نیز اذعان دارد که آینه نزدیک‌ترین رمز مشاهده معنوی و در واقع عرفان طور کلی است چراکه وحدت شاهد و شهود را نشان می‌دهد. در واقع رمز آینه به‌اندازه خود آینه روشن‌گر است، رمز آینه بازتاب مشهود مثال و قوه‌ی خیال است (جدول شماره ۶۱-۴) (کمالی زاده، ۱۳۸۹).

جدول ۶۱-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (تضاد و هماهنگی) بر اساس مباحث فکری ابن‌سینا.

مقوله	تعریف	نتیجه	تحلیل
مرکب از ماهیات (نور و ظلمت)	نور ظهور است و ظلمت عدم نور و ظهور. نسبت نور به ظلمت مثل نسبت ظهور به حق و نسبت وجود به عدم است. اشتراک در نورانیت است.	تقابل نور و ظلمت، تقابل تضاد نیست. تقابل وجود و لاجود است.	دو عنصر متضاد با داشتن یک اشتراک، نیل به وحدت.

فلسفه ملاصدرا^{۱۱۲} یا حکمت متعالیه

به نقل از سجادی (۱۳۷۹)، ملاصدرا در بحث واحد و کثیر برای این باور است که وحدت همانند و هم‌طراز با وجود است و در حقیقت وحدت عین وجود است. از جمله خصوصیات وحدت، تجانس، تماثل، تشابه، تساوی و تناسب است و وحدت شایبه و رنگی است از کثرت زیرا در هر دو چیز در عین وحدت و اتحاد، در هر جهتی از جهات، به علت دو چیز بودن کثرتی است، همان‌طور که در کثرت که مقابل وحدت است از قبیل غیریت و خلاف و تناقض و تضاد، شایبه و رنگی است از وحدت زیرا در هر کثرتی که مابین دو چیز است، چه به‌عنوان تغایر و یا به‌عنوان مخالف و یا تناقض و یا تضاد و یا به‌عنوان دیگری از عناوین تقابل، یک نوع وحدتی است لااقل از وحدت در وجود و یا وحدت در مفهوم شیئیت، به‌خصوص که بنابر عقیده ما وجود در کلیه موجودات دارای حقیقت واحدی است (جدول شماره ۶۲-۴).

جدول ۶۲-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (دو امر متضاد و هماهنگی) در مبحث واحد و کثیر از منظر ملاصدرا

مؤلفه	تعریف	نتیجه	تحلیل
کثرت بین دو چیز (وحدت در کثرت)	این کثرت عناوین مختلفی از تقابل است (همچون: تغایر، تخالف، تناقض و تضاد)	نهایتاً نیل به وحدت دارند (کثرت در وحدت) (خصوصیات وحدت: هویت، تجانس، تماثل، تشابه، تساوی و متناسب)	لازمه‌ی رسیدن به وحدت، تقابل دو چیز است

هم‌چنین در مبحثی که برای وحدت، دو قسم یعنی وحدت حقیقه و وحدت غیر حقیقه، قائل است نیز می‌توان ریشه‌های مؤلفه‌های وحدت را دریافت. در واقع وحدت غیر حقیقه به این معناست که امور متعددی در امر واحدی مشترک باشند که آن امر واحد جهت وحدت و اتحاد مابین آن امور است و این امر واحد که جهت وحدت و اتحاد امور مذکور است یا امری است مقوم ذات و ماهیت آن‌ها، از قبیل جنس و فصل و نوع، یا امری است عارض بر ذات آن امور، از قبیل کم و کیف و سایر

۱۱۲. محمد بن ابراهیم شیرازی معروف به صدر المتالیهین، متوفی ۱۰۵۱ هجری از بزرگ ترین فلاسفه اسلامی است (احمدی، ۱۳۶۳).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

اعراض. واضح است که جهت اتحاد در این امور بازمی‌گردد به آنچه دارای وحدت حقیقه است زیرا نوع، جنس، کیفیت، کم، وضع و اضافه که جهت وحدت در امور نامبرده‌اند، هر کدام واحد به وحدت حقیقه اند لکن برای وحدت حقیقه نیز مراتبی است مختلف از حیث شدت و ضعف و قوی‌ترین امور در اتصاف به صفت وحدت حقیقه، آن امری است که هیچ‌گونه کثرتی در آن به‌هیچ‌وجه وجود ندارد، مانند ذات واجب‌الوجود و وحدت که مبدأ اعداد است (جدول شماره ۶۳-۴).

جدول ۶۳-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (دو امر متضاد و هماهنگی) در مبحث وحدت حقیقه و غیر حقیقه از منظر ملاصدرا.

مؤلفه	تعریف	نتیجه	تحلیل
امور متعدد	مشترک در یک امر واحد. امر واحد امری است : (۱) مقوم به ذات (۲) عارض بر ذات موارد قابل اشتراک چون: نوع، جنس، کیف، کم، وضع و اضافه.	باید عامل مشترک وجود داشته باشد. عامل مشترک واحد به وحدت حقیقه است (وحدت حقیقه هیچ کثرتی ندارد) موارد قابل اشتراک عامل وحدت در امورند.	لازمه وحدت، امور متعدد است. امور متعدد برای نیل به وحدت نیازمند به یک وجه اشتراک‌اند.

به گفته‌ی احمدی (۱۳۶۳)، در بحث اصالت وجود نیز صحبت از مغایرت و دوگانگی وجود و ماهیت نسبت به یکدیگر یا زیادت وجود بر ماهیت شده است. در واقع ماهیت و وجود در ذهن دو چیز مغایرند و یکی عین دیگری نیست و این در حالی است که در خارج از ذهن وجود عین ماهیت است. بنابراین مسئله‌ای که در این بین حائز اهمیت است اینکه دو چیزی که در ذهن باهم مغایرند چگونه ممکن است در خارج از ذهن عین یکدیگر باشند. اما از اینجا به بعد ملاصدرا بحثی با عنوان اصالت وجود یا ماهیت دارد و دلایل متعددی برای اصالت وجود بیان کرده که یکی از آن‌ها حائز اهمیت است. اینکه هر ماهیتی با ماهیت دیگر با لذات متباین است و مثلاً ماهیت درخت با ماهیت سبزی کاملاً فرق دارد و از آن حیث که هر دو ماهیت‌اند، هیچ‌وجه مشترکی باهم ندارند، حال اگر یک حقیقت عینی و اصیل نباشد که این ماهیت را به هم بپیوندد و متحد سازد چگونه می‌توان یکی از آن‌ها را بر دیگری حمل کرد. بنابراین حقیقت اصیل واحدی لازم است که وسیله‌ی ارتباط ماهیت به

یکدیگر باشد و آن همانا وجود است. نکته‌ی قابل توجه اینکه وجود حقیقتی است واحد که درجات شدت و صفت و به اصطلاح مراتب تشکیکی دارد، عالی‌ترین مرتبه‌ی آن، ذات پاک خداوند است و نازل‌ترین آن ماده‌ی مواد یا هیولی است (جدول شماره ۶۴-۴).

جدول ۶۴-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (دو امر متضاد و هماهنگی) در مبحث اصالت وجود از منظر ملاصدرا.

مؤلفه	تعریف	نتیجه	تحلیل
دو ماهیت متباین با یکدیگر (مثل ماهیت سبزی و ماهیت درخت)	تنها وجه اشتراک ماهیت بودن هر دو است.	عامل اتحاد و پیوند این دو، حقیقت اصیل واحد (یعنی وجود).	دو امر متباین به همراه وجود (به عنوان عامل هماهنگی) به وحدت می‌رسند.

سجادی (۱۳۷۹) نیز به بحث **تقابل تضاد** از منظر ملاصدرا می‌پردازد. در واقع یکی از اقسام تقابل تضاد است که نسبتی مابین متضادین است و متضادها دو امر وجودی و ثبوتی‌اند که هر دو موضوع واحد در آن واحد جمع نشوند و مابین هر دو امر، غایت و مخالفت باشد. بدین صورت که در اصطلاح حکمای الهی تفسیر شده و به عنوان دو امری هستند که بر موضوع واحدی تعاقب کنند. یعنی هریکی در تعاقب دیگری و بعد از زوال آن، در موضوع واحد قرار گیرند بدون اینکه اجتماع هر دو در موضوع واحد ممکن باشد همان‌طور که در اصطلاح علمای منطق تفسیر شده، مانند سواد و بیاض. بنابراین می‌توان گفت تقابل تضاد، عبارت از تقابل بین دو امر وجودی است که بین آن‌ها نهایت بُعد باشد مانند سفیدی و سیاهی. هم‌چنین شرط تضاد بودن دو امر است، اینکه هر دو واقع، تحت یک جنس واحد باشند. این در حالی است که وجود را نه جنس است و نه نوع. پس وجود را ضدی نیست زیرا این وجود و وجود دیگر غایت بعد هم نیست و هیچ طبیعی عام‌تر و مطلق‌تر از وجود نیست و تصور اینکه در وجود تضاد باشند که تحت جنس واحد باشند ناممکن است.

درواقع در فلسفه اسلامی، ضدین را این‌طور تعریف می‌کنند که دو ضد، دو امر وجودی غیر متضایف است که در جنس قریب مندرج است و میان آن‌ها نهایت اختلاف وجود داشته باشد، یکی پس از دیگری بر موضوع واحد وارد شود و اجتماع آن‌ها محال اما ارتفاعاتشان ممکن باشد مانند

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

تلخی و شیرینی. طبق این تعریف، یک امر وجودی و یک عدمی مانند کوری و بینائی و هستی و نیستی، ضد هم نیستند. همچنین شوری و سفیدی یا سنگینی و کوتاهی را که هرکدام از یک مقوله است و دوتای آنها در جنس قریب مندرج نیست و در محمل واحد قابل اجتماع اند و نمی توان ضد یکدیگر نامید (جدول شماره ۶۵-۴).

جدول ۶۵-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (دو امر متضاد و هماهنگی) در مبحث تقابل تضاد از منظر ملاصدرا.

مؤلفه	تعریف	نتیجه	تحلیل
دو امر وجودی در تقابل با یکدیگر	هر دو تحت یک جنس واحد. پس دارای یک اشتراک. خود وجود را ضدی نیست و واحد است.	دو امر وجودی متقابل به همراه امری مشترک به وحدت می‌رسند.	نتیجه‌ی تقابل دو امر متضاد، جمعی وحدت یافته است

در نهایت می‌توان به بحث حرکت جوهری و طبیعت حرکت پرداخت. در این باره احمدی می‌نویسد، منظور از حرکت جوهری این است که حرکت در ذات و گوهر سرتاسر اشیاء مادی است و تمام عالم ماده از عرض گرفته تا جوهر، سراسر مشمول حرکت است، هرچند این حرکت در یکجا به سرعت و در جای دیگر به کندی صورت می‌گیرد. مثلاً تحول حیوان و گیاه سریع‌تر از تحول سنگ و آهن انجام می‌گیرد. از سوی دیگر چون حرکت، پدیده و نمودی است که بدون پدیدآورنده امکان ندارد، پس عالم ماده در ذات و گوهر خود هر لحظه نیازمند به پدیدآورنده‌ای غیرمادی است. در واقع هرکجای عالم که دست بگذاریم، حتی همان جایی که به ظاهر پایدار و ثابت می‌نماید، در واقع سیال و متحرک بلکه عین حرکت است، زیرا اگر ثبات و بقایی به آن نسبت می‌دهیم از آن جهت است که جوهر است و گفتیم که جوهر هم، متحرک است. البته این حرکت از مبدأ یا محرک غیرمادی سرچشمه می‌گیرد و در مجموع به سوی کمال غیرمادی سیر می‌کند و به آن مبدل می‌شود.

طبیعت حرکت نیز این است که هر لحظه غیر از لحظه‌ی پیش باشد و هر صورت تازه‌ای که پدید می‌آید با صورت قبلی و بعدی متفاوت باشد. از این صورت‌های متوالی تازه‌ای دو صورت باهم جمع نمی‌شود و تنها ذهن است که وقتی صورتی را دریافت، آن را حفظ می‌کند و بعد از آنکه این صورت

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

ناپدید شد و صورت تازه‌ای پدید آمد آن‌ها را کنار هم می‌گذارد و آن‌ها را غیر هم می‌یابد و گرنه هیچ‌کدام از آن‌ها در خارج از ذهن با دیگری اجتماع نمی‌کند و عدم یا ضد دیگری نیست. بنابراین در اینجا از خود حرکت صورت‌ها یا ماهیت‌هایی به دست می‌آید که هرکدام با دیگری متفاوت و مغایر است و به عبارت دیگر حرکت علت پیدایش صورت‌هایی است که هرکدام غیر از دیگری است اما اصطلاحاً نمی‌توان آن‌ها را ضد هم نامید.

در ادامه صحبت از بعد چهارم ماده است زیرا وقتی ثابت شد که حرکت در جوهر و ذات شی وجود دارد و از طرفی در تعریف زمان گفته شد، زمان مقدار حرکت است پس این مقدار حرکت یا زمان در ذات و گوهر شی، وجود دارد یعنی هر چیزی را که در نظر بگیریم باید آن را بازمان یعنی با حرکتش لحاظ کنیم و الا ناقص است. بنابراین زمان یک واقعیت عینی جدا از اشیاء نیست که به مقوله‌ی ظرفی برای اشیاء باشد بلکه امری است اعتباری که از حرکت موجود در ذات شیء به دست می‌آید. بدین ترتیب آنچه واقعیت دارد همان حرکت است که در ذات و گوهر شی مادی وجود دارد (جدول شماره ۶۶-۴ و ۶۷-۴).

جدول ۶۶-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (دو امر متضاد و هماهنگی) در مبحث حرکت از منظر ملاصدرا.

مؤلفه	تعریف	نتیجه	تحلیل
دو صورت ضد یکدیگرند	تنها در ذهن دو صورت باهم جمع می‌شوند ولی بیرون از ذهن ضد هم نیستند و باهم جمع نمی‌شوند.	شکل‌گیری صورت یا ماهیتی تازه که با دیگری متفاوت است. حرکت علت پیدایش صورت‌هاست، صورت‌هایی که غیر دیگری است ولی ضد دیگری نیست.	دو صورت متضاد توسط حرکت، به وحدت می‌رسند

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۶۷-۴. مطابقت مؤلفه‌های اصل وحدت (تضاد و هماهنگی) با مباحث فکری ملاصدرا.

مقوله‌های	مطابقت	نتیجه	تحلیل
مبحث واحد و کثیر	دو مؤلفه ضد یکدیگر. دو مؤلفه دارای یک وجه اشتراک.	شکل‌گیری صورتی متفاوت. به واسطه‌ی آن امر مشترک، وحدت دو مؤلفه‌ی متضاد برقرار می‌شود. حرکت علل پیدایش است.	تقابل دو چیز بعلاوه وجه اشتراک (هماهنگی)، وحدت را به همراه دارد.
مبحث وحدت حقیقه و غیر حقیقه			
مبحث اصالت وجود			
مبحث تقابل تضاد			
مبحث حرکت از			

ابن عربی^{۱۱۳}

نوشته‌های پیش رو بر اساس دو کتاب **فتوحات مکیه و فصوص الحکم** وی تدوین شده است و می‌توان مفهوم موردنظر را در مباحث این دو کتاب موردبررسی قرارداد. به نقل از ابن عربی (۱۳۸۶)، یکی از اندیشه‌های اصلی وی **اصل وحدت وجود** است که در فصل اول کتاب **فصوص الحکم** آمده است، درواقع وی نام دارترین و قوی‌ترین نظریه‌پرداز وحدت وجود در عالم اسلام است اما مبدع مبتکر آن نیست. دراین‌باره ضرورت دارد نخست به **عالم ممکنات** اشاره شود. درواقع وجود مطلق (واجب‌الوجود) و عدم مطلق هر دو لایزال‌اند. وجود مطلق پذیرای عدم نیست و عدم مطلق هم پذیرای وجود نیست، اما در فاصله‌ی میان وجود محض و عدم محض چیزی داریم به نام امکان که هم پذیرای عدم است و هم پذیرای وجود. درواقع برزخی است میان وجود و عدم که آن را عالم نامیده شده است. عالم هم موهوم است و هم وجود دارد و حتی واجب‌الوجود است یعنی نمی‌تواند که نباشد، چون عالم سایه‌ی وجود محض است و سایه از صاحب سایه تعقیب می‌کند. وجود محض

۱۱۳. ابن عربی متولد ۶۳۸ میلادی است و در اندلس زندگی می‌کرد. کتاب **فصوص الجکنم** وی، معروفترین کتاب در عرفان نظری است و شرح‌های بسیاری از آن نگارش شده است (خوارزمی، ۱۳۸۷) هم چنین «کتاب فتوحات مکیه را در سال ۵۹۸ در مکه شروع به نوشتن کرد و این کتاب عظیم دارای ۵۶۰ باب است» (ابن عربی، ۱۳۸۶، ص ۳۰).

همچنان که پذیرای عدم نیست پذیرای تعدد هم نیست. اما این تعدد و تکثری که در عالم می‌بینیم امری اعتباری است که در مقام نسبت و اضافه پیدا می‌شود. آن وجود لایزالی هم که ما حقیقت می‌نامیم به لحاظ ذات یکی بیش نیست و به اعتبار نسبت‌ها و اضافه‌ها اسماء مختلف و متکثر پیدا می‌کند و اعیان ممکنات مظاهر و مجالس اسماء صفات الهی‌اند.

اما در رابطه‌ی خدا و خلق از دیدگاه وحدت وجود، خلق عین حق است و نه چنان است که خالق باشد و مخلوقی جدا از او. خالق و مخلوق از هم جدا نیستند. عالم وجود پرتو تجلی حق است. اصحاب عرفان برای تفهیم این معنی و تقریب ذهن مخاطبان به مثال‌هایی توسل جستند. از شناخته‌ترین آن‌ها نور است که در ذات خود واحد است و بسیط و بی‌رنگ ولی مظاهر و تجلیات آن متکثر است. به لحاظ شدت و ضعف و نیز به لحاظ الوان باهم متفاوت و مختلف می‌نماید. نور مهتاب با نور آفتاب، نور شمع با نور برق و نور قرمز با نور زرد و کبود فرق دارد. مثال دیگر در همین معنی تشبیه وجود حق است نه درباره تجلی حق چیزی است چون موج دریا. اگر دریا موج می‌زند، موج عین دریاست و غیر دریاست. بخاری که از دریا برمی‌خیزد و به شکل ابر در آسمان‌ها سفر می‌کند و به شکل برف و باران به زمین می‌ریزد و در جویبارها روان می‌شود و آنگاه جویبارها به هم می‌رسند و آخرسر باز به دریا می‌پیوندند. هر یک از آن‌ها به‌ظاهر وجود مستقل خود و حکم خاص خود را دارد و از دیگری جداست، اما دیده‌ی حقیقت‌بین در همه‌ی آن‌ها چیزی جز دریا نمی‌بیند، و آفرینش از دیدگاه وحدت وجود نمایشی از این‌سان است.

ابن عربی همچون افرادی دیگر برای بیان اندیشه‌ی وحدت وجود از مثال آینه بهره می‌جوید. او عالم آفرینش را به‌مثابه‌ی آینه‌ای می‌داند که حق در برابر آن به تماشای خود نشسته است. حق در این آینه عین خود را عیان می‌بیند. جلای این آینه از وجود انسان است. در واقع جلای آینه آن را به کمال می‌رساند و آینه‌ی عالم با آفرینش آدم به کمال می‌رسد. در تمثیلی دیگر ابن عربی عالم را آینه‌ای برای اسماء و صفات الهی تصویر می‌کند و آدم را آینه‌ی دیگری که صورت‌ها و نقوش عالم در آن نمودار می‌گردد. در اینجا دو آینه است و در دنباله‌ی این تعبیر است که ابن عربی عالم و آدم را قرینه‌ی یکدیگر می‌داند. هر چه در عالم است در آدم نیز هست و هر چه در آدم هست در عالم نیز هست فرشتگان در عالم در حکم قوای آدمی مانند، حس و خیال و عقل و وهم‌اند و هر یک

وظیفه‌ای را بر عهده‌دارند. بدین لحاظ آدم را می‌توان نمودار جان دانست و او را در برابر جهان که در عالم کبیر است، عالم صغیر نامید.

هر چه در عالم کبیر وجود دارد قرینه‌ی آن در عالم صغیر نیز وجود دارد. در واقع عالم نسخه‌ی مفصل کتاب وجود است و انسان نسخه فشرده‌ی آن. در وجود آدمی نیروها و توانایی‌هایی هست که قرینه‌ی نیروهای جهان خارج است اما هر یک از این قوا، چه در عالم و چه در آدم، تنها خود را می‌بینند و برتر از خود هیچ نمی‌شناسند زیرا نظام هستی چنان است که هر مرتبه‌ای از آن حجاب و پرده‌ی خود است هم‌چنین صورت‌های گوناگونی که در عالم نمودار است، مظاهر حقیقتی واحد است که آن واحد یگانه که حقیقت می‌نامیم واجب‌الوجود است، یعنی نمی‌شود که نباشد. با توجه به این که از دیدگاه وحدت وجود می‌توان محدثات رویه‌ی دیگر واجب‌الوجود دانست و مظاهر اسماء و صفات او در نظر گرفت. بنابراین پدیده‌های عالم وجود نسبت به هم متقابل‌اند، یکی بلندتر و یکی کوتاه‌تر، یکی فراتر و دیگری فروتر است و این پدیده‌ها چیزی جز وجوه وجودی حق نیستند. وجوه (چهره‌های) حق باهم متفاوت‌اند و درعین حال یکی هستند.

لذا می‌توان گفت خدا را نمی‌توان شناخت مگر با جمع اضداد. اگر خدا را اول و آخر و ظاهر و باطن خوانده است، این جز جمع اضداد چیزی نیست. باین وجود ابن عربی برای روشن نمودن اینکه چگونه یک عین که جز حق چیزی نیست می‌تواند وجوه مختلف پیدا کند و هر یک از آن‌ها دیگری را نفی کند، مثالی می‌آورد. او می‌گوید که منشأ و مبدأ پیدایش اعداد، عدد یک است. یعنی عدد و معدود هر چه داریم وابسته به همان یک است. اگر یک را دو بار مکرر کنیم می‌شود دو، و اگر آن را صدبار مکرر کنیم می‌شود صد. پس اعداد چه در مرتبه‌ی آحاد و چه در مرتبه‌ی عشرات و چه در هر مرتبه‌ی دیگر، جز تکرار همان یک نیستند و از این لحاظ عین یکدیگرند اما در همان حال غیر یکدیگر هم هستند. دو یا سه یا هر عدد دیگر در هر مرتبه که باشد از باقی اعداد جدا و متمایز است. در واقع نفی هر عدد در عین اثبات آن است. همچنان که تنزیه حق عین تشبیه است. خلق از خالق جداست و جدا نیست. خالق عین مخلوق است و مخلوق عین خالق نیست. بنابراین به گفته‌ی کاکایی (۱۳۸۲)، ابن عربی، پارادوکس **هولا هو** راکه جمع ضدین است، اساس کل هستی می‌داند. جمع ضدین از خود خدا شروع شده و در کل عالم تجلی می‌نماید. در واقع عین، ضدین است و

می‌تواند هم ظاهر باشد و هم باطن، هم واحد هم کثیر، هم اول هم آخر. بنابراین زیربنایی‌ترین پارادوکس در مورد خداوند همان جمع ضدین یا هولاهو است.

هم‌چنین به گفته‌ی اوستین (۱۳۸۴)، موضوع جمع اضداد را در ارتباط بین حق و عالم می‌توان دید. بدین معنا که انسان در عقل و روحش، جلوه‌ای از حق است و در جسم و حیاتش، جنبه‌ای از خلق عالم و در روحش، جلوه‌ای از ارتباط بین حق و عالم می‌باشد. انسان در قلبش وحدت تغییرناپذیری را با حق ادراک می‌کند، که همان موضوع جمع اضداد است. درجایی خوارزمی (۱۳۸۷) نیز چنین می‌نویسد که این عالم، کون و فساد است. عالم شور و آفاق است. عالم تغییر و تبدیل است و اساس ثبات این عالم بر تغییر نهاده شده است و عالم تضاد است که مدام صور هیولی یکدیگر را باطل و ناقص کنند، به همین سبب شر و فساد پدید آید. این حرکت حیات عالم باشد و این عالم را زنده دارد.

حرکت در افلاک نیز نیست مگر به صورت شوقی و این شوق به گمان وی شوق دائم است و زوال‌ناپذیر. هم‌چنین این اختلاف سبب اختلاف تأثیرات و تدبیرات کواکب و اختلاف استعدادها شود. بدین منظور اختلاف استعدادها سبب اختلاف صور است. پس هر وضعی سبب صوری برای عالم عنصری شود و زوال آن وضع سبب زوال آن صورت است.

ابن عربی (۱۳۸۶)، بر این باور است که همان‌گونه که می‌تواند، توالد و تناسل در میان انسان‌ها از جفت‌گیری (نکاح) میان آن‌ها حاصل شود، اسماء و صفات الهی نیز باهم جفت‌گیری می‌کنند و در نتیجه تداخل و تناسخ آن‌هاست که عالم به ظهور می‌آید. او این نکاح معنوی در عالم بالا را مفتاح باب آفرینش می‌داند و آن را به نکاح اقدس و نکاح قدسی تقسیم می‌کند. باین‌وجود ابن عربی آغاز آفرینش را این‌گونه توصیف می‌کند که چون خدا خواست که از ذات خود به مقتضای ذات خود برای ذات خود ظاهر شود ذات را بر دو بخش کرد اما این دوگانگی سبب تعدد در عین او نگردید. بخشی از واجب و قدیم و رب و فاعل نام نهاد و بخش دیگر را ممکن و حادث و عبد و منفعل نامید و اول چیزی که از این بخش دوم پدید آورد اسم آن را با هبا و هیولا و قدرت گذاشت. پس هبا، همان حق مخلوق یا هیولاست که اهل تحقق همان را عقل اول و روح محمدی و قلم اعلی خوانده‌اند.

هم‌چنین بحث وحدت و ثنویت در نوشته‌های وی حائز اهمیت است که درباره‌ی درهم سرشته

شدن وحدت و ثنویت است: عالم غیب و عالم شهادت، عالم ظاهر و عالم باطن. خداوند نیز خود را

به اسماء و صفاتی چون ظاهر و باطن، لطف و قهر، رضا و غضب، جمال و جلال خوانده است. این دودستگی اسماء و صفات خداوندی است که در وجود انسانها انعکاس یافته، ظاهر و باطن حق در آدمی به صورت جسم و جان جلوه گر شده، قهر و لطف او به شکل خوف و رجا درآمده و غضب و رضای حق هیبت و انس را در آدمی پدید آورده است. لذا آنجا که می گوید سرشت آدم را به چهل روز به دو دست خود سرشتم مقصود آن است که از هر دودسته صفات متقابل حق، نمونه ای در وجود آدمی هست. پس ساخت وجود آدمی نیز دوگانه است. او ظاهری دارد و باطنی، جسمی دارد و جانی، غیبی و شهادتی. باین وجود تاروپود عالم هستی از چنین ثنویت متناقضی بنیاد سرشته است. کسوت وجود بافتی پارادوکسیکال دارد. درواقع وقتی ابن عربی از حجابهای ظلمانی و نورانی درهم تنیده حق سخن می گوید و انسانها را اوصاف حق می شناسد و آدم را هم حق و هم خلق می داند، **فَهُوَ الْحَقُّ الْخَلْقُ**، اشاره به این معناست.

در ادامه با استناد به کتاب **فتوحات مکیه**، ابن عربی (۱۴۳۲) نیز به مبحث ضدین پرداخته است. وی با اشاره به شرق و غرب، فاصله ی بین دو ضد را در نظر دارد زیرا به گفته ی وی دو ضد با یکدیگر جمع نمی شوند و جمع اضداد در صورتی ممکن است که حکم شامل **سیاهی و سفیدی** و محدث و غیر محدث باشد. درواقع مشرق هرچند از نظر حسی از مغرب دور است ولی هر یک ضدش را در مقابل می بیند و این فاصله و دوری حسی است در هر دو جایگاه و باهم جمع نمی شوند درحالی که باوجوداینکه بین سیاه و سفید دوری است اما رنگ بین آنها جمع می آورد. درواقع اصل رنگها سفید و سیاه است و سایر رنگها از آمیخته شدن سفید و سیاه به وجود می آیند. پس هرچه به سفیدی نزدیکتر باشد، مقدار سفیدی آن بیشتر از مقدار سیاهی است و بالعکس. سفیدی خالص است و با چیزی آمیخته نشده ولی در قرمز نظر عقل با حس از طریق وهم و خیال آمیخته شده است. بدین ترتیب قرمز رنگی است که از آمیخته شدن سفید و سیاه به وجود می آید.

بدین ترتیب آن دو چیزی که باهم تقابل دارند در صفتی باهم مشترک اند. سیاهی و سفیدی، هرچند باهم تقابل دارند اما اجتماع آنها باهم امکان ندارد. هم چنین حرکت و سکون هرچند باهم تقابل دارند اما اجتماع آنها ممکن نیست. درواقع جامع سفیدی و سیاهی رنگ است و جامع حرکت و سکون هستی است. هر دو ضدی که باهم تقابل یا اختلاف دارند، باید جامعی داشته باشند که در

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

آن جمع شوند. بدین صورت حرارت و رطوبت نیز با هم جمع شده و اصل آب ظهور پیدا کرده است (جدول شماره ۶۸-۴).

جدول ۶۸-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (تضاد و هماهنگی) بر اساس مباحث فکری ابن عربی.

مقوله	تعریف	نتیجه	تحلیل
عدم و وجود	وجود مطلق، پذیرای عدم نیست و عدم مطلق نیز پذیرای وجود مطلق نیست.	در فاصله این دو عالم امکان وجود دارد که ویژگی هر دو را دارد.	
خالق و مخلوق	عالم وجود تجلی حق است. همچون نور و منبع نور، موج دریا و دریا..	پس به ظاهر هر کدام وجود مستقل دارند. ولی در همه‌ی آن‌ها همان واحد(خالق) دیده می‌شود. جمع ضدین از خود خدا شروع شد و در عالم تجلی می‌نماید.	جمع ضدین (هولاهو)، اساس کل هستی است. کثرت در وحدت و وحدت در کثرت.
عالم و آدم	قرینه یکدیگرند. هر چه در عالم هست در انسان هم هست و هر چه در انسان هست در عالم هم وجود دارد.		
عالم صغیر و عالم کبیر	هر چه در عالم کبیر است قرینه آن در صغیر است.	پدیده‌های عالم وجود نسبت به هم متقابل‌اند. پس وجوه حق باهم متفاوت‌اند ولی در عین حال یکی هستند.	
عدد یک و سایر اعداد	همه اعداد تکرار یک است. پس وجه اشتراکشان در این مورد است.		
حق و عالم	انسان در عقل و روح جلوه‌ای از حق است و در جسم و حیاتش جنبه‌ای از خلق عالم.		

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

تحلیل	نتیجه	تعریف	مقوله
همگی نشانه اهمیت ضدین در نظام خلقت است.	اساس ثبات عالم بر تغییر است.	عالم تغییر و تبدیل	عالم کون و فساد
	پس ساخت وجود آدمی دو گانه است. دارای ظاهری و باطنی، جسمی و جانی، غیبی و شهادتی است. پس بنیاد عالم هستی از ثنویت است.	تداخل و تناسخ صفات الهی. تداخل صفات الهی مفتاح باب آفرینش است. دودستگی صفات خدا در انسان انعکاس دارد. از هر دود دسته صفات متقابل حق نمونه‌ای در وجود انسان است.	صفات متقابل خداوند (لطف و قهر، ظاهر و باطن و ...)
	-	-	وحدت و ثنویت. عالم غیب و عالم شهادت. عالم ظاهر و عالم باطن.
	پس اصل رنگ‌ها سفید و سیاه است و بقیه از آمیختگی این دو.	نشانگر فاصله‌ی دو ضد است. دو ضدی که باهم جمع نمی‌شوند. هرکدام ضدش را در مقابلش می‌بیند، ولی باهم جمع نمی‌شوند. تا اینکه سیاه و سفید در عنصر سوم (رنگ)، بین آن‌ها جمع می‌آورد.	شرق و غرب. سیاه و سفید. محدث و غیر محدث.
دو جنبه متقابل باهم در صفتی مشترک‌اند، اجتماعشان باهم امکان ندارد.			

علامه طباطبایی^{۱۱۴}

بنا به شرح کتاب *بداية الحکمه علامه طباطبایی*، به نقل از زنجانی (۱۳۷۴) می‌توان مفهوم موردنظر را در معنای واحد و کثیر از نظر وی موردبررسی قرارداد. وی درباره‌ی تعریف لفظی واحد و کثیر می‌نویسد، اشیاء از این جهت که قابل قسمت هستند، کثیرند و اشیاء از این جهت که قابل قسمت نیستند واحد هستند. بنابراین حیثیت واحد، عدم انقسام و حیثیت کثرت، انقسام است.

نکته‌ی قابل توجه اینکه در بحث *اسماء واحد غیر حقیقی*، وحدت در نسبت بین دو چیز را تناسب می‌نامند. بدین جهت با توجه به مفهوم اقسام واحد غیر حقیقی این بیان در راستای مفاهیم مدنظر قرار دارد. در واقع واحد غیر حقیقی شی‌ای است که متصف به وحدت است، منتها با عارض شدن غیر که حقیقی است و حقیقتاً وحدت را دارد بر این شیء که به تبع غیر که واحد حقیقی است، وحدت نیز عارض بر این شیء می‌گردد و در نتیجه این شیء بالعرض متصف به وحدت می‌شود و یک نوع *اتحادی با واحد حقیقی* دارد. مثل زید و عمر که هر دو در انسان بودن یکی هستند (یعنی زید متصف به وحدت است زیرا با واحد حقیقی یعنی انسان متحد است و عمر و نیز متصف به وحدت است زیرا با واحد حقیقی یعنی انسان متحد است و چون واحد حقیقی یعنی انسانیت بر زید و عمر عارض می‌گردد، زید و عمر و نیز بالتبع متصف به وحدت می‌گردند و مثل انسان و اسب که هر دو در حیوان بودن یکی هستند، یعنی انسان و اسب متصف به وحدت هستند چون حیوان که واحد حقیقی است بر انسان و اسب صادق می‌آید. پس انسان و اسب متصف به وحدت هستند اما با عارض شدن حیوان که واحد حقیقی است بر آن دو.

---

۱۱۴. علامه در ۱۳۲۱ هجری قمری در شهرستان تبریز متولد شد و در سال ۱۳۶۰ وفات یافت. در نوشته های وی از *المیزان گرفته تا روش رئالیسم و شیعه در اسلام*، خطوط کلی اسلام را در موضوعات مختلف برای پویندگان ترسیم کرده است. هم چنین دو کتاب *بدايه الحکمه و نهایه الحکمه*، یک دوره کامل فلسفه، حاوی نظرات فلسفی خود ایشان و نظرات مرحوم ملاصدرا و سایر فلاسفه بزرگ اسلامی بوده و از متون درسی فلسفی محسوب می‌شود (زنجانی، ۱۳۷۴).

در این باره نیز در بحث در **هُو هویت** یعنی حمل می‌نویسد که از عوارضِ وحدت **هو**، **هویت** است (یعنی این، آن بودن). همان‌طور که از عوارضِ کثرت، **غیریت** است (یعنی این، غیر آن بودن). معنای **هو** **هویت** این است که دو چیز در جهتی باهم متحد بوده و در جهت دیگری مختلف باشند و همین معنای اتحاد در یک‌جهت و اختلاف در جهت دیگر به معنای **حمل** است و لازمی آن این است که در دو امر مختلف که بین آن دو یک نوع اتحادی باشد، حمل بین آن دو صحیح باشد. لکن متعارف (در علوم فلسفه) اطلاق حمل و استعمال آن مختص به دو مورد است که در هر دو مورد، دو شیء مختلف هستند ولی اتحادی بین آن دو برقرار می‌باشد. اینکه موضوع و محمول از لحاظ ماهیت و مفهوم با یکدیگر متحد می‌باشند و به‌نوعی از اعتبار (و به لحاظ ذهنی و عقلی) با یکدیگر مختلف می‌باشند مثل اختلاف آن دو به اجمال و **تفصیل** مثل این قول ما (انسان، حیوان ناطق است).

بدین منظور انواع اختلاف‌ها را این‌گونه می‌توان اذعان داشت: (۱) در این قضیه **حد** عین محدود است به ملاحظه مفهوم و ماهیت و لکن به اجمال و **تفصیل** با یکدیگر مختلف‌اند. به این معنا که انسان همان حیوان ناطق است اما به اجمال و حیوان ناطق همان انسان است اما به تفصیل. پس **حد** و محدود هر دو از لحاظ ماهیت و مفهوم یکی هستند. **حد** به صورت **حد** به صورت تفصیل و محدود به صورت اجمال. و این نوع اختلاف است که سبب مغایرت بین دو مورد می‌شود و گرنه اگر اختلاف بین حدود محدود بود، شیء با خودش تغایر پیدا می‌کرد و به دنبال آن خود شیء را بر خود شیء حمل می‌کردیم و توهم مغایرت بین آن دو دفع می‌شد. (۲) اما نوع دیگر این است که **موضوع** و **محمول** از لحاظ **مفهوم** و **ماهیت** با یکدیگر مختلف و از لحاظ وجود و تحقق با یکدیگر متحد باشند.

در بحثی که درباره‌ی **غیریت** و **تقابل** است نیز گفته است که از عوارض کثرت، **غیرت** است و برای آن دو قسم در نظر گرفته که عبارت‌اند از **غیریت ذاتی** و **غیر ذاتی**. **غیریت ذاتی** این است که مغایرت بین دو شیء لذاته باشد (یعنی ذات دو شیء، اقتضای مغایرت را می‌نماید) مثل مغایرت بین وجود و عدم. این نوع **غیریت** و مغایرت را **تقابل** می‌نامند. **غیریت غیر ذاتی** عبارت است از این که مغایرت بین دو شیء موجود باشد و لکن این مغایرت ناشی از آن دو شیء نباشد بلکه اسباب دیگری

این مغایرت بین دو شیء را ایجاب و اقتضاء کند. مثل افتراق بین حلاوت (یعنی شیرینی) و بین سواد (یعنی سیاهی) در شکر و ذغال، به این معنی که شیرینی شکر با سیاهی ذغال غیر هم بود، مغایر با یکدیگر باشند. ولکن این مغایرت سبب افتراق آن دو از یکدیگر یعنی شکر و ذغال نمی باشد زیرا ممکن است شکر و ذغال در محل واحد از جهت واحد و در زمان واحد جمع شود. این نوع مغایرت (یعنی غیریت غیر ذاتی در اصطلاح فلاسفه) خلاف نامیده می شود. پس می شود که کاملاً اختلاف داشته باشند ولی در زمان و محل واحد ترکیب شوند.

هم چنین تقابل به معنای غیر ذاتی را فلاسفه این گونه تعریف کرده اند که، **امتناع** اجتماع دو شیء در محل واحد از جهت واحد و در زمان واحد (مثل سیاهی و سفیدی که محال و ممتنع است)، آن دو در محل واحد از جهت واحد و در زمان واحد با هم جمع می شوند. یعنی شیء واحد در محل واحد در زمان واحد از جهت واحد هم سفید باشد هم سیاه که این عقلاً محال و ممتنع است. نکته ی قابل ذکر اینکه تقابل بین دو طرف تحقق پیدا می کند و این از احکام مطلق تقابل به شمار می رود یعنی تقابل از هر نوعی که باشد این حکم قابل اجرا است.

هم چنین چند مورد اساسی در بحث تقابل اینکه، **حمل** از عوارض وحدت است. همان طور که غیریت از عوارض کثرت است. حمل یعنی اتحاد دو چیز با هم در جهتی و اختلاف آن دو در جهت دیگر. لذا حمل دو قسم است. حمل اولی، ذاتی و آن اینکه موضوع و محمول از لحاظ ماهیت و مفهوم با یکدیگر متحد می باشند و به نوعی از اعتبار با یکدیگر مختلف می باشند مثل اختلاف آن دو در اجمال و تفصیل و نظیر آن. و حمل شایع صناعی به معنای اینکه موضوع و محمول از لحاظ مفهوم با یکدیگر مختلف و از لحاظ وجود و تحقق با یکدیگر متحد باشند. بنابراین وحدت در جوار تضاد اتفاق می افتد و چنین امکانی وجود دارد.

در بحث **تقابل تضاد** به این مورد بیشتر پرداخته شده و اذعان دارد که بنا به گفته ی های پیشین، تضاد عبارت است از دو امر وجودی متضایف و تغایر آن دو با یکدیگر بالذات می باشد، یعنی آن دو بالذات با یکدیگر در یکجا. بدین ترتیب احکام تضاد را چنین می توان گفت: یکی اینکه **تضاد تنها بین دو نوع** (خیری که هر دو مندرج تحت جنس قریبی باشند) محقق می گردد، مثل سیاهی و

سفیدی که هر دو تحت لون مندرج هستند. این معنی در تضاد برای فلاسفه از طریق استقراء یعنی از طریق کاوش در افراد تضاد حاصل گشته است. حکم دوم اینکه در تضاد و تحقق تضاد بین دو شیء لازم است که موضوعی بین آن دو باشد که این دو شیء بر آن موضع توارد داشته باشند یعنی یکی از دیگری در آنجا موجود باشد زیرا اگر موضوع مشترکی بین آن دو نباشد تحقق آن دو در وجود ممتنع و محال نیست مثل وجود سیاهی در یک جسم و سفیدی در جسم دیگر، بدیهی است که بین آن دو تضاد وجود ندارد زیرا در این موضوع مشترک شخصی نیستند. سیاهی بر یک جسم عارض است و سفیدی بر جسم دیگری و لازمه‌ی این حکم این است که بین جواهر اصلاً تضادی وجود ندارد زیرا برای جواهر موضوع (مشترک شخصی) وجود ندارد که جواهر در آن موضوع موجود بوده در آن مجتمع بوده باشد. بدین ترتیب تضاد تنها در اعراض محقق است. هم‌چنین برخی از فلاسفه به‌جای کلمه‌ی موضوع محل را ذکر کرده‌اند تا تضاد، ماده‌ی جواهر را نیز شامل گردد زیرا جواهر دارای ماده هستند و می‌توان از ماده‌ی جواهر تعبیر به حمل آورد. بنابراین تضاد بین صور جوهری که در ماده حلول کرده باشند محقق می‌گردد.

در میان دو امر متضاد لازم است **غایت خلاف** (یعنی غایت و بُعد و دوری از یکدیگر) موجود باشد پس اگر در موردی امور وجودی متغایر باشند به‌طوری‌که بعضی از آن‌ها به برخی دیگر نزدیک‌تر از دیگری باشند، در این مورد دو امر متضاد دو طرفی هستند که بین آن دو غایت بُعد و خلاف وجود دارد. مثل سیاهی و سفیدی که بین آن دورنگ‌های دیگر متوسطی هستند. برخی از آن‌ها به یکی از دو امر متضاد نزدیک است تا آن‌یکی. مثل زردی (و سرخی که هر دورنگ متوسط بین سفیدی و سیاهی هستند و لکن زردی) به سفیدی نزدیک‌تر است از سرخی. با توجه به این سه حکم که مخصوص **تقابل تضاد** است می‌توان عمق معنای تعریف فلاسفه تضاد را به عبارت زیر به‌خوبی درک کرد.

دو امر متضاد دو امر وجودی بوده که هر دو یکی بُعد از دیگری بر موضوع واحدی وارد می‌گردند و هر دو تحت جنس قریب بین آن دو داخل بوده و بین آن دو غایت خلاف و بُعد وجود دارد. پس در انواع تقابل که پیش‌تر به تقابل تضاد اشاره شد که تقابل تضاد، دو امر متضادی هستند که بالذات با یکدیگر متغایر بوده غیر متضایف باشند و هرگز یکی جمع نشوند و دارای سه حکم

هستند: ۱) بین اجناس عالیّه یعنی مقولات ده‌گانه تضادی نیست پس مقولات ده‌گانه یعنی اجناس عالیّه و انواع هر یک از آن‌ها با انواع غیر خودش با یکدیگر جمع می‌شوند مثل خط یا استقامت و انحاء. ۲) در تضاد لازم است موضوعی یا محلی بین دو امر متضاد باشد بطوریکه دو شیء متضاد بر آن موضوع توارّد داشته باشد پس بین جواهر اصلاً تضادی وجود ندارد و در نتیجه تضاد تنها منحصر در اغراض است. ۳) بین دو امر متضاد لازم است غایت بُعد و خلاف باشد مثل سفیدی و سیاهی.

و اما دو مورد دیگری از تقابل نیز وجود دارد که به اختصار اشاره می‌شود. یکی **تقابل تضائیف**، دو امر متضائیفی هستند که از لحاظ وجود و عدم و قوه و فعلیت در ذهن و در خارج با همدیگر مساوی بوده یکی بر دیگری تقدم نمی‌کند مثل **عُلو و سفِل**. دومی **تقابل دو امر متضادی** هستند که بالذات با یکدیگر متغایر بوده غیر متضایف باشند و هرگز یکجا جمع نشوند و دارای سه حکم زیر هستند:

الف) بین اجناس عالیّه یعنی مقولات ده‌گانه تضادی نیست پس مقولات ده‌گانه یعنی اجناس عالیّه و انواع هر یک از آن‌ها با انواع غیر خودش یا یکدیگر جمع می‌شوند مثل خط یا استقامت و انحاء.

ب) در تضاد لازم است موضوعی یا محلی بین دو امر متضاد باشد بطوریکه دو شیء متضاد بر آن موضوع توارّد داشته باشد پس بین جواهر اصلاً تضادی وجود ندارد و در نتیجه تضاد تنها در اغراض است. ج) بین دو امر متضاد لازم است غایت بُعد و خلاف باشد مثل سفیدی و سیاهی.

مورد سوم این است که **عدم ملکه یا عدم وقتیه**، مثل **بصر (بینائی)** و **عمی (کوری)** همان امر وجودی برای موضوعی است که از شأن آن موضوع، اتصاف با این امر وجودی است و لکن این امر وجودی در این موضوع معدوم شده و فاقد آن می‌باشد مثلاً اینکه از شأن انسان این است که دارای بینائی باشد لکن فاقد آن می‌باشد (جدول شماره ۶۹-۶۸).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۶۹-۴. شناسایی مؤلفه‌های اصل وحدت (تضاد و هماهنگی) بر اساس مباحث فکری ابن عربی.

مقوله	تعریف	نتیجه	تحلیل
واحد و کثیر	اشیاء از جهت تقسیم‌پذیری کثیرند.		
اسماء واحد غیر حقیقی	وحدت در نسبت بین دو چیز، تناسب است.	واحد غیر حقیقی شی ایی متصف به وحدت است و اتحادی است با واحد حقیقی.	مفاهیم همگی بیانگر مفهوم ضدین است.
هو هویت	دو امر مختلفی که بین آن دو نوعی اتحاد است.	دو شیء مختلف‌اند ولی اتحادی بین آن دو نیست.	
غیریت	از عوارض کثرت. شامل دو غیریت: (۱) ذاتی، مغایرت بین دو شیء لذاته باشد (وجود و عدم) (۲) غیر ذاتی، اسباب دیگری مغایرت بین دو شیء را ایجاد کند.	در محل واحد از جهت واحد، در زمان واحد جمع شوند. پس می‌تواند کاملاً اختلاف داشته باشد ولی در زمان و مکان واحد ترکیب شود.	
حمل و غیر	حمل از عوارض وحدت است. غیریت از عوارض کثرت.	اتحاد بین دو چیز باهم در جهتی و اختلاف آن دو در جهت دیگر.	

در نتیجه می‌توان مباحثی که علمای اسلامی در شرح جهان خلقت ارائه داده‌اند را با مؤلفه‌های

اصل وحدت بسط داد (جدول شماره ۷۰-۴).

فصل چهارم: تجزیه و تحلیل داده ها

جدول ۷۰-۴. مقوله‌های مشترک علمای اسلامی بر اساس مطابقت داشتن با مؤلفه‌های اصل وحدت.

علامه طباطبایی	ابن عربی	ملاصدرا	سهروردی	ابن سینا	ابوریحان بیرونی	اخوانا لصفا	علماء مقوله
			*				نور و ظلمت
*		*		*	*	*	واحد و کثیر
					*		برج‌های نر و ماده
					*		قوه فاعله و منفعله
*		*					وحدت حقیقه و غیر حقیقه
		*					اصالت وجود
		*					تقابل تضاد
		*					حرکت
	*						عدم و وجود
	*						خالق و مخلوق
	*						عالم و آدم
	*					*	عدد زوج و فرد
	*			*		*	عالم کبیر و صغیر
	*					*	عدد یک و سایر اعداد
	*						حق و عالم
	*			*	*	*	عالم کون و فساد
	*						وحدت و ثنویت
	*						تداخل صفات الهی
	*						شرق و غرب
*	*						سیاه و سفید
	*						محدث و غیر محدث
				*	*		عناصر چهارگانه

فصل پنجم

بحث، نتیجه گیری و پیشنهادها

نتیجه گیری

از بررسی های صورت گرفته در منابع متأخر، نخست، مؤلفه های اصلی سنجش زیبایی شناسانه ی اثر درباره ی اصل وحدت به دست آمد و سپس به دنبال ریشه یابی تعریف به دست آمده در منابع متأخر برآمدیم. هرچند بخش متأخر رویکرد سنت گرایان را نیز در برداشت. با این وجود مؤلفه های اصلی دستیابی به اصل وحدت از دیدگاه نویسندگان خارجی را می توان هماهنگی و تنوع عنوان نمود، هرچند عناوین مختلفی همچون شباهت، یکپارچگی، نظم، انسجام، برای هماهنگی؛ و گوناگونی، بی نظمی، پیچیدگی و تمایز برای تنوع نیز در نظر گرفته شده اند. سپس دو مؤلفه ی هماهنگی و تنوع با رویکردی سنت گرایانه مورد بررسی قرار گرفت و مباحث مربوط به کثرت و وحدت و ظاهر و باطن از مهم ترین مباحثی بودند که توانستیم مؤلفه های مذکور را از آنها استخراج کنیم.

با این وجود از این دو مؤلفه بر اساس منابع متأخر خارجی و ایرانی و منابع سنت گرایان چنین برداشت شد که منظور از تنوع و هماهنگی برای نیل به وحدت این است که تضاد بین دو امر ضد یکدیگر، صورت می گیرد. بنابراین باید دو امر متضاد وجود داشته باشد، درحالی که با توجه به اینکه جمع اضداد محال است، این دو با یکدیگر جمع می شوند و در یک عنصر سومی اتفاق می افتد که این موجود سوم مشترکاتی با دو اصل متضاد خواهد داشت. حال بر اساس منابع سنت گرایان این عنصر سوم مبنای پیدایش کثرت است. بدین ترتیب بر اساس تعریف به دست آمده سوالات پژوهش مورد بررسی قرار گرفت. در سؤال اول پژوهش چنین مطرح شد که آیا مبانی اصل وحدت به عنوان یکی از اصول زیبایی شناسی کاربردی در متون اسلامی قابل شناسایی است؟ برای پاسخ به این سؤال نخست به بررسی این مفهوم در میان آیات قرآنی، احادیث و روایات پرداخته شد و نتایج زیر حاصل گردید:

موضوعات اصلی که در بردارنده ی مفهوم اصل وحدت، بر اساس تعریف مذکور بودند، به طور کلی، شامل مباحث آفرینش و نظام خلقت بوده است. نکته ی قابل توجه اینکه برای دستیابی به این مسئله دو مؤلفه ی متضاد و هماهنگی ک باعث نیل به وحدت می شوند در این منابع مورد بررسی

قرار گرفت و توانستیم تضاد بین دو عنصر را از مباحث مذکور استنباط کنیم که شامل روشنی و تاریکی، سردی و گرمی، شب و روز، نور و ظلمت، نیکی و بدی، عناصر چهارگانه و مؤنث و مذکر می‌شد. در واقع مهم‌ترین مؤلفه‌های وحدت که جمع دو ضدین است به‌خوبی در این مفاهیم مشهود است. در ادامه همین مؤلفه‌ها در میان متفکران علوم اسلامی بررسی شده است. در مباحث اسلامی وحدت الهی مطرح است یعنی برگشت منکثرات به ذات الهی که در تمام عالم وجود دارد. بدین منظور اگر عناصر تشکیل‌دهنده و آنچه در عالم است، به وحدت کامل نرسیده باشد، وجود پیدا نمی‌کند. بنابراین این مؤلفه‌ها لازم و ملزوم یکدیگرند تا بتوان نتیجه‌ی کاملی به دست آورد. این بدین منظور است که وحدت یعنی کمال اشیاء و هر آنچه در عالم است. پس وحدت باید بین کل و جزء باشد، در غیر این صورت اثر زیباتر نخواهد بود. در واقع زیبایی زمانی ظهور میابد که اجزاء با یکدیگر و از آنجا با کل نسبت هماهنگ داشته باشند که با تحقق چنین امری به زیبایی محقق می‌شود. هم‌چنین مجموعه‌ی مذکور و تمام اجزایی که از آن کل به‌دست‌آمده‌اند، باید همگی خاصیت کل را داشته باشند که از طریق آن کل به هم پیوندند؛ مثل مباحث مربوط به عناصر چهارگانه همچون آب‌و‌آتش. بنابراین امری زیباست که این اجزاء، کل را نمایندگی کنند و مفهوم را محقق سازند.

در دومین سؤال پژوهش مطرح گردید که **سرچشمه‌های کهن اصل وحدت چیست؟** بدین منظور بر اساس بررسی‌های صورت گرفته در میان تمدن بین‌النهرین، زرتشتیان، مانوی، صدر مسیحیت و فلاسفه‌ی یونان، مفهوم مدنظر در مباحث کیهان‌شناسی و اسطوره‌های آفرینش به دست آمد. در نتیجه در آفرینش عالم نیز پیوند دو عنصر متضاد، مبنای آفرینش هستند. پس در یک عنصر تضاد و هماهنگی با یکدیگر هستند. نکته‌ی قابل توجه اینکه در داستان‌های پیدایش این‌چنین است که موجود سوم حاصل از دو عنصر متضاد، همیشه مشترکاتی با اصل متضاد دیگر دارد که همین مورد لازمه‌ی پیوند آن‌ها بوده است. این دو اصل متضاد به عناوین مختلفی مورد بررسی قرار گرفته شد. برای نمونه، مبحث عناصر چهارگانه، نور و ظلمت، روح و ماده، عالم صغیر و کبیر و ... از مباحث اصلی قابل توجه بودند.

سؤال آخر پژوهش عبارت است از اینکه **آیا تعاریف اصل وحدت در متون مربوط به هنر جهان غرب و منابع اسلامی یکسان است؟** بر اساس بررسی‌های صورت گرفته به‌طور جداگانه در

منابع خارجی و ایرانی، چنین نتیجه گرفته شد که مفهوم اصل وحدت یکسان است و تنها چیزی که اهمیت میابد، آن کل است که در فرهنگ غیر اسلامی به کل مجموعه‌ای می‌رسند که علاوه برداشتن تعادل، سایر عناصر اصلی زیبایی‌شناسی، همچون تناسب، توازن، ریتم و ... نهایتاً هماهنگی و هارمونی همه‌ی اجزا با یکدیگر را به دست می‌دهد. در نتیجه‌ی این هماهنگی، زیبایی به وجود خواهد آمد و مبانی مذکور در مباحث زیبایی‌شناسی کاربرد میابد و قابل بسط به آثار هنری مختلف و امور متعدد دیگر است. حال در فرهنگ اسلامی توجه به این کل را بدین‌صورت در نظر می‌گیرند که نتیجه‌ی همه‌ی پیوندها، دستیابی به خیر مطلق و کل واحد است. در نتیجه در هر دو وجه اسلامی و غیر اسلامی مبحث ضدین به همراه هماهنگی، مدنظر است.

فهرست منابع

فارسی و عربی

- مکارم شیرازی، ناصر. قرآن حکیم و شرح آیات منتخب. قم: اسوه.
- امام رضا (ع) (بی تا). طب الرضا. ترجمه نصیرالدین امیر صادقی. تهران: معراجی.
- ابن بابویه، محمد بن علی (بی تا). ترجمه عیون اخبار الرضا. ترجمه حمیدرضا مستفید و علی اکبر غفاری. تهران: صدوق.
- ابن سینا، شیخ الرئیس (۱۴۰۰). الشفاء. قم: نشر بیدار.
- ابن عربی، محمد بن علی (۱۳۸۶). فصوص الحکم، تهران: کارنامه.
- ابن عربی، محمد بن علی (۱۴۳۲). فتوحات مکیه. بیروت: دارالفکر.
- آرنهیم، رودلف (۳۱۸۶). هنر ادراک بصری روان‌شناسی چشم خلاق. ترجمه مجید اخگر. تهران: سمت.
- اردلان، نادر و بختیار، لاله (۱۳۹۰). حس وحدت، سنت عرفانی در معماری اسلامی. تهران: آژند، یعقوب (۱۳۸۸). تاریخچه زیبایی‌شناسی و نقد هنر. تهران: مولی.
- آذرنوش، آذرتاش (۱۳۹۲). فرهنگ معاصر عربی. تهران: نی.
- استراس، آنسلم و کورین، بیوک (۱۳۹۰). اصول روش تحقیق کیفی (نظریه مبنایی، رویه‌ها و شیوه‌ها). ترجمه بیوک محمدی. تهران: پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی.
- اسماعیل‌پور، ابوالقاسم (۱۳۸۱). اسطوره‌ی آفرینش در آیین مانی. تهران: کاروان.
- اعرابی، جعفر (۱۳۸۹). آفرینش فرم. تهران: کسری. افضلی، کوثر (۱۳۹۱). تبیین الگوهای ایرانی - اسلامی در آموزش مبانی هنرهای تجسمی. پایان‌نامه کارشناسی ارشد. گروه هنر. دانشکده هنر و معماری. دانشگاه تربیت مدرس.
- اکرمی، موسی (۱۳۸۰). کیهان‌شناسی افلاطون. تهران: دشتستان.
- انوری، حسن (۱۳۸۷). فرهنگ اعلام سخن. تهران: سخن.

- انصاری مهابادی، فرشته (۱۳۸۱). روش تحقیق کیفی. نامه انسان شناسی. ش ۲. ص ص ۱۹۲-۱۸۷.
- اوستین، رالف (۱۳۸۴). چکیده فصوص الحکم، تفکرات، زمینه‌های تاریخی و زندگی‌نامه ابن عربی. ترجمه حسین مریدی. قم: طه.
- اوشیدی، جهانگیر (۱۳۷۱). واژه‌نامه توضیحی آیین زرتشت، دانشنامه مزدیسنا. تهران: مرکز.
- اوکویرک، استینسون، کایتون، ویگ بون (۱۳۹۰). مبانی هنر، نظریه و عمل. ترجمه محمدرضا یگانه دوست. تهران: سمت.
- آیت‌اللهی، حبیب‌الله (۱۳۸۸). نوشتارهای هنری. تهران: اشتاد.
- آیت‌اللهی، حبیب‌الله (۱۳۸۷). شیوه‌های مختلف نقد هنری. تهران: سوره مهر.
- آیت‌اللهی، حبیب‌اللهی (۱۳۹۲). مبانی نظری هنرهای تجسمی. تهران: سمت.
- بابایی، پرویز (۱۳۸۶). فرهنگ اصطلاحات فلسفه. تهران: نگاه.
- بحرانی، میثم بن علی بن میثم (۱۳۷۵). ترجمه شرح نهج‌البلاغه ابن میثم. ترجمه قربان علی محمدی مقدم. مشهد: بنیاد پژوهش‌های اسلامی آستان قدس رضوی.
- بلخاری، حسن (۱۳۷۸). هندسه خیال و زیبایی، پژوهشی در آراء اخوان‌الصفاء درباره حکمت هنر و زیبایی. تهران: متن.
- بلخاری قهی، حسن (۱۳۸۷). مبانی عرفانی هنر و معماری اسلامی. تهران: سوره مهر.
- بلخاری قهی، حسن. (۱۳۴۱). اورنگ، مجموعه مقالات درباره مبانی نظری هنر. تهران: سوره مهر.
- بلخاری قهی، حسن (۱۳۸۷). ابن هیثم و زیبایی‌شناسی او، نگاهی به کتاب معنا و مفهوم زیبایی، المناظر و تنقیح المناظر. آینه خیال. ش ۱۰. ۱۳۹-۱۳۷.
- بورکهارت، تیتوس (۱۳۸۹). جهان‌شناسی سنتی و علم جدید. ترجمه سید حسن آذرکار. تهران: حکمت.
- بورکهارت، تیتوس (۱۳۸۷). مبانی هنر اسلامی. ترجمه امیر نصری. تهران: حقیقت.
- بورک فلدمن، ادموند (۱۳۷۸). تنوع تجارب تجسمی. تهران: سروش.

بی‌نام (۱۳۷۴). مجمع اللغات در اقتصاد، حقوق، تعلیم و تربیت و ... . ترجمه مرتضی آیت‌الله زاده و آذرتاش آذرنوش. تهران: فرهنگ اسلامی.

بیکر، جفری هوارد (۱۳۸۶). لوکوربوزیه در کتاب تجزیه و تحلیل فرم. تهران: سبحان نور.

پاکباز، رویین (۱۳۹۰). دایره المعارف هنر، نقاشی، پیکره سازی، گرافیک. تهران: فرهنگ معاصر.

پور حسینی، ابوالقاسم، احمدی، احمد، جهانگیری، محسن، خوانساری، محمد، داوری، رضا، مجتبیوی، جلال‌الدین، جمال پور، بهرام (۱۳۶۳). فلسفه در ایران، مجموعه مقالات فلسفی. تهران: حکمت.

پیتر، کلز و حقیقی، نادیه (۱۳۹۰). کیهان‌شناسی. تهران: بصیرت.

دبئی تاووزند (۱۳۹۳). فرهنگنامه تاریخی زیبایی‌شناسی. ترجمه فریبرز مجیدی. تهران: متن.

د. ک. چینگ (۱۳۸۸). معماری، فرم، فضا، نظم. ترجمه زهرا ترکمن و کاظم کمالی نسب. تهران: ملائک با همکاری کلام حق.

حریری، نجلا (۱۳۸۵). اصول و روش‌های پژوهش کیفی. تهران: دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات.

خالدی، سردار (۱۳۸۸). روش تحقیق کیفی. کتاب ماه علوم اجتماعی. ش ۱۴. ص ص ۷۴-۶۸.

ساروخانی، باقر (۱۳۷۷). روش‌های تحقیق در علوم اجتماعی. تهران: پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی.

ژینیو، فیلیپ (۱۳۹۰). انسان و کیهان در ایران باستان. ترجمه لیندا گودرزی. تهران: ماهی

جان راسل، هینلز (۱۳۸۶). فرهنگ ادیان جهان. ترجمه گروه مترجمان. ویراستار ر.ع. پاشایی. قم: مرکز مطالعات و تحقیقات ادیان و مذاهب.

حافظ نیا، محمدرضا (۱۳۷۷). مقدمه‌ای بر روش تحقیق در علوم انسانی. تهران: سمت.

حاجیلو، حسین‌علی (۱۳۸۳). معرفی روش‌های تحلیل داده‌های کیفی با تأکید بر روش تحلیل محتوا. فصلنامه مدیریت فردا. ش ۷ و ۸. ۶۲-۵۵.

- حافظ نیا، محمدرضا (۱۳۸۹). مقدمه‌ای بر روش تحقیق در علوم انسانی. تهران: سمت.
- حکیمی، محمدرضا، حکیمی، علی، حکیمی، محمد (بی‌تا). الحیاة. ترجمه احمد آرام. تهران: دفتر نشر فرهنگ اسلامی.
- حلبی، علی اصغر (۱۳۸۰). گزیده رسائل اخوان الصفا. تهران: اساطیر.
- خوارزمی، تاج الدین حسین (۱۳۸۷). شرح فصوص الحکم. قم: موسسه بوستان کتاب.
- دالایی، آزاده (۱۳۸۹). مبانی نظری هنر در دنیای اسلام با تکیه بر آراء متفکران. کارشناسی ارشد. گروه هنر. دانشکده هنر. دانشگاه الزهرا.
- دهخدا، علی اکبر (۱۳۳۹). لغت‌نامه دهخدا. تهران: سیروس.
- دیکسون کندی، مایک (۱۳۸۵). دانشنامه اساطیر یونان و روم. ترجمه رقیه بهزادی. تهران: طهوری.
- رامین، علی (۱۳۷۷). تحول فرم در تاریخ زیبایی‌شناسی. نشریه همشهری، ش ۲۰، ۱-۲.
- رهنورد، زهرا (۱۳۶۰). مبانی نقد اسلامی هنر. فصلنامه هنر. ش ۱، ۳۵۱-۳۴۵.
- ریوز، هوبرت و دیگران. (۱۳۸۶). منشأ عالم، حیات، انسان، زبان و فرهنگ. ترجمه جلال‌الدین رفیع فر. تهران: آگاه.
- زرین کوب، عبدالحسین (۱۳۵۴). نقد ادبی. تهران: سخن.
- لیلان، محمد زمان و امیرخانی، آرین (۱۳۸۸). جستاری بر مبنای مفاهیم زیبایی‌شناسی و تبلور آن در ساختارهای معماری. کتاب ماه هنر، ش ۱۳۷. ۵۵-۵۰.
- حقانی زنجانی، (۱۳۷۴). شرح کتاب بدایه الحکمه علامه طباطبایی (ره). تهران: معاونت پژوهشی دانشگاه الزهرا (س).
- سجادی، جعفر (۱۳۷۵). فرهنگ علوم فلسفی و کلامی. تهران: امیرکبیر.
- سجادی، جعفر (۱۳۷۹). فرهنگ اصطلاحات فلسفی. تهران: وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی.
- شریف رضی، محمد بن حسین (بی‌تا). ترجمه نهج البلاغه دشتی. ترجمه محمد دشتی. قم: مشهور.

- شیرازی، مکارم (۱۳۷۴). تفسیر نمونه. تهران: دارالکتب السلامیه.
- صلیبا، جمیل (۱۳۷۰). واژه‌نامه فلسفه و علوم اجتماعی. ترجمه کاظم برگ نیسی و صادق سجادی. تهران: شرکت سهامی انتشار.
- ضابطی جهرمی، احمد (۱۳۷۷). بررسی و نقد نظریه‌ی سینمایی رودلف آرنهایم. هنر بهار. ش ۳۵. ص ص ۲۲۳-۲۱۴.
- ظفرمند، جواد (۱۳۸۱). مفهوم فرم به‌ویژه در هنر. هنرهای زیبا. ش ۱۱. ۲۰-۱۳.
- ضمیران، محمد. (۱۳۷۹). گذار از جهان اسطوره به فلسفه. تهران. هرمس.
- عبادیان، محمد. (۱۳۸۱). مجموعه مقالات گردهمایی زیبایی‌شناسی کاربردی. تهران: وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی.
- فرهمند بروجنی، حمید (۱۳۸۶). مقاله رنگ در سنت اسلام، نگاهی بر کتاب حس وحدت. کتاب ماه. ش ۱۰. ۱۰-۲.
- قانع‌فر، عرفان (۱۳۹۳). فرهنگ واژگان هنر. تهران: علمی.
- قیس هلالی، سلیم (بی‌تا). تاریخ سیاسی صدر اسلام (ترجمه کتاب سلیم). ترجمه محمدرضا افتخارزاده. تهران: رسالت قلم.
- کاپلستون، فریدریک (۱۳۶۸). تاریخ فلسفه یونان و روم. ترجمه جلال‌الدین مجتوبی. تهران: علمی فرهنگی و سروش.
- کارول، نوئل (۱۳۸۷). درآمدی بر فلسفه هنر. ترجمه صالح طباطبایی. تهران: فرهنگستان هنر.
- کاکایی، قاسم (۱۳۷۹). مقایسه نظریه وحدت وجود از دیدگاه ابن عربی و مایستر اکهارت. پایان‌نامه دکترای رشته فلسفه، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه تربیت مدرس.
- کاکایی، قاسم (۱۳۷۹). وحدت وجود به روایت ابن عربی و مایستر اکهارت. تهران: هرمس.
- کمالی زاده، طاهره (۱۳۸۹). مبانی حکمی هنر و زیبایی از دیدگاه شهاب‌الدین سهروردی. تهران: متن.

کمالی دولت آبادی، رسول (۱۳۸۸). مبانی هنرهای تجسمی ایران مبتنی بر متون دو کتاب مرصاد العباد و گلشن راز، به مثابه تجلی معنا. پایان نامه کارشناسی ارشد. گروه هنر. دانشکده هنر. دانشگاه تربیت مدرس.

گواهی، عبدالرحیم (۱۳۹۰). فرهنگ توصیفی ادیان. تهران: پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی.

گروتز. یورگ. (۱۳۷۵). زیبایی‌شناختی در معماری. ترجمه جهان‌شاه پاکزاد و عبدالرضا همایون. تهران. دانشگاه شهید بهشتی.

لیندبرگ، دیوید سی. (۱۳۷۷). سرآغازهای علم در غرب، سنت علمی اروپایی در بافت فلسفی، دینی و تأسیساتی آن: ۶۰۰ قبل از میلاد تا ۱۴۵۰ میلادی. تهران. علمی و فرهنگی.

مارشال، کاترین و گرچن ب و راس من (۱۳۸۱). روش تحقیق کیفی. ترجمه علی پارسائیان و محمد اعرابی. تهران: دفتر پژوهش‌های فرهنگی.

مترجمان (۱۳۷۷). ترجمه تفسیر جوامع الجامع. مشهد: بنیاد پژوهش‌های اسلامی آستان قدس رضوی.

مجلسی، محمد بن باقر بن محمد بن تقی (بی‌تا). آسمان و جهان (ترجمه کتاب اسماء و العالم

مجلسی، محمدباقر (۱۳۵۱) آسمان و جهان. ترجمه محمدباقر کمره ای. تهران: اسلامیه.

محمدی، بیوک (۱۳۹۰). درآمدی بر روش تحقیق کیفی. تهران: پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی.

مدد پور، محمد (۱۳۹۰). آشنای با آراء متفکران درباره هنر، آزادی جدید مدرن پست‌مدرن. تهران: سوره مهر.

مراثی، محسن (۱۳۸۹). شناسایی مبانی نظری کاربردی رنگ در نگارگری ایرانی. پایان‌نامه دکترا رشته پژوهش هنر، دانشکده هنر، دانشگاه شاهد.

مطهری، مرتضی (۱۳۷۵). آشنایی با علوم اسلامی. تهران: صدرا.

مطهری، مرتضی (بی‌تا). مقدمه‌ای بر جهان‌بینی اسلامی. قم: انتشارات اسلامی.

مفضل بن عمر (بی‌تا). شگفتی‌های آفرینش (ترجمه توحید مفضل). ترجمه نجف علی میرزایی. قم: هجرت.

مفضل بن عمر (بی‌تا). توحید مفضل. ترجمه علامه محمدباقر مجلسی. تهران: وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی.

مفید، محمد بن محمد (بی‌تا). الامالی. ترجمه حسین استاد ولی. مشهد: آستان قدس رضوی.

مک کال، هنریتا، سرخوش کرتیس، وستا، بیرل، آن، بوب، کارل و اورتون، گری (۱۳۸۵). اسطوره‌های بین‌النهرین، ایرانی، چینی، آزتکی و مایایی، اینکا. تهران: مرکز.

معین، محمد (۱۳۸۲). فرهنگ فارسی. ج ۳. تهران: امیرکبیر.

معین صمدانی. مهدیه (۱۳۸۹). تبیین مبانی طراحی سنتی با رویکرد به آثار چوبی، فلزی و فرش. پایان نامه کارشناسی ارشد. گروه هنر. دانشکده هنر. دانشگاه الزهرا.

موسوی همدانی، محمدباقر (۱۳۷۴). ترجمه تفسیر المیزان. قم: دفتر انتشارات اسلامی جامعه مدرسین حوزه علمیه قم.

مهبجور، فیروز (۱۳۷۷). جلوه وحدت در هنر و معماری اسلامی. کیهان فرهنگی. ش ۱۵. ص ص ۳۵-۳۷.

میردامادی، مجید (۱۳۹۰). رابطه مفهوم و مصداق از حیث وحدت و کثرت. پایان‌نامه دکترا. گروه مدرسی معارف اسلامی. دانشکده الهیات و معارف اسلامی (شهید مطهری). دانشگاه فردوسی مشهد.

نامی، غلام حسین (۱۳۷۱). مبانی هنرهای تجسمی. تهران: توس.

نباتی، فرشته (۱۳۹۲). مفاهیم موجهه از نظر دژودورروس، فیلون و خروسیپوس، منطق پژوهشی. شماره ۱. ص ۳-۷.

نجیب اغلب، گل رو (۱۳۷۹). هندسه و تزیین در معماری اسلامی، طومار توپ قاپی. ترجمه مهرداد قیومی بید هندی. تهران: روزنه.

نصر، حسین (۱۳۶۶). علم در اسلام. ترجمه احم آرام. تهران: سروش.

نصر، حسین (۱۳۷۷). نظر متفکران اسلامی درباره طبیعت. تهران: خوارزمی.

فصل ششم: فهرست منابع

- نصر، حسین (۱۳۸۶). دین و نظم طبیعت. ترجمه انشالله رحمتی. تهران: نی.
- نصر، حسین (۱۳۷۹). جشن‌نامه هانری گُربن. تهران: موسسه مطالعات دانشگاه مک گیل و دانشگاه تهران.
- نصر، حسین (۱۳۹۱). سنت، تجدد: بررسی زندگی و افکار سید حسین نصر. تهران: کانون اندیشه جوان.
- نقی زاده، محمد (۱۳۹۲). تأملی در مبانی و جلوه‌های زیبایی در باغ ایرانی. کتاب ماه هنر. ش ۱۸۳. ص ص ۶۳-۹.
- وکیلی. شیرین (۱۳۹۳). اسطوره‌های آفرینش بابل. ترجمه آزاده دهقانی. تهران: علم.
- ونتوری، رابرت (۱۳۸۹). پیچیدگی و تضاد در معماری. ترجمه سید علی‌رضا میر ترابی و محمدرضا منوچهری. تهران: سمیرا.
- هوارد بیکر، جفری (۱۳۸۶). راهبردهای طراحی در معماری. ترجمه مهرداد متین. تهران: دانشگاه آزاد اسلامی واحد مرکز.
- هاشم، مرتضی (۱۳۸۷). اصول سنتی ساخت‌وساز در اسلام. ترجمه ابوالفضل مشکینی و کیومرث حبیبی. تهران: مرکز مطالعاتی و تحقیقاتی شهرسازی و معماری.

منابع اینترنتی

<https://guionterror.files.wordpress.com/2010/11/philosophy-of-horror.pdf>,
(2015/01/05)

[http:// people.epfl.ch/ peter. Vonmeiss/bio?/long=en&cvtlang=en](http://people.epfl.ch/peter.Vonmeiss/bio?/long=en&cvtlang=en), (2015/01/05).
[http:// Whatertis.org](http://Whatertis.org), (2014/11/06).

منابع خارجی

Loorand, ruth (2000). Aesthetic Order, A Philosophy of ORDER, Beauty and Art. USA and Canada: Routledge.

Ching, Frank (Francis D.K.), and Winkel, Steven R(2003). Building Codes Illustrated: A Guide to Understanding the 2000 International Building Code. John Wiley. Hoboken.

نمایه ها

الاشارات و التنبيهات: ۲۴۶.

ابژکتیو: ۵ و ۵.

ابن سینا: ۲۴۶.

ابن عربی: ۲۳، ۳۰، ۲۳۲، ۲۳۷، ۲۵۱، ۲۶۴، ۲۶۵، ۲۶۶، ۲۶۷، ۲۶۸، ۲۶۹، ۲۷۰، ۲۷۸، ۲۷۹، ۲۸۴، ۲۸۵ و ۲۸۸.

ابن هیثم: ۲۸ و ۲۸۵.

ابوریحان بیرونی: ۲۴۴، ۲۴۵ و ۲۷۹.

آتش: ۹۸، ۱۲۱، ۱۲۲، ۱۲۴، ۱۲۵، ۱۲۶، ۱۲۷، ۱۴۵، ۱۴۶، ۱۴۷، ۱۴۸، ۱۵۱، ۱۵۲، ۱۶۰، ۱۶۱، ۱۶۲، ۱۶۹، ۱۷۰، ۱۷۱، ۱۷۲، ۱۷۳، ۱۷۴، ۲۰۲، ۲۰۳، ۲۰۷، ۲۰۹، ۲۱۰، ۲۱۱، ۲۱۴، ۲۴۱، ۲۴۵، ۲۴۶، ۲۴۸، ۲۴۹، ۲۵۴، ۲۶۱، ۲۶۷، ۲۷۰ و ۲۸۱.

التفهیم: ۲۴۴ و ۲۴۵.

اتمستی: ۱۷۱.

احادیث: ۱۸۳، ۱۸۴، ۱۹۳، ۱۹۶، ۱۹۹، ۲۰۱، ۲۰۴، ۲۰۵، ۲۱۲، ۲۱۵، ۲۱۹، ۲۲۱، ۲۲۲، ۲۲۳، ۲۲۷، ۲۲۸، ۲۲۹ و ۲۸۱.

اخوان الصفا: ۲۸، ۱۰۴، ۲۳۸، ۲۳۹، ۲۴۰، ۲۴۱، ۲۴۲، ۲۴۳، ۲۴۴، ۲۴۵، ۲۷۹، ۲۸۵ و ۲۸۷.

ادموند بورک فلدمن: ۷۸، ۸۲، ۸۵، ۱۴۲ و ۱۷۴.

آدولف لوس: ۱۹.

آرخی: ۱۳۶، ۱۳۷، ۱۳۸، ۱۵۰، ۱۵۴ و ۱۶۸.

ارژنگ مانی: ۱۳۱.

ارسطو: ۱۲۲، ۱۳۵، ۱۳۶، ۱۳۸، ۱۴۷، ۱۵۲، ۱۵۴، ۱۶۰، ۱۶۶، ۱۶۷، ۱۶۸، ۱۶۹، ۱۷۰، ۱۷۱، ۱۷۲، ۱۷۳، ۱۷۴، ۱۸۱، ۲۳۱، ۲۴۴، ۲۴۶ و ۲۵۵.

اروس: ۱۴۶.

اسکندرانی: ۲۳۲.

اسلیمی: ۱۰۴، ۱۰۵ و ۱۰۷.

آشفنگی: ۶۱، ۶۶، ۷۳، ۸۶، ۱۱۵، ۱۲۲، ۱۲۳ و ۱۴۶.

اصالت وجود: ۲۵۵، ۲۵۹، ۲۶۰، ۲۶۳ و ۲۷۹.

نمایه ها

تضاد: ۲۵، ۲۶، ۴۰، ۴۶، ۴۷، ۵۵، ۶۱، ۶۹، ۷۲، ۷۶، ۷۷، ۷۸، ۸۲، ۸۴، ۸۶، ۸۸، ۹۷، ۹۹، ۱۰۳، ۱۰۴، ۱۰۶، ۱۰۷، ۱۱۰، ۱۱۱، ۱۱۲، ۱۱۳، ۱۲۱، ۱۲۲، ۱۲۳، ۱۲۵، ۱۲۷، ۱۲۸، ۱۳۳، ۱۳۴، ۱۳۹، ۱۴۰، ۱۴۱، ۱۴۲، ۱۴۴، ۱۴۶، ۱۴۷، ۱۴۸، ۱۴۹، ۱۵۰، ۱۵۱، ۱۵۲، ۱۵۳، ۱۵۴، ۱۶۳، ۱۶۶، ۱۶۷، ۱۷۰، ۱۷۳، ۱۷۴، ۱۷۷، ۱۷۹، ۱۸۰، ۱۸۱، ۱۸۲، ۱۸۴، ۱۹۴، ۱۹۵، ۱۹۶، ۲۰۱، ۲۰۲، ۲۰۳، ۲۰۵، ۲۰۶، ۲۰۷، ۲۰۸، ۲۰۹، ۲۱۱، ۲۱۲، ۲۱۳، ۲۱۴، ۲۱۵، ۲۱۹، ۲۲۰، ۲۲۱، ۲۲۲، ۲۲۳، ۲۲۷، ۲۲۸، ۲۲۹، ۲۳۵، ۲۴۳، ۲۴۵، ۲۴۶، ۲۴۷، ۲۵۲، ۲۵۵، ۲۵۷، ۲۵۸، ۲۵۹، ۲۶۰، ۲۶۱، ۲۶۳، ۲۶۷، ۲۷۰، ۲۷۶، ۲۷۷، ۲۷۸، ۲۸۰، ۲۸۱، ۲۸۲ و ۲۹۱.

تعادل: ۲۰، ۲۶، ۴۵، ۴۶، ۵۴، ۵۶، ۵۷، ۵۸، ۶۲، ۶۴، ۷۰، ۷۱، ۷۲، ۸۵، ۸۶، ۹۴، ۹۹، ۱۱۸، ۱۲۵، ۱۲۶، ۱۲۷، ۱۴۱، ۲۱۰، ۲۱۴، ۲۲۵، ۲۲۶ و ۲۵۴.

تفاوت: ۵، ۶، ۱۵، ۱۷، ۲۲، ۳۰، ۳۸، ۴۰، ۴۱، ۴۲، ۵۰، ۵۱، ۵۲، ۵۴، ۵۵، ۵۸، ۵۹، ۶۲، ۶۴، ۸۱، ۸۶، ۸۸، ۱۱۶، ۱۱۹، ۱۲۰، ۱۲۱، ۱۲۲، ۱۲۶، ۱۲۸، ۱۳۷، ۱۵۱، ۱۵۳، ۱۵۸، ۱۶۶، ۱۷۶، ۱۹۲، ۱۹۵، ۱۹۶، ۱۹۸، ۲۰۱، ۲۰۲، ۲۰۷، ۲۰۸، ۲۰۹، ۲۱۲، ۲۱۳، ۲۳۱، ۲۳۴، ۲۴۲، ۲۴۳، ۲۴۸، ۲۶۲، ۲۶۳، ۲۶۵، ۲۶۶ و ۲۷۰.

تفصیل: ۵۵، ۵۹، ۲۷۳ و ۲۷۵.

تفکیک بصری: ۲۶، ۵۱ و ۵۵.

تقابل: ۵۶، ۶۶، ۶۷، ۷۰، ۷۲، ۸۳، ۸۴، ۱۳۶، ۱۴۱، ۱۵۱، ۱۵۲، ۱۵۳، ۱۵۴، ۱۶۷ و ۱۷۰.

تمایز: ۷، ۱۲، ۲۲، ۶۲، ۶۹، ۸۰، ۸۲، ۸۳، ۸۶، ۹۰، ۱۳۵، ۱۸۸، ۲۳۴، ۲۶۷ و ۲۸۰.

تناسب: ۳، ۵، ۷، ۲۱، ۲۹، ۳۳، ۴۵، ۴۶، ۴۸، ۵۶، ۵۷، ۵۸، ۶۲، ۶۴، ۶۸، ۶۹، ۷۱، ۸۵، ۹۵، ۱۰۲، ۱۱۳، ۱۲۴، ۱۲۵، ۱۲۷، ۱۶۱، ۱۵۲، ۲۱۰، ۲۱۴، ۲۱۸، ۲۲۱، ۲۲۲، ۲۲۳، ۲۲۷، ۲۴۲، ۲۴۴، ۲۵۸، ۲۷۲، ۲۷۸ و ۲۸۲.

تکرار: ۲۵، ۲۶، ۴۷، ۴۸، ۵۲، ۵۳، ۵۵، ۶۴، ۶۸، ۷۲، ۸۵، ۹۱، ۹۷، ۱۰۴، ۱۰۹، ۱۱۲، ۱۸۲، ۲۳۸، ۲۶۷ و ۲۷۰.

تنوع: ۱۳، ۲۰، ۲۵، ۲۶، ۲۸، ۳۱، ۳۴، ۴۵، ۴۷، ۵۴، ۵۵، ۵۶، ۵۸، ۵۹، ۶۲، ۶۳، ۶۴، ۶۵، ۶۶، ۶۷، ۷۶، ۷۷، ۷۸، ۸۱، ۸۲، ۸۳، ۸۴، ۸۵، ۸۶، ۱۰۱، ۱۰۶، ۱۲۰، ۱۲۶، ۱۵۰، ۱۵۲، ۱۹۲، ۲۰۶، ۲۰۸، ۲۱۳، ۲۸۰، ۲۸۶.

تیمائوس: ۱۱۵، ۱۵۶، ۱۶۶ و ۲۴۴.

ثنویت: ۱۸، ۴۶، ۱۳۴، ۱۴۳، ۱۷۶، ۱۷۷، ۱۷۹، ۱۸۴، ۲۰۳، ۲۰۴، ۲۰۵، ۲۲۸، ۲۶۸، ۲۶۹، ۲۷۱ و ۲۷۹.

جمع اضداد: ۱۸۰، ۱۹۵، ۲۶۶، ۲۶۷، ۲۶۹ و ۲۸۰.

جهان شناسی: ۲۳۳.

چیرگی: ۷۹، ۸۰، ۸۲، ۱۴۲، ۱۴۴، ۱۴۸ و ۱۷۴.

حرکت: ۴۵، ۴۷، ۵۲، ۵۳، ۵۴، ۵۶، ۵۷، ۵۸، ۵۹، ۶۰، ۶۱، ۶۲، ۶۴، ۸۵، ۹۷، ۹۸، ۱۰۳، ۱۱۸، ۱۲۱، ۱۴۱، ۱۴۶، ۱۵۰، ۱۵۱، ۱۵۳، ۱۵۵، ۱۵۹، ۱۶۵، ۱۶۸، ۱۶۹، ۱۷۱، ۱۷۶، ۱۷۷، ۱۸۶، ۲۰۶، ۲۰۷، ۲۴۰، ۲۴۱، ۲۴۶، ۲۴۷، ۲۴۸، ۲۴۹، ۲۵۰، ۲۵۱، ۲۵۳، ۲۵۴، ۲۶۱، ۲۶۲، ۲۶۳، ۲۶۷، ۲۶۹ و ۲۷۹.

حرکت جوهری: ۲۶۱.

خاک: ۷۷، ۸۹، ۹۵، ۹۸، ۱۰۲، ۱۰۷، ۱۲۱، ۱۲۲، ۱۲۴، ۱۳۰، ۱۳۱، ۱۳۳، ۱۴۵، ۱۵۲، ۱۵۳، ۱۶۰، ۱۶۱، ۱۶۲، ۱۶۹، ۱۷۰، ۱۷۱، ۱۷۲، ۱۷۳، ۱۷۵، ۱۷۸، ۱۷۹، ۱۹۱، ۱۹۶، ۱۹۷، ۱۹۸، ۱۹۹، ۲۰۰، ۲۰۱، ۲۰۲، ۲۰۳، ۲۴۱، ۲۴۷، ۲۴۸، ۲۴۹ و ۲۵۴.

خروسیپوس: ۱۴۳.

خطاطی: ۱۰۳ و ۱۰۷.

خیر و شر: ۱۸۱، ۱۸۲، ۲۰۳ و ۲۰۵.

داوری ذوقی: ۱۶.

دیسانیان: ۱۷۹ و ۱۸۱.

دینکرد: ۱۲۳، ۱۲۴، ۱۲۵ و ۱۲۷.

رنگ: ۵، ۳۰، ۴۷، ۴۸، ۵۰، ۵۱، ۵۴، ۵۶، ۵۷، ۶۳، ۶۸، ۶۹، ۷۰، ۷۲، ۷۹، ۷۰، ۷۲، ۷۹، ۸۰، ۸۱، ۸۲، ۸۸، ۹۰، ۹۳، ۹۷، ۱۰۳، ۱۰۴، ۱۰۷، ۱۲۹، ۱۳۲، ۱۵۵، ۱۷۵، ۱۹۷، ۲۰۲، ۲۰۶، ۲۰۷، ۲۰۸، ۲۱۲، ۲۱۳، ۲۱۵، ۲۳۱، ۲۳۴، ۲۴۸، ۲۵۷، ۲۶۵، ۲۶۹، ۲۷۱، ۲۷۶، ۲۸۵، ۲۸۸ و ۲۸۹.

رواقیان: ۱۴۳، ۱۴۴ و ۱۸۱.

روایت محتوا محور: ۶۵ و ۶۶.

رودلف آرنهایم: ۶۷، ۸۵ و ۲۸۸.

رویین پاکباز: ۸۳ و ۸۵.

ریتم: ۴۷، ۴۸، ۶۴، ۸۳، ۸۴، ۹۴، ۹۵، ۱۰۲، ۲۸۲.

رابرت ونتوری: ۷۷ و ۸۵.

زادسپریم: ۱۲۵.

زرتشتیان: ۱۲۳، ۱۲۷، ۱۸۱ و ۲۸۲.

زروان: ۱۷۷.

زنون: ۱۴۳.

سنت گرا: ۲۸۰.

سوئزکتیو: ۴.

سهروردی: ۲۳۱، ۲۵۱، ۲۵۵، ۲۵۶، ۲۷۹ و ۲۸۸.

سید حسین نصر: ۸۷، ۱۰۲، ۱۷۰، ۱۱۰، ۱۱۱ و ۲۹۱.

شباهت: ۲۲۴، ۳۰، ۴۱، ۴۶، ۴۷، ۴۹، ۵۵، ۶۳، ۶۸، ۷۲، ۸۱، ۸۶، ۸۸، ۱۳۴، ۱۴۶، ۱۵۰، ۱۵۷، ۱۶۴، ۱۶۵، ۲۰۸، ۲۰۹، ۲۱۳ و ۲۸۰.

شدت: ۵۵، ۶۵، ۶۶، ۶۷، ۸۵، ۹۰، ۲۳۹، ۲۵۸، ۲۶۰ و ۲۶۵.

شفافیت: ۴۹، ۵۱، ۵۲، ۶۳ و ۲۴۸.

شکل: ۲، ۴، ۱۴، ۱۵، ۱۷، ۱۸، ۲۰، ۲۱، ۲۴، ۲۵، ۳۴، ۳۵، ۴۵، ۴۶، ۴۸، ۴۹، ۵، ۵۱، ۵۲، ۵۳، ۵۴، ۵۵، ۵۶، ۵۷، ۵۸، ۵۹، ۶۰، ۶۲، ۶۳، ۶۹، ۷۰، ۷۲، ۷۴، ۷۵، ۷۹، ۸۰، ۸۱، ۸۲، ۸۶، ۸۸، ۹۲، ۹۵، ۹۶، ۹۷، ۹۹، ۱۰۳، ۱۰۴، ۱۰۵، ۱۰۶، ۱۰۹، ۱۱۱، ۱۱۲، ۱۱۵، ۱۲۰، ۱۲۱، ۱۲۳، ۱۲۴، ۱۳۱، ۱۴۴، ۱۴۵، ۱۴۸، ۱۴۹، ۱۵۱، ۱۵۲، ۱۵۳، ۱۵۴، ۱۵۹، ۱۶۲، ۱۶۵، ۱۶۶، ۱۷۴، ۱۸۵، ۱۹۰، ۱۹۵، ۱۹۶، ۲۰۱، ۲۰۷، ۲۱۰، ۲۱۲، ۲۱۹، ۲۲۳، ۲۲۷، ۲۴۱، ۲۴۴، ۲۴۸، ۲۶۳، ۲۶۵، ۲۶۸.

شیخ اشراق: ۲۳۱ و ۲۵۵.

صنوان: ۲۱۱، ۱۱۲ و ۲۱۴.

صوفیان: ۲۳ و ۲۳۵.

ضدین: ۱۳۳، ۱۸۰، ۲۶۱، ۲۶۷، ۲۶۹، ۲۷۰، ۲۷۱، ۲۷۸، ۲۸۱ و ۲۸۳.

طبیعیان: ۱۳۵.

عالم صغیر: ۹۳، ۱۱۳، ۱۲۷، ۱۳۱، ۱۳۳، ۱۴۳، ۱۴۴، ۱۸۸، ۱۸۲، ۲۳۹، ۲۴۲، ۲۴۳، ۲۶۶، ۲۷۰ و ۲۸۲.

عالم کبیر: ۹۳، ۱۱۳، ۱۲۷، ۱۳۱، ۱۳۳، ۱۴۳، ۱۴۴، ۱۸۱، ۱۸۲، ۲۳۹، ۲۴۳، ۲۷۰، ۲۷۹.

عالم ممکنات: ۲۶۴.

عرفان مانوی: ۱۲۸، ۱۲۹، ۱۳۰ و ۱۷۸.

عرفان نظری: ۲۳، ۲۳۴، ۲۳۷ و ۲۶۴.

علامه طباطبائی: ۲۷۲، ۲۷۹ و ۲۸۷.

علامه مجلسی: ۲۲۰ و ۲۲۲.

علوم اسلامی: ۴، ۲۵، ۲۳۰، ۲۳۱، ۲۳۳، ۲۸۱ و ۲۸۹.

علوم عقلی: ۲۳۳ و ۲۳۷.

فتوحات مکیه: ۲۶۴، ۲۶۹ و ۲۸۴.

فُجرت: ۲۱۰ و ۲۱۴.

فرش: ۲۷، ۶۹، ۹۶، ۱۰۳، ۱۰۷، ۱۰۳۲، ۱۷۸، ۱۸۶، ۱۹۱، ۲۲۷، ۲۶۶، ۲۸۵ و ۲۹۰.

فرم: ۳، ۵، ۶، ۷، ۱۱، ۱۶، ۱۷، ۱۹، ۲۰، ۲۱، ۲۲، ۲۳، ۲۵، ۲۹، ۳۰، ۴۵، ۴۶، ۴۸، ۵۲، ۶۲، ۶۳، ۶۸، ۷۰، ۷۲، ۷۴، ۷۵، ۷۶، ۸۲، ۸۴، ۱۰۱، ۱۰۸، ۱۱۰، ۱۳۶، ۱۶۱، ۱۶۲، ۱۸۷، ۱۸۹، ۱۹۲، ۱۹۳، ۱۹۴، ۱۹۸، ۱۹۹، ۲۰۰، ۲۰۹، ۲۱۳، ۲۱۹، ۲۲۵، ۲۲۷، ۲۳۷، ۲۸۴، ۲۸۷ و ۲۸۸.

فصوص الحکم: ۲۶۴، ۲۸۴، ۲۸۵ و ۲۸۷.

فلوطین: ۲۴، ۱۵۲، ۱۶۶ و ۱۶۷.

فوسیس: ۲۳۳.

فیثاغورت: ۱۰۹، ۱۵۴، ۱۵۸، ۱۵۹، ۱۸۱، ۲۳۸، ۲۴۰ و ۲۴۴.

قاعده: ۱۲، ۴۷، ۵۳، ۶۰، ۶۳، ۷۶، ۱۳۵، ۱۵۵، ۲۵۵.

قانون شباهت: ۴۹.

قانون مجاورت: ۴۹.

قرآن مجید: ۴، ۶، ۲۳، ۲۸، ۳۰، ۸۷، ۱۰۲، ۱۱۲، ۱۸۴، ۱۸۵، ۱۸۷، ۱۹۱، ۱۹۶، ۱۹۸، ۲۰۲، ۲۰۳، ۲۰۶، ۲۱۵، ۲۱۶، ۲۲۳، ۲۳۳، ۲۸۱ و ۲۸۴.

کاپلستون: ۱۴۳، ۱۵۲ و ۲۸۸.

کانت: ۴، ۱۵ و ۱۶.

کثرت در وحدت: ۶۶، ۱۰۵، ۱۰۷، ۱۱۱، ۱۹۴، ۱۹۶، ۲۱۳، ۲۵۸ و ۲۷۰.

کُربن: ۴۸، ۸۷، ۱۱۱، ۱۱۳، ۲۱۰، ۲۲۵، ۲۲۶ و ۲۹۱.

کنز الحیات: ۱۷۸.

کوسموس: ۱۱۵ و ۱۳۵.

کوماراسوامی: ۸۷، ۱۱۲ و ۱۱۳.

گشتالت: ۲۱، ۲۹، ۴۸، ۴۹، ۶۳، ۶۴، ۶۵، ۶۷ و ۸۵.

لوکرس: ۱۱۸ و ۱۱۹.

لوکوربوزیه: ۱۹، ۷۷، ۷۸، ۸۵ و ۲۸۶.

مارج: ۲۰۲ و ۲۰۳.

مارکوس اورلیوس: ۱۴۳.

متعالیه: ۲۳۱ و ۲۳۷.

مرج: ۸۳ و ۲۰۲.

مرقیون: ۱۷۵.

مزدیسنان: ۱۲۳ و ۱۲۵.

مختلط: ۲۰۲ و ۲۰۳.

مشایی: ۲۴۴ و ۲۴۶.

ملاصدرا: ۲۵۵، ۲۵۷، ۲۵۸، ۲۵۹، ۲۶۰، ۲۶۱، ۲۶۳، ۲۷۲ و ۲۷۹.

مندایی: ۱۷۷، ۱۷۸، ۱۷۹ و ۱۸۱.

نوافلاطونیان: ۱۶۶، ۱۶۷ و ۱۸۱.

نهضت ترجمه: ۲۳۲.

میلتوسی: ۱۳۴ و ۱۳۵.

نجیب اغلو: ۵، ۶، ۲۴، ۱۰۱، ۱۰۲، ۱۰۹.

نقد هنر: ۲، ۳، ۴، ۱۱، ۱۲، ۱۳، ۱۴، ۱۵، ۱۶، ۲۶، ۷۸، ۲۸۴، ۲۸۵.

نمایه ها

نظم: ۱۴، ۲۱، ۲۵، ۲۹، ۳۱، ۳۵، ۴۶، ۴۸، ۴۹، ۵۴، ۵۹، ۶۰، ۶۳، ۶۸، ۶۹، ۷۰، ۷۲، ۷۳، ۷۴، ۷۵، ۷۶، ۷۸، ۸۲، ۸۳، ۸۶، ۸۹، ۹۰، ۹۴، ۹۷، ۱۰۲، ۱۰۴، ۱۰۵، ۱۰۶، ۱۰۹، ۱۱۰، ۱۱۳، ۱۱۵، ۱۱۶، ۱۱۷، ۱۱۸، ۱۱۹، ۱۲۰، ۱۲۲، ۱۲۳، ۱۳۵، ۱۳۹، ۱۴۰، ۱۴۱، ۱۴۲، ۱۴۴، ۱۴۶، ۱۵۰، ۱۵۳، ۱۵۵، ۱۵۶، ۱۵۸، ۱۵۹، ۱۶۰، ۱۶۵، ۱۶۹، ۱۷۱، ۱۸۴، ۱۸۸، ۱۹۵، ۲۰۷، ۲۱۳، ۲۱۴، ۲۲۳، ۲۲۴، ۲۲۵، ۲۲۶، ۲۲۷، ۲۲۸، ۲۳۹، ۲۴۴، ۲۸۰، ۲۸۶ و ۲۹۱.

وحدت: ۳، ۴، ۶، ۷، ۸، ۱۱، ۲۰، ۲۱، ۲۲، ۲۳، ۲۴، ۲۵، ۲۶، ۲۸، ۲۹، ۳۰، ۳۱، ۴۴، ۴۵، ۴۶، ۴۷، ۴۸، ۴۹، ۵۰، ۵۱، ۵۴، ۵۶، ۵۸، ۶۰، ۶۱، ۶۲، ۶۳، ۶۴، ۶۵، ۶۶، ۶۷، ۶۸، ۶۹، ۷۴، ۷۶، ۷۷، ۷۸، ۷۹، ۸۱، ۸۲، ۸۳، ۸۴، ۸۵، ۸۶، ۸۷، ۸۸، ۸۹، ۹۰، ۹۱، ۹۲، ۹۳، ۹۴، ۹۶، ۹۷، ۹۸، ۱۰۰، ۱۰۱، ۱۰۲، ۱۰۳، ۱۰۴، ۱۰۵، ۱۰۶، ۱۰۷، ۱۰۸، ۱۰۹، ۱۱۰، ۱۱۱، ۱۱۲، ۱۱۳، ۱۱۴، ۱۱۵، ۱۲۱، ۱۲۳، ۱۲۷، ۱۳۳، ۱۳۴، ۱۳۵، ۱۳۶، ۱۳۷، ۱۳۸، ۱۳۹، ۱۴۲، ۱۴۳، ۱۴۴، ۱۴۵، ۱۴۶، ۱۴۷، ۱۴۸، ۱۴۹، ۱۵۰، ۱۵۲، ۱۵۳، ۱۵۴، ۱۶۱، ۱۶۳، ۱۶۶، ۱۶۷، ۱۶۸، ۱۷۲، ۱۷۳، ۱۷۴، ۱۷۷، ۱۷۹، ۱۸۰، ۱۸۱، ۱۸۲، ۱۸۳، ۱۸۴، ۱۹۶، ۲۰۱، ۲۰۳، ۲۰۵، ۲۱۳، ۲۲۰، ۲۲۱، ۲۲۲، ۲۲۴، ۲۲۷، ۲۲۸، ۲۲۹، ۲۳۰، ۲۳۱، ۲۳۲، ۲۳۳، ۲۳۵، ۲۳۶، ۲۳۸، ۲۳۹، ۲۴۰، ۲۴۵، ۲۵۱، ۲۵۲، ۲۵۳، ۲۵۴، ۲۵۶، ۲۵۷، ۲۵۸، ۲۵۹، ۲۶۰، ۲۶۱، ۲۶۳، ۲۶۴، ۲۶۸، ۲۷۰، ۲۷۱، ۲۷۲، ۲۷۳، ۲۷۵، ۲۷۸، ۲۷۹، ۲۸۰، ۲۸۱، ۲۸۲، ۲۸۴، ۲۸۸ و ۲۹۰.

وحدت در کثرت: ۶۷، ۹۰، ۹۱، ۹۷، ۱۰۵، ۱۰۶، ۱۰۷، ۱۳۸، ۱۳۵، ۲۰۱، ۲۵۲ و ۲۵۸.

وحدت صوری: ۸۳ و ۸۴.

وحدت معنوی: ۸۳.

وحدت وجود: ۲۳، ۲۴، ۳۰، ۱۰۲، ۲۳۵، ۲۵۱، ۲۵۲، ۲۶۴، ۲۶۵، ۲۶۶، ۲۸۸.

هارمونی: ۶۹، ۷۱، ۷۲، ۱۸۴ و ۲۸۲.

هسیود: ۱۱۸ و ۱۱۹.

یکپارچگی: ۴۶، ۶۱، ۶۳، ۶۴، ۶۶، ۶۷، ۴۸، ۶۹، ۷۱، ۷۲، ۸۴، ۸۶ و ۲۸۰.

یونان: ۳، ۵، ۲۱، ۲۴، ۵۸، ۶۹، ۱۰۰، ۱۱۵، ۱۱۷، ۱۱۸، ۱۲۱، ۱۲۶، ۱۲۹، ۱۳۴، ۱۳۵، ۱۳۷، ۱۴۱، ۱۴۳، ۱۴۶، ۱۵۴، ۱۵۵، ۱۶۸، ۱۷۵، ۲۳۲، ۲۳۳، ۲۴۳، ۲۴۶، ۲۸۲ و ۲۸۷.

Abstract

Nowadays in criticizing artwork, principles and factors that are crucial in creating beauty are examined. One of these factors is unity factor which is considered an undeniable principle of art work in criticizing art form as the underlying network of all artistic components is a result of unity factor. Hence, theoretical basics of unity factor in applied aesthetics has been brought up in this study. To fully understand this factor, one must go through different texts. As a result in this text, theories of traditional and contemporary authors regarding this factor are investigated and traced back to pre-Islamic studies and Greek philosophers. The sources of this concept in Islamic texts, proofs of its components and required characteristics to apply this factor are surveyed. Therefore, we can clarify that the aim of the present study is to identify and reach required components of unity factor.

The results show that the main principles of unity factor in recent texts, namely paradox and harmony are to be developed in cosmology, creation myths and other concepts related to creation in Islamic and non-Islamic texts. This indicates that the whole existence is based on unity factor and in order to reach that, two opposite factors as well as harmony is required and this is reflected in different aspects of the universe. Thus, this study identifying one of the most important theoretical issues of art, will act as an invaluable source of theoretical framework. The descriptive-analytical method of research was used in this study and the acquired data from library sources and textbooks are processed qualitatively.

Keywords: Theoretical basics of art, applied aesthetics, unity, paradox, harmony, the holy Quran, narratives and hadiths, Muslim scientists' texts

Shahed University

Faculty of Humanity Science

Department of Information & Knowledge Science

Title

**Recognizing the theory of unity in the Applied Aesthetics on the basis Islamic Literature
and Holy Books**

By

pourahmad, fereshteh

Supervisor

Marasy, Mohsen, Dr.

Advisor

Rajabi, Mohamad Ali, Master.

Date: Januray-2015